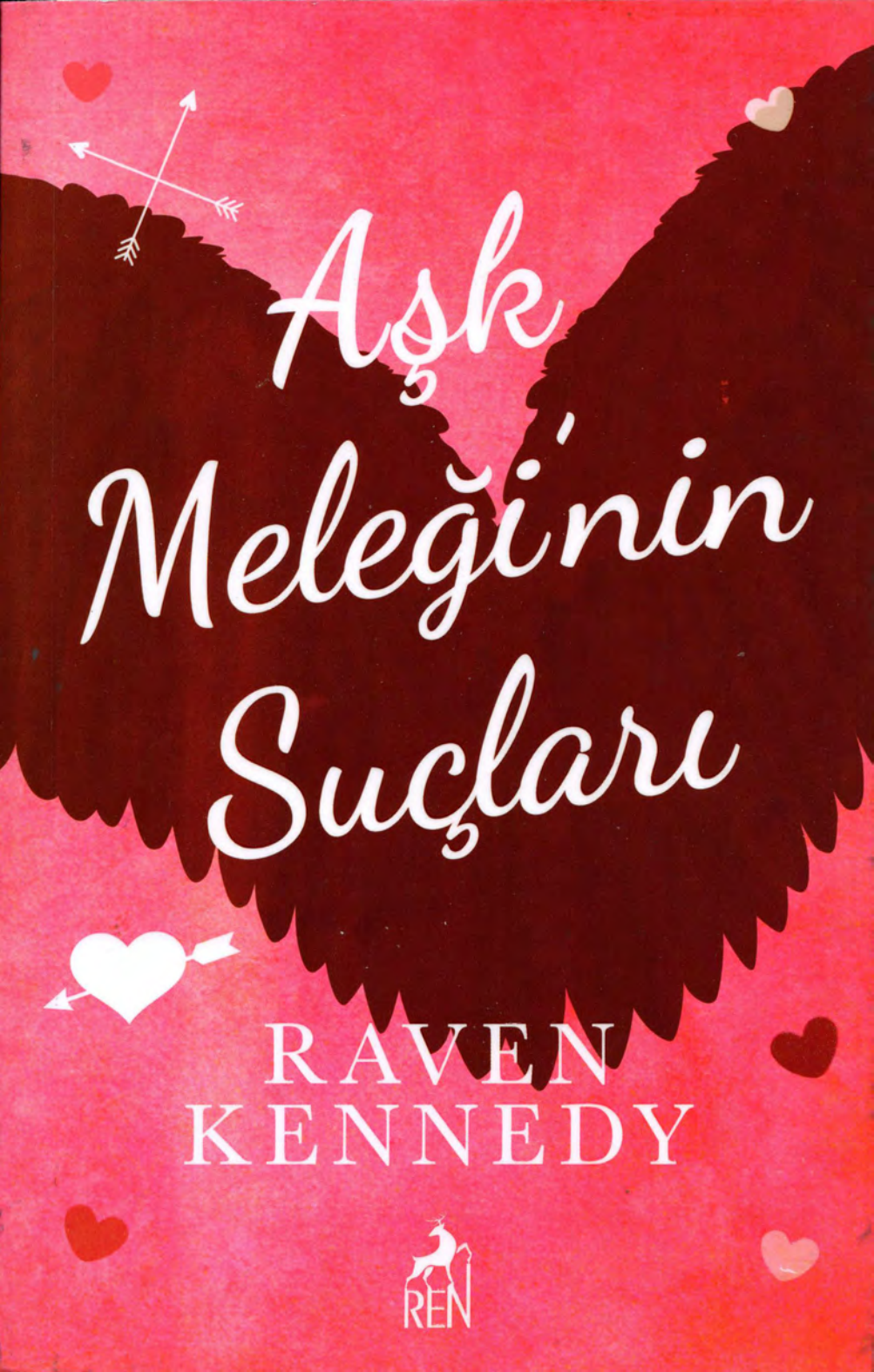

Aşk Meleğinin Suçlari

RAVEN
KENNEDY

*AŞK
MELEĞİ'NİN
SUÇLARI*

RAVEN KENNEDY

*Raven
Kennedy*

Aşk Meleğinin Suçları

Raven Kennedy

Özgün Adı: Crimes of Cupidity

Çeviren: Zeynep Yurt

Yayına Hazırlayan: Sude İlter Kahramanoğlu

Editör: Fulya Yıldız

Redaksiyon: Ceylin İlter

Son Okuma: Şevval Akkaya

Kapak Tasarım: Emily Wittigs

Sayfa Tasarım: Ren Kitap

Basım Tarihi: Mart 2026

ISBN: 978-625-8691-10-8

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2026 Ren Kitap

© Copyright Crimes of Cupidity by Raven Kennedy 2023

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayi Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2 D: 8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 C

Zeytinburnu-İstanbul

Sertifika No: 43087

*AŞK
MELEĞİ'NİN
SUÇLARI*

RAVEN KENNEDY

Çeviren: Zeynep Yurt

BÖLÜM BİR

Harikaydı. Sadece harikaydı.

Bu benim süper casus olarak ilk görevimdi ve şimdiden kıcıma tekme yi iyerek her şeyi berbat etmiştim. Cisimsiz benliğim Perde karargâhına, diğer adıyla Cupidville'e nakledilirken yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Uzay ve zamanda mide bulandırıcı küçük bir gezintiden sonra Cupidville'in bekleme alanına girdim. Her yerde aşk melekleri vardı; yani burası pembe saç ve kırmızı kanat denizi gibiydi. Çoğu tıpkı benim gibi yargılanmayı bekliyordu. Bazıları terfi alacak ya da daha iyi görevlere atanacaktı. Bazılarının rütbeleri indirilecek veya disiplin cezası alacaktı. Bazıları da... Bazılarının işine son verilecekti. Puf. Gitti. Güle güle, aşk meleği.

Evet, başıma gelecek şeyin bu olma ihtimali oldukça yüksekti.

Yönümü bulmaya çalışırken endişe beni pençesine almıştı. Kafamı kaldırıp kendimi devasa bekleme salonunun camlı resepsiyon alanının tam önünde bulduğumda içinde bulunduğum durumun gerçekliği yüzüme çarptı. Temelde her yerde aşk dolu kalp gereçleri olan devasa bir doktor muayenehanesine benziyordu.

Normalde, Cupidville'in bekleme salonuna götürüldüğümde diğer aşk budalalarıyla birlikte oturma alanına oturulurdum. Ancak doğrudan resepsiyonun önüne çekilmek mi? Evet, bunun iyiye işaret olduğunu sanmıyordum. Aşk meleği görevlerimi savsaklıyordum ve... evet, muhtemelen bu konuda benden memnun değillerdi.

Aslında her şeyimi kaybetmek üzere olabileceğimi bilmek beni korkuya sürüklemişti. Genfinlerim... Üçü de birbirinden çok farklı ve hepsi de kalbimin özel bir parçasını taşıyorlardı. Bir de lamassu eşim Okot vardı. Gelmiş geçmiş en nazık, en sevecen boğa adamdı. Renkli bir kovandı ama dördü de benimdi. Onların benden alınma düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. Toprak perisi Mossie, hizmetli Duru ve Boynuzlu Kanca Belren gibi yeni peri arkadaşlarımı da özleyecektim. Diyarın prensesinden bahsetmiyordum bile. Onunla da arkadaş olduğumuza emindim.

Eğer feshedilirse...

Hayır. Bunun olmasına izin veremezdim. *İzin veremezdim.* Eğer işime son verilirse eşlerimi bir daha göremezdim.

Düşüncesi bile içimi acıtıyordu, bu acıyı ruhani özümün derinliklerinde hissediyordum.

“Aşk meleği.”

Korku dolu düşüncelerimden irkilerek gözümü kırıştırdığımda camın arkasındaki aşk meleğinin bana baktığını fark ettim. Kıvrıkcık pembe saçlıydı ve yanında bir yığın evrak vardı. Şık bir iş kıyafeti giymiş, parlak yeşil retro bir gözlük takıyordu. Saçma sapan ifadesi beni anında azarlanmış gibi hissettirdi, sanki sadece varlığım bile onu programının gerisine düşürüyordu.

Ondan bir adım geri çekildim. “Kusura bakmayın. Şurada bekleyeceğim...”

Aşk Meleği'nin Suçları

“Aşk meleği bin elli,” diye bağırdı. “Öne çık.”

Aman Tanrılarım. Beni bekletmeyeceklerdi bile. Resepsiyon alanının tam önüne bırakılmak ve hemen öne çağrılmak iyi *olamazdı*, değil mi?

Cevap vermediğim ya da hareket etmediğim için iç geçirdi. “Aşk meleği bin-”

Hızla öne atıldım. “Doğru ya. Evet, özür dilerim.”

“Bir numaralı odaya rapor vereceksiniz.”

Ağzım açık kaldı. “Hımm. Bir numara?” Tek parmağımı kaldırarak, “*İlk* odadaki gibi bir numara mı? *Tüm* patronların patronunun olduğu oda mı? O oda mı?” diye sordum. Sesim her kelimedede daha da yükseliyordu.

Kalemle çizilmiş bir kaşımı bana doğru kaldırdı. “Doğru. Bir numaralı oda. Dediğim gibi.”

Tırnağımı ısırmaya başlamak için parmağımı ağzıma sokmaya çalıştım fakat cisimsiz hâlimde olduğum için yapamayacağımı hatırladım. Parmağım yüzümden geçtikten sonra hızla bıraktım. “Pekâlâ. Sanırım doğruca oraya gideceğim o zaman?”

Etkilenmemiş bir bakışla beni süzdü. Kırışıklıkları bile bana dik dik bakıyormuş gibiydi.

“Tamam. Ben gidiyorum. Bir numaralı odaya. Büyük patronla görüşmek için çünkü beni aradı. Özellikle.”

“Aşk meleği gibi iyi günler dilerim,” diyerek bir sonraki aşk meleğini çağırmak üzere harekete geçmişti bile.

Ofislere açılan kapıya doğru olabildiğince yavaş ilerledim. Belki de o an kaçmalıydım? En üst düzey yöneticilerle görüşmeye çağrılmakla ilgili içimde kötü bir his vardı.

Uzun koridora girdim ve koridorun sonunda kocaman bir rakamın yazılı olduğu kapıya baktım. Üzerinde bir kalple içinden geçen bir ok vardı; sanki bu küçük mutlu amblemin

bir şekilde beni buraya çağırdıkları için daha iyi hissettirmesi gerekiyormuş gibi. Oysa hissettirmiyordu.

Kapının önüne geldiğimde, içeri girmemi söyleyen sert bir ses duydum. İçeri süzülüp etrafımı incelemek için durdum. Büyük patronun ofisinin içindeki her yüzey parlaktı. Zemin parlak kırmızı mermerdi. Masa parlak beyaz ahşaptı. Parlak bir duvarda parlak aşk meleği numaraları ve ayın çalışanı gibi garip bir duvar resmi vardı. Ayrıca, tahmin ettiğiniz gibi, parlıyordu.

Çapkınlık kitaplarıyla dolu bir kitaplığın önünden geçtim. Klasik “Kur Yapmaktan Seks Yapmaya: Aşkın Tarihi” gururla sergileniyordu ve “Aptal Aşk Melekleri: İş Başındayken Yapılmaması Gerekenler” de onun yanındaydı. Evet, bunda benden bahsedildiğine emindim. “Altmış Dokuz: Neden Sıradan Bir Sayı Değil” adında gerçek bir fragman da vardı.

Uzun bir masanın arkasında üç adam beni bekliyordu. Ortadaki adam patrondur. Kırmızı kanatları, pembe saçları ve orta yaşlı yüzünde hınzır bir çatıklık vardı.

O beni korkutmaya yetmiyormuş gibi, iki yanında oturan iki erkek daha vardı ve bana dik dik bakıyorlardı. Onlar aşk meleği değillerdi. Birinin kanatları beyaz, diğerinin siyahtı.

Yutkundum.

Bir melek, bir aşk meleği ve bir iblisle odaya girdiğinizde ne olurdu?

Muhtemelen mahvolurdunuz. Üstelik iyi anlamda değil.

BÖLÜM İKİ

Soldaki Bay İblis'in mürekkep gibi saçlarıyla siyah sürün-gen kanatları vardı. Kanatlarının üst kenarı boyunca uzanan bir sıra sert siyah tüy ve uçlarına takılmış dikenler bulunuyordu.

Sağdaki meleğin altın saçları vardı. Tam anlamıyla. Her bir teli altın ipliklerden örülmüş gibi görünüyordu. Kanatları beyaz ve tüylüydü, o kadar güzeldi ki bakmakta zorlanıyordum.

“Oturun,” dedi üst düzey aşk meleği.

Bana selam vermiyorlar ya da gülümsemiyorlardı. Bir sandalyeye doğru süzülüp üzerinde gezinirken içimi tedirginlik kapladı. Sakin davranmalıyım. Belki kendimi bundan kurtarabilirdim? İşime son verilmesinden konuşarak kurtulmak ilk kez başıma gelmiyordu.

Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım. Yüzüme bir gülümseme yerleştirip dostça cazibemi kullandım. Dirseğimi kayıtsızca kolçağa yasladım ama... evet, kolum kolçağa girdiğinde cazibem anında dağılarak başım garip bir şekilde yukarı kalktı. İblis kısık sesle kıkırdıyordu. İyi ki bir bedenim yoktu çünkü utançtan kızaracağıma emindim.

Boğazımı temizledim ve tekrar doğrulup sandalyenin üzerine düzgünce oturdum. “Peki, şey, sizi buraya getiren nedir?” Tanrılarım, sanki onları bir barda tavlamaaya çalışıyormuşum gibi konuşuyordum.

Hiçbiri bana cevap vermedi ve bana attıkları sessiz-yargılayıcı bakışlardan gerçekten nefret ettim. Patron aşk meleğime döndüm. “Güzel bir ofisiniz var. Gerçekten parlak. Ayrıca büyük. Kanatlarınızı germek için bolca yer var, ha?” Cevap vermiyordu. “Şirketin en iyi aşk meleği olduğunuz için tebrikler. Bu heyecan verici bir şey olmalı.”

Odanın diğer tarafında yeşil bir şey gördüm. “Golf sopası seti mi o?” diye sordum meleğin arkasından bakmak için başımı eğerek. “Bir keresinde gençleri mini golf oynarken izlemiştim, gerçekten eğlenceli görünüyordu! En azından yanlışlıkla onlara çok fazla Şehvet üfleyene kadar öyleydi. On üçüncü delikteki yel değirmeninde birbirlerine girmeye başladılar. Polis çağrıldı.” Düşünceli bir şekilde başımı eğdim. “Aslında, şimdi düşününce bunun büyük bir skandala dönüştüğünden oldukça eminim. Yerel gazetelerde falan çıkmıştı. Çocuk bursunu kaybetmiş olabilir... Her neyse, demek istediğim, golf eğlenceli görünüyor.”

Hımm. Muhtemelen en iyisi aptal aşk meleği anlarımdan baş patrona bahsetmemekti.

Melek ellerini sandalyesinin kenarlarına koydu ve bariz bir alaycılıkla beni bir aşağı bir yukarı süzdü. “Aşk meleği bin elli *sen* misin?”

Ses tonu karşısında gözlerimi hafifçe kıstım. “Bana Emelle denmesini tercih ederim.”

“Affedersiniz?”

Ona bileğimi gösterdim. “Bilirsiniz, ML? Emelle? Aşk meleği bin elli demekten daha kolay. Daha hızlı. Daha ve-

rimli. Siz de verimlilikten yanasınız, haksız mıyım?” Ortamı yumuşatmaya çalışarak gülümsedim. Kaşlarını çattı. Yumuşatamamıştım.

Patronun bileğine bir göz attım. Romen rakamlarıyla yazılmış aşk meleği numarası CD'nin yanı sıra, onun hemen altında en üst patron aşk meleği olduğunu belirten okla delinmiş bir kalp işareti vardı. “CD,” diye yüksek sesle düşündüm. “Size Seedy diyebilir miyim?”

“Hayır.”

“Dinle, Seedy, bazen bir isme sahip olmak güzeldir, biliyor musun?” Ona bakıyordum ama o bana sanki anlamıyormuş gibi bakıyordu.

Diğer ikisine baktım. “Eminim sizin de isimleriniz vardır, değil mi?”

Seedy beni boğmak istiyormuş gibi bakıyordu ama melek, “Ben Raziel. Melek temsilcisi,” diye cevap verdi.

Selamlamak için başımı salladım ve beklentiyle iblisin yüzüne baktım. Seedy onu işaret etti. “Bu iblis temsilcisi, Jerkahn*.”

Ne kadar uğraşsam da kıkırdamamı durduramadım.

İblis siyah gözlerini bana dikti ve üzerinden gerçek bir duman yükselmeye başladı. “Komik bir şey mi var?”

Başımı kararlılıkla salladım. “Hayır. Hayır. Hayır. Hiç komik değil.” Bir hain gibi, küçük bir kıkırdama ağzımdan kaçtı.

Gözleri cehennem ateşiyle parlıyordu. Çok korkutucuydu. “Adıma mı gülüyorsun? Sence ‘Jerkahn’ komik bir şey mi?”

Dudaklarımı olabildiğince sıkıyordum ama gülmemek gerçekten çok zordu. Bana bakması durumu daha da kötüleştiriyordu. Üzerimde büyük bir baskı vardı. Baskı altında iyi

* Yazar, İngilizcede boşalmak anlamına gelen *jerk off* kelimesiyle eş sesli bir isim kullanarak kelime oyunu yapmaktadır. -ed.n.

değildim. Cenazenin ortasında kontrol edilemeyen gülme krizleri gibiydi.

“Bu bir aile ismi,” diye savundu. “Pek çok oldukça saygın Jerkahf var.”

Gülme, gülme, gülme-

Kahkahalar boğazıma doluyor, çıkmaya çalışırken beni boğuyordu. Ne kadar durdurmaya çalışsam da içimden yarı kakhaha, yarı boğuk bir ses fişkırdı. Uygunsuz kakhahamı ancak geçirmeye benzeyen bir sesle kesmeyi başardım ve kendimi daha fazla utandırmamak için cisimsiz ellerimle ağzımı kapatmaya çalıştım.

İblis iç çekerken duman dağılıyordu. “Bunu sisteminden çıkardın mı?”

Şiddetle başımı salladım çünkü ağzımı açmak konusunda kendime güvenmiyordum.

Seedy boğazını temizledi. “Elimizdeki konuya geri dönelim. Buraya, üç Perde yöneticisinin huzuruna çağrıldınız.”

Üçünün arasına baktım. “Bekle, *aşk melekleri* melekler ve iblisler kadar önemli mi sayılıyor?”

İblis sorumu duyunca sırtıttı ama patron alınmış gibi görünüyordu. “Elbette öyleyiz. Hayat, aşk ve ölüm,” dedi sırayla her birini işaret ederken. “Yaşam ve ölüm aşk olmadan pek bir şey ifade etmez,” diye savunmaya geçerek sözlerini bitirdi.

Onu yatıştırmak için şiddetle başımı salladım. “Evet, tabii ki. Biz *aşk melekleri* tamamen Üstlere uygunuz.”

“Devam edelim,” dedi beni görmezden gelerek. “Hakkınızda çok rahatsız edici raporlar aldık.”

Ona masumca baktım. “Öyle mi?”

Pembe bir dosya çıkardı ve önüme kalp şeklinde kâğıtlar koymaya başladı. “Bu, beş binden biraz fazla denemede

şehvet ile arzu uyandırmada başarısız olduğunuzu söylüyor. Bu, peri âlemine atandığınızdan beri kalıcı bir Aşk Eşleşmesi yaratamadığınızı söylüyor. Bu da aynı erkek üzerinde birden fazla kez Aşk Oku kullandığınızı ve üç Aşk Oku sınırını aştığınızı söylüyor...” Kâğıdı gözden geçirdi. “Otuz iki okla.” Kızmış görünüyordu. “Yani onu arka arkaya *otuz beş* okla vurdunuz.”

Ona utangaç bir bakış attım. “Tüh.”

Seedy cevabımı beğenmiş gibi görünmüyordu.

“Ancak,” diye araya girdi melek. “Daha da rahatsız edici olan şey, senin Perde’yi manipüle ediyor olman.”

Onların bakışları altında soyut bedenimi kıpırdattım. *Manipüle* güçlü bir kelime gibi gelmişti. “Hımm...”

“Bir şekilde, Perde’deki varlığını saptırdın ve oraya girip çıkıyorsun,” dedi patron adam. “Bu sadece yöneticilerin yalarına aykırı değil; aynı zamanda bunun, bazılarını bizim bile anlamadığımız çok ciddi sonuçları olabilir,” dedi kâğıtları toplarken. Statüsü ona ön saflardaki bir aşk meleğinden daha fazla cisimsellik kazandırıyordu ama yine de kalp kâğıtlarını üst üste güzelce dizmekte zorlanmıştı. Aşkın zorluğuna bir başka örnekti.

Üçünün arasına bakıyordum. Kendimi bundan konuşarak kurtaramayacağım izlenimine kapılmıştım. Gergin bir şekilde boğazımı temizledim. “Ne... Ne diyorsunuz?”

Seedy bana bakmadan önce kâğıtları düzeltti. “Seni hizmet dışı bırakmak zorunda kalacağımızı söylüyorum.”

Endişeli bir yüz ifadesi takındım. “Hizmet dışı bırakma, sonlandırmaya çok benziyor.”

“Perde yasalarını çiğnedin,” dedi melek sertçe. “Ayrıca, arızalısın.”

Kanatlarımı arkamda kabarttım. “Ben gayet iyiyim,” dedim savunmacı bir şekilde.

Uyumsuz tüylerime keskin bir bakış attı.

Bakışlarını kanatlarımdaki siyah ve beyaz tüylere doğru takip ettim. “Ah. Bunlar. Bu sadece-”

“Bir meleğe yalan söyleyemezsin, aşk güvercini,” diye araya girdi iblis gülerek.

Hemen çenemi kapattım. “Tamam, belki de biraz arızalıyım.”

Patron adam derin bir hayal kırıklığıyla başını salladı. “Sadece bir aşk meleği olarak başarısız olduğunu kanıtlamakla kalmadın, aynı zamanda Perde’nin büyüünü bir şekilde bozdun ve artık sana başka güçler de aşılandı.”

Şaşkınlıkla göz kırptırdım. “Affedersiniz?”

Melek kanatlarımı işaret etti. “Beyaz ve siyah tüyler çıkardın. Melek ve iblis özellikleri.”

İblis homurdandı ve kollarını kavuşturdu. “Evet, tıpkı bir ruhu emdiğinde bunun bir *iblis özelliği* olması gibi.”

Hah. Yani çıplak ellerimle özünü emdiğimde o periye *yaptığım* şey bu muydu? Ah, adamım. Ronak yarı iblis olduğumu öğrendiğinde, bunu unutmama asla izin vermeyecekti.

Ona gergin bir gülümseme attım. “Tüh.”

“Yine mi, tüh? Gerçekten mi?” diye söylendi iblis.

“Birinin ruhunu emmek gibi bir niyetim yoktu. Bir anda oluverdi.”

İblis gözlerini devirdi. “Kahrolası aşk melekleri.”

“Bunu bilerek yapmadım,” dedim, genfin inimizde bize saldıran asker perinin ruhunu emdiğim zamanı düşünerek.

“Ne olursa olsun,” diye araya girdi melek. “Bu diğer güçler sana aşılarmaya devam edecek, sen de Perde yasalarını çiğnemeye ve kendi varlığını saptırmaya devam edeceksin.”

“Ben sapık değilim,” diye savunmaya geçtim.

“Perde’yi istediğin zaman girip çıkabilme yeteneğin yüzünden karıştırıyorsun. Bunu sadece yüce güçler yapabilir. Tüm yöneticilerin güçlerini üstlenmeye devam etmene izin veremeyiz.”

“Muhtemelen sadece yöneticilerin güçlerini almayacaksın,” diye ekledi Jerkahf.

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun? Perde’de bizden ve hayaletlerden başka bir şey görmedim.”

Seedy cevap verdi. “Altlar da var tabii ki.”

“Altlar mı?”

Bana sabırsızlıkla bakıyordu. “Evet, Perde’deki Altlar. İblis haklı. Onların güçlerini de pekâlâ alabilirsin.”

“Yani...”

Ofladı. “Yani... bir kum adamın güçlerine sahip olabilirsin.”

“Kum *adam* mı? Yani o işi sadece erkekler mi yapıyor? Bu biraz cinsiyetçi,” diye belirttim. “İnsanları *kesinlikle* uyutabilir ve onlara harika rüyalar gördürebilirim. Seks rüyaları görürüm.” Bu kısmı iblise söyledim çünkü beni anlayacağını hissediyordum. “Herkes seks rüyalarını sever.”

“Şans melekleri kadındır. Hiç erkek yok. Buna da mı cinsiyetçi diyeceksin?” dedi Jerkahf kuru bir sesle.

“Şey, evet. Eminim Razz melek işini pas geçseydi etrafa şans dağıtma konusunda harika olurdu.”

“Benim adım Raziel,” diye kaşlarını çattı melek. “*Razz* değil.”

“Bir de karma var,” dedi iblis, onu görmezden gelerek. “Onlar da kesinlikle dişi.” Başını öne eğdi. “Gerçi karma her zaman bir şekil değiştirendir. Köpekgiller,” diye açıkladı.

Ona gözlerimi kırıştırdım. “Bir dakika. Karmanın *gerçekten* bir sürtüğ olduğunu mu söylüyorsun?”

Jerkahf sırtıttı. “Evet.”

Elimi salladım. “Yani sizinkilerin yanı sıra tüm bu güçlerini de alabileceğimi mi söylüyorsun?”

“Evet, bunu söylüyoruz,” diye yanıtladı Raziel. “Sen artık sadece bir aşk meleği değilsin. Tamamen başka bir şeysin. Aslına bakarsan, gözlerinin bir şans meleğinin gözlerine benzediğini söyleyebilirim.”

Seedy ciddiyetle başını salladı. “Sorun tam olarak bu. Asla aşılması gereken çizgileri aştın. Perde’ye karşı iğrenç suçlar işledin ve aşk meleği görevlerinde ağır bir şekilde başarısız oldun. En üst amirin olarak, bu suçların cezasız kalmasına izin veremem.” Ellerini önünde kavuşturdu. “Bu yüzden, aşk meleği bin elli, işine son verilmesine karar veriyorum.”

Kahretsin.

BÖLÜM ÜÇ

Sanki savaşıma ya da kaçma içgüdüm devreye girecekmiş gibi bir anda sıçradım. Bu aptalcaydı çünkü bu iki konuda da oldukça kötüydüm.

Ellerimi önümde birleştirdim. “Aceleci olmayalım. Evet, işimde berbat olabilirim ama kabul edelim, bu aşk meleği işi o kadar da sanıldığı gibi değil. Böyle düşünen tek kişi de ben değilim. Dışarıda, bekleme odasındaki aşk meleklerine sorun,” dedim kapıyı göstererek. “Evet, batırdım. Berbatım, anlıyorum ama kasıtlı olarak hiçbir yasayı çiğnemedim. Fiziksel bir bedene girmeye zorlandım. Bundan faydalandım mı? Evet,” diye itiraf ettim. “Artık bir bedenim var. Bir hayatım var. *Aşk* var. Bunu gerçekten benden ve yeni eşlerimden almak mı istiyorsun? Hayatımda ilk kez seks yaptım. Bundan daha fazlasını yapmak istiyorum. Eşlerim bu konuda çok iyi,” diyerek itiraflara devam ettim. “Kuyrukları sadece denge için değil, anlarsın ya,” dedim kaşlarımı sallayarak.

Aşktan, eşlerden ve seksten bahsettiğim anda Seedy’nin göz bebekleri büyüdü. Aşk melekleri sadece yardım etmezlerdi, aynı zamanda bu konularda heyecanlanırlardı.

“Seedy, işimi sonlandırma. Bir şeyler yapabiliriz. Dokuz-beş mesaili bir iş gibi. Hatta yarı zamanlı bir iş? Böylece

hem işimi yapmış olurum hem de bir hayatım olur.” İkna olmuş görünmüyordu. Sağ elimi kaldırıp yemin etmeye hazırlandım. “Aşk meleği yayı üzerine yemin ederim ki işimi yapacağım. Bir sürü insanı Flört Dokunuşlarıyla tokatlayacağım ve suratlarına bir sürü Şehvet üfleyeceğim. Aşk Oklarımın uygun şekilde atıldığından emin olacağım. Sadece... lütfen beni işten çıkarmayın. *Lütfen.*”

Seedy başını salladığında midem bir hayalet gibi olan ayak parmaklarıma kadar indi. “Bunun cezasız kalmasına izin veremem. Özür dilerim.”

Sözleri kafamın içinde yankılanırken zaman birden çok hızlı akmaya başlamıştı.

Parmaklarını şıklattığında masanın üzerinde bir fesih düğmesi belirdi. Büyük, yuvarlaktı ve üzerinde kırmızı, kalın harflerle yazılmış “FESİH” kelimesi parlıyordu. Eli otomatik olarak hareket edip düğmeye doğru uzanırken hayatımın gözlerimin önünden geçtiğine yemin edebilirdim.

Bu olamazdı.

Puf olmayacaktım.

Parmaklarının düğmenin üzerine kapanışını izledim ve göz açıp kapayıncaya kadar cisimleşerek masanın öbür ucundan üzerine fırladım.

Ona çarptım. Onu yere yapıştırırken ikimizden de şaşkın bir çığlık yükseldi. Garip bir şekilde güreşmeye başladık; her ikimiz de düğmenin kontrolünü ele geçirmeye çalışıyorduk ama o da fiziksel münakaşada benim kadar berbattı. Üstünlüğü ele geçirmeye çalışırken elimiz ayağımıza dolaşıyor, hatta yanlışlıkla birbirimizi okşuyorduk. Şans eseri onu yere sermeyi başardım.

Melek ve iblis kaşlarını çatarak tepemizde dikiliyordu.

Başımı kaldırdım. Pembe saçlarım yüzüme düşmüştü, göğ-

süm kabarıyordu. Ellerimden biri Seedy'nin burnuna dayanmış, diğeri kasıklarına tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. İğrençti.

İtişip kakışırken fesih düğmesi yanımıza düştü. İkimiz de aynı anda fark ettik. Gözlerimiz buluştu, sonra ona doğru atıldık.

Ellerimiz aynı anda üzerine indi, bastırdı ve sonra...

Puf!

Pembe duman her tarafımı sardı.

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, *kahretsin!*

Dehşet ve çaresizlik içimi kaplarken, “Puf oldum,” diye cıyakladım. “Yaşamaya devam etmek istemiştım!” diye bağırdım artık benim dünyam olan dumana. “Eşlerimle daha fazla zaman geçirmek istemiştım. Onlarla daha çok seks yapmak. Bir de karton kutu çikolata yemek.” Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. Kollarımı bacaklarıma dolayıp başımı dizlerime düşürürken, “Bu hiç adil değil,” diye yakındım. “Anal deneyecektim, belki dövme yaptıracaktım ve Ronak isteseydi egzersiz bile yapacaktım. Muhtemelen. Belki. En azından beş dakikalığına,” diye ağladım hiçlik evrenine.

“Anal mı dedi?”

Çıglık atıp irkilerek doğruldum, neredeyse bedenimden çıkacaktım. Pembe duman dağıldığında ıslak kirpiklerimin arasından göz kırparak Jerkahn ve Raziel'in bana baktığını gördüm. Raziel kaşlarını çatıyordu ama Jerkahn'ın yüzünde müthiş bir sırıtma vardı.

Ayağa kalkıp çılgınca ofisin etrafına bakındım. “Aman Tanrım. Ben puf olmadım!” Heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplıyordum.

Raziel hâlâ kaşlarını çatıyordu. “Hayır ama görünüşe göre amiriniz oldu.”

Bakışlarını takip ettim ve Seedy'nin birkaç dakika önce yığılmış olduğu yerde duran tuhaf, pembe vücut hatlarına baktım.

Farkındalığın parçaları bir araya gelirken boşluğa tekrar tekrar gözlerimi kırıştırdım. Fesih düğmesine ondan önce basmış olmalıydım. “Şanslıymışım.”

Şans bu gece yanımda, sürtükler.

“Az önce Baş Aşk Meleği'nin işine son verdin,” dedi Raziel kuru bir ifadeyle.

Yüzümü buruşturdum. “Tüh.”

İblis kaşlarını kaldırdı. “Bunu çok söylüyorsun.”

Fesih düğmesini yerden alıp yavaşça masanın üzerine yerleştirdim. Bunu yaparken, Seedy'yi işaret eden kalp ve ok sembolünün artık *bileğimin* iç kısmında, numaramın hemen altında olduğu dikkatimi çekti. Şaşkınlıkla bakarken kendimi tuhaf hissettiğimi fark ettim. Sanki az önce aşk meleği adrenali falan almış gibiydim.

Raziel'in abartılı bir şekilde iç çektiğini duydum. “Harika. Bu embesilin artık yetkili olduğuna inanamıyorum.”

Bakışlarımı ona çevirdim. Şimdilik embesil yorumunu görmezden gelecektim ama... “Yani *ben* tüm patron aşk meleklerinin patron aşk meleği miyim??”

Bileğimdeki işarete mutsuz bir bakış atarak, “Öyle görünüyor,” dedi Raziel.

Seedy'yi istemeden de olsa puflattığım için kendimi kötü hissetsem de... Tanrı aşkına, çok *rahatlamıştım*. Yeni patron olmayı beklemiyordum ama... işime son verilmesinden çok daha iyiydi. Kendime hâkim olamayarak biraz yumruk savurdum. “Evet! Patron benim, sürtükler!”

Melek ve iblis bana aynı, “*Ah, Tanrı aşkına,*” ifadesiyle bakıyorlardı.

“Şimdi ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu Jerkahf meleği.

“Biliyorsam ne olayım,” dedi Raziel.

Meleklerin bunu söylemesine izin var mıydı? Emin değilim ama bunu sormak için uygun bir zamanmış gibi görünmüyordu.

“Sanırım bu onun küçük Perde sapkınlığı sorununu çözüyor,” dedi Raziel.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Omuz silkti. “Üst düzey pozisyonlardaki Perde üstlerinin istedikleri zaman Perde’ye girip çıkmalarına izin verilir. Perde’nin artık bunu yapmanla ilgili bir sorunu olmamalı.”

“Ah, yani artık sapıklık yapmayacağım! Bu çok iyi. Görünüşe göre tüm sorunlarımız çözüldü,” dedim ellerimi çırparak.

“Cehennem ateşi aşkına. Kanatları değişmiş,” dedi Jerkahf.

Omzumun üzerinden baktığımda haklı olduğunu fark ettim. Eskiden üzerimde rastgele beliren siyah- beyaz tüyler vardı; şimdi ise kırmızı tüylerim kanatlarımın alt kısmında siyah ve beyaz kenarlarla yaldızlanmıştı. Dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı kalktı. “Hadi ama. Bunun çok havalı görüldüğünü kabul etmelisin.”

Raziel bana kafasını sallıyordu. Ancak Jerkahf, “Tamam, haklısın,” dedi kafasını eğerek. Raziel hayal kırıklığıyla ona oflasa da Jerkahf sadece omuz silkti. “Ne var? Çok fena görünüyor.”

Raziel mükemmel dişlerini birbirine geçirdi. “Her halükârda, arızası... sağlamlaşmış gibi görünüyor. Şu anda sahip olduğu güçler muhtemelen kalıcı olacaktır.”

Gözümün ucundan bir ışık dikkatimi çekti; aşağı baktığımda yeni aşk meleği dövmemin neon pembe ışıkla parladığını

fark ettim. “Ne kadar güzel ve ışıltılı.”

Jerkahf homurdanıyordu. “Senin Baş Aşk Meleği olman iyi bir şey olmalı.”

Gözlerimi ona diktim. “Bu kadar olumsuz olma.”

“Şunu kapatabilir misin?” dedi Raziel huysuz bir şekilde.

Sanki parıltının sihirli bir şekilde silinmesini sağlayabilecekmişim gibi izi ovdum. Bu işe yaramadığında kolumu salladım çünkü nedense böyle bir durumda yapılacak bir sonraki şey buymuş gibi görünüyordu. Ancak sadece garip bir ışık çubuğu gibi daha parlak bir şekilde parlamaya başlamıştı.

Kolumu birkaç dakika hareketsiz bıraktığımda pembelik yavaşça kayboldu. Memnuniyetle sııttım ve sonra sandalyeleri işaret ettim. Bu yeni patron olayına çoktan ısınmışım.

“Çocuklar, oturun,” dedim otoriter bir şekilde. Gerçekten oturarak beni şaşırttılar. Kendini beğenmiş gibi görünmemeye çalışıyordum ama... evet, biraz kendini beğenmiş görünüyordum. Şehvet gibi bir şeydi. Bazen zapt etmek çok zor oluyordu.

Meleği ve iblisi incelemek için bir an duraksadım. Artık puf olma tehlikem olmadığına göre biraz rahatlayabilirdim. Artık tam bir kanat züppesiydim. Kabul ediyordum. Her zaman aşk meleği kanatlarıma düşkündüm. Şimdi *daha da fazla* kanat züppesiydim çünkü bazı belalı melek-iblis yaldızlarım vardı. Ancak ben bile meleğin kanatlarının *güzel* olduğunu kabul etmeliydim.

“Kanatların güzelmiş,” dedim ona ciddiyetle. “Parlıyor-muş gibi görünüyorlar. Parlıyorlar mı?”

Kendini beğenmiş bir şekilde, “Evet. Cennetin ışığıyla parlıyorlar,” dedi Raziel.

“Vay canına, bu harika. Gerçekten. Aşk melekleri ve melekler kanat konusunda *kesinlikle* önde geliyorlar.” Komplocu

bir şekilde eğildim. “Yani, en azından iblis kanatlarına kalmadık, değil mi?” diye fısıldadım, ona doğru küçük bir dirsek hareketi yaparak.

“Bunu duydum,” dedi iblis arkamdan.

Dönüp ona masumca gülümsedim. “Hımm? Ne duydun?”

“Kanatlarının artık şeytani özellikler taşıdığını söylemeye gerek var mı?” diye sordu, siyah tüylerime dik bir bakış atarak.

Siyah tüylerimi korumacı bir şekilde kapattım. “Onlar hâlâ aşk meleği kanatları. Sadece... şeytani. Benim güzel kırmızı tüylerim iblis vurgusuyla çerçevelenmiş. Ayrıca biraz melek havası da var,” diye belirttim. Raziel’e geri döndüm. “Ah, belki benimkiler de parlamaya başlar!”

“Benimkiler ısıya dayanıklı,” diye homurdandı Jerkahf.

“Evet, bu çok güzel,” diye onayladım. “Ama hepsi... yarsa kanadı gibi ve dikenli. Ayrıca yanmış çürük yumurta gibi kokuyorlar.”

Gözlerini bana dikti. “Bu cehennem çukurlarından gelen sülfür ve duman,” diye savunmaya geçti.

Omzunu okşadım. “Elbette öyle.”

Jerkahf omuz silkti. “Kanatlarımız hakkında konuşmayı bırakıp yolumuza devam edebilir miyiz?”

Raziel huysuz iblise sırtıttı. “Ne dokunaklısınız ama. Siz iblisler hepiniz böyle a-a-a-ancık mısınız?”

Başımı ona doğru eğdim. “Amcık diyemiyor musun?”

Raziel başını sertçe salladı. “Hayır, diyemiyorum ama iblis tam olarak o.”

Jerkahf, meleğin üzerine fırlayıp onu cehennem ateşiyle yakacakmış gibi bakıyordu. Birbirlerine saldırmamaları için ellerimi göğüslerine bastırdım. Aşk şu anda tam anlamıyla ölümle yaşam arasında gidip geliyordu. Bu Perde patronu ola-

yında Üst'lük yapıyordum. "Dur bakalım. Jerky, özür dilerim. Kanatlarını eleştirmem çok kabaydı," dedim ona yatıştırıcı bir tonda. "Çok... cehennem gibi görünüyorlar. Eminim senin geldiğin çukurlarda çok etkileyicidirler."

Sadece gözlerini devirdi ama ateşli parıltı biraz azalmıştı.

"Ve Raziel," dedim ona dönerek. "Kibar ol. Sen meleksin. İyi örnek olman gerekiyor."

Bana bön bön bakıyordu. "Benden, bir melekten, *kelime-nin tam anlamıyla* kötü olan bir varlığa iyi davranmamı mı bekliyorsun? Varlığımın tam karşısı olan bir varlığa?"

Ona gözlerimi kırıştırdım. "Evet."

Gözlerini ovuşturdu. İkisinin de bana tamamen kızgın olduğundan emindim ama artık ofisimde iyiye karşı kötünün savaşını yapacakmış gibi görünmüyorlardı, yani görev tamamlanmıştı. Ellerimi indirip önümde birleştirdim. "Her neyse, artık patron ben olduğuma göre, işime son verilmesi emrini resmen iptal ediyorum."

"Şok edici," dedi Jerkafh.

"Şu diğer güçlere gelince, onlar hakkında ne yapmalıyım?"

"Onları kullanmasan ve sadece olman gerektiği gibi bir aşk meleği olsan nasıl olur?" diye sordu melek.

"Evet, bu benim için işe yaramayacak," diye itiraf ettim. "En azından tam zamanlı değil ama olmaları gereken yerlere birkaç Aşk Oku saplayacağım, uygun gördüğümde de Şehvet üfleyeceğim. Ayrıca ruh emmeyi de minimumda tutacağım," diye söz verdim Jerkafh'a.

"Hayır," dedi Raziel beni göstererek. "Hiçbir şekilde ruh emmek yok. Bu senin işin değil."

"Bazen olur böyle şeyler," diye ısrar ettim.

"Hayır, olmaz."

"Olabilir."

“İblis,” diye tersledi Raziel. “Onunla sen ilgilen.”

Jerkahf kıkırdayarak başını salladı ve ağzından bir parça duman çıktı. “Artık bir patron aşk meleği olduğuna göre Perde güçlerini tersine çevirmenin bir yolu olduğunu sanmıyorum.”

Raziel parmaklarını birleştirip çapraz duran dizlerinin üzerine koydu. “Hayır, bunu tersine çevirmenin bir yolu olduğuna ben de inanmıyorum,” diye itiraf etti, sanki en sevdiği şekerini çalmışım gibi.

“Yani ben bir tür patron aşk meleği-melek-şeytan-kum adam-şans meleği-karma-diğer Perde varlığı... gibi bir şey mi olacağım?”

“Öyle görünüyor.”

Yavaşça başımı salladım. “Pek ideal değil ama sanırım bununla yaşayabilirim.”

Jerkahf homurdanıyordu. “Ne kadar asilsin.”

“Bana melekbilim ve şeytanbilim konularında hızlandırılmış bir kurs verebilir misiniz? Tercihen kısa versiyonunu çünkü eve dönmek istiyorum. Çok önemli casusluk işleri yapıyorum. Artı, eşlerimle seks. Buna geri dönmek istiyorum.”

Raziel iblisle bakıştı. “O ciddi mi?”

İblis siyah tırnaklarıyla oynuyordu. “Öyle görünüyor.”

“Bu kadar büyütecek ne var? Sadece bana ruh emici şeyleri nasıl kontrol edeceğimi ve güçleriniz hakkında bilmem gereken başka ne varsa söyleyin, böylece ne beklemem gerektiğini bilirim. Sadece biraz yardıma ihtiyacım var,” dedim onlara.

“Yardım” kelimesi dudaklarımdan dökülür dökülmez önümde pembe bir duman çıktı ve aniden bir aşk meleği belirdi.

BÖLÜM DÖRT

Şaşkınlıkla, hiçbir şey söylemeden birkaç saniye boyunca masanın karşısından ona baktım. O da benim gibi gençti; atkuyruğu şeklinde sıkıca toplanmış pembe saçları şık duruyordu. Üzerinde düğmeleri boğazına kadar iliklenmiş fırfırlı bir bluz vardı. Dizlerine kadar inen bir etekle ona uygun siyah ayakkabılar giyyordu. Sırtına sıkıca tutturulmuş kırmızı kanatlarıyla birlikte bana kibarca gülümsüyordu. Rüküş kıyafeti onun güzelliğine gölge düşürmüyordu. Pembe saçlı bir Katolik okul öğretmeni gibi görünen bu kadın muhtemelen her erkeğin ıslak rüyasıydı. Dürüst olmak gerekirse göğüslerini biraz kıskanmıştım. Süper dik ve yuvarlaklardı. En az iki avuç dolusu büyüklüğündelerdi.

Göğsüne çok uzun süre baktığımı fark ettim; bu yüzden gözlerimi hızla yukarı çevirdim. Erkeklerin bunu neden bu kadar çok yaptığını artık anlamıştım. Bazı göğüsler ilgiyi hak ediyordu. Eğer memişlerini incelememden rahatsız olduysa bile bunu belli etmiyordu.

“Ee... yardımcı olabilir miyim?” diye sordum sonunda. Başını eğdi. “Beni siz çağırdınız, Madam Aşk Meleği.”
Madam mı? “Hayır, çağırmadım.”

Aşk Meleği'nin Suçları

“Yardıma ihtiyacın olduğunu belirterek onu çağırdığına inanıyorum,” dedi Raziel.

“Ah. Hımm. Sen kimsin?” diye sordum.

Bileğini kaldırdı, böylece oradaki LXIX harflerini açıkça görebildim. “Ben altmış dokuz numaralı aşk meleğiyim.”

Yanımdaki iblis on dört yaşında bir çocuk gibi kıs kıs gülerken, “Tabii ki öylesin,” diye mırıldandım.

“Tamam, istemeden de olsa seni çağırdığım için özür dilerim... Lex,” diye seslendim ona. Ona kesinlikle altmış dokuz demeyecektim. Öyle bir şey olamazdı.

“Aşk meleği görevlerime geri döneyim mi?”

“Evet. Bekle, hayır.” Hemen fikrimi değiştirdim. “Sen kıs-men maddeselsin. Bu daha yüksekte olduğun anlamına mı geliyor?”

Heyecanla başını salladı. “Ben Ayın Aşk Meleği’yim. Üst üste sekiz yüz otuz üç aydır öyleyim. Bu yüzden asistanınız olma onuru bana verildi. Dört yüz numaralı aşk meleğine ne olduğunu sorabilir miyim?”

Sandalyemde kıpırdandım. “Ah, şey, Seedy’nin işine beklenmedik bir şekilde son verildi.”

Jerkahf homurdanıyordu; onu susturmak için ters ters baktım.

“Size hizmet etmekten mutluluk duyarım, Madam Aşk Meleği.”

“Bana Emelle diyebilirsin.”

Başını öne eğdi. “Nasıl isterseniz.”

“Ayın Aşk Meleği diye bir şey olduğunu bile bilmiyordum,” diye itiraf ettim.

“Bu hiç şaşırtıcı değil,” diye mırıldandı Raziel yanımda.

Hiç düşünmeden onu masanın altından tekmeledim. Kaval kemiğine vurduğumda irkildi. Melekleri tekmelemeye iznim

var mıydı? Göklerin gazabının üzerime yağmasını bekleyerek tavana baktım. Mahcup bir ifadeyle meleğe döndüm. “Özür dilerim. Ayağım kaydı.”

Kaşlarını kaldırdı. “Melekler yalan söylediğini anlar.”

“Ah.” Garip. Önümdeki aşk meleğine döndüm. “Pekâlâ, Lex. Bu prestijli unvanı nasıl kazandın?”

“Her gün gerçekleştirdiğimden emin olmam gereken çok net aşk hedeflerim var. Örneğin, her gün en az beş Aşk Eşleşmesi ve en az yirmi cinsel birliktelik sağladığımdan emin olmalıyım. Ayrıca en az yüz farklı kişiye Flört Dokunuşları yaydığımdan da emin olmalıyım.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Bırakın kişisel hedefleri falan olan birini, işini seven bir aşk meleğiyle bile tanışmamıştım. “Aman Tanrılarım, bunların hepsini her gün mü yapıyorsun?”

Heyecanla başını salladı. “Sevgi yaymayı çok *seviyorum*,” dedi işildayarak. Kanatları arkasında kabarıyordu; sanki bundan bahsetmek bile onu gerçekten canlandırıyormuş gibiydi. “Biz aşk melekleri Perde’deki en iyi işe sahibiz. Yardım ettiğiniz için birinin âşık olduğunu görmeye bayılmıyor musunuz?” diye sordu hülyalı bir şekilde.

Vay canına. Bu kızda çok ciddi bir aşırı aktif aşk melekliği vakası vardı.

“Hımm. Tabii.”

Omzuna astığı Aşk Oklarını okşamaya başladı; aşk meleği işlerine geri dönmek için sabırsızlanıyormuş gibi boşluğa bakıyordu. Bu yüzden parmaklarımı şıklattım.

“Odaklan, Lex.”

“Özür dilerim. Geri döndüğümde yapabileceğim tüm olası Aşk Eşleşmelerini düşünüyordum.”

Vay canına. Bu kız, süper harika göğüsleri olmasının yanı

sıra çok da başarılıydı. Etkilenmeli miydim, yoksa korkmalı mıydım bilemiyordum. Göğsüme baktım ve benimkileri de onunkiler kadar kabarık yapıp yapamayacağımı görmek için kollarımı birleştirdim. “Sanırım aşk melekliği ve Perde hakkında çok şey biliyorsun?” Göğsümden memnun, ağırbaşlı bir hareketle kollarımı tekrar aşağı indirdim.

Heyecanla başını salladı. “Ah, evet. Üst üste sekiz yüz ay boyunca Ayın Aşk Meleği olmanın yanı sıra, diğer Perde Alt temsilcileriyle görüşmesi gerektiğinde, sizin deyiminizle Seedy için Perde elçisi olarak da görev aldım. Ayrıca aşk meleği güçleri, görevleri ve Perde’deki rolümüz hakkında kapsamlı çalışmalar yaptım.”

“Mükemmel,” dedim gülümseyerek. “Biraz varsayımsal konuşalım, olur mu?”

Gözlerini melek ile iblise çevirdi, sonra tekrar benim gözlemlerimle buluştu. “Pekâlâ.”

“Varsayımsal olarak, diyelim ki bir aşk meleği istediği zaman Perde’ye girip çıkabildi ve diyelim ki *kazara* bazı aşk meleği özelliklerini eşlerine aktardı.”

“Ne yaptın?” diye çıkıştı Raziel. Onu görmezden geldim.

“Özellikler mi aktarıldı?” diye tekrarladı Lex.

“Evet. Mesela... aşk meleği kanatları ve aşk meleği numarası. Varsayımsal olarak, bu neden oluyor olabilir?”

Bir an için bunu düşündü. “Hımm. Daha önce böyle bir şey olduğunu hiç okumadığım için buna cevap veremem. Bildiğim kadarıyla, bir aşk meleği asla bir eş edinmedi. Kendi eşlerimiz olamayacak kadar meşgulüz çünkü başkalarına sevgi verebilecek kadar şanslıyız. Bu ne kadar harika bir iş!”

Şakasına gülmeye başladım ama ciddi olduğunu fark ettim. Hemen öksürerek üstünü kapattım. Onun hevesli tavrına alışmam gerekecekti.

Melekle iblise geri döndüm. “Tamam. Pekâlâ. Nerede kalmıştık?”

Jerkahf kollarını göğsünde kavuşturdu, sandalyesinde arkasına yaslanarak bana alaycı bir bakış attı. “Zamanın başlangıcından bu yana var olan en güçlü ve etkili varlıklardan ikisi olmanın ne anlama geldiğinin *CliffsNotes** versiyonunu sana vermemizi bekliyordun,” dedi Jerkahf.

“Evet, o. Bana bununla gel.”

İblisle melek birbirlerine uzun uzun baktılar... sonra siyah duman ve beyaz ışık pufaları içinde hızla kayboldular.

“Kahretsin!” dedim elimi masaya vurarak. “Perde Üstleri. Daha doğrusu üst düzey baş belaları.”

Bir sonraki hamlemi düşünürken parmağımı yeni patron aşk meleği işaretimin üzerinde dalgınca gezdiriyordum. “Lex, benim için tüm Perde varlıkları hakkında bilgi bulabilir misin? Üstler ve Altılar?” Sanırım olası güçlerimi kendi başıma bulmam gerekecekti.

“Elbette, Madam Aşk Meleği,” diye beni onayladı.

“Lex, bana Emelle de.”

“Elbette, Madam Aşk Meleği Emelle.”

“Hayır, öyle değil-”

İki aşk meleğinin daha odaya süzülmesiyle sözüm kesildi. Yüzlerinde şok ve öfke karışımı bir ifadeyle durup masanın karşısından bana bakıyorlardı.

Onlardan biri, gece yarısı biri “vurma” kelimesini söylediğinde sadece Şehvet üflediğim için bana disiplin cezası verdiğini hatırladığım eski bir amirdi. Anladınız mı? Tam on ikiden vurma? Evet. Sıkılmıştım. Her neyse, bana fazladan yüz tane Aşk Eşleşmesi şeklinde bir ceza verdi. Ondan pek hoşlanmıyordum.

* *CliffsNotes*, bir dizi öğrenci çalışma kılavuzudur. -ç.n.

Aşk Meleği'nin Suçları

Diğer aşk meleği, saçında bigudiler olan buruşuk yaşlı bir kadındı. Zavallı şey böyle ölmüş olmalıydı. Aşağıya baktığımda terlik ve fermuarlı bir bornoz giydiğini gördüm. Bu kadar huysuz görünmesine şaşımamalıyım. Ölümü muhtemelen uykusunu bölmüştü.

“Aşk meleği dört yüz nerede?” diye sordu.

Bu aşk melekleri karşısında zayıflık gösteremezdim, yoksa saldırırlardı. Daha dik oturup gözlerinin içine baktım. “İşi feshedildi.”

İkisinin de yüzü kızardı. “İmkânsız. Baş Aşk Meleği feshedilemez,” diyerek başlarını salladılar.

Öne doğru eğildim ve fesih düğmesini kaldırdım. “Bilmiyorum, bana oldukça mümkün göründü.”

Kadın birkaç adım geri çekildi. İkisi de gergin bakışlar atarken bileğimdeki patron işaretine takıldılar. “Yani bu demek oluyor ki...”

Ayak bileklerimi masaya dayadım, sırtarak arkama yaslanırken ellerimi başımın arkasına koydum. “Bu demek oluyor ki yeni patron benim ve burada bazı değişiklikler yapacağım.”

Bana dehşetle bakıyorlardı.

Neşelenmiştim. Bu eğlenceli olacaktı.

BÖLÜM BEŞ

“*Ne yapmak istiyorsun?*”

Bigudi adını verdiğim yaşlı dişi aşk meleği son on dakikadır gözlerini kırpamıyordu. Gözleri o kadar yuvalarından fırlamıştı işte. Sanırım aşk melekliğini üstlendiğim yeni pozisyonu gerçekten beğenmemişti.

Seedy benim aşk melekliğine karşı suç işlediğimi düşünüyordu ancak ben buna katılmıyordum. Bence Baş Aşk Meleği tüm zavallı aşk meleklerine karşı suç işlemişti. Bunu düzeltmeye de niyetliydim.

Saatlerdir burada oturuyorduk. Eski patron aşk meleği notlarını gözden geçiriyor, istatistiklere ve aşk meleği gereksinimlerine bakıyordum... ayrıca Lex’in diğer Perde varlıkları hakkında bulabildiği her türlü bilgiyi aklımda tutmak için elimden geleni yapıyordum.

On dokuz numaralı erkek aşk meleği amiri sonunda benimle tartışmaktan vazgeçmişti ve sadece sandalyenin üzerinde durup parmağını yarı maddesel alnına vuruyordu. Ayrıca ne zaman yeni bir kural koysam ya da eski bir kuralı geçersiz kılsam sessizce doksanların aşk şarkılarını mırıldanıyordu. İşe yaradığı sürece başa çıkma yöntemlerinin hayranıyım.

“Aşk meleklerinin daha fazla teşvike ihtiyacı var,” diye

belirttim Bigudi'ye. "Eminim meleklerle iblislerin harika çalışan teşvikleri vardır."

Lex sağımda, titizlikle not alıyordu. Sözlerimi duyunca başını kaldırdı ve hararetle çalıştığı kitaplardan birine dokundu. "İblislerin yılda iki kez ele geçirme partileri olur. İnsanlar âleminde biri Cadılar Bayramı'nda, diğeri de Vergi Günü'nededir."

"Gördün mü?" dedim Bigudi'ye, kendini beğenmiş bir şekilde. "Cehennem bile çalışanlarına teşvik veriyor."

Bigudi açık bir hoşnutsuzlukla burnunu çekti. "Aşk meleklerinin teşvike ihtiyacı yoktur. Biz sevgi ve arzu yayıyoruz. Bu yeterince teşvik edici."

Lex, ben ona bir bakış atana kadar onaylarcasına başını salladı. Ardından başını sallamayı hemen durdurdu.

"Peki ya melekler?" diye sordum Lex'e.

"Şey... onların cenneti var."

Ah. Doğru.

"Tamam, bundan sonra aşk melekleri her yıl bir parti verecek. Belki Sevgililer Günü'nden sonraki gün. Herkesi Cupidville'e çeker, büyük bir parti düzenleriz. Hepsinin fiziksel bedenleri olmasına da izin veririz."

Bigudi bön bön bakıyordu. "Bunu yapamazsın!"

Lex pembe sayfaları olan kocaman kırmızı bir kitabı açtı ve bir satırı işaret etti. "Aslında burada Baş Aşk Meleği'nin, herhangi bir aşk meleğinin maddesel bedenini kontrol etme yeteneğine sahip olduğu yazıyor. Yani teknik olarak bunu yapabilir."

Tatlı tatlı gülümsedim. "Yirmi dört saat boyunca herkes için fiziksel bedenler. En iyi performans gösterenleri ödüllendireceğiz. Oyunlarımız, yemeklerimiz, şarabımız ve elbette gönüllü seksi zamanlarımız olacak."

Söylediğim her şeyin sihirli bir şekilde aşk melekleri hukuku kitabına pembe simli mürekkeple yazılmasını izliyordum. Harikaydı. “Ayrıca bu zorunlu tatil zamanından sayılmayacak.”

“Tatil zamanı mı?” diye tekrarladı Bigudi tiz bir sesle. On Dokuz’a bakıyordu ama o şu anda bir erkek grubunun şarkısı olan “*I Want It That Way*” i söyleyerek bizi tamamen görmezden geliyordu.

“Evet. Herkesin yılda iki haftası olur. İstedikleri âleme gidebilir, ne yapmak istiyorlarsa onu yapmak için fiziksel bedenlere sahip olabilirler. Tatil süreleri dolduğunda, onları belirlediğimiz âleme geri göndeririz. İşlerini daha verimli yapacaklarını garanti ederim. Peki neden biliyor musunuz?” diye sordum öne doğru eğilerek.

Bigudi çürük dişlerini gıcırdatıyordu. “Neden?”

“Çünkü,” dedim iç çekerek. “Belki de bu kadar yalnız ve kıskanç olmasaydım, daha iyi bir aşk meleği olurdum,” diye açıkladım dürüstçe. “Mutlu aşk meleği daha iyi sevgi yayar. Güven bana. Ben patron aşk meleğiyim.”

Sanırım beni boğazlamak için masaya uzandığını hayal ediyordu.

“Ah, ayrıca artık *gerçekten* korkunç bir şey yapmadıkları sürece zavallı aşk meleklerini feshetmek yok. Onları rahat bırakın. Yalnızlar.” Parmaklarımı şıklattım. “Bu bana şunu hatırlattı. Aşk meleklerinin partnerleri olmasını istiyorum.”

“Partnerleri,” diye kesin bir dille tekrarladı.

“Evet. Artık tek başına hareket etmek yok. Bu durum, yalnızlığı azaltmaya yardımcı olacak. Ayrıca kimin en çok Aşk Eşleşmesi yapabileceğini görmek için bir arkadaşlık ve dostça rekabet duygusu getirecek. İş için iyi olacak, söz veriyorum.”

Bigudi başını salladı. “Benim zamanımda aşk melekleri görevlerini yaparlardı ve bu yalnızlıktan hiç söz edilmezdi.”

“İşleri biraz değiştirmenin tam zamanı. Bir aşk meleğinin hayatını düpedüz berbat değil de en azından kısmen eğlenceli hâle getirelim. Hiç kimse Perde’de görünmez bir şekilde, tek başına, yıllarca sıkışıp kalmaktan ve sonunda delirip işinin feshedilmesinden hoşlanmaz.”

Ayağa kalktım. Lex hemen sıçrayarak yanıma geldi. “Artık gerçekten de peri diyarına dönmem gerekiyor. Casusluk yapmam gereken asiller ve çiftleşmem gereken eşler var.” Lex’e döndüm. “Tüm bu değişikliklerin yürürlüğe girmesini sağlayabilecek misin?”

“Elbette,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Her şeyle ben ilgileneceğim.”

Bir asistana sahip olmak çok yardımcı oluyordu. “Bigudi ve On Dokuz tüm değişikliklerde sana yardımcı olacak.” Huysuz aşk meleklerine baktım. “Tabii ikinizin rütbesini düşürüp başka birini bulmamı tercih etmezseniz...”

Bigudi hızla başını salladı ve On Dokuz bile *Backstreet Boys* şarkısını mırıldanmayı hayır diyecek kadar uzun süre bıraktı. “Güzel. Kontrol edeceğim. Ah, neredeyse unutuyordum.”

Masama doğru yürüyüp başka bir sihirli düğme açtım. Yedi yüz yirmi numaraya bastım ve pembe bir dumanın belirmesini izledim, ardından tanıdık bir aşk meleği önümde belirdi.

Şaşkınlıkla etrafına bakınıyordu. “Bu da ne böyle? Başımı belaya sokacak bir şey yapmadım ki!”

Bronzlaşmış güzel yüzüyle dağınık pembe saçlarına gülümseyerek baktım. “Tekrar karşılaştık, Yedi Yüz Yirmi.”

Ofiste etrafına bakınmayı bırakıp bakışlarını bana çevirdi.

Yüzünde tanıdık bir ifade belirdi; kara kaşlarının şaşkınlıkla kalkmasını izledim. “Şey, kesin yakayı ele vereceğim. Bin Elli, sen misin?”

Neşelendim. “Benim ama bana Patron Sürtük Emelle diyebilirsin; çünkü bu şehvet gösterisini artık ben yönetiyorum.”

Gözleri büyüdü. “Pembe domuz bokuyla dolusun.”

“Hayır,” dedim topuklarımın üzerinde geri dönerken, neredeyse başım dönüyordu. “Kesinlikle doğru. Ayrıca bazı değişiklikler yapıyorum.” Parmaklarımı şıklattım ve anında cisimselleşti. Evet. Lex bana bu küçük numarayı göstermişti. Patron aşk meleği olmak fena bir şeydi.

Artık kaskatı olan vücuduna bakıp ıslık çaldı. “Sanırım artık havadan ibaret değilsin. Ne fena bir numaraymış bu.”

Kasıklarına doğru uzandı ve aletinın gerçekten orada olduğundan emin olmak istercesine kendini avuçladı. Lex’i izlerken yakalayınca ona göz kırptı. “Bunu ilk gören sen olmak ister misin, aşkım?”

Lex kızarak bana yaklaştı.

“Asistanımla flört etmek yok, Sev. Burada gerekli değişikliklerin yapılmasına yardım ettikten *sonra* çubuğunu ıslatabilirsin, tamam mı?”

Kaşlarını çatıp, avuçlamayı bıraktı. “Sen neyden bahsediyorsun?”

“Seni baş müfettiş yapıyorum. Lex yerleşmene yardımcı olacak. Bu aşk meleklerinin geri kalanının yeni yasalarım uymasını sağlaman konusunda sana güveniyorum. Bunu yapabilir misin?”

Bana arsızca sırtıyordu. “Aşkım, az önce bana aletimi geri verdin. Ne istersen yaparım.”

Bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer diyorlardı. Hayır. Aletinden geçiyordu.

BÖLÜM ALTI

Lex bana Perde’de, Cupidville’de ve diğer diyarlarda nasıl seyahat edebileceğime dair kapsamlı bir açıklama yaptı. Artık patron ben olduğuma göre bu oldukça kolay olacaktı. Böylece, peri âleminin net bir görselleştirmesiyle, kendimi Cupidville’den çektim. Sev’le Lex’in ben yokken Cupidville’deki tüm değişikliklerimi uygulayacaklarını biliyordum. Şimdiye kadar birkaç saattir yoktum ve Okot ile prensesi aramaya geri dönmek için sabırsızlanıyordum.

Kendimi Perde’den çekip diyara geri dönmek biraz garipti ama ayaklarımın üzerinde durarak kusmamayı başardım, yani en azından bu da bir şeydi.

Sonunda genfinlerimi bıraktığım, Ronak’ın arazisindeki av kulübesine indim. Hava hâlâ karanlıktı; merakla etrafa bakındım. İyice bakındıktan sonra burada olmadıklarına ikna olmuşum. Görünmez kalıp, adamlarımın geri dönmüş olma ihtimalini kontrol etmek için inimize geri döndüm.

Sadece birkaç saat önce, Prenses Soora’nın askerleri bizi pusuya düşürdüğünde burada hayatlarımız için savaşıyorduk.

Oturma odasında süzülürken yüzümde bir çatıklık oluştu. Oturma odasının tamamen yıkılmış olmasını beklerken sava-

şın tüm izlerinin silindiğini fark ettim. Tablolar duvarlara geri dönmüş, kan lekeleri gitmişti ve hatta yeni bir halı bile vardı.

Kendimi görünür hâle getirdim ve bir şeylerin *ters* gittiğini hissederek etrafta dolaşmaya başladım. Mutfığa girip dolaplara baktığımda kaşlarımın çatıklığı derinleşti. Hiç yiyecek yoktu. Hem de hiç.

Şimdi, normal birisi için bu bir tehlike işareti gibi görünmeyebilirdi ama benimkiler burayı yiyeceklerle doldurmuşlardı. Sadece at gibi yedikleri için değil, *ben* de at gibi yediğim içindi. Daha birkaç saat önce dolaplar tıka basa doluydu.

Boş dolaplara bakıp gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyordum. Evin içini bir kez daha turladığımda, nihayet beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladım. Havada uçuşan parçacıklar vardı. Evi daha önce kesinlikle olmayan bir küf kokusu sarmıştı.

“Ah, kahretsın.”

Dehşet midemin çukuruna düşüyordu ve ne olduğunu anlamadan önce görünmez olup duvarların içinden uçarak sığınaktan çıktım. Genfin köyü boyunca hızla uçtum, sadece sokakta yürüyen yalnız bir genfin bulduğumda durdum. Görünür hâle gelip onun önüne indim. Zavallı erkeğin neredeyse aklını almıştım; pençeleriyle bana bir hamle yaptı ama neyse ki onları savuşturdum.

“Özür dilerim!” dedim hızlıca ellerimi kaldırarak. “Bir yırtıcıyı ürkütme” olayını gerçekten yeniden düşünmeliydim ama panik bana bunu yaptırıyordu. “Sadece bugünün hangi gün olduğunu bilmek istiyorum.”

Bana bakakalmıştı. Pençeleri savunmaya yönelik bir şekilde havadaydı, sonra onları bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sen de kimsin?”

“Ben Emelle,” dedim sabırsızlıkla. “Ben-”

Görünüşüme baktı ve gözleri açıldı. “Sen aşk meleğisin.”

Ona göz kırptım. Bunu nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Hımm, evet. Bak, tek bilmem gereken bugünün hangi gün olduğu.”

Birkaç saniye sürse de sonunda şaşkın bakışlarından kurtulup bana cevap verdi. “Bugün Yaz Gündönümü.”

“Ne?” Başımı otomatik olarak sallamaya başladığımda yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyordum. Deli gibi kollarını tuttuğumun farkında bile değildim, ta ki o beni silkene kadar. “Hayır, Yaz Gündönümü olamaz,” diye itiraz ettim. “Bu... dört hafta falan sonraydı!” dedim çılgık atarak.

“Buradan çıkmanızı öneririm,” dedi, benim zamanla ilgili sorunlarıma değinme zahmetine girmeden. “Aşk meleğinin açıkta olması güvenli değil. Burada bile değil. Prens her yerde gözleri var ve seninle birlikte görünmek istemiyorum.”

Ben tuhaf ve uğursuz sözlerini daha algılayamadan çoktan uzaklaşmıştı bile. Arnavut kaldırımlı sokakta geride kaldığımda hâlâ başımı sallıyor, tartışıyordum. Deli gibi bağırıp çağırıyordum; beni duyan sadece kapalı kapılar ve boş dükkanlardı.

Sadece birkaç saatliğine gitmiştim. *Haftalar* nasıl geçmiş olabilirdi?

“Tamam, Emelle,” dedim kendime boş sokakta dönerken. “Düşün, düşün, düşün.”

Ronak’ın sözleri kafamda yankılanıyordu. Üç gün. Kraliyet ailesini gözetlemem ve neler olup bittiğini anlamam için bana üç gün vermişti. Eğer o zamana kadar dönmezsem, genfinlerim saraya giderek neler olup bittiğini öğreneceklerdi. Bu da kötü olurdu. Gerçekten çok kötü. Prenses Soora’nın bize ihanet edip

etmediğini bile hâlâ bilmiyordum. Ayrıca eğer prens onları bulursa...

Olmaz. Hayır. Bunu düşünmeyecektim.

Kapı açılma sesi ve şamatalı kahkahalar duyduğumda içgüdüsel olarak tekrar görünmez oldum. Bir grup erkek genfin bir bardan sendeleyerek çıkıyor, sallana sallana eve dönmeye çalışıyordu.

Eğer haftalardır yoksam, çocuklar muhtemelen endişeden deliye dönmüşlerdi. Ayrıca kesinlikle şimdiye kadar beni aramaya gitmişlerdi. Asıl soru, *ben* onları nerede aramalıyım? Lanet olası Cupidville ve onun aptal zaman tüneli...

Ronak'ı tanıyorsam, taşaklarını önüne alır ve doğruca saraya giderdi. Ancak belki de daha akıllı başında olan Sylred, onları öldürtmeyecek farklı bir yaklaşım düşünürdü?

Bunu reddetmeden önce bir nokta beş saniye düşündüm. Genfinler deli olabilirdi. Bana gelenlerden sakın olanı bile deliydi. Yemin ederim, eğer yakalanıp öldürüldülerse... Hayır. O konuya girmeyecektim.

Araştırmak için önce saraya gitmem gerektiğini bildiğimden, gökyüzüne fırladım ve görünmez formumda deli gibi uçmaya başladım. Krallık adasına vardığımda güneş doğmaya başlamıştı; bu yüzden artık karanlıkta yıkanmıyor, şafağın mor tonunu içime çekiyordum.

Yaklaştıkça bir şey çok açık hâle geliyordu, bir şeyler çok yanlış gitmişti.

BÖLÜM YEDİ

Her yerde askerler vardı. Havada ve karada tarama yapıyorlardı; tetikte, her yerdelerdi. Savaşa hazırmış gibi görünüyorlardı. İçimi bir korku kaplarken acele etme dürtüsü beni ele geçirmişti. Saray duvarlarının etrafındaki büyülü bariyeri görmezden gelerek, doğruca süzülüp saraya girdim.

Eğer Prenses Soora bana ve çocuklara gerçekten ihanet ettiyse, nedenini bilmek istiyordum. Doğruca odasına gittim ama orası boştu. Kalenin geri kalanını araştırırken tuhaf bir şekilde sessiz olduğunu fark ettim. Sadece birkaç hizmetlinin aceleyle geçip gittiğini görüyordum, her zamanki telaş ve hareketlilik yoktu. Duvarlardaki lambaların hiçbiri yanmıyor, sadece şafak ışığı geliyordu. Genellikle bu saatte hizmetkârlar güne hazırlanmak için her zamankinden daha meşgul olurlardı ama her yer anormal derecede boştu.

Dönüp hapishane kulesine doğru süzölmeye başladım. Adamlarım buradaysa, büyük ihtimalle bir hücrede olacaklardı. Eğer biri adamlarıma zarar verdiyse, yeni melez güçlerimi kullanarak onların üzerine cehennemi yağdıracaktım.

Duvarların arasından süzölerek doğruca uğursuz hapishane kulesine girdim. Çok büyüktü. İşin içinde büyü olup olma-

dığını bilmiyordum ama üçlü sarmal merdivenleri ya da on katlı bir kule gibi görünmesini beklemiyordum. Hepsini aramam biraz zaman alacak olsa da en alttan başlayıp sistematik olarak hücreleri dolaşmaya başladım.

Hapishane tam da beklediğiniz gibiydi. Karanlık, nemli ve iç karartıcıydı. Hücreleri ararken her birinin içinde yıpranmış periler gördüm. Prens meşgulmüş gibi görünüyordu. Hapishane ağzına kadar doluydu. Hatta bazı hücrelerde iki ya da üç mahkûm vardı; içinde tutuldukları sefalet kalbimi acıtıyordu. *Benim adamlarım nerede?*

Alt katları aradıktan sonra daha yukarı çıktım. Neredeyse hepsini aramıştım ama adamlarımdan hâlâ bir iz yoktu. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde tam arkamı dönmek üzereyken önümde, boş olduğunu düşündüğüm hücrede bir hareket fark ettim ve görebilmek için yaklaştım.

“Prenses?”

Şok olmuş sorum hapishane duvarlarından sekti ve ürkütücü bir yankı bırakarak taşlar boyunca süzüldü. Ben irkilsem de mor yüzlü peri kıpırdamadı. Zavallı bir saman yığınının üzerinde yatarken sırtı bana dönüktü, vücudu ısınmak için kıvrılmıştı.

Etrafta muhafız olmadığından emin olmak için bir adım öne çıkıp demir parmaklıkları kavradım. “Prenses?”

Fısıltıma uyandı ve zayıf fener ışığında dönüp oturmasını izledim.

“Prenses Soora,” diye iç çektim, elimle ağzımı kapatarak. Kötü görünüyordu. *Gerçekten kötüydü.*

Prenses Soora her zaman zarafet ve güzelliğin timsali olmuştu. Uyurken bile saçının bir teli dahi bozulmazdı. Asla dağılmaz, asla zayıf düşmezdi. Ancak önümdeki peri kırık görünüyordu.

Gözlerinin altında derin halkalar oluşmuştu. Lavanta rengi saçları kirli, keçeleşmiş düğümler hâlindeydi. Cildi sıyrıklar ve çürüklerle kaplıydı. Bir zamanlar güzel olan ipek elbisesi artık lekeli paçavralar hâline gelmişti.

Birkaç kez göz kırptıktan sonra ayağa kalktı, ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu. “Emelle?” diye fısıldarken sesi sanki günlerdir konuşmamış ya da su içmemiş gibi çatladı.

“Benim.”

“Tanrılara şükürler olsun,” diye iç çekti ve gözlerinin dökmemiş yaşlarla parladığını gördüm. “Geleceğini biliyordum.”

Yaa. Benim casusluğuma inanmıştı.

Prences Soora bana doğru koşmaya yeltendi ama ayaklarının üzerinde sallanmaya başladığında hemen görünmez oldum, parmaklıkların arasından uçtum, sonra tekrar görünür olup onu tam zamanında yakaladım. Onu dikkatlice hasırın üzerine bıraktım ve yanına oturdum.

“Burada kalın. Hemen döneceğim.”

Perde'ye girdim ve duvarların arasından süzülerek yıldırım hızıyla saray mutfaklarına ulaştım. İki somun ekmekle iki sürahi su aldım. Ardından odasına gidip yeni bir elbise, palto, kalın çoraplar ve bir havlu aldım, aceleyle aşağı indim. Neyse ki elimde tuttuğum her şey benimle birlikte Perde'ye girip çıkıyordu, böylece görünmez kalırken her şeyi taşıyabildim. Yine de canlılar üzerinde işe yaramıyordu. Denemiştim. Kelebek için iyi bitmemişti.

Hücreesine geri döndüğümde prenses şaşkınlıkla irkildi. Hemen işe koyuldum. Kirli elbisesini nazikçe çıkarıp cildindeki kiri yıkadım. Konuşmasak da onu metodik bir şekilde siliyordum. Bana izin veriyor, kolunu kaldırmama ya da bacağına kaydırmama yardım ediyordu.

Mümkün olduğunca çok kiri temizledikten sonra yeni kıyafetlerini giymesine yardım ettim ve titreyen bedenini kalın kürk paltosuna sardım. Ekmek parçalarını dikkatlice böldüm, lokmaları ona uzatırken her lokmanın arasında içmesi için su verdim.

Yoldaşlığın sessizliği hakkında söylenecek bir şey vardı. Boşluğu, anlamsız seslerin doldurabileceğinden daha fazla dolduruyordu. Onunla ilgilenirken sessiz kalmıştık. Sonunda yiyebildiği kadar yediğini ve içebildiği kadar içtiğini işaret ettiğinde, nihayet her şeyi bırakıp konuştum. “Ne oldu?”

İç çekti; bu yorgun, yenilmiş bir sestti. Ondan duymaya alışık olduğum bir ses değildi.

“Benden daha iyi oynadı.”

Prensi kastediyordu tabii ki.

“Oyun oynamayı seviyor,” diye mırıldandım elbisemi çekiştirirken.

Başını salladı ve tırnaklarının altındaki kiri temizlemeye başladı. “Direnişçilerle çalıştığımı öğrendi. Beni buraya getirdi...”

Utanç içinde bakışlarını kaçırarak sözünü yarıda kesti.

“Bizi pusuya düşürmek için askerler gönderildi. *Sizin* askerleriniz,” dedim ona.

Gözleri sinirli bakıyordu. “Neredeyse herkesi ele geçirdi.”

Sesindeki yenilmiş tondan nefret ederek rutubetli hücrenin etrafına bakındım. “Sizi buradan çıkarmalıyım.”

Başını salladı. “Beni çıkaramazsın.”

“Peki ya gücünüz? Etkileme konusunda çok iyi değil misiniz? Belki muhafızları kandırıp açtırabilirsiniz.”

Eliyle etraftaki parmaklıkları işaret etti. “Hücrenin tamamı demirle güçlendirilmiş. Gücüm tamamen tükendi.”

Düşünceler içinde tırnağımı ısıırıyordum. “Tamam. Belki

gardiyanlardan biri gelip hücreyi açana kadar bekleyebilirim? Görünür hâle gelirim ve kafasına vururum,” dedim umutla.

Ancak o sadece başını salladı. “Kapıyı asla açmazlar. Burada benimle kal,” dedi elimi tutarak. Parmakları buz gibiydi. “Sakın gitme.” Bana sarılırken mor gözleri çaresiz görünüyordu. İçimde bir acıma dalgası daha hissettim.

“Merak etmeyin. Sizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım,” diye söz verdim. “Ancak burada kalmamın bir faydası olmayacak,” dedim nazikçe. “Belki adamlarımı bulursam, sizi buradan çıkarmama yardım edebilirler. Yine de biraz daha becerikli birine ihtiyacım var...” İlham geldi ve heyecanla parmaklarımı şıklattım. “Boynuzlu Kanca! Yardım etmesini sağlayacağım.”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Onu bu işe bulaştırmak istemiyorum.”

“Saçmalamayın. Prensın adayı araması konusunda bizi uyardı. Bence ona güvenebiliriz.”

Prensos Soora neredeyse paniklemiş görünüyordu, bu yüzden güven verici bir jest olduğunu umduğum şekilde elini çabucak sıktım. “Merak etmeyin, yardım edecek, sonra da sizi buradan çıkaracağız. Şimdi, onun nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?”

“Ona soramam...” Sesi dalgalanarak kesildi. Aşk meleği hislerim aniden çok yoğun bir aşk titreşimiyle karıncalanmaya başladı.

Aniden durdum, şaşkınlıkla ona baktım.

Belren'e karşı bir şeyler mi hissediyordu?

Perde'de sıkışıp kaldığımda onu genfinlere nasıl tavsiye ettiğini hatırlıyordum. Belren'in prensten nasıl nefret ettiğini hatırlıyordum. Her şeyi biliyormuş gibi görüldüğünü ve monarşiyle her zaman başının belada olduğunu da. Nasıl sür-

gün edildiğini de. Belki de sadece hırsızlığı yüzünden değildi. Belki de her zaman prens bulaşmak istemesinin nedeni prensesin *ondan* çalınmış olmasıydı.

Ben genfinlerle çiftleşmeden hemen önce yuvaya geldiğinde benimle flört ettiğini düşünmüştüm ama belki de her şeyi yanlış okumuştum? Belki de o gün beni uyarmaya gelmişti çünkü Prenses Soora'nın âşık olduğu kişi oydu, bunca zamandır birlikte çalışıyorlardı. Ancak eğer durum buysa, neden şimdiye kadar onu vazgeçirmeye çalışmamıştı?

“Sizi buradan çıkarabilecek biri varsa, o da odur. Şimdi onu nerede bulabilirim?”

Titrek bir nefes verdi. “Herhangi bir sorundan bahsedildiğinde yapacağı şey krallık adasını terk etmek ve yer altına inmek olacaktır. Prens onun olmasını bekleyeceği en son yere gidecektir.”

“Peki bu yer neresi?”

“Sürgün edildiği ada. Arachno'nun adası.”

BÖLÜM SEKİZ

Tanrılarım. Bugün benim günüm değildi.

“Arachno? Hani şu birilerini ağına düşürmeyi seven ve *yamyamlık* gibi ürkütücü bir huyu olan, milyonlarca gözlü süper korkunç peri mi? O Arachno mu?”

Prenses Soora başını salladığında midem bulandı.

“Ama nasıl onun adasında olabilir? Bariyeri aşması mümkün değil.”

“Bariyere bir kapı açmak için gücümü kullandım. Bunu benden o istedi,” diye açıkladı. “Küçük, sadece tek bir bedeninin sığabileceği büyüklükte. Çok iyi gizlenmiş ama orada duruyor.”

Adada saklandığı yerin tam olarak neresi olduğunu ayrıntılı bir şekilde öğrendim. Bulabileceğimden emin olduğumda, gitmek için hazırlandım.

“Tamam. Senin için gidip onu bulacağım. Merak etme, bunu yapabilirim.”

Bana gergin bir şekilde gülümsedi.

“Beni nasıl buldun?” diye sordu, biraz daha ekmek yerken.

“Aslında adamlarımı arıyordum,” diye itiraf ettim, kendimi biraz suçlu hissederek. “Genfinlerimin nerede olduğunu bilmiyorum ve Okot’u o göreve gönderdiğinden beri görmedim.”

“Bu konuda-”

Koridorda bir ses duyulduğunda açıklaması yarıda kesildi.

“Muhafızlar rutin kontrolleri için geliyorlar,” diye fısıldadı telaşla.

Sanki onu burada bırakmamı istemiyormuş gibi tekrar elimi tuttu ama kendimi nazikçe kurtardım. “Belren’i bulacağım, merak etme.”

Ona hızlıca bir baş selamı verdikten sonra görünmez oldum. Merdivenlerden çıkan muhafızın yanından uçtum ve saraya geri döndüm.

Sarayın duvarları arasında gözlem yaparak ilerlerken, belirli bir odadan uçarcasına geçmek üzereyken aniden durdum. Frene basmış gibi geri döndüm ve önümdeki manzarada donup kaldım.

Okot.

O buradaydı.

Burada, sarayın yatak odasında, başı öne eğik şekilde bir sandalyede oturuyordu, kollarını kalçalarının üzerine sarkıtmıştı. Yaklaştım, onu bulduğuma o kadar şaşırıyordum ki neredeyse mutluluktan bayılacaktım. Onu o kadar çok özlemiştim ki bu canım acıtıyordu.

Yaklaştığımda kafasını kaldırdı ve şaşkınlıkla irkildim. Ardından bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğunu fark ettim.

Parlak kırmızı *mohawk*’ı yıkanmamış ve dağınıktı, bir tarafa düşen her zamanki şık buklelerine hiç benzemiyordu. Ayağa fırlayıp ağıldaki bir boğa gibi odanın içinde koşturmaya başladı. Sanki sadece birine saldırmak için bekliyordu ve garip bir şekilde *benim* etrafımda koşturuyordu.

Tüm bunlar olurken yüz ifadesi tamamen boş olmakla tamamen öfkeli olmak arasında gidip geliyordu. Başı dönüyor, parlak kızıl saçlarını çekiştiriyordu, belli ki sıkıntı içindeydi.

O koştururken ben de odaya bakabildim. Darmadağınıktı. Yatağın tüm battaniyeleri bükülmüş, yarıya kadar sarkıyordu. Fenerler devrilmiş, camları kırılmış hâlde yerde duruyordu.

Amansız adımlarını sürdürürken istemeden de olsa ondan uzaklaştım. Bir masaya yaslandım ama o hızlı bir hareketle ileri atıldı, iki eliyle aşağı uzanarak masayı odanın bir ucundan diğerine savurdu. İçimden geçerken irkildim; duvara çarpıp parçalanarak yere düşmesini iri gözlerle izledim.

Kocaman açılmış gözlerimle ona baktım. Ciddi bir sorun vardı ve onu rahatlatmak için bir saniye daha bekleyemezdim. Kendimi fiziksel dünyaya fırlattım, ardından ona doğru hafif bir adım attım.

“Okot?” dedim sessizce.

İlk başta beni duymadı. Ne dediğini anlayamasam da kısık sesle homurdanıyordu.

İleriye doğru dikkatli bir adım daha attım. “Okot?” dedim tekrar.

Olduğu yerde durdu ve başını kaldırdı. Gözlerini, gözlerinin altındaki koyu mor halkaları görünce nefesim kesildi. Kırmızı irisleri hiç görünmüyordu. Göz bebekleri tamamen büyümüş, göz akları kan çanağına dönmüştü. Ayrıca yüzündeki ifade... hiç ona benzemiyordu.

Benim nazik devime ne olmuştu?

Bir an için birbirimize baktık, ikimiz de hareket etmiyorduk. Onun ne kadar berbat görüldüğünü görmek gözlerimin dolmasına sebep oluyordu. Kocaman kollarına kıvrılıp onu içime çekmeyi o kadar çok istiyordum ki.

“Okot, iyi misin?” diye sordum fısıltıya yakın bir sesle. Ona gülümsüyordum ama alt dudağım hafifçe titriyordu. Neden hareket etmiyordu? Neden hiçbir şey söylemiyordu?

Sonra sanki büyü bozuldu ve birden bana doğru gelmeye

başladı. Kalbim hızlanıyordu, bu kavuşmayı çaresizce istiyordum. Odanın diğer ucuna doğru ilerlerken daha fazla gülümsüyordum. Bana doğru uzanıp kollarımdan tuttu.

Ancak beni kendine çekip göğsüne bastırmasını beklerken kendimi birden duvara çarpmış hâlde buldum.

Başım sert taşa çarptığında şaşkınlıkla çığlık attım. Yüzümü kaplayan şokla ona gözlerimi kırıştırdım. Siyah gözleri ve yüzündeki mutlak nefret ifadesi beni hem şok hem de korkuyla dolduruyordu.

“Okot, ne-”

Elini boynuma dolayınca sesim kesildi. Bu genelde yaptığı gibi taparcasına bir hareket değildi. Hayır, boynumdaki bu tutuş şefkatli değildi. Şiddetliydi ve nefes boruma baskı uyguladığı için panik içindeydim.

Yine de beklemeye devam ettim. Bu kâbusun bitmesini bekliyordum. Bu delilik her neyse ondan kurtulmasını bekliyordum çünkü neler olduğunu anlamıyordum.

Ancak görüşüm kararmaya başladığında, başparmağı nefesimi keserken, onun hakkında tamamen yanılmış olduğumun mide bulandırıcı farkındalığı nihayet belirdi.

Prences için bir görevi olduğunu söylemişti. Prenses hapse atılmıştı ama Okot buradaydı. Sarayda. Beni boğmaya çalışıyordu.

Dudaklarımın arasından “Lütfen,” diye seslendim çünkü hırıltılı bir nefes dışında benden hiçbir ses çıkmıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladığında gözlerimle yalvarıyordum. Hiç yumuşamıyordu. Aksine daha da sıkıyordu.

Tam bayılmaya başladığımda, sonunda bunun gerçekten olduğunu, bunun bir tür hastalıklı şaka olmadığını kabul ettim ve Perde’ye geri döndüm.

Aşk Meleği'nin Suçları

Bedeni benim olduğum duvara çarparken ben de yere düştüm. Görünmez ciğerlerimle sahte nefesler alıyordum. Tekrar ortaya çıkmadan önce onun menziline çıktım ve tırabzanın en üstündeki yatağın üzerine süzıldüm.

Boğazımdaki ağrıya rağmen birkaç nefes aldım. “Okot,” diye mırıldandım. “Benim. Eşin.”

Hayatım boyunca “sevgilim” kelimesini duymayı hiç bu kadar istememiştim.

Ne var ki, aniden kendine dönmedi ya da aklı başına gelmedi. Hayır, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana küçümseyen bir bakış attı. En azından bana yönelik değildi. Öne doğru atılıp üzerinde durduğum tırabzanı kavradı ve devasa kollarının gücüyle tırabzanı ikiye ayırarak beni yere fırlattı. Tepki vermek için yaklaşık iki saniyem vardı.

Ne yazık ki tepkim görünmez olmak değildi, çünkü ben bir aptaldım. Bunun yerine çılgılık atıp yere yapıştım ve acı içinde omzumun üzerine düştüm. Tekrar üzerime gelmeden önce anca yuvarlanacak zamanım olmuştu. Kolumu acı verici bir şekilde tutarak beni ayağa kaldırdı.

“Okot. Sadece konuş benimle,” diye yalvardım. “Bunu neden yaptığını söyle bana!”

Anlamıyordum. Kafa karışıklığı ve duygu karmaşası içindeydim. Okot beni seviyordu. Bana her baktığında bunu anlayabiliyordum. Sahte olamazdı, değil mi?

Beni görmezden gelerek beni kapıya doğru çekiyor, parmakları acıyla tenime batıyordu. “Aşk meleği düşmandır.”

Saçmalıklarını düzeltmesini dileyerek başımı salladım. “Yani bunca zaman yalan mı söyledin?” diye sordum çatlayan sesimle.

Sıcak gözyaşlarının yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissediyordum ama ağladığımı fark etmemiştim. Çok şaşırdım.

Sanki beynim hâlâ onun bana ihanet ettiğine inanmayı reddediyordu. Şu anda beni koridorda çekiştiren ve prene götürmeye hazır olan Okot, beni kollarına alıp saçlarımı okşayan Okot değildi. İkisini bir türlü bağdaştıramıyordum ama yine de eşlik bağım bana şüpheyi hiç yer bırakmayacak şekilde onun gerçekten de benim Okot'um olduğunu söylüyordu.

Cevap vermiyor, sadece beni ileri doğru çekmeye devam ediyordu. “Okot, eğer prens seni tehdit falan ediyorsa söyle bana. Yardım etmeme izin ver-”

Bir anda yanımda pembe bir duman pufu belirdi ve ardından Lex ortaya çıktı. Yüzü bir gülümsemeyle ışıldıyordu... ta ki beni görene kadar. O noktada gülümseme yüzünden hızla düştü. “Madam Aşk Meleği Emelle?”

Okot ona doğru döndü ve sonra boğazını kavradı. “Okot, hayır!”

Onu serbest bırakması için pençelemeye çalıştım ama tabii ki lanet olası lamassu çok güçlüydü. “Lex. Görünmez ol şimdi,” diye emrettim.

Bir anda ortadan kayboldu ve Okot yumruklarını boşluğa sıkıyordu.

Öfkeli yüzünü bana çevirdi ama beni tekrar ele geçiremeden görünmez oldum. Lex orada, kocaman gözlerle yanımda duruyordu. İkimiz de Okot'un hayal kırıklığı içinde bağırışını ve yumruğunu taş duvara sertçe vurarak kaya parçalarını yere düşürüşünü izliyorduk. Saray muhafızları koşarak yukarı çıktıklarında gitmek için döndüm, duvarların arasından süzülüp soyut bedenimin beni götürebileceği en hızlı şekilde saraydan çıktım.

Onlarca yıl boyunca insanların kalplerinin milyonlarca parçaya ayrılmasını izledim. Aşk meleği olmanın getirdiği bir şeydi bu. Her şeyin ters gitme riski olmadan aşkı elde ede-

Aşk Meleği'nin Suçları

mezdiniz. Yıllarca kalpleri tekrar bir araya getirmek için mücadele etmişim. Bazen işe yaramıştı. Bazen de yaramamıştı. Bazen en güzel insanların en kötü şekillerde acı çekmesini izlemek zorunda kalmışım.

Onların ağlamalarını, çılgılık atmalarını ya da içlerine kapanmalarını izlerdim ve kırık aşklarının acısında bir rol oynadığım için nefret ederdim. Ancak bunun gerçekte nasıl bir *his* olduğunu asla bilemezdim. Ta ki şu ana kadar.

Bu gerçekten ironikti. Ben bir aşk meleğiydim ve az önce kalbim kırılmıştı.

BÖLÜM DOKUZ

Bir duman ağacında ağlıyordum.

Gerçek bir duman ağacı gibiydi. Yani, tütüyordu. Dallarında yapraklar yerine sürekli renk değiştiren kıvrımlı, yoğun dumanlar vardı. Neden dallarından birine konmaya, fiziksel bedenime girmeye ve ağlamaya başlamaya karar verdiğimden emin değildim. Eğer tamamen çökeceksem, bunu etrafta bir sürü gökkuşağı dumanı varken yapmak iyi bir fikirmiş gibi gelmişti.

Yüzümde sümükle gözyaşı vardı, saçlarım duman gibi kokuyordu ama en azından beni meraklı gözlerden saklıyordu. Renkli duman sanki bana sarılıyormuş gibi etrafımda kıvrılmıştı. Evet, biliyordum. Bu garipti, değil mi? Evet, öyle. Ancak o an debeleniyordum ve gerçekten bir kucaklamaya ihtiyacım vardı; bu yüzden eğer bu kucaklamayı garip bir sihirli duman ağacından almam gerekiyorsa, o zaman kahretsin, o ağaçtan alacaktım.

Bir dalda oturup artık ağlayamayacak hâle gelene kadar duygusal bir çöküş yaşadım. Lex ise yanımdaki dalda metanetli bir sessizlik içinde oturuyordu. Gözyaşlarım nihayet kurduğunda, gözlerim acı verici bir şekilde şişmişti ve kendimi

tamamen sefil hissediyordum. Ancak gözlerimden kaçan sel, içimdeki seli serbest bırakmaya yardımcı olmuştu; bu yüzden biraz daha dengeli hissediyordum. Hâlâ yapmam gereken bir iş vardı.

Okot'la ilgili tüm düşünceleri şimdilik aklımdan çıkarmalıydım; aksi takdirde, hissettiğim acıyla baş etmek zorunda kalmamak için bir topun içine girip yüz yıl boyunca uyumak isteyecektim. Oysa bunu yapamazdım. Prensesin bana ihtiyacı vardı. Genfinlerimin bana ihtiyacı vardı. Prenses Soora'ya hapisneden çıkarmalı, eşlerimi bulmalıydım.

Ondan sonra... Okot'un ihanetinin acısıyla başa çıkacaktım. Ancak şimdi zamanı değildi. Ağladım ve şimdilik kendime izin vereceğim tek şey buydu.

“Daha iyi misiniz?”

Lex'e baktım; bir dalın üzerine tünemiş, beklentiyle bana bakıyordu. O, şık pembe saçları, kırışıksız kıyafetleriyle çok düzgün görünüyordu; bense... Elbisemde gökkuşağı dumanı lekeleri vardı, yüzüm de hıçkırarak ağlama festivali yüzünden kir içindeydi.

Saçımda sümük olmadığından da emin değildim. Ne? Daha yeni kalbim kırılmıştı. Bir kızın çirkince ağlamaya hakkı vardı.

Lex'in sorusu havada kalmıştı. Daha iyi miydim? Hayır. Hiç de değildim. Ancak yine de burnumu koluma silip ona başımı salladım. “Evet.”

Lex çılgınca bir hareket yaptı; kendi dalından benimkine doğru salınarak zarif bir şekilde yanıma indi. Bu hareketi ben denemiş olsaydım kesinlikle dengemi kaybeder, beceriksiz bir yığın hâlinde yere düşerdim.

“Dokuz yüz binden fazla kırık kalbi onardım,” dedi bana kesin bir ifadeyle. “Yöntemim denenmiş ve doğrudur. Siz bir

ya da daha fazla kabul edilebilir yedek seçiyorsunuz, ben de onları hızlı bir şekilde iki Aşk Oku ile vuruyorum, ardından ilk bakışta tam olarak üç Flört Dokunuşu ekliyorum. Bu, yüzde seksen iki başarı oranına sahip garantili bir ilk görüşte aşk ile sonuçlanır.”

Ona göz kırptım. “Hımm...vay canına. Bu gerçekten iyiymiş.”

“İşimi iyi yapmaktan büyük gurur duyuyorum.”

Burnumu çektim. “Teklifin için sağ ol ama almayayım.”

Başını eğdi ve arkasındaki oklarla dolu sadağına uzandı. “Söz konusu eşe gidip onu Aşk Okları ile vurabilir miyim? Tabii, bu onun üzerinde işe yaramayabilir. Oldukça öfkeli görünüyordu.”

“Bunun için de teşekkürler, Lex.”

İsteyeceğim son şey, adamlarımdan herhangi birinin zorla bana âşık ettirilmesi idi. Özellikle de Okot’un. Bana ihanet etmişti. Bana yalan söylemişti. Her şeyi yalandı. Aşk meleğinin müdahalesi olmadan aşkı kendim bulmak istiyordum.

Aklıma bir düşünce geldi. “Bekle. Sen nasıl buradasın? Sadece benim Perde’ye girip çıkabildiğimi sanıyordum.”

Başını iki yana salladı. “Asistanınız olarak, yardıma ihtiyacınız olduğunda otomatik olarak geliyorum. Sanırım bu fiziksel âlemde olduğunuz zamanlar için de geçerli.”

Elimi yüzümde gezdirdim. “Arızalanmaya başlamayacaksınız, değil mi?”

“Hayır, geçmişte Seedy için fiziksel âlemlere seyahat ettim. Perde bunun görevimin bir parçası olduğunu anlıyor.”

“Oh, tamam. Güzel.”

“Bağışlayın ama... elleriniz kirli mi?” dedi avuçlarıma bakarak.

Aşk Meleği'nin Suçları

Onlara baktığımda kirli göründüklerini fark ettim. Hatta pislerdi. Onları birbirine sürtünce kahverengi parçacıklar yere düştü.

“Bu toz mu?” diye sordu.

Ayağımın dibine düşen yığına ters ters baktım. “Hayır. Toz değil. Kum,” dedim ona. “Kum adam güçleri. Kum kadın? Kum hanım? Kum insan? Her neyse, ne demek istediğimi anladın.”

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. “Ah.”

Üzerimdeki... tozları temizlemeye çalışıyordum ama hareket edince patron aşk meleği işaretim yeniden pembe renkte parlamaya başladı. İç çekerek vazgeçtim.

“En azından pembe parıltı karanlıkta kaldığınızda ışık yayabilir,” dedi umutla. O gerçekten de bardağın dolu tarafını gören, meyveli kokteyl seven bir kızdı. “Ayrıca bahse girerim, tüm yeni güçlerinizi tüm aşk türüne yardımcı olacak şekilde kullanmanın bir yolunu bulabilirsiniz.”

Merakla ona baktım. “Aşk meleği olmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?”

Heyecanla başını salladı. “Evet, öyle. Aşk Eşleşmeleri yapmak, insanların neredeyse patlayacak kadar aşkla dolmalarını izlemek... tatmin edici.”

“Sürekli Ayın Aşk Meleği olmana şaşmamalı.”

“Teşekkür ederim,” diyerek gülümsedi.

Derin bir nefes aldım ve kendime geldim. “Tamam, neden şimdilik Cupidville’e geri dönmüyorsun? Gittiğim yer tam olarak güvenli değil, ayrıca bahsettiğin Aşk-Fazlalığı’na gireceğin için heyecanlı olduğunu biliyorum.”

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, kendimi zar zor toparlıyormuş gibi görüldüğümü fark etti ve başını salladı. “Hayır, Madam Aşk Meleği Emelle. Sizinle kalacağım.”

“Lex...”

“Merak etmeyin,” dedi aceleyle. “Sorun çıkacağını düşün-
düğünüzde beni Perde’nin içine geri itebilirsiniz.”

Yüzündeki ifadeden onu vazgeçiremeyeceğimi anlamış-
tım. Ona gitmesini emretmediğim sürece benimle kalacaktı.
Dürüst olmak gerekirse, yanımda olmasından memnundum.

“Tamam o zaman. Şu andan itibaren süper casus modun-
dayız. Hadi görünmez olalım. Bir adaya uçmam ve bir hırsız-
la görüşmem gerekiyor. İnan bana, yakalanmak istemeyiz.”

Neredeyse heyecandan köpürecekti. “Sizce yolda biraz
Aşk Oku atabilir miyiz?”

“At bakalım.”

“Yaşasın!” diyerek alkışladı.

İkimiz de Perde’ye girdik ve krallık boyunca uçtuk. Okot’un,
askerleri varlığını konusunda uyardığı açıktı çünkü muhafızlar
şehri tarıyordu, hatta eskisinden daha fazlalardı. Lex, ben onu
durdurmadan önce en az bir düzine periyi okla vurdu, sonra
gökyüzüne çıktık. Ben doğruca Arachno’nun sürgün adasına
giderken o da beni takip ediyordu. Bulması kolaydı; genfinleri-
min sürgün adası krallığın altındaydı ve Arachno’nun adası da
ondan çok uzakta değildi.

Oraya varmamız uzun sürmedi. İkimizin de koruyucu ba-
riyer hakkında endişelenmemize gerek yoktu, bu yüzden bir
aksama olmadan geçtik. Prenses Soora’nın talimatlarını izle-
yerek Belren’in gizli sığınağını aramaya başladım. Neyse ki,
Arachno’nun mağarasının bulunduğu ürkütücü, kayalık ada-
nın diğer tarafındaydı.

Adanın kenarındaki dağı buldum ve zirveye kadar süzül-
dük. “Ne arıyoruz?” diye sordu Lex.

“Bir kapı olmalı,” dedim kayaların etrafına bakarak. Doğ-
ru yerde olduğumuzu biliyordum. Sadece bulmam gereken...

“Bu kapı mı?”

Kafamı çevirdim ve Lex'in dağın yamacına yaslanmış düz bir kaya parçasını işaret ettiğini gördüm. Uçarak yanına gittiğimde kayanın hemen kenarına oyulmuş bir *H* harfi olduğunu gördüm. Küçüktü, sadece bir santim genişliğindeydi.

Ona etkilenmiş bir bakış attım. “Bu yardımcı olma işinde çok iyisin.”

Neşelendi. “Teşekkür ederim!”

Taş kapıdan süzöldükten sonra fiziksel bedenlerimize girdik.

“Hadi,” dedim, kolundan tutup onu öne doğru çekerek.

Dağın içine oyulmuş dolambaçlı taş tünelden aşağıya doğru ilerledim. Duvarda asılı duran ve biz geçerken her birkaç adımda bir sihirli şekilde ışık saçan aplikler vardı.

“Bu ses de ne?”

Dinlemek için durdum ve kulaklarımı kabarttım. “Sanırım bu... müzik? Görünmez ol, Lex. Her ihtimale karşı.”

Başını sallayıp gözden kayboldu, ben de aceleyle sese doğru gittim. Tünelin sonuna geldiğimde duvara yaslanmış horlayan bir peri buldum. Yanından geçip eğri büğrü ahşap bir kapıyı iterek açtım ve kocaman bir odaya girdim.

Müzik, derme çatma bir sahnede toplanmış, flüt benzeri enstrümanlar çalan dört periden geliyordu. Müziğe eşlik eden, soyunmanın çeşitli aşamalarında bir düzine daha peri vardı. Oda dumanlıydı ve peri şarabı kokuyordu.

Bir köşede bir grup peri sevişirken, diğer bir grup oturmuş izliyordu. Belren tam ortalarındaydı.

“Şu lanet olası Boynuzlu Kancık,” diye mırıldandım sıkılmış dişlerimin arasından. Sırtüstü yatmış, gri boynuzları gümüş maskesinin üzerine kıvrılmıştı. Bir peri piposunu emiyor, havaya kelebek şeklinde duman üflüyordu. Hem dişi hem de

erkek periler onun etrafında kıkırdarak çok etkilenmiş gibi davranıyorlardı.

Yanına gittim, kollarımı kavuşturarak karşısında durdum. “Ne halt ediyorsun sen?”

Gri gözleri şaşkınlıkla benimkilere dikildi. Bir an bana baktı; gözleri maskedeki yarıkların arasından beni tartıyordu. “Sana bu adaya bir daha gelmeyeceğine dair söz verdirttiğimi sanıyordum,” diye mırıldandı.

Piposundan uzun, yavaş bir nefes çekti, sonra dudaklarını büzüp dumanını bana doğru üfledi. Bir duman keleşi oluştu ve yüzümün önünde kanatlarını çırpmaya başladı.

“Evet, bu senin hırsız kışını takip etmek zorunda kalmadan önceydi.” Dumanı dağıtmak için elimi salladım, bu da diğer birkaç perinin beni yuhalamasına neden oldu. Onlara kaşlarımı çattım. “Birilerini yuhalamamalısınız. Bu hiç hoş değil.”

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Maskenin altından parlayan beyaz dişlerini zar zor görebiliyordum. “Gerçekten sensin. Geri döndün,” dedi duman etrafında kıvrılırken, benden çok kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. Kokusundan sadece defne yaprağı içmediğini anlıyordum. Bu şey... güçlü görünüyordu.

Akıcı bir hareketle ayakta duracak şekilde yuvarlandı, kolumdan tuttu ve beni odadan dışarı, arkadaki ahşap kapıya doğru çekmeye başladı. İçeri girdiğimizde kapıyı arkasından kapattı, odayı karanlığa gömdü. Tamamen karanlığa.

Bilirsiniz, parlayan patron aşk meleği işaretimi saymazsak.

BÖLÜM ON

Karanlık odasında, yaydığım pembe ışıltının ortasında maskesini çıkardığını ve ardından beyaz kaşını kaldırdığını gördüm. “Yeni numara mı?”

Koluma baktım. “Evet.”

Bir bilek hareketiyle telekinezi yeteneğini kullanarak bir kibrit çaktı ve odadaki mumlarla aplikleri teker teker yaktı. Kısa süre sonra ortam, bir yatak odasında olduğumuzu görebileceğim kadar aydınlanmıştı.

Boynuzlu Kanca, tarzına sadık kalarak mücevherleri, silahları ve ışıltılı her şeyi her yere asmıştı. “Yeni çalıntı mallar mı?” dedim arkamdaki duvara mücevherli bir hançer saplayarak.

Sırıttı. “Zor bir iş ama birinin burada hırsızlık yapması gerekiyor.”

“Nasıl olur da sürgün adasında garip bir yeraltı partisi düzenlersin? Dikkat çekmemen gerektiğini sanıyordum?”

“Bu *dikkat çekmemek* için. Burada sadece birkaç düzine peri var. Bu çok mütevazı bir saklanma partisi.”

İç çekerek kaşlarımı ovuşturdum. “Belren...”

Şehvetle beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu. Bakışları göğsümde takılı kaldığında en ufak bir utanma belirtisi gös-

termedi. “Aklın başına geldi ve benim için eşlerini terk mi ettin? Bu yüzden mi buradasın?”

Gözlerimi ona dikerek ellerimi kalçalarımaya koydum. “Sevgilin hapisteyken, yara bere içinde, donmuş ve açken benimle nasıl flört edebilirsin? Şu anda sana inanamıyorum.”

Yüzündeki eğlence kaybolurken bana şaşkınlıkla baktı. “Sen neyden bahsediyorsun?”

“Prenses Soora!” dedim öfkeyle. “Prensesi kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışman gerekirken burada parti yapıyor, flört ediyor, küçük parti mağaranızda periler sevişirken garip kelebekler tüttürüyorsunuz!”

Kaşlarını çattı, dalgınca bir elini uzun beyaz saçlarında gezdirerek başının iki yanındaki gri boynuzlarının arkasına sıkıştırdı. “Prenses haftalardır kayıp. Herkes onun öldüğüne inanıyor.”

“O ölmedi. Onu birkaç saat önce gördüm. Hapishane kulesinde tutuluyor.”

Dönüp odanın içinde volta atmaya başladı, parmakları düşünceli bir şekilde dudaklarını sıkıyordu. “O yaşıyor,” dedi kısık sesle, benden çok kendi kendine konuşuyordu. “Emin misin?”

“Evet ve başkalarıyla flört etmeden hoşlanacağını sanmıyorum,” dedim suçlayıcı bir şekilde parmağım ile onu işaret ederek. “Ayrıca seni uyarmalıyım, bir aşk meleği olarak insanların başkalarının kalbini kırmasını hoş karşılamam.”

Özellikle onunkini, diye düşündüm kendi kendime. Yeterince acı çekmişti. Eğer onu incitirse kıcına öyle bir Aşk Oku sokacaktım ki, kalbi hayatının geri kalanında soneler ve parıltılar saçacaktı.

Durup bana şaşkınlıkla baktı. “Bekle, sence prensesle ben...” Sesi kesildi, sonra başını arkaya yatırarak hayatımda

duyduğum en iğrenç kahkahayı attı. Kısa bir patlama da değildi. Hayır. Sadece devam ediyor, devam ediyor ve devam ediyordu.

“Bu kadar komik olan ne?”

Gözlerindeki yaşları silerek başını salladı. Boynuzları mum ışığında parlıyordu. “Prensesle ben sevgili değiliz.”

Kaşlarım çatıldı. “Değil misiniz?”

“Hayır. Neden böyle düşündün?”

“Şey... Yani, ondan bazı aşk titreşimleri aldığımı düşünmüştüm.” Kafamda bir düşünce belirlediğinde inledim. “Tanrım, bu karşılıksız aşk değil, değil mi? O sana âşık, sen de ona yüz vermiyorsun, öyle mi? Bunu nasıl yaparsın, Belren?” diye sordum.

Gülüyordu. “Nefes al, dişi Perde. Sevdiği ben değilim. İhtiyacı var, elbette ama sevmek... hayır.”

“Şey... şimdi kafam karıştı.”

“Ortak bir tanıdığımız var diyelim.”

Başımı eğdim. “Bu ne anlama geliyor?”

“İkimiz de birini arıyorduk.”

Bu ilgimi çekmişti. “Kimi?”

Bana sıırttı. “Kusura bakma. Sırlarımı bedavaya vermem. Ben bir koleksiyoncu ve hırsızım. Bu iş için kötü olur.”

“Sanırım bir istifleme sorunun var.”

Odada dolaşmaya başladım; bir yandan düşünürken bir yandan da odasında asılı duran çalıntı eşyalara dokunuyordum. Eğer prenses, Prens Elphar onun isyanı yönetmeye yardım ettiğini öğrendiği için yakalandıysa, prens neden onu idam *etmemişti*? Henüz bilmediğim başka bir planı olmalıydı. Ne yaparsam yapayım, her zaman benden iki adım öndeydi.

“Bunu yapmayı keser misin?” diye iç geçirdi Belren.

Düşüncelerimi yarıda kesip omzumun üzerinden ona bir

bakış attım. Elim ipek ve elmaştan yapılmış bir eşarbin üzerinde kalmıştı. “Senin eşyalarına bakamaz mıyım?”

“O değil,” diye açıkladı. “Etrafta süzülmeyi bırak. Kıcıını çok güzel gösteriyor ve senin harem eşlerinle kalacağını çoktan netleştirdik. O yüzden yatak odamın etrafında *salınmay* kes.”

Şimdi gülme sırası bendeydi. “Salınmıyorum, *yürüyorum*. Ne yani, sen paylaşımcı değil misin?” diye dalga geçtim.

Alaycı bir şekilde sırtıttı. “Ben bir hırsızım. Başkalarına ait olanı almaktan zevk alırım. Tabii ki paylaşmam.”

Bana doğru yürümeye başladı, gözleri cüretkâr bir ifadeyle bana kilitlenmişti. Ayak parmaklarımız birbirine değene kadar durmadı; ona bakmak için başımı yukarı kaldırmak zorunda kaldım. Gözlerindeki bakış beni yutkunmaya itiyordu. Yine de ne kadar yakışıklı olursa olsun, Belren kartlarını hiç açık etmiyordu ve ben onu asla iyi okuyamıyordum. Onu anlamıyor, amaçlarının ne olduğunu bilmiyordum. Onun için adamlarımı terk etmeyeceğimden de emindim.

“Ancak dediğim gibi, ben aynı zamanda bir koleksiyoncuym,” diye devam etti, pembe saçlarımdan bir parça alıp parmaklarının arasında ovuştururken, sesi alçak ve boğuktu. “Bu da demek oluyor ki nadir bulunan şeylerle büyüleniyorum. Özel olanla. Eşsiz olanla. Sen, Perde’nin ardından gelen sevgili kadını, tamamen tekilsin.”

İtiraf etmeliydim ki, yakınlığı ile bana bakışı beni biraz korkutuyordu. Bir santim bile yaklaşıp öpüşeceğimize yemin edebilirdim ve onu *öpemezd*im. O benim partnerim değildi, ayrıca az önce paylaşma konusundaki tavrını açıkça ortaya koymuştu. Çizgiyi aşmaya niyetim yoktu. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, hem de hemen. Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi yaptım.

“Yardım edin,” diye cıyaktım.

Lex yanımda beliriverdi.

“Merhaba,” dedi neşeyle.

Belren saçımı bırakıp şaşkınlıkla geri çekildi. Açılan gri gözlerinin aramıza daldığını gördüm. Bir elimi aramızdaki gergin an yüzünden yanan yanaklarıma bastırdım, sonra bu fırsattan yararlanarak yanından geçip aramıza biraz mesafe koydum. Belren’in çekici, seksi bir havası olduğuna şüphe yoktu ve tüm odağını doğrudan bu karizmaya yönelttiğinde düşünabilmek zor oluyordu.

Boğazımı temizlerken kalbimi sakinleşmeye zorladım. “Tüm bu özel şeyler hakkında...”

Lex’e bakmaya devam ederek, “Sizden iki tane var,” dedi Belren.

“Bizden *iki* tane yok,” diye düzelttim. “Bir ben varım, bir de o.”

“Perde’nin ardından iki kadın. Bu nasıl mümkün olabilir? Ayrıca neden birbirinize benziyorsunuz? O hangi cehennemden geldi?”

Lex, “Biz aşk meleğiyiz,” diye cevap verdi. “Bütün aşk melekleri böyle görünür.” Bana baktı ve başını eğdi. “Şey, Madam Aşk Meleği Emelle’in görünüşü... biraz değişti. Ben de Perde’den geldim.”

Belren’in gümüş yüzü benimkine döndü. “Herkesin hakkında fısıldadığı aşk meleği *sen* misin?”

Sokaktaki genfinin de bana böyle seslendiğini hatırlayarak hafifçe gerildim. “Ne duydu?”

Belren mücevherlerle kaplı parmağını çenesine vurdu. “Başka bir dünyadan gelen bir aşk meleği varmış. Diyarı kasıp kavuruyormuş. Bazı fısıltılar senin bir iblis olduğunu ve tüm peri türünü cezalandırmak için burada olduğunu söylü-

yor. Diğerleri ise prensi yenip zulmüne son vermemize yardım etmek için burada olduğunu söylüyor. Daha da fazlası, senin sadece acayip kanatları olan bir insan-kuş kırması olduğunu, aslında prensin yanında savaştığını, yoluna çıkan herkesi öldürdüğünü söylüyor.”

Dikleştim. “Benim acayip kanatlarım *yok*.”

Bir kaşını kaldırdı. “Bundan çıkardığın şey bu mu?”

“Sadece yanlış tasvir edilmekten hoşlanmıyorum,” diye ısrar ettim.

“Aşk meleği olma konusunda ciddi misiniz? Yani aşk, seks ve tüm bunlar konusunda?” diye sordu.

O anda sırtıma bağlı olan Aşk Oklarını işaret ettim. “Evet.”

Belren şaşkın ve son derece meraklı görünüyordu. “O da senin asistanın mı?” diye sordu kuşkuyla. “Kim *sana* bir asistan verdi?”

“Öyle söyleme. Ayrıca bu uzun bir hikâye. Cupidville’de biraz itiş kakış oldu.”

“*İtiş kakış* mı?” diye güldü.

Onu elimi sallayarak geçiştirdim. “Artık yetkili ben sayılırım. Eski patron, şey, dediğim gibi. Bir itiş kakış oldu.”

“Eminim,” dedi Belren, başı Lex’le göz göze gelmek için geri dönerken.

Baştan aşağı yavaş bir sevişme gerçekleştiriyordu. Kızın sahip olduğu ateşli, katı okul öğretmeni tavrını zihnine kazıdığından şüphe yoktu. Gözleri yırtıcı bir meydan okumayla parlıyordu. Ondan yayılan arzu dalgalarını neredeyse tatabiliyordum. “*Peşinde* topuklarına yapışmış bir grup eş yok, değil mi?” diye sordu ona.

Lex kaşlarını çattı. “Ne?”

Ona iç çektim. “Asistanımı baştan çıkarmaya çalışma.”

Beni görmezden geldi. “Senin adın ne, Pembiş?”

“Ben aşk meleği altmış dokuz,” diye cevap verdi Lex doğal bir şekilde. İnledim, içten içe yüzümü kapatıyordum.

Belren'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Bir veren ve bir alan. Ne hoş birisin sen.”

“Lex. Adını Lex olarak kısalttım,” dedim.

“Pekâlâ, *Lex*,” diye başladı ona doğru yürürken. Cazibesi-ni en üst seviyeye çıkarıyordu ama Lex erimek ya da kaçmak yerine, sanki bir otelin resepsiyon görevlisiymiş de onu içeri alıp sıradan çıkarmak için bekliyormuş gibi ona gülümseme-ye devam ediyordu. Belren elini arkasındaki duvara dayaya-rak onu içeri hapsettiğinde bile kibar ama mesafeli ifadesini asla kaybetmedi. “Seninle daha yakından tanışmak isterim.”

Gözlerimi devirdim. “*Az önce* benimle flört ediyordun.”

Omuz silkti ve omzunun üzerinden bana baktı. “Sen çok güzel, eşsiz bir yaratıksın. Kendime engel olamıyorum. De-diğim gibi, ben bir koleksiyoncuyum. Değerli bir şey gördü-ğümde anlarım. Senden etkilenmem çok doğaldı. Ancak de-diğim gibi, ben paylaştan bir tip değilim ve sen de inatçı bir şekilde çok eşliliği sürdürüyorsun, değil mi?”

“Evet, kahretsin! Onlar benim eşlerim.”

Özür dilemeden omuz silkti. “Peki o zaman. Kaybedilmiş bir dava gördüğümde anlarım.” Lex'e geri döndü. “Ancak bu seferki henüz kendisine bağlı bir eş sürüsüne sahip değilmiş gibi görünüyor. Seni baştan çıkarmaya niyetliyim,” dedi ona, son derece ciddi bir şekilde.

Lex başını eğdi. “Beni baştan çıkarmak mı?”

Belren yüzünde yavaş bir sırıtiş belirmesine izin verdi. “Tabii ki. Söylesene, adını hiç eyleme döktün mü?” Parma-ğını yavaşça onun kolunda gezdiriyordu. “Seni temin ederim, bu numarada oldukça iyiyimdir.”

Dikkatini çekmek için parmaklarımı şıklattım. “Lütfen odaklanır mısın?”

İç çekti ve elini bıraktı. “Biliyor musun, bir aşk meleğini göre fazla araya giriyorsun.”

Onu azarlamak için ağzımı açmak üzereyken Lex araya girdi. “Ah, özür dilerim, sayın Boynuzlu Kancık. Romantik ilişkiler için uygun değilim. Ben sadece bir aşk meleği değilim, aynı zamanda Ayın Aşk Meleği ve Madam Aşk Meleği Emelle’in asistanıyım. Gördüğünüz gibi, herhangi bir birlik-teliğe, kaçamağa veya herhangi bir aşk ilişkisine giremem. Bu sadece aşk meleği yasalarına aykırı değil, aynı zamanda zamanım da yok. Aşk meleği görevlerimi çok ciddiye alırım. Diğer sorumluluklarımın yanı sıra, diyarlara yaymam gereken çok fazla Aşk Eşleşmesi’yle cinsel etkileşim var.”

Belren’in yüzündeki ifadeye kıs kıs güldüm. “Her şeyden önce, ben Boynuzlu Kanca,” dedi bana ters bir bakış atarak. “Ayrıca siz aşk meleklerinin beni geri çevirmesi de neyin nesi?” diye homurdandı.

Kıkırdadım. “Geri çevrilmeye alışık değil misin?”

“Hayır, aslında,” diye itiraf etti.

Evet, nedenini anlayabiliyordum. Belren güzel gümüş ambalaja sarılmış ateşli bir periydi.

“Bir dakikalığına egonu dizginleyip prensesi nasıl kurtaracağımızı bulmama yardım eder misin? Lex’i baştan çıkarmayı daha sonra deneyebilirsiniz.”

“Peki,” diyerek iç geçirdi, sanki onu gerçekten engelliyor-muşum gibi.

“Lex, neden gidip aşk meleği işleri yapmıyorsun ve bana daha sonra haber vermiyorsun?”

Başını öne eğdi. “Teşekkür ederim, Madam Aşk Meleği Emelle. Bugünün hedefine başlamak için can atıyorum!” dedi heyecanla.

Aşk Meleği'nin Suçları

Belren onu eğlenen bir ifadeyle izliyordu. “Peki bugün hedefin nedir, Altmış Dokuz?”

“Zorlu bir kırık kalp işim var. Engellenmiş olanları düzeltmek için insan diyarına gideceğim.”

“Engellenmiş mi?” diye sordu Belren. “Aşk melekleri insanları engeller mi?”

“Ah, evet,” diye başını salladı. “Eğer bir kişi üçten fazla Aşk Eşleşmesi yapmış ancak daha sonra söz konusu ilişkileri haince eylemlerle mahvetmişse, engellenme listesine alınır. Bu noktada, sadece benim ve Madam Aşk Meleği Emelle gibi daha üst düzey aşk meleklerinin başka bir Aşk Eşleşmesi denemesine izin verilir. Ancak bu insanlar aşkı kötüye kullandıkları için bunu hak ettiklerinden ve bir sonraki Aşk Eşleşmesi'nin kötüye kullanmadıkları bir eşleşme olduğundan emin olmak için epeyce çalışmalıyız. Bu zorlu bir süreçtir. Ancak işe yaradığında, engellenen insanlar genellikle en iyi âşıklar hâline gelirler çünkü aşk onlara bir şans daha verdiği için gerçekten ne kadar şanslı olduklarını fark ederler. Engellenen kişileri rehabilite etmek kolay değildir, ancak ödüllendiricidir.”

Belren bana baktı, ben de ellerimi kaldırdım. “Bana bakma. Engellenmişler listesindeki insanlarla hiç çalışmadım. Normal okul sevgililerini bile zar zor eşleştirebildim.”

“Ancak yine de yetkili sensin,” dedi alaycı bir şekilde.

Haklıydı. Yine de bunu ona söylemeyecektim. Lex’e döndüm. “Git ve geri dön, Lex. Artık iyiyim.”

Pembe bir dumanın içinde kayboldu.

“Pekâlâ,” dedi Belren, sesi ve ifadesi ciddileşiyordu. “Bana prensesin tam olarak nerede tutulduğunu söyle.”

Ben konuşurken Belren de not alıyordu. Gerçi kalemle yazarak değildi. Hayır, usta hırsız gücünü kullanıp kalemin

onun için kâğıda yazmasını sağlıyor, bir yandan da deri sırt çantasındaki malzemeleri topluyordu. Çoklu görevlerde harikaydı.

“Hapishane kulesi sadece pencere veya dış kapıdan yoksun değil, aynı zamanda büyük bir sihirle korunuyor. Daha önce hiç kimse buradan kaçamadı,” diye açıkladı.

Kalbim yerinden çıkacaktı. “Bu berbat bir şey.”

Dudakları hafifçe yukarı kalktı. “Ancak...” diye devam etti çantasını omzuna atarken. “Çünkü hiç denemedim,” diye birtirdi ukala bir sırıtışla.

“Yani bunu yapabilir misin?”

Maskesini yüzüne doğru indirirken onu tekrar yerine oturtmasını izledim. “Ben Boynuzlu Kanca’yım. Her şeyi ya da *herkesi* çalabilirim.”

İçime bir rahatlama yayıldı. “Güzel. Ben de... bir şekilde genfinlerimi kaybettim,” dedim hızlıca.

Bana bıkkın bir bakış attı. “Eşlerini *yine* mi kaybettin?”

“Bunu bilerek yapmadım!”

Bana bakıp iç geçirdi ve yüzünü sıvazladı. “Tamam. Prensesi çıkaracağız, sonra da genfinlerini bulmana yardım edeceğim.” Beni işaret etti. “Ancak bu son. Eşlerini. Kaybetmeyi. Bırak.”

“Tamam, tamam,” diyerek söz verdim. “Şimdi gidip Boynuzlu Kanca usta hırsız işlerini yapabilir miyiz?”

Maskesinin ardında gülümsemesinin parladığını görebiliyordum. Gri gözlerini neredeyse parlatan heyecanlı, muzip bir bakıştı. “Hadi gidip bir prenses çalalım.”

BÖLÜM ON BİR

Seks partilerini dağıtmaya yardım etmeliydim.

Belren'in odasına ilk girdiğimden beri birkaç kişi daha gelmişti. Tüm perilerin hâlâ eğlenmeye *devam ettiğini* görünce, hüzünlü bir ifadeyle iç geçirdi. “Tamam, sen şunları al, ben de şuradaki karaya vurmuş kelpileri alayım.”

Deliklerinden yeşil deniz yosunu görünümlü yapışkan sıvı sızan ceset yığınının doğru ilerleyişini izledim. Iyy.

Bazı perilerin seviştiği karşı köşeye doğru yürüdüm. Dürüst olmak gerekirse, onları ayırdığım için biraz kötü hissediyordum. Seks partilerini başlatmayı severdim, bitirmeyi değil. Ne kadar yaklaşırsam, aşk meleği duyularım o kadar karıncalanmaya başlıyordu.

Onlara ulaştığımda boğazımı temizledim. Gözlerimi de kaçırmaya çalışıyordum çünkü bilirsiniz, eşleşmişim falan. Grup seks katılımcıları hiç tepki vermiyordu. Sadece emmeye, itmeye ve çok ses çıkarmaya devam ediyorlardı.

“Affedersiniz?” dedim başımı toprak tavana doğru kaldırarak.

Tepki yoktu.

Ellerimi yüksek sesle çırttım, bu da sonunda bana bakmalarını sağladı ama aynı zamanda aşk meleği işaretimin yenisinden parlamaya başlamasına da neden oldu.

Boynuzlu olan beni baştan aşağı süzdü ve başka bir perinin bacakları arasında sallanan parçaları hüpürdetmeyi bıraktı. “Bize katılmak ister misin?” diye sordu.

Şu anda dizlerinin üzerinde, dört bacağı ve bir sırt çantası olan başka bir perinin arkasına yaslanmış durumdaydı. Hah. Bahse girerim sırt çantası alışveriş yaparken çok işe yarıyordu. Ah. Bekle. Bu bir sırt çantası değildi.

“Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?”

Gözlerimi hızla tekrar tavana diktim. “Hımm. Hayır. Evet. Yani, bu ilginç. Ancak hayır, size katılmak istemem. Benim eşlerim var. Çoğul,” diye açıkladım. “Bir tanesinin süper gücü var. Bir diğeri ıslık çaldığında garip bir şey yapıyor. Gerçekten bilmiyorum ama süper iyi bir ıslıkçı. Üçüncüsü-”

“Hey! Ayrılın!”

Belren’in gürleyen sesiyle irkildim, ben fark etmeden bir şekilde tam arkama gelmişti. Ayrıca kulağımın içine doğru bağırıyordu. Muhtemelen bilerek yapmıştı, pislik herif.

Diğer periler ayağa kalkmaya çalışıyorlardı. Onlar çözülürken bir sürü... gıcırdama oluyordu. Ayrıca, bir sürü ıslak yer vardı. Hızlıca giyinip kapıdan çıktıklarında onlara sırtımı döndüm.

Belren’e baktım. “Nasıl inceklerini biliyorlar mı?”

Belren pis bir şaka yapmak için ağzını açarken gözlerimi devirip sözünü kestim. “*Adadan* gitmeyi kastetmiştim.”

Sırıtıyordu fakat konunun peşini bıraktı. “Evet, tabii ki biliyorlar. Prensesin yaptığı bariyer kapısından geçecekler. Gitmeye hazır mısınız?”

“Evet.”

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. “Üstünü değiştirmelisin.”

“Kıyafetlerimi değiştirecek vaktim olmadı,” dedim kirli elbiseme bakarak.

“Sevgilim, ben bir hırsızım. İhtiyacın olan ya da isteyebileceğin her şey bende var. Eğer bende yoksa, kesinlikle alabilirim.”

Bileğini çevirdi ve o an için hiçbir şey olmadı. Ancak birkaç saniye geçtikten sonra Belren'in yatak odasından bir şey atılıp kendini bana doğru fırlattı. Göğsüme çarpan kumaş parçasını güçlkle yakaladım.

“Giy şunları.”

“Lütfen diyebilirsin,” diye homurdandım bohçaya bakarken. Kalın kahverengi bir pantolon, beyaz bir bluz ve bir çift sağlam deri çizme vardı. “Hiç gerçek okun var mı?” diye sordum.

Sadağımdaki kırmızı ve pembe olanlara baktı. “Ya bunlar...”

“Aşk Okları, tabii ki.”

Sırıttı. “Belli ki.”

Bir an daha geçti, sonra oklar bana doğru geldi. *Hızlı* geliyorlardı. Yüzümü delmek üzereyken şaşkınlıkla cıyakladım ve yere düştüm.

Belren gülüyor, sesi odanın toprak duvarlarında yankılanıyordu. Ona ters ters baktım. “Bu hiç hoş değildi.”

Oklar bulunduğum noktanın birkaç santim üzerinde geziyordu. “Özür dilerim. Kendime engel olamadım.”

Ayağa kalkıp okları havadan topladım ve hızla sadağıma yerleştirdim.

“Şimdi oyalanmayı bırak, git üstünü değiştir.”

Ben yüzüne bir dizi küfür savuramadan odanın diğer tarafına doğru koşar adımlarla uzaklaştı. Elbisemle ipek terlik-

lerimi bir yığın hâlinde bırakıp giyinmek için hızla Belren'in yatak odasına gittim. Belren'e katılmak için geri döndüğümde diğer perilerin hepsi gitmişti. O beni tünelde bekliyor, bazı süslü bilek işleri yapıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum etrafıma bakınarak.

“Son peri de az önce ayrıldı. Sadece bizim için geçidi açıyorum. Hazır mısın?”

Prencesi kaçması imkânsız bir hapishaneden kaçırmaya hazır mıydım? Hayır. “Evet,” dedim. “Ben süper iyi bir casusum. Bu ‘birilerini hapishaneden kaçırma’ işini yapabilirim, sorun değil.”

Ağzı seğirdi, ben arkasından giderken o taş kapıya doğru döndü. “Arachno sizi bulmadan burada nasıl kaldınız?”

“Büyü. Prenses Soora sadece bariyerin içine bir kapı açmakla kalmadı. Ayrıca dağın bu kısmını bir pelerinle büyüledi. Eski yamyam örümcek dostumuz adasında bir şeylerin ters gittiğini bilmiyor. Bir de prenses onu meşgul edecek bir... teslimatı olmasını sağladı.”

Durdum, dehşete kapılmıştım. “Prenses Soora perileri yenmeleri için buraya mı bıraktı?”

“O kadar dramatik bir şey değil,” dedi omzunun üzerinden. “Bir araba dolusu serpentina derisi bıraktı.”

“Serpentina de neyin nesi?”

Tüyleri diken diken olmuş gibi omuzlarını salladı. “Birkaç yılda bir derilerini döken oldukça çirkin bir peri. Korkunç bir süreçtir ama derileri aslında oldukça değerlidir. Kuruduktan ve sertleştikten sonra onları her türlü şey için kullanabilirsin. İyileştirici tonikler, kumaşlar, hatta afrodizyaklar.”

“Hah.”

“Gerçekten de öyle. Ancak Arachno için peri parçalarında güç var. Bir şekilde ondan güç alabiliyor. Kurutma gibi sıkıcı

bir süreçten geçerken hediyesiyle oldukça meşgul olacak. Sıcaklıklar tam olarak doğru değilse işler kötü gidebilir.”

Arachno'nun bir perinin derisini kuruttuğu düşüncesi midemi bulandırıyor. O bansheenin dilini alıp sakız gibi çiğnediği zamanı hâlâ hatırlıyordum. Hatırladıkça biraz öğürdüm.

Belren beni duydu ve kıkırdadı. “Dört eşin varsa, öğürme refleksin üzerinde çalışman gerekecek.”

“Öğürme refleksim gayet iyi,” diye savunmaya geçtim. “Aslında Sylred bana beklentilerini aştığımı söyledi,” dedim kendini beğenmiş bir şekilde.

“O iyi olan, değil mi?”

Arkasından kaşlarımı çattım. “Evet ama...”

“Aynen öyle.”

Adımlarım hafifçe sendeledi. “Öğürme refleksim harika. Diğerlerine sor!”

Omuz silkti, sanki onun için bir önemi yokmuş gibiydi. Yani, onun için önemli değildi ama haksız yere suçlanmaktan hoşlanmıyordum.

“Bu tartışma daha bitmedi,” diye uyardım onu.

Bana baktı ve sırıttı. “Elbette, kayıp eşlerini bulduğumuzda lütfen bu konuyu tekrar gündeme getir.”

“Getireceğim,” dedim çenemi inatla yukarı kaldırarak. Sanki bu çok komik bir şeymiş gibi gülüyordu.

BÖLÜM ON İKİ

Belren'in daha önce açmak için süslü büyüsunü kullandığı taş kapıya geldik. Ancak bariyer kapısına doğru ilerlemek yerine dağdan aşağı, Arachno'nun tarafına doğru ilerlemeye başladı ve kanatlarını sırtından çıkardı.

Güve kanatlarına benziyorlardı. Biraz bulanıktı ama merkezlerinde güzel kanca benzeri şekiller vardı. “Boynuzlu Kanca giderek daha mantıklı geliyor,” dedim ona. “Ancak mantıklı olmayan şey, neden bizi yemeye çalışan çılgın yamyam örümcek periye *doğru* yürüdüğümüz.”

Dağdan aşağı inmeye devam etti, kayaları yolundan çekerek ilerlerken sanki aşağı doğru süzülüyormuş gibi görünüyordu. Bazı büyük kayalara ulaştığında havaya zıpladı, kanatlarını çırparak kayaların üzerinden hızla geçti. Diğer yandan ben, onun kadar zarif bir şekilde inmeye çalışmaktan vazgeçene kadar kaydım, sıyrıldım, aşağı doğru süründüm. Yolun geri kalanını uçarak geçtim ve oflayıp puflayarak onun yanına indim.

Bana doğru baktı. “Tekrar düşündüm de, belki burada kalmalısın. Dağdan inerken bile bu kadar sorun yaşadıysan ne kadar yardımcı olabileceğinden emin değilim.”

“Kapa çeneni,” diye fısıldadım. Arachno’nun bizi duymasını ciddi istemiyordum. Artık gizlenme büyüleriyle korunmadığımızdan, iğrenç yılan-peri derisi şeyiyle bile bizi fark etmeyecek kadar dikkatinin dağılacağına ikna olmamıştım. “Lütfen bana burada ne halt ettiğimizi söyler misin? Krallık adasına geri döneceğimizi sanıyordum?”

“Oraya henüz gidemeyiz,” dedi ileri doğru adım atarak. Hâlâ Arachno’nun mağaralarına doğru ilerliyordu.

“Ne? Neden?” dedim ona yetişmek için acele ederken.

“Senin Prenses Soora’nın ajanı olman gerekmiyor mu?”

“Eğer onun süper müthiş casusunu kastediyorsan, evet.”

“Bir casusa göre pek de becerikli değilsin.”

“Peki bununla ne demek istiyorsun?” Kendimi tutamadım. Önce öğürme refleksimi, şimdi de casusluk yeteneklerimi sorguluyordu. Hiç hoşuma gitmemişti.

“O hapisane kulesi sadece dışarıdan aşılmaz değil,” diye açıkladı, adımlarını hiç yavaşlatmadan kayalık ve seyrek arazide yürürken. Orada burada birkaç ağaç vardı; alçak, yoğun bir sis ise tüm adayı kaplayarak daha da ürkütücü görünmesini sağlıyordu. Tüm ağaçlar bitkiden ziyade devasa dikenli iskeletleri andırıyordu.

Ona yetişmek için nefes nefese kalmamaya çalışırken, “Biliyorum,” dedim. Adamlarımı özlüyordum. Beni kesinlikle taşırlardı. Bacaklarımı dinlendirmek için biraz uçtum.

“Ama,” diyerek devam etti. “Aynı zamanda büyü ile korunuyor. Duvarlarından kaçmaya çalışan herhangi bir periye parçalayacak bir büyü.”

Prenses Soora’nın kuleden çıktığını ve binlerce küçük parçaya ayrıldığını hayal ettim. İrkildim. “Bu... hiç iyi değil.”

“Kesinlikle,” diyerek onayladı. “Bu da demek oluyor ki, o büyüyü aşmanın bir yolunu bulmalıyız.” Dönüp bana baktı.

“Peki kaçmaya çalışırsan seni bin parçaya ayıracak, aşılmaz bir hapishane kulesine nasıl girersin?”

Bu hileli bir soru muydu? “Hımm... Bilmiyorum.”

Bana sırtıttı. “Bilemezsin.”

Tekrar dönüp büyük bir kayanın üzerinden atladı ve yaklaşık bir metre ilerideki toprağa çevik bir iniş yaptı. Bu hareketi tekrarlamaya çalıştığımda inişi tutturamadım. Yere yapıştım.

“Ah.” Ölü, sivri dallardan oluşan bir yığının üzerine kış üstü düştüm ve dalları kıcımdan çıkardım.

Belren koluma girip beni ayağa kaldırdı. “Peki hapishane kulesine yapılan büyüü geçemezsek prensesi nasıl dışarı çıkaracağız?”

Beni tekrar ileri doğru çekmeye başladı. Onun aceleci hızıyla kayalara takılmamak için elimden geleni yapıyordum.

“Hapishane kulesinin büyüü tek bir kaynaktan sağlanıyor. Kraldan. Kral Beluar’ın büyüünün ne işe yaradığını hatırlıyor musun?”

Genfinlerimin ölümüne dövüşmeye zorlandığı itlaflı düşündüm. Kendi zihinleri olan kılıçları kullanmaya zorlandıkları duruşma sahnesini net bir şekilde hatırlıyordum. Ronak’ın hayvani bir şeye dönüşerek karşı çıkan her periyi kesip biçmesini de öyle. Bu düşünce vücudumun ürpermesine sebep oldu. “Evet, hımm, Kral Beluar’ın büyüü bir şekilde kılıçları kontrol etti, böylece kendi iradelerine sahip oldular.”

“İşte böyle,” dedi Belren, başka bir kayalık bölgeyi geçmeye yardım ederken. Arachno’nun dağı gittikçe yaklaşıyordu.

Zihnim ayak uydurmak için çabalıyordu. “Bekle. Aynı şeyi kuleye de yaptığını mı söylüyorsun? Bir şekilde... ona kendi aklını mı verdi?”

“Akıl değil. *İrade*. Bu hapishane kulesinin duvarlarının tek bir amacı var. Mahkûmları içeride tutmak. Hapishane kaçmaya çalışan herkesi yok edecektir.”

Bu düşünceyle kaşlarım çatıldı. Sadece Prenses Soora'nın hücrelerini açmanın ve onu gardiyanların arasından geçirmenin bir yolunu bulmak zorunda değildik, aynı zamanda tüm hapishane bizimle savaşıyor olacaktı. İhtimaller pek iyi görünmüyordu. Sonra aklıma bir fikir geldi. “Bekle,” dedim oflayıp puflayarak. “Gardiyanlar. İçeri girip çıkabiliyorlar ve hapishane onlara zarar vermiyor.”

“Çok iyi,” dedi Belren. “Muhafızların üzerlerinde -tabiri caizse- kralın kendisinin koyduğu büyü bir damga var, böylece serbestçe girip çıkabiliyorlar.”

“Kral dev bir pislik, bunu bizim için yapacağından şüpheliyim.”

Belren, Arachno'nun mağaralarının girişine bakmak için bizi budaklı bir ağacın arkasında durdurdu. “Hayır,” diye mırıldandı. “Yapmayacak. En azından gerçek o yapmayacak.”

Ona deliymiş gibi baktım. “O piponun içinde ne içiyordun? Bilmece gibi konuşmayı kes. Ayrıca lütfen bana neden çılgın peri yiyen örümcek kötü adamın inine *doğru* gittiğimizi söyler misin?”

Gri gözleri bir süre daha etrafı taradıktan sonra kolumu sıkıca kavrayarak beni ileri doğru çekmeye devam etti. “Çünkü küçük Perde dişisi,” dedi dağa hızla tırmanmaya başladığımızda. “Arachno'nun parodwormlara karşı bir ilgisi var. Onlardan oluşan bir zulası her zaman vardır.”

“Parodwormlar?”

“Evet, toprak ve hayvan dışkılarıyla beslenen, kıvranan solucan benzeri yaratık.”

Burnumu tiksintiyle kırıstırdım. “İyy.”

“Evet, ben de koyun eti ve turta ziyafeti çekmeyi tercih ederim,” dedi Belren. “Ancak parodwormların ne olarak bilindiğini biliyor musun? Arachno’nun onlara *neden* bu kadar düşkün olduğunu biliyor musun?”

Parodwormları daha önce hiç duymamıştım ama... “Yemek yerken onların gücünü de yiyor. Sanırım garip bir şekilde güçlüler.”

“Çok,” diyerek beni mağara girişinin ağzına doğru çekti. Çömeliip etrafı bir süre dinledi ve taradı. Sisle kayaların arasından görebildiğim kadarıyla hiçbir yerde hareket yoktu ama yere düşen her gölge tüylerimi ürpertiyor, iki kez bakmama neden oluyordu.

“Peki parodwormlar ne yapabilir?” diye mırıldandım.

Bana doğru baktı. “Her zamanki solucan şeyleri,” dedi sessizce. “Mesela topraktaki organik maddeleri parçalıyorlar.”

Kulağa o kadar da etkileyici gelmiyordu. Bunu söylemek için ağzımı açmak üzereyken dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıp, “Ah, bir de onlar taklitçi,” diyerek beni durdurdu.

BÖLÜM ON ÜÇ

Belren bizi Arachno'nun mağarasının gizli girişine doğru çekmeye başladı. Belren'inkinin aksine bu tünel tamamen karanlıktı ve durgun havada uğursuz bir his vardı. "Bize biraz ışık verebilir misin?" diye sordu.

Elimi sıktım. İşaretim hemen parladı. "Ben yüceltilmiş bir meşaleyim," diye homurdandım.

"En azından karanlıkta el altındasın," dedi yüzünde gururlu bir ifadeyle. "Anladın mı? Karanlıkta *el altında*?"

Gözlerimi devirdim. "Lütfen şu taklit etme olayını açıklar mısın? Ne demek istediğini anlamıyorum," diye fısıldadım. Arachno'nun tünellerinde baş döndürücü bir yolculuk yapmaya başlamıştık.

Belren önceden biraz araştırma yapmış olmalıydı çünkü hangi yöne gideceğini seçmek için dönüşlerde hiç tereddüt etmiyordu. "Tam olarak bunu kastediyorum. Taklit ediyorlar. Biyolojik olarak, en sağlıklı büyümlü köklerden toprak aldıklarında daha güçlü olurlar. Aynı şey dışkı için de geçerli. Peri ne kadar güçlüyse, dışkı ziyafeti de o kadar iyi olur."

"İğrenç."

“Karşılığında büyüüyü alıp sindirirler, sadece yeni formlarda toprağa geri verirler. Topraklarımızı sağlıklı ve güçle canlı tutmaktan sorumludurlar. Ne de olsa bir perinin gücü topraklardan gelir,” diye açıkladı karanlık patikalarda ilerlemeye devam ederken. “Ne yazık ki, parodwormlar sıklıkla av oluyor. Günümüzde nadir hâle geldiler. Ne de olsa onlar sadece bir yemek değil. Onlar bir güç kaynağı. Hayvanlar ve periler sık sık onları avlıyor.”

“Yani bir savunma mekanizması olarak perileri mi taklit ediyorlar?”

“Aynen öyle. Parodwormlar sadece bir perinin görünüşünü taklit etmekle kalmaz, aynı zamanda güçlerini de taklit edebilirler. Sadece çok kısa bir süreliğine ama ihtiyacımız olan tek şey bu.”

Bu yeni bilgi karşısında kalbim hızlanıyordu. “Bu şeylerden birini alabilirsek kralı taklit edebileceğini mi söylüyorsun?”

Bana bir sırtış attı. “Tam olarak bunu söylüyorum.”

Durdu ve bir parmağını dudaklarına götürdü. Duvarlara ışıkla gölgeler düşüren bir ateşin parıltısını görebildiğim köşeye bakarken onu izledim. “Temiz,” diye mırıldandı.

Beni odanın içine çektiğinde mekânı görür görmez aklıma korkunç düşünceler geldi. Ortada kim bilir ne kaynatan devasa tencere, duvarı kaplayan örümcek ağı, arkada da peri parçalarıyla dolu raflar vardı.

“Bu şeyler neye benziyor?” diye sordum, Belren aceleyle etrafı incelemeye başlarken.

“Parodwormlar ince ama çok uzundur,” dedi sessizce odada dolaşmaya başlarken. “Burada esir tutulmanın tek iyi yanı manzaraydı.”

Ağ duvarının önünde durdu ve beklentiyle bana baktı. “Perde numaranı yapıp ağın arkasına geçebilir misin?”

“Evet ama solucanı bu şekilde geri getiremem. Canlıları Perde’ye sokup çıkaramam,” diye açıkladım ona doğru aceleyle ilerlerken.

“Seni tekrar dışarı çıkaracağım,” diye beni temin etti. “Şimdi, onları orada asılı gördüğümde,” dedi ağ duvarının arkasını göstererek. “Tepede duruyorlardı. Hafif mavi bir parliltıları var.”

Terli avuçlarımı pantolonuma sürterek başımı salladım. “Tamam.”

“Arachno muhtemelen yeni derilerini kurutmakla meşguldür ama bu her an buraya geri gelemeyeceği anlamına gelmez. Acele etmek en iyisi.”

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Perde’ye girip ağ duvarının yanından geçtim, sonra orada bulduğum şey karşısında nefesim kesildi.

Tekrar maddeselleşerek, “Küçük bir uyarı iyi olurdu!” diye bağırdım fısıltıyla.

“Özür dilerim,” dedi, sesi *hiç de* özür diliyormuş gibi çıkmasa da. “Sana susuz kalmış cesetlerden önceden bahsetmenin bir faydası olmayacağını düşündüm.”

Tüm alanı kaplayan kemiklerle vücut parçalarının yanından dikkatlice geçerken yüzümü buruşturdum. Burası tahmin ettiğimden daha büyüktü. Ayrıca sayamayacağım kadar çok kemik vardı. Yer, kemik yığınıyla birlikte en az iki metre daha yükselmişti.

Ayrıca tavandaki ağlardan sarkan bazı parçalar da vardı. Bazıları tavşan ve fare gibi hayvanlardı; diğerleri ise daha büyüktü. Kokusundan, bunların kesinlikle ölü perilerin parçaları olduğunu anlayabiliyordum. Ölmek için korkunç bir yoldu.

Yarım saniye kadar düşündükten sonra canlı birini bulup bulamayacağımı görmek için ürkütücü ağ kozalarını aramaya başladım. Her şey yapış yapıştı ve ağlar göründüklerinden daha güçlüydü. Sadece birkaç tanesini açmayı başardım, ancak cansız ceset üstüne cansız cesetle karşılaşıyordum. Neşeli bir manzara değildi.

“Neden bu kadar uzun sürdü?”

Belren’in tıslayan sesi neredeyse tüylerimi diken diken etmişti. “Aman Tanrım. Yapma bunu!” diye bağırdım fısıldayarak.

“Ne yapmayayım, konuşmayayım mı?”

“Evet,” diye çıkıştım. “Cesetlere bakarken sesler duymak istemiyorum.”

Uzun süre acı çekerek iç geçirdim. “Neden cesetlere bakıyorsun? Göreve odaklan. Prenses Soora dikkat sürenin bu kadar kötü olduğunu biliyor mu?”

“Dikkat sürem o kadar da kötü değil! Bir esiri kurtarmaya çalışarak iyi bir vatandaş olmaya çalışıyordum!”

“Sadece lanet bir parodworm al!”

“Tamam!”

Döndüğümde ayağımın altındaki kemiklere takıldım. Kendimi durdurmak için ellerimi açtım ve tabii ki ağ duvarına yakalanıp anında sıkıştım.

Belren, “O ses de neydi?” diye sordu duvarın arkasından. Gölgesinin beni takip ettiğini görebiliyordum.

“Yok bir şey,” dedim hemen.

Kendimi kurtarmaya çalışıyordum ama bu imkânsızdı. “Bu şey neyden yapılmış?” diye homurdandım.

“Ağa takıldın, değil mi?”

“Hayır,” dedim aceleyle.

“Oraya gelip lanet olası parodwormu kendim mi almam gerekiyor?” diye söylendi.

“Hallediyorum.”

Hızlıca görünmez oldum, yapıştığım yerden kurtuldum ve sonra tekrar cisimleştim. Çabamı iki katına çıkarıp her yerde lanet olası solucan şeylerini ararken yaklaşık bir metre ileride onu gördüm. Üst yarısı yukarıdaki toprak tavana sıkışmış, uzun, parlayan mavi bir solucandı.

“Sanırım buldum.”

Tavana ulaşana kadar geçici bir merdiven olarak kullanmak için bir yığın kemiği bir araya getirdim, sonra kafasını bulmaya çalışarak solucanın etrafını kazmaya başladım. Düşündüğümde daha derindeydi ve devam ediyormuş gibi görünüyordu.

“Bu şeyler ne kadar uzun?” Kazmaya devam ederken yüzüme ve ağzıma toprak düşüyordu. Kollarım onları başımın üstünde tutmaktan yorulmuştu ama tırnaklarım kırılıp kollarım titremeye başladığında bile durmadım.

Ronak burada olsaydı bana üst kol gücüm üzerinde çalışmam gerektiğini söylerdi. İtiraz ederdim, elbette ama haklı olurdu. Tanrılarım, onu özlüyordum.

“Acele et,” diye tısladı Belren duvarın diğer tarafından.

“Deniyorum!”

Daha fazla toprak yığını yuvarlanıp saçlarıma düştü. Görebilecek kadar temizlemek için gözlerimi koluma silmem gerekiyordu. Tam kollarımın kopmak üzere olduğundan emin olduğum anda, sonunda solucanın kafasına ulaştım ve onu çekip kurtardım.

“Evet! Hallettim!”

“Seni yalamasına izin verme.”

Yüzümü buruşturdum ve bana doğru kıvrılıp kıvrılırken onu kol uzunluğunda tuttum. Soluk mavi renk onu daha az iğrenç göstermek adına hiçbir işe yaramıyordu. “Dili mi var?” diye cıyakladım.

“Evet, şimdi çık oradan,” dedi Belren, sesi endişeli geliyordu. “Biri geliyor.”

Solucanı bir bahçe hortumunu kaldırıyormuş gibi aceleyle sarmaya başladım; ucunu tutarken gövdesini dirseğimin etrafına sardım. İki tanesi hariç neredeyse tüm oklarımı dikkatlice çıkarırken kıpırdanıyordu. Ardından onu sadağa soktum. Ayrıca birkaç avuç toprak alıp üstüne döktüm, sadece biraz daha ev gibi olsun ve kabaca yer değiştirdiği için daha az sinirlensin diye.

İşim bittiğinde, Belren’in tek bir şeridi keserek içinden geçmeme izin verdiği duvara doğru koşarken sadağı elimde taşıdım. Saçlarımın birkaç teli yapışkan ağa takılıp kopmuştu ve neredeyse yayımı kaybediyordum, ancak Belren beni rehin tutmak isteyen yapışkan ağ tellerini kesip atıyordu.

“Hallettim, hadi gidelim,” dedim ona.

Tek bir adım bile atamadan, korkunç bir kıkırdama duvarlardan yankılandı ve ikimiz de onun sesiyle döndük. “Vay, vay. Küçük kuş Arachno’ya geri döndü,” dedi kanımı donduracak bir şekilde.

Gri, yıpranmış görünümlü derisi kemiklerinden sarkıyordu, bu da sadece kemikli dizlerine kadar uzanan tel tel saçlarını tamamliyormuş gibi görünüyordu. Boncuk gibi siyah gözlerinin hepsi farklı zamanlarda kırpıştıyordu ve en az bir düzine olmalıydılar. Ağzı ise... geri kalanıyla uyuşmayan mükemmel beyaz bir sırtışı dönüşmüştü. Sırtan bir Arachno pek de iyiye işaret gibi görünmüyordu.

“Güzel küçük kuş uçup gitti ve Boynuzlu Olan’ı Arachno’dan aldı,” dedi bize doğru yaklaşarak.

Ağ duvarının arkasında çok uzun süre kaldığım için tek çıkışı kapatmıştı. Elimdeki sadağın kayışını sıkıp onu göğsüme bir kalkan gibi tutarken buradan nasıl çıkacağımızı merak ediyordum.

Belren ona alaycı bir şekilde sıırttı. “Ben sana ait değilim.”

Bileğinin bir hareketiyle telekinezi yeteneğini kullanarak, kaynayan sıvıyla dolu dev kazanı ateşten kaldırıp doğruca ona fırlattı. Ancak tam eğilip üzerine dökülecekken Arachno parmaklarını şıklattı. Kazan geriye doğru çekilerek ateşe geri dönerken Belren öne doğru eğildi ve ağzından acı dolu bir homurtu çıkardı.

“Sen iyi misin?” diye sordum ona endişeli bakışlar atarken, bir yandan da Arachno’yu bir saniye bile gözümün önünden ayırmamaya çalışıyordum.

Gümüş rengi teni her zamankinden daha solgun görünüyordu ama kendini pek iyi hissetmediği belli olsa da doğruldu. “O bir şey yapmış. Benim gücüm. Bu şekilde kontrol edebilmek için... bir parçamın tadına bakmış olmalı.” Gücünü tekrar kullanmaya çalışmak için ellerini hareket ettirdi ama hiçbir şey olmuyordu. “Kahretsin.”

Arachno sıırtmaya devam etti. “Boynuzlu Olan Arachno’ya bir hediye idi. Bu da onun Arachno’ya *ait* olduğu anlamına geliyor,” diye devam etti. “Küçük kuş onu aldı. Küçük kuş onu almak için bir takas yapmadı. Arachno’dan *çaldı*.” Sırıışı sonunda silindi ve yerini korkunç bir şeytani bakış aldı.

Lânet olsun. Bu, sıırıştan daha kötüydü.

BÖLÜM ON DÖRT

“Ee... Arachno, bir takas yapmak istiyorum!” dedim umutsuzca.

Bana cevap vermeye tenezzül bile etmedi. İşe yaramasını beklemiyordum zaten.

Onun yerine kemikli bir elini kaldırıp parmaklarını tekrar şıklattı. Hemen etrafımızda kement gibi bir ateş çemberi belirdi ve Belren’le beni sırt sırta gelecek şekilde birbirimize çekti. Ani hareket sadağı elimden düşürmeme neden olmuştu; toprak yere dökülünce solucan sürünmeye başladı. Ateş ipi belimize dolandığında şaşkın bir çığlık attım. Beni anında terletecek kadar sıcaktı ama hareket etmediğim ya da bağlara karşı koymadığım sürece yakmıyordu.

“Kıpırdama,” dedim Belren’e.

Kıpırdamadı ve yanık giysi kokusu havayı doldurdu.

“Kuşlar ve boynuzlar,” dedi Arachno öne çıkarken. “Boynuzlar ve kuşlar. Arachno için ne güzel bir yemek olacaklar. Arachno daha önce sadece tadına bakmıştı. Sadece bir lokma. Arachno daha fazlası için aç.”

“Görünmez ol,” diye fısıldadı Belren omzunun üzerinden bana. “Çık git buradan.”

“Seni terk etmiyorum,” diye karşı çıktım. “Sanki saygıdeğer bir casus böyle bir şey yapar da!”

Bunu önerdiği için bile neredeyse hakarete uğramıştım. Tabii ölmemi istemediği gerçeği dışında. Ne kadar nazikti.

“O zaman başka bir fikrin var mı? Bugün canlı canlı yenmememizi tercih ederim.”

“Sen ve ben birlikteyiz, dostum.”

Arachno mağarasında dolaşmaya başladı, kazanın içine baharatlarla... peri parçaları atıyordu. Sadece kokudan bile öğürmemek için ağızımdan nefes almak zorunda kalmıştım. Eve uçamayan kanadı kırık bir kuş hakkında şarkı söylemeye başladı.

“Bu hiç hoş değil,” diye mırıldandım.

“Plan nedir?” dedi Belren.

“Merak etme, Boynuzlu Kancık. Bendesin.”

Arachno sırtını döner dönmez görünmez oldum, bir ok çektim, tekrar fiziksel bedenime girer girmez oku bıraktım. Ok sırtının tam ortasına isabet etti... ve sekti.

“Bu da ne?”

Arachno yavaşça arkasını döndü. Ürkütücü bir şekilde yavaşça. Boğazımdan yukarı çıkmak isteyen safrayı yuttum. Kollarını yukarı kaldırdı ve şiddetle geri çekildim.

Arachno garip bir hareketle, nereden geldiği belli olmayan devasa bir su baloncuğu yaratıp onu bana doğru fırlattı. Vücudumu kaplıyor, tüm havamı çalıyor, beni suyun içinde çırpınmaya zorluyordu. Su her deliğimi istila etmeye çalışıyordu. Gözlerimi yakıyor; burnuma, kulaklarıma, kapalı dudaklarıma baskı yapıyordu.

Arachno tam önüme geçtiğinde iğrenç derecede mükemmel dişlerinde ölümün ve çürümenin izlerini gördüm. Aralarına sıkışmış küçük kemiklerle deri parçaları vardı.

“Görünmez ol!” diye bağırdı Belren, ateş iplerine karşı mücadele ederken. Suyun içinden çarpıtılmış sesini duyuyordum, muhtemelen olduğundan çok daha zayıftı.

Deniyordum ama yapamıyordum. Tekrar tekrar denedim ama işe yaramıyordu. Panik içinde kalmıştım. Bana karşı kullandığı büyü her neyse Perde'ye girmemi engelliyordu.

Parmaklarını tekrar şıklattığında su yavaşça ısınmaya başladı. Paniğimin temposuyla birlikte sıcaklığın yükseldiğini, yükseldiğini, yükseldiğini hissedebiliyordum.

Havayı benden uzak tutan sihirli baloncuğu yumruklamaya çalıştım ama ne yaparsam yapayım patlamıyordu. Belren'e panik içinde bir bakış attım. Ağzımı açıp ciğerlerime su girmesine izin verirsem her şeyin biteceğini biliyordum. Belren ateş tarafından tutuluyordu, ben ise su tarafından tehdit ediliyordum.

"Küçük kuş uçabilir ama küçük kuş yüzemez," diye kıkırdadı Arachno. "Küçük kuş kaynayacak. Arachno iyi bir kuş yahnisine bayılır."

Boğulmak ve haşlanmak hiç de hoş bir ölüm şekli değildi. Arkamda, yerde kıvranan solucan kadar bağlarımın da içimde kıvrandığını hissediyordum. Okot bana ihanet etmiş olsa da hâlâ sevdiğim üç eşim vardı. Bunu bir aşk meleği olarak varoluşum boyunca hiç hissetmediğim kadar çok hissediyordum. İnsanlar hep bunun peşindeydi. *Ben de* hep bunun peşindeydim. Görüşümde siyah noktalar belirirken gözlerim yaşıyordu. Onları seviyordum ve bunu onlara hiç söyleyememiştim.

O tek kelime sanki içimde, kaburgalarımın arkasında bir yerde duruyordu. Birden onunla aydınlandım; aşk meleği işaretimin soluk pembe ışıltısından bin kat daha parlaktı.

Bir an su kabarcığının içinde asılı kalmış hâlde Arachno'nun heyecanlı yüzüne bakarken, bir an sonra içimden beyaz bir ışık döküldü. Sessiz bir çığlık atarak ağzımı açtım. İçime su dolduğu kadar ışık da dışarı akıyordu.

Bir ses ve ısı patlamasıyla vücudumun her gözeneğinden ışık fışkırdı. Sihirli balon anında patlayarak suyun yere düş-

mesine neden oldu. Nefes almıyordum çünkü almam gerekmiyordu. Gözlerim doğruca Arachno'nun paniklemiş yüzüne bakıyordu. Sayısız gözleri şok içinde kırışıyordu; benden gelen ışık o kadar parlaktı ki kollarıyla kendini savunuyordu.

Ancak faydası yoktu. Işığa karşı koyamadı ve ışık onu hemen içine aldı.

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde ışık kayboldu. Su kusup derin, titrek nefesler alırken dizlerimin üzerinde yere düştüm.

Belren'in bir anda yanımda olduğunu ve sırtıma vurduğunu hissettim. Bunun ciğerlerimdeki suyu boşaltmaya gerçekten yardımcı olup olmadığından emin olmasam da sanırım önemli olan düşünceydi.

Çılgılık atmakla hıçkırmayı bitirdiğimde, Arachno'nun eskiden olduğu yere baktım. Ondan geriye kalan tek şey parlak ayak izleriydi.

“Ona ne yaptın böyle?” diye sordu Belren, şok olmuş bir şekilde.

“Sanırım az önce... onu göklerin ışığıyla yok ettim.”

Bana kuşkuyla baktı. “Pardon, ne dedin?”

Islak bir şekilde omuz silktilim. “Melek ve iblis özelliklerim var. Belki birkaç tane daha...” diye mırıldandım. “Ancak bu bir melek gibi hissettirdi.” Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama öyleydi işte.

Sürünerek uzaklaşmaya çalışan lanet parodwormu fark ettiğimde hemen onu almak için harekete geçtim. Sadağımı alıp toprakla solucanı yerine koydum ve paketledim.

Arachno'nun mağarasından çıkmaya başladığımızda Belren bir an bana göz kırptı ve sonra başını salladı. “Sürprizlerle dolusun, Perde dışısı.”

Hiçbir fikri yoktu.

BÖLÜM ON BEŞ

“Bana, solucanımın kralı yalaması gerektiğini söylememiştin!” diye bağırdım Belren’e fısıldayarak.

Bana gözlerini devirdi. “Bu şey onu başka nasıl taklit edecek?”

İkimiz de sarayın içindeki bir depoda tıkış tıkış oturuyorduk. Paspaslar ve süpürgelerle dolu olsa da limon gibi kokuyordu, bu yüzden Belren’le neredeyse birbirimizin üstünde olsak bile gerçekten şikâyet edemezdik. Bir hizmetçi elbisesi giyip kanatlarımı sakladım ama Belren hâlâ pahalı koyu ipek gömleğiyle pantolonunu giyyordu.

Ben Perde’den geçerek içeri girebilmişim, Belren ise böyle yerlere girmek için ne tür hileli hırsızlıklar yapıyorsa onları yaparak solucanı içeri sokmuştu. Şimdi sadece zamanımızı bekliyor, bir plan yapmaya çalışıyorduk.

“Yani her şey sadağıma doldurduğum süper uzun solucana bağlı.” Belren kıkırdadı, ben de koluna bir yumruk attım. “Kapa çeneni. Nasıl ifade edersem edeyim kulağa edepsiz gelecekti.”

Topluluk içinde olduğumuz için yine maskesini taktı. Depodan çıktıktan sonra halkın içinde olacaktık. Deliklerden

hâlâ dudaklarıyla gözlerini görebiliyordum ama yüzünün tamamını görmeyi tercih ederdim. İfadesiz bir maskeyle konuşmak rahatsız ediciydi.

“Kral şimdi özel odasında olmalı,” dedi Belren. “Uyumadıysa bile yakında uyuyacaktır. Gidip içeri sızacağız.”

“Yakalanmadan oraya girebilir misin? Yani ben görünmez olabilirim ama sen olamazsın. Peki ya muhafızlar?”

Gözlerini devirdi. “Muhafızlar beni görmeyecek,” dedi çenesini kibirli bir şekilde eğerek.

“Belren...”

“Ben Boynuzlu Kanca'yım,” dedi boynuzlarını göstererek. “Yaptığım şey bu.” Ağzı kulağımın hemen yanında olacak şekilde yaklaştı. “Ayrıca yaptığım *her* işte iyiyimdir.”

“Paylaşmak hariç,” diye karşılık verdim ona.

Dudakları yukarı kıvrıldı ve tekrar geriye yaslandı. “Evet, o hariç. Hadi gidelim.”

Belren hizmetkârların odasına doğru ilerlerken kale sessizdi. Daha önce hiç bu kadar sessiz görmemiştim. Genellikle mesai saatleri dışında en azından birkaç hizmetçi olurdu; hizmetçiler gecenin sessiz saatlerinde bir şeyleri fırçalar ya da yıkardı. Oysa etrafta nöbet tutan muhafızlar dışında kimse yoktu.

“Burası neden bu kadar boş? Hizmetçiler nerede?”

“Renkli gözlerini kullan,” diye nefes aldı Belren, sesi fısıltı sayılabilecek kadar bile yüksek değildi. “Saray her zamanki gibi canlı ve parlak görünüyor mu?”

Kaşlarımı çatarak etrafıma daha dikkatli baktığımda ne demek istediğini hemen anladım. Normalde burası göz kamaştırıcıydı. Parıldayan avizeler, cilalı taşlar, temizlenmiş halılar, parlak armatürler... Ancak şu anda her şeyin daha önce hiç olmayan bir kir ve toz tabakasına sahip olduğunu

görebiliyordum. Hatta bir halının köşesinin yukarı doğru çevrilmiş olması, perdelerin gece boyunca kapatılmamış olması ya da balmumunun sertleşmiş su birikintileri hâlinde yere damlamasına izin verilmesi gibi küçük şeyleri bile fark ettim.

Hizmetliler burasının böyle görünmesine asla izin vermezdi. Prenses Soora'nın sağ kolu Duru burayı görse kalp krizi geçirirdi. Hizmetliler sihirlerini temizlikten aldığından, bu dağınıklığı toparladıktan sonra neredeyse parlıyor olurdu.

“Hizmetliler gitmiş mi?” diye sordum şok olmuş bir şekilde.

Belren kötü kötü sırttı. “Hizmetliler genellikle yüce periler tarafından hor görülür. En azından prensin yüce peri topluluğu tarafından. Yine de hizmetliler, bildiğin gibi, krallığımız için çok önemlidir. Sadece her şeyi temiz tuttukları için değil, aynı zamanda krallıktaki temizlik sağlığı destekler ve virüslerle bakterilerin yayılmasını azaltır. Ancak hizmetliler, Prens'in Prenses Soora'nın idamını duyurduğu gün greve gitti. Hepsi ortadan kayboldu.”

Gözlerim şok içinde açıldı. “Hepsi mi?”

Başka bir karanlık köşeyi dönerken Belren başını salladı. “Evet. Hizmetliler Prenses Soora'ya inanılmaz derecede sadık. Onların yokluğu yüce perilerin asla hayal edemeyeceği şekillerde hissediliyor. Şimdi, tüm yüce peri züppeleri oldukça keyifsiz,” dedi adımlarında küçük bir sıçramayla. “Kral ve prensin çok kızgın olduğunu duydum.”

Hizmetlilerin nereye gitmiş olabileceğini merak ederek söylediği her şeye kafa yordum. Duru'nun güvende olmasını umuyordum.

Başka bir köşeyi dönmek üzereyken Belren durmam için elini kaldırdı. O köşeyi dönerken ben de karanlık gölgeler içinde endişeli bir şekilde arkasında bekledim. Kalbim göğsü-

mün içinde heyecanlı bir şekilde çarparken hareketsiz kalmak ve zorlukla nefes almak beni daha da gerginleştiriyordu.

Elbette, tam o sırada bir muhafız arkamızdan gelerek beni şaşırttı.

“Hey!”

Şaşkınlıkla sıçrayıp çılgılık attım ve Belren döndü. Ancak muhafız çoktan bana doğru uzanmaya başlamıştı. Onu savuşturmak için ellerimi uzattım ve... tüh.

Ellerimin muhafızın yüzünden gri bir özü emişini izledim. Bu şey bir an için kafasının etrafında uçtu ve gözleri şok içinde açıldı, sonra yere yığıldı.

Titreyerek Belren'e döndüm. “Lanet olsun. Yanlışlıkla ruhunu emdim.”

Belren gözlerini kırpıştırarak bakışlarını muhafızdan bana kaydırdı. “Bu... sık sık olur mu?”

“Şaşıracaksın,” diye mırıldandım.

Muhafızın nabzını kontrol etmek için diz çöktü, ardından zaten bildiğim şeyi doğruladı. “Ölmüş.”

Yüzümü buruşturdum. “Umarım kötü bir adamdır. Kötü bir adamdı, değil mi?” diye sordum umutla.

Belren cevap vermek için ağzını açtığında başımı hızlıca salladım. “Aslında buna cevap verme. Sadece öyleymiş gibi davranacağım ve öyle devam edeceğim.”

Belren başını bana doğru salladı. “Şimdi cesedi saklamalıyız.”

Karanlık koridora baktım ama onu sürükleyebileceğimiz yakın bir oda yoktu, ayrıca ağır görünüyordu. Yerdeki yollukları fark edince köşesinden tutup üzerine örttüm. “Oldu.”

Belren bana kaşlarını çatı. “*Oldu* mu? Üzerine bir kilim atıp -bu arada onu saklamak için hiçbir şey yapmıyor- öylece *devam* mı edeceksin?”

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

Ellerini yüzümüze doğru kaldırarak parmaklarını oynattı.

“Telekinetik olduğumu unuttun mu?”

“Hımm... aslında, evet.”

Bileğinin bir hareketiyle büyüğü cesedi aldı, yakındaki bir pencere açıldı ve ceset etrafında çırpınan halıyla birlikte gelenin içine doğru gitti.

“Bu da iyi bir plan,” dedim ona.

Gözlerini devirdi. “Bir dahaki sefere bir ses duyduğunda az önce yaptığın şeyi kazara yapmak yerine görünmez ol. Bütün gece boyunca nehre ceset atmak zorunda kalmamayı tercih ederim.”

Onu onayladım. “Tamamdır.”

Belren’le ben yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdürdük. Ne zaman bir fısıltı kadar gürültü olsa hemen Perde’nin içine giriyordum. İtiraf etmeliydim ki, Belren saklanmanın ve gölgeleri kendi avantajına kullanmanın yollarını bulma konusunda etkileyiciydi. Adımları tamamen sessizdi, daha önce hiçbir erkekte görmediğim bir zarafetle hareket ediyordu. Bu kadar iyi bir hırsız olmasına şaşmamalıydı. Neredeyse benim kadar görünmez oluyordu.

Kralın koridoruna ulaştığımızda, Belren görünmez olmamı ve kilidi açabilmek için odaya tek başıma girmemi istedi. Bu sırada telekinezi yeteneğini kullanarak koridorda bir şeyin yere düşmesini sağladı, muhafızları ürkütüp kralın kapısından başka tarafa bakmalarına neden oldu. Odaya fark edilmeden girmesi için gereken tek şey buydu.

“Güzel,” diye fısıldadım, etkilenmişim.

Belren küçük bir selam verdi. “Gidelim mi?”

Sadece duvardaki yüksek pencerelerden giren ay ışığıyla aydınlanan karanlık odaya baktım. Kralın kabul odasında-

dık; burası boştu ve aranacak üç kapı daha vardı.

İki farklı kapıya yönelmeden önce bakiştık. Benimki bir dolap çıktı. Belren'e baktığımda başını hafifçe salladı. Oda-
nın ortasında, son kapının önünde buluştuk. Kısa süre son-
ra Belren yavaşça tokmağı çevirdi, ardından kapıyı sessizce
itererek açtı. İçeri baktığımda odanın etrafına ışıık ve gölgeler
saçarak yanan bir şömine gördüm. Tam orada, sıcak ateşin
önünde, tüm çıplak ihtişamıyla Kral Beluar duruyordu.

"Banyo zamanı," diye mırıldandım.

Görünüşe göre biraz fazla yüksek sesle mırıldanmışım.
Belren yüzünü buruşturdu, ardından kral arkasına yaslandığı
yerden başını kaldırdı. Sırtı bana dönük olduğu için sadece
yüzünün yan tarafını ve beyaz saçlarını görebiliyordum. Bir
kolunu buharlı sudan kaldırıp beni öne doğru çağırdı. "So-
nunda," dedi kızgınlıkla. "Siz değersiz hizmetkârlar pratikte
hiçbir işe yaramıyorsunuz. İşe koyulun, olur mu?" Bana bir
kalıp sabun uzattığında panikle Belren'e baktım ama hırsız
odanın gölgeleri arasında tamamen gizlenene kadar geri çe-
kildi.

Ona doğru ters ters baktım.

"Hizmetkâr!" diye bağırdı kral, beni yerimden zıplatarak.

Öne atılıp sabunu almak için uzandım. Ellerim titriyordu,
bu yüzden sabunu iyice tutmak yerine elim sabuna çarptı ve
sabun suya düştü.

Panikle gözlerimi ona çevirdim, ama o sadece iç çekip ba-
şını geriye doğru eğdi. "Pekâlâ. Alt tarafımdan başlayabilir-
sin."

Az önce gölgelerin kıkırdadığını mı duymuştum? O hırsız
uykusunda boğacaktım.

Dişlerimi sıkarak kollarımı sıvadım ve elimi suya daldır-
dım. Sabun kalıbını ararken mor renkli kalçasını avuçladığım-

da yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Yemin ederim, eğer o şey onun aletine denk geldiyse, kimliğimi açığa çıkaracaktım.

Neyse ki köşede, çıkıntılı dizinin yanında sabunu buldum ve kaptım. Bundan sorumlu olabilecek şans güçlerine teşekkür ediyordum.

Güvenli bir yer gibi görüldüğü için küvetin sonuna geçip ayaklarını yıkamaya başladım. Onları sabunlamaya başladım ve evet, adamın ciddi bir pediküre ihtiyacı vardı. Bu tür şeyler için bakıcıları yok muydu? Ayak tırnakları sararmış, kabarık pençeler gibiydi. Öğürmelerimi yutmak zorunda kalıyordum. Dürüst olmak gerekirse, genel yaşlılığının yanı sıra biraz da hastalıklı görünüyordu. Eskisinden daha solgun, zayıf görünüyordu. Bir de... tükenmiş.

Kralın diğer ayağıyla bana tekme atarken iç çektiğini duydum. “Ne yapıyorsun?” diye çıkıştı, bana ters ters bakabilmek için başını kaldırdı.

“Ayaklarınız yıkıyorum?”

“Bu işte çok kötüsün,” dedi kral. “Onlara doğru masaj yap, yoksa seni önemsiz hayatının geri kalanında ahırlarda at pisliği küremeye gönderirim.”

“Özür dilerim,” diye kekeledim.

“Bugünlerde diyarın sorunu bu. Periler yerlerini bilmiyorlar. Oğlumla ben kraliyet ailesiyiz. Bizim söylediklerimiz kanundur. Hepinize bu gerçeği hatırlatmanın zamanı geldi!” Bir elini dizine vurarak odanın her tarafına su sıçrattı. “Küçük perilerin bu ayaklanmaları ve hizmetlilerin öylece çekip gidebileceklerini düşünmeleri...” Durakladı, yüzü öfke doluydu. “Onlara bunu ödeteceğiz. Oğlum bir düşünürdür. Her şeyi önceden planlar. Duvardaki yazıyı gördü, evet,” dedi kendi kendine başını sallayarak. “Düzen ve bağlılık olacak, yoksa hepsini yok edeceğiz!”

Sesinin sertliği karşısında irkildim.

“Kontrol,” diye devam etti. “Her şey kontrolle ilgili. Oğlum biliyor. Kontrol ihtiyacını anlıyor. Bundan emin oldum.” Kral birden odada onunla birlikte olduğumu hatırlamış gibi konuşmasını kesti. Keşke olmasaydım. Suda yüzen mor bir kıl gördüğüme emindim.

“Ee?” diye bağırdı. “İşe koyul!”

Hemen harekete geçerek başparmaklarımla ayak kemerlerine masaj yapmaya başladım. Bir süre sonra tekrar rahatladı ve baldırına kadar masaj yaptığımda rahatsız edici bir iniltiyle gözlerini kapattı.

Ah Tanrım, lütfen bunun mutlu sonla biten bir banyo seansı olmasına izin verme. Bu yarayı ömür boyu taşıyacaktım.

Tam da Belren’e aceleci davrandığı için sonsuza dek lanet okuyacakken, sonunda elinde bir solucanla gölgelerin arasından çıkageldi. Solucanın büyük bir kısmını ön koluna sarmış, başını da parmaklarıyla tutuyordu. Solucanın mor dili çoktan dışarı çıkmıştı. Bir o yana bir bu yana sallanıyor, elinde kıvrılırken bir şeylerle temas kurmaya çalışıyordu.

Belren, solucanı kralın sırtına götürürken ben de durmaksızın bacaklarındaki kasları ovarak masajıma devam ettim. Gözlerini açıp Belren’i fark etmesinden ve alarm vermesinden korkuyordum. Dikkatini dağıtma çabam o kadar kuvvetliydi ki, biraz *fazla* ileri gitmiştim. Kral bir memnuniyet iniltisi daha çıkardı.

Ellerimi utanç ve tiksinti içinde geri çektim.

Aman Tanrılarım, domuz kılıcına dokunmuştum. Kılıydı. Ayrıca biraz da sürtünmüştü. Perde’ye girip Belren’in onunla kendi başına başa çıkmasına izin vermeme *çok az* kalmıştı.

“Durma,” diye tersledi Kral Beluar.

Kahretsin. Iyy. Ayrıca, hayır. Böyle bir şey olmayacaktı.

Belren'e bir surat ifadesi yaptım ancak dudaklarını ısırmasından bana gülmemeye çalıştığı ve hiç yardımcı olmadığı anlaşılıyordu. Pislik.

Gerekli yalamayı alan solucan parıldamaya başladı. Belren onu takip etmem için başını hızlıca salladı, sonra ses çıkarmadan odadan çıktı. Ben de aptal gibi aval aval bakarak, krallığın hükümdarına oral seks yapmaktan nasıl kurtulacağımı anlamaya çalışıyordum.

Aşk meleği sorunları.

BÖLÜM ON ALTI

Hâlâ Belren'in kaybolduğu ve beni çıplak hükümdarla birlikte tamamen terk ettiği gölgelere bakarken kralın elinin benimkini yakaladığını hissettim.

Bağırdım, ama neyse ki elim onun elinden kurtulacak kadar sabunluydu. İrkilerek geri çekildim ve taş zeminde kıcımın üzerine sertçe düştüm.

“Ne halt ediyorsun sen?” diye tersledi Kral Beluar, öfkeli görünüyordu.

Ayağa kalkmaya çalışırken elbiseye dolandım ve tökezleyerek yere düştüm. Kral gözlerini bana dikti. Şimdi şömine-nin ışığına daha yakın olduğum için bana bakarken gözlerinin arkasında dönen çarkları görebiliyordum. “Tanıdık geliyosun.”

Ayağa kalkmayı başardığımda bir tutam kıvrıcık pembe saçımı omzumun arkasına ittim. “Ben mi? Ben sadece bir hizmetkârım, Majesteleri.”

Beni tanıdıkça gözlerinin açılmasını izledim. Ayağa fırladığında şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Lavanta rengi teninin her santimetrekaresi sergileniyordu, buna yarı sert hâli de dahildi.

“*Sen. Seni tanıyorum.*”

Başımı salladım fakat o öylece küvetten çıkıp bana doğru geliyordu. Zayıf ve hasta görünmesine rağmen beni burada, şimdi alt edebileceğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Yaşlı olsa da güçlüydü.

Elbette, o anda paniğim başladı ve paniklediğimde bazen aptalca aşk meleği şeyleri yapıyordum.

Beni yakalamak için öne doğru uzandığında, aynı anda sabun kalıbını kafasına fırlattım ve yüzüne doğru kocaman bir Şehvet Nefesi üfledim. Pembe puflar hâlinde dışarı çıktı ama bunu görmek için etrafta dolaşmadım. Kollarının altına girip etrafından dolandım, ardından odanın diğer tarafına doğru koştum.

Hemen muhafızlara seslendiğini duymadığımda arkamdan telaşla bir göz attım. Şimdi sabun kalıbını tutuyor, yüzünde garip bir ifadeyle ona bakıyordu.

Sarsılarak durdum. Tüm şüphe ve öfke izleri kaybolmuştu. Sabun kalıbına bakıyordu.

Ah, tamam. Şimdi de öpüyordu.

Mor dilinin dışarı fırladığını, köpüklü sabunla öpüşmeye başladığında gözlerinin bir iniltiyle kapandığını görünce irkildim.

Bıkkın bir şekilde içimi çektim. “Kahretsin.”

Dehşete kapılmış ve büyülenmiş bir hâlde onu izliyordum; sanki sabunun içinde bir delik açıp yükselen çubuğunu içine sokmayı umuyormuş gibi sabuna vurmaya devam ediyordu.

Neredeyse kral ve benim asi Şehvet Nefesim için üzülecektim, ancak onun dikkati dağılmışken buna takılamazdım. Ayrıca, etkisi geçecekti. Eninde sonunda.

Odadan dışarı fırladığımda neredeyse bir muhafızla çarpışacaktım... ve kralla.

Bir şekilde kendini benden önce büyülediğini düşünerek çıldırmak üzereydim. Ardından, muhafızın aslında Belren olduğunu gördüm ve solucan yalamasını hatırlayacak kadar sakinleştim. Belren kralın dolabının kapısını kapattı; solucan kralı giydirirken muhafız kıyafetlerini çalmaya da vakit bulmuş olmalıydı. Muhtemelen şu anda bir süpürge dolabına tıkmış bilinçsiz, çıplak bir muhafız vardı.

“Hadi,” diyerek bizi ileriye doğru itti.

Koridorun kapısı çoktan açılmış, muhafızlar gitmişti. Belren'in bu sefer onlara ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yanında aceleyle ilerlerken sormadım. Mutfaklara kadar inip bizi hapishane kulesinin girişine götürecek yeraltı geçidine doğru ilerlemeye başladığımızda da acele etmeyi bırakmamıştık.

“Görünmez ol.”

Oldum, sonra Belren'le kral muhafız odasına girdiler.

Görevli iki muhafız vardı, ikisini de tanıyordum. Arkadaşım Mossie'nin âşık olduğu su perisi Blix masada oturuyordu. Bir de kor gibi parlayan teni ve kıvrıkcık, dumanlı saçlarıyla ateş perisi Ferno vardı.

İki erkek de gelişimizi şaşkınlıkla karşılayıp ayağa fırladı ama kralı görünce aceleyle selam verdiler. En azından solucan kralı görünce.

Şimdi ona iyice baktığımda, taklit etme olayının doğru olduğunu kabul etmeliydim. Yine de ince farklılıklar vardı. Beyaz saçlarının hafif mavimsi bir tonu olması ve ifadesinin boş olması gibi. Sanki kafasında hiçbir düşünce yokmuş gibiydi. Sanırım bu mantıklıydı.

“Majesteleri?”

Kral başını eğdiğinde bir homurtu duyuldu.

Gardiyanlar birbirlerine baktılar.

“Size nasıl yardımcı olabiliriz?” diye sordu Blix.

Kral cevap vermek yerine kolunu kaldırdı ve kapıya doğru savurdu.

Bunu tekrar yaptığında, Belren’in telekinezi güçlerini solucan-kralı hareket ettirmek için kullandığını fark ettim. İpleri olmayan garip bir kuklaya benziyordu.

“Orada öylece duracak mısınız? Kralınız hapishaneye girmek istiyor!” Belren bağırarak Blix’in anahtarlarını almak için zıplamasına neden oldu.

“Tabii ki. Hemen.”

Ferno kaşlarını çattı ama Belren kralın başını ona bakması için hareket ettirdiğinde, ateş perisi sonunda bakışlarını yere indirdi. “Size eşlik edelim mi, efendim?”

Kral başını hayır anlamında salladı. Blix kapıları açar açmaz ayak sesleri gürültülü ve düzensiz bir şekilde ilerledi.

Belren geriden gelerek kapıyı arkalarından çarptı. Kulede yalnız kaldığımızda, fiziksel bedenime girip onları takip ettim.

“Ne taraftan?”

Merdivenleri gösterdim. “Sonuna kadar.”

Belren kısık sesle bir dizi küfür mırıldandı. Görünüşe göre solucan kralı bu kadar hareket ettirmek büyüünü zorlayacaktı. Yine de merdivenlerden yukarı doğru yavaşça ilerlemeye başladık.

Her katta hücrelerden oluşan bir koridor vardı ve burardan her türlü pis koku ile sefil sesler geliyordu. Kalbimi sızlatıyordu.

“Onlara yardım etmeliyiz,” diye mırıldandım.

Belren başını salladı. “Şimdi olmaz. Zaten yeterince işimiz var.”

“Hırsız olman iyi bir adam olamayacağın anlamına gelmez,” diye karşı çıktım. “Zaten bu iddiaya da inanmıyorum. Sen iyi bir adamsın. Bunu söyleyebilirim. Ayrıca, telekinezi yeteneğin var. Herkesin kilidini çevirebilirsin. İyi bir dikkat dağıtıcı olur!” diye bağırdım fısıldayarak.

“Öncelikle, benim iyi bir adam olduğumu düşünmeyi bırak,” dedi Belren, bu düşünceye sinirlenmiş görünüyordu. “Değilim. Yaşamak için yalan söylüyorum, hile yapıyorum, rüşvet veriyorum, şantaj yapıyorum ve çalışıyorum. Bundan *hoşlanıyorum*. İkincisi, buradaki kurtlu hükümdarımızın tüm bu mahkûmları işaretleyerek gitmelerine izin verecek kadar gücü var mı bilmiyorum!”

Kollarımı kavuşturup önüne geçtim, böylece durmak zorunda kaldı. İdrar kokan bir hücrenin hemen yanındaydık; gölgede muhtemelen yirmili yaşlarının başında bir kızın köşeye büzüldüğünü görebiliyordum. Üzerinde pis bir hizmetçi üniforması vardı ve kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu.

Parmaklıklara yaklaştım. “Neden hapsedildin?” diye sordum.

Önce benden uzaklaştı ama sonra cevap verdi. “Kral gülmüşü benim çaldığımı söyledi ama yemin ederim ben çalmadım!” Ağlıyordu, gözyaşları kirli yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Yalvarırcasına Belren’e döndüm. “Denemek zorundayız. Lütfen.”

Bir süre beni izledi, sonra isteksizce hücreesindeki kıza baktı. Uzun uzun iç geçirdi. “Pekâlâ ama bana borçlusun. Çok şey.”

Heyecanla ellerimi boynuna dolayıp sıktım. “Teşekkür ederim!”

“Hımm,” dedi uzaklaşarak. “Önce prensesi alacağız. Önceliğimiz o.”

“Elbette,” diye hızla başımı salladım.

Tekrar uzaklaşmaya başladığında kıza doğru döndüm. “Yakında senin için geri döneceğiz. Söz veriyorum.”

Bana inanıyormuş gibi görünmüyordu ama sorun değildi. Onu ve bu hapishane kulesindeki herkesi kesinlikle kurtaracaktık.

Belren’e yetişip dirseğimle onu dürttüm. “Sen kesinlikle iyi bir adamsın.”

Alaycı bir şekilde güldü. “Ben sadece bir fırsatçıyım. Artık tüm bu mahkûmlar gibi sen de bana borçlu olacaksın. Bu iyi bir yatırım.”

İçimden güldüm. “Tabii. Kendine bunu söylemeye devam et.”

Dudaklarının kenarı seğirdi, sonra yüzünü tekrar vurdumduymaz bir kızgınlığa dönüştürdü ama ben gördüm. Ünlü hırsızın kesinlikle bir kalbi vardı.

BÖLÜM ON YEDİ

Prenses Soora'nın hücreğine ulaştığımızda Belren elini kaldırdı ve gücünü kullanarak kilidi açtı. Onu uyandırmak için içeri koştum.

“Prenses,” diye fısıldadım omzuna hafifçe dokunurken. “Biz geldik.”

Mor gözleri fal taşı gibi açıldı ve hızla doğrulup oturdu. Önce bana, sonra Belren'e baktı ama kralı görünce kaskatı kesildi.

“Hayır, sorun yok, gerçekten o değil,” diye çabucak açıkladım.

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalsa da sorularla vakit kaybetmedi ve hemen dışarı çıktık. Eğilip Belren'in yanağına iffetli bir öpücük kondurdu. “Geldiğin için teşekkürler, eski dostum.”

Belren ona başını salladı. “Arada sırada beni birkaç beladan kurtardın. En azından bunu yapabildim.”

Merdivenlerden inmeye başladığımızda, “Sana başka bir meslek edinmeni söylemişim,” dedi Prenses Soora.

“Eğer öyle olsaydı, şimdi seni kurtarmak için yeterince iyi olmazdım,” dedi Belren gülümseyerek.

Prenses Soora'nın dudağı keyifle seğirdi.

“Peki solucan kralın, hapishanenin prensesin çıkmasına izin vermesi için ne yapması gerekiyor?” diye sordum.

“Kraldan bir dokunuş,” diye açıkladı Belren basitçe.

Soora, solucan-kralın ön kolunu kavradı ve sonra hızla bıraktı.

“Bu kadar mı?” diye sordum.

“Bu kadar,” diye yanıtladı Belren.

“Tamam. Çabuk. Diğerlerini dışarı çıkar.”

“Tamam ama unutma. Çok iyilik. Bir sürü borç.”

Ona el salladım. “Evet, evet. Yürü bakalım, Boynuzlu Kancık. Kurtarmamız gereken tutsaklar var. Ayrıca kraldan pek de iyi şartlarda ayrıldım...”

Belren gözlerini kıstı. “Ne yaptın sen?”

“Hiçbir şey!” dedim savunmacı bir omuz silkmeye. “Ben sadece... yanlışlıkla onu bir kalıp sabuna âşık ettim...”

Belren ile Soora kuşkuyla gözlerini kırıştırtarak bana baktılar.

“Sen... ne?” diye sordu Belren kızgın bir şekilde.

“Tamam, öncelikle ses tonundan hoşlanmadım. Bu herhangi bir aşk meleşinin başına gelebilirdi. İkincisi, bu bir kazaydı. Üçüncüsü, bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Ne kadar süre sabunla uğraşacak bilmiyorum ama o şey eninde sonunda eriyecek. Onu çok fazla dilliyordu. Hem de *çok*.” diye vurguladım.

Belren çıldırmış gibi iç çekti, sonra solucan kralı öne doğru getirdi. “Hadi gidelim.”

Belren önünden geçtiğimiz her hücreyi açarken ben de yönergeleri takip etmelerini sağlamak için hevesli bir uçuş görevlisi gibi davrandım.

“Lütfen bu tarafa gelin. İtmeyin. Düzenli bir şekilde ilerleyelim. Evet, siz efendim. Sahte krala dokunun. Endişelenmeyin, güvenlidir. Evet, doğru. Sadece dürtün. İlerleyin lütfen.”

Belren kısık sesle, “Zor Perde kadınları,” diye mırıldandı. Bu tamamen yanlıştı çünkü aslında çok yardımcı oluyordum. Bu da zorluğun tam tersiydi. Bunu ona belirttim ama küfretmeye başladı.

Kısa süre içinde en az yüz mahkûmumuz olmuştu. Bazıları kendi başlarına ayakta duramayacak kadar zayıftı fakat daha güçlü mahkûmlar onlara yardım ediyor, bazen tüm ağırlıklarını taşıyorlardı.

Belren'in gücünün azaldığını görebiliyordum. Solucan-kralın hareketleri daha sarsıntılı, öncekinden daha dengesiz ve doğal olmayan bir hâl alıyordu. Görünüşe göre zamanımız tükeniyordu. Bu kadar çok tutsağa dokunduktan sonra taklit gücü beklediğimizden çok daha hızlı eriyordu.

Merdivenlerin dibine geldiğimizde Belren'in yüzüyle boynu terden sıırıslam olmuştu, yüzünde rahatsızlık ve konsantasyon ifadesi vardı.

“İyi misin?”

“Evet,” diye tersledi. “Sadece buradan defolup gitmemiz gerekiyor.”

Koridora ulaşip çıkışa doğru ilerlemeye başladığımızda, solucan-kral yere yığılırken Belren bir küfür savurdu.

Belren kollarını duvara dayarken zor nefes alıyordu. Tamamen bitkin görünüyordu ve solucan-kralı hareket ettirmek için harcadığı çabadan dolayı gözleri kan çanağına dönmüş durumdaydı.

“İşte,” diyerek kolunu tutup destek olmak için omzuma koydum. İtiraz etmeye bile çalışmadı, bu yüzden ciddi şekilde tükenmiş olduğunu biliyordum.

“Dışarı çıkmamız gerek,” dedi gergin bir sesle. “Onu daha fazla tutamam, büyü de hızla azalıyor. Tekrar bir solucan olmak üzere. Eminim ki dışarıdaki muhafızlar buna izin verecek kadar aptal değiller.”

“Muhafızlara saldıracağız,” diye teklif etti daha güçlü görünen bir peri mahkûm. Hantal, mavi tenliydi ve yosun gibi saçları vardı. Diğer mahkûmlardan birkaçı yardım etmeyi teklif ettiğinde çabucak bir plan oluşturdular.

“Ama yaralanabilirsiniz,” diye itiraz ettim.

Yosun saçlı adam bana seviyeli bir bakış attı. “Bu bizim almak istediğimiz bir risk. Bizi hücrelerimizden serbest bıraktınız. Artık üzerimize düşeni yapabiliriz.”

Aklımdan bir sürü fikir geçiyordu ama prenses benden önce davrandı. “Pekâlâ. Siz ikiniz, sahtekâr kralı götürün ki artık büyüyle ayakta tutulmasına gerek kalmasın,” diye emrederek iki periyi işaret etti. “Muhafızların kapıyı açmasını sağladıktan sonra ilk önce siz dördünüz kapıya hücum edeceksiniz. Geri kalanımız takip edecek. Zayıf düşmüş periler ortaya, daha güçlü periler de dış tarafa yerleştirilecek. Kimse tereddüt etmesin. Mutfaklara giden tüneli geçtikten sonra ben önden gideceğim.”

Herkes anlayışla başını salladı.

İki peri solucan-kralı kaldırdığında Belren biraz rahatladı. Bir elini terli alnında gezdirerek, yumruğunu giriş kapısına vurmadan önce bir nefes aldı. “Açın kapıyı,” diye bağırdı diğer taraftaki muhafızlara bizi dışarı çıkarmaları için. “Kralın işi bitti.”

Kapı açılır açılmaz periler bir kas ve öfke duvarı gibi yanımdan geçip gittiler. Gardiyanların bağırdığını duydum, sonra güçle yumruklar havada uçtu. Kaba kuvvet kullananlar mahkûmlardı çünkü hücrelerdeki demir büyü kullanma yeteneklerini emmişti. Ancak Ferno’yla Blix korkunç bir çılgınlıkla mahkûmlara ateşle su fırlatıyorlardı.

Alevlerle su duvarları onları ezerken mahkûmlar çılgılık atıyordu, biz de herkesin hareket etmeye devam etmesi için bağıırıyorduk. Ardından ateş perisi tüm odayı bir ateş çembe-

riyle çevreleyerek girişi kapattı ve mahkûmlar kapıdan dışarı çıkamayacak şekilde sıkışıp kaldı.

“Kimse kıpırdamasın, yoksa hepinizi diri diri yakarım!” diye bağırdı Ferno odadakilere. Herkes durdu, mahkûmlar ve Blix soluk soluğa kalmıştı.

“Kral nerede?” diye sordu Ferno, dumanlı saçları kafa derisinin etrafında uçuşurken.

Kimse ona cevap vermeyince alev alev yanan gözleri daha da parladı. “Kral nerede dedim?” diye bağırdı, elinde bize fırlatmaya hazır bir ateş topu tutuyordu.

“İşte orada!” diye seslendi Blix işaret ederek.

Ferno ileri atıldı ve iki mahkûm tarafından tutulan sahte kralı buldu. Uzaktan bile taklit büyüünün hızla bozulduğunu görebiliyordum. Derisi sarkıyor, vücudu kasılmaya devam ediyordu.

“Majesteleri?” diye seslendi Ferno. Solucan-kralın dili ağzından dışarı sarkıyordu. Bu iyi bir görüntü değildi. Ferno öfkeyle yanıyordu. “Bunun için hepiniz idam edileceksiniz!” Prensesi gördü ve ona doğru yürümeye başladı. Prensesin kollarını arkadan kavrayıp sıkıca çekerek acı içinde irkilmesine neden oldu. Prenses sesini çıkarmasa da adamın neredeyse kollarını yuvalarından çıkaracağını söyleyebilirdim. Kanım öfkeyle kaynıyordu.

“Vay, vay, vay. Bu Prenses Asi Lider değil mi?” diye güldü ona Ferno. Ardından Blix’e döndü. “Alarmı çal.”

İşte o zaman ayaklarım hareket etmeye başladı. Belren’in gücü neredeyse tükenmişti. Tüm mahkûmlar savaşamayacak kadar zayıftı. Etrafımız alevlerle çevriliydi ve aptal ateş perisi beni cidden kızdırıyordu.

Bizi kurtarmak bana bağlıydı.

BÖLÜM ON SEKİZ

Altıma işeyebilecek kadar gergin olsam bile en ufak bir korkum olmadan ilerliyordum.

Ferno kalabalığı yarararak ilerlediğimi fark edince gözlerini kıstı. “*Sen,*” dedi tükürürcesine. “Sen aşk meleğisin. Hizmetçi kılığına girdiğini hatırlıyorum.”

“Ben de senin alev alev yanan bir hödük olduğunu hatırlıyorum,” diye cevap verdim alaycı bir şekilde.

Prensesin üzerindeki tutuşu sıkılaştırırken onun irkilmesine neden oldu. Ellerim yumruk hâline geldi. “Bırak onu.”

Bana güldü. “Evet, hiç sanmıyorum. Sanırım seni ve prensesi kendim götüreceğim. Kahraman sayılırım.”

“Eğer ona zarar verirsen gözlerini oyarım, hayatının geri kalanında yaşayacağın tüm romantik ilişkileri mahvederim ve bir kalıp sabundan çok daha kötü bir şeyle anlık bir tutku yaşamana neden olurum,” dedim ona. Düşünceli bir şekilde çenemi tuttum. “Ben bir kaktüs düşünüyorum. Mantıklı çünkü biliyorsun, sen bir hıyarsın.”

Öfkeyle prensesi bırakıp bana saldırdı. Tam istediğim gibiydi.

O bana ulaşamadan Perde'ye girdim, etrafından dolandım, sonra elimde Aşk Oku ile tekrar görünür hâle geldim. Oku sırtına olabildiğince sert bir şekilde sapladım. Temas anında kırmızı bir duman püskürdü.

Daha önce hiç kimseye Aşk Oku ile vurmamıştım. Bunu hep Perde'de yapıyordum. Bu yüzden o şeyin renkli bir duman bulutu içinde kaybolmak yerine sırtına saplanıp kalmasını beklemiyordum. Üniformasından kan sızmaya başlamasını da beklemiyordum.

Çılgılık atıp kolları sallanmaya başladığında hızla kaçtım. Püskürttüğü alev duvarı, dikkatini dağıtan acısından dolayı titrerken mahkûmlara kaçmaları için bağırdım. Prenses Soora önden gidiyordu.

“Sen...” dedi Ferno dönüp bana bakarak.

Bir saniye önce yüzü öfkeyle doluyken bir saniye sonra yüzünde sersem bir ifade belirmişti. Kaburgalarımın altında bir uğultu hissediyordum.

Saçmalık.

Bana saldırdı ama bu sefer büzüşmüş dudaklarını savuşturmak zorunda kaldım.

Elimi yüzüne doğru uzatıp yanağıyla dudaklarını okşadım. “Hayır,” dedim ona sertçe.

“Seni seviyorum,” dedi avucumun arkasından.

İç çekerek mahkûmların odadan çıkışını izlemeye devam ettim.

“Önce bir kalıp sabun, şimdi de bu. Ne aşk dolu bir gün.”

Birkaç peri tarafından geri çekilip yumruklanmış Blix yere yığılmıştı. Yere kan tükürürken bize bakıyordu. Ferno'nun beni ellemeye çalıştığını ve bana olan sonsuz aşkını ilan ettiğini görünce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

“Ne...”

“Bana âşık,” diye açıkladım hemen.

Ferno bana ulaşmaya çalışmaya devam ederken kısık sesle küfrettim. Elimi dudaklarını parmaklarımla sıkıştırmak için hareket ettirirken, diğer elimi kasıklarına götürüp hassas taşaklarını sıktım. İlerleyişi durdu, ateş saçan gözleri kocaman oldu.

“Acıtıyor, değil mi?” dedim kibar bir tonla. “Biraz daha sı-karsam muhtemelen *gerçekten* acıyacak. Sana kalıcı bir zarar vermek istemeyiz, değil mi?”

Başını o kadar hızlı salladı ki dudaklarındaki tutuşu kaybettim.

“Güzel. Bu kadar uyumlu olmana sevindim. Şimdi. Gitmene izin vereceğim. Sen de burada kalacaksın. Tamam mı?”

Bana köpek yavrusu gözleriyle bakıyordu. “Ama... seni seviyorum.”

“Elbette seviyorsun. Ancak beni *gerçekten* seviyorsan burada kalmanı ve beni görmemiş gibi davranmanı istiyorum. Yoksa biri bana zarar verecek, tamam mı?”

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.”

“Bu gerçekten çok tatlı, Ferno,” diye onu övdüm, taşaklarını cezalandıran tutuşumu bırakırken başını okşadım. Biraz rahatladı ama yine de dikkatini verdiğinden emin olmak istiyordum, bu yüzden parmaklarımı yüzünün önünde şıklattım. “Dinle beni. Sen ve su arkadaşın bugün gördükleriniz hakkında sessiz kalmalısınız. Soran herkese birinin gizlice yaklaşıp seni bayılttığını söyle. Bir de uyandığında tüm mahkûmların gitmiş olduğunu. Bunu benim için yapabilir misin?”

“Senin için her şeyi yaparım,” dedi hülyalı bir şekilde.

“Harika,” diyerek ona baktım. “Şimdi gidiyorum, tamam mı?” dedim uzaklaşarak. Mahkûmların geri kalanı gitmişti.

Ferno'nun gözleri açıldı, kendini durdurmadan önce bana doğru bir adım attı. Gözlerimin kısıldığını görünce olduğu yerde durdu. “Ama... seni bir daha ne zaman göreceğim?”

Asla. “Yakında,” dedim ona. “Çok yakında.”

Başını salladı. “Tamam. Yakında. Güzel.”

“Unutma. Hiçbir şey söyleme. Ancak senin yerinde ol-
saydım buradan giderdim. Tüm mahkûmların kaçmasına izin
verdiğin için seni nasıl cezalandıracaklarını sanıyorsun?”

Blix'in yüzü soldu.

Onlara bir öpücük verip kapıdan fırladım, sonra da deli
gibi koşmaya başladım.

BÖLÜM ON DOKUZ

Mahkûmlara yetiştiğimde, Prenses Soora her seferinde bir avuç mahkûmu serbest bırakıyordu. Dışarıya açılan kapının yanındaki mutfaklarda saklanıyorduk ve diğer gardiyanlar tarafından fark edilmeden nereye kaçacakları konusunda onları dikkatlice yönlendiriyorduk.

Belren neredeyse bayılacakmış gibi görünüyordu. Görünüşe göre devriye gezen muhafızları uzaklaştırmak için doğu tarafında büyük bir hamle yapmıştı.

Sonsuza kadar sürecekmış gibiydi.

Tüm bu süre boyunca tırnaklarımı yedim, endişe beni pençeliyordu. Yavaşça, acı verecek kadar yavaşça, mahkûmların sayısı son grup kalana kadar azaldı. Soora onlara izin verdiği anda dışarı fırladılar, hizmetçi kız da aralarında idi. “Teşekkür ederim!” dedi bana ve Belren’e. “Çok teşekkür ederim!”

Elimi sıkıp Belren’in yanağına bir öpücük kondurduktan sonra başını sallayarak gecenin karanlığına karıştı.

Belren’e dirsek attım. “Gördün mü? Masum bir mahkûmun kaçmasına yardım etmek iyi hissettirdi.”

Gözlerini devirdi, öğle yemeğini kaybetmek üzereymiş gibi görünmesine rağmen küstah görünmeyi başarıyordu. “Hiçbir şey hissetmedim.”

“Tabii ki hissetmedin.”

“Pekâlâ. Muhafızlar az önce duvarın üzerinden geçti,” dedi Prenses Soora. “Sıra bizde. Hazır mısın? Sahte kralı yürütmen gerekecek, Belren. Yapabilir misin?”

Belren başıyla onayladı.

Prenses Soora dışarıya kadar eşlik etti. Hızla araziye geçip her şeyin gölgede kaldığı ahırlara gittik. Muhafızların duvarın üstünden konuştuklarını duyabiliyordum. Bizi fark etmemeleri için kadere yalvarırken kalbim kulaklarımda çarpıyordu.

Şafakla birlikte karanlık hızla yok olurken saraydan mümkün olduğunca hızlı bir şekilde uzaklaşmamız gerektiğini biliyordum. Ahırlarda, yerdeki bazı taşınmış saman balyalarının arkasında prensesin bize gösterdiği gizli kapıya yaklaştığımızda herhangi bir muhafızla karşılaşmamıştık.

“Artık onu bırakabilirsin, Belren,” dedi Prenses Soora usulca.

Belren titrek bir nefes aldı ve solucan-kralın bedeni ayaklarımızın dibine, samanlarla toprağın arasına düştü. Tüm vücuduyla bir solucan gibi kıvranmaya başladı.

Belren ayağa kalktı, neredeyse yere düşüyordu ama ağırlığını yakalamak için omzumu hızla göğsüne bastırdım. “Hayır, yapamazsın,” diye homurdandım, onu dik tutmayı zar zor başarıyordum.

Mavi büyüünün parıltısıyla kral ortadan kayboldu ve yerde sadece kıvranan, parlayan mavi bir parodworm kaldı. “Teşekkürler, küçük dostum,” dedim ona çünkü o solucan gerçekten de çok etkileyiciydi.

“Solucana teşekkür ediyor,” diye homurdandı Belren kısık sesle.

Yan tarafını çimdiklediğimde bu zıplamasına neden oldu. “Sakıncası var mı?” diye tersledi. “Burada sihrim tükendi.”

“Bu mankafa olmak için bir bahane değil. O solucan büyük bir kış tekmeledi. Yüzlerce mahkûmu kurtardı!”

“Ben yüz mahkûmu kurtardım,” diye soludu.

“Elbette. Tüm övgüyü al. Ben de yardım ettim. Oradaki ateş perisini tek başıma yendim. Bir şey değil.”

Belren sadece gözlerini devirdi. Prenses aşağıdaki mahzene ulaşmak için merdivenden aşağı inmeye başladı.

Mahzen geçidinden batı tarafındaki saray duvarlarına kadar olan yolculuk acı verici derecede yavaştı ama sonunda duvardaki gizli kapıya ulaşmış, dışarıdaki araziye sızmayı başarmıştık. Belren bir şeyler homurdanarak parmağıyla usulca ormana doğru işaret etmeyi başardı, böylece prensesle ben o yöne dönüp yolumuza devam ettik. Ne var ki ağaçların arasına girer girmez Belren yere yığıldı, beni de kendisiyle birlikte yere düşürdü.

Üstüme düştüğünde şaşkınlıkla cıykladım, ölü gibi ağırlığıyla çimlere gömülmüştüm. “Oof. Bu adam görüldüğünden daha ağır.”

Prenses Soora’yla ben, onu üzerimden çekmeyi başardığımızda dirseklerimin üzerine oturup bir nefes verdim. “Bu... çok yorucuydu.”

Prenses Soora, Belren’i kontrol ettikten sonra dinlenmek için sırtını bir ağaca dayayıp oturdu. Üçümüz de bitkin, yorgun ve kirli görünüyorduk.

“Sence mahkûmların hepsi sağ salim kaçmış mıdır?”

“Umalım da öyle olsun,” dedi prenses.

Başını ağaca yaslayıp gözlerini kapattı. “Birkaç dakika dinleneceğiz, sonra buradan gitmemiz gerekecek. Bu bölgede yoğun devriye geziyorlar ve kale duvarlarından yeterince uzakta değiliz.”

Kendinden geçmiş Belren'e şüpheyle baktım. "Onunla nasıl hareket edeceğiz?"

Prences başını kaldırıp etrafına bakındı. "Belren'in buraya gelmemizi istemesinin bir sebebi var. Merak ediyorum..."

Sözleri, bir peri portaldan geçip aniden önümüzde belirdiğinde yarıda kaldı.

Prencesin önüne atılmak için ayağa fırladım, kalbim küt küt atıyordu. "Ee... sen kimsin?"

Perinin kafasında boynuzlar vardı ve saçları kasıklarına kadar uzanıyordu. Başını bana doğru çevirip havayı kokladı. Yerde yatan Belren'i görünce başını salladı. Ağır aksanlı bir sesle, "Buraya Boynuzlu Kanca için portal açmaya geldim," dedi peri.

"Oh," dedim neşelenerek. Peri eğilip Belren'i kucağına aldı, omzuna koydu ve homurdanarak ayağa kalktı. Geçide doğru ilerlerken farklı bir dilde bir şeyler mırıldanıyordu ama onu takip etmediğimizi görünce durdu. "Gel," dedi huysuzca. "Boynuzlu Kanca."

Prences ayağa kalktı ama ben dudağımı ısıırıyordum, hâlâ ona güvenip güvenemeyeceğimizden emin değildim. Onun iyi bir adam olduğunu varsayarak çok kötü bir casus mu oluyordum? Ya Belren'i kaçırmak için geldiyse ve ben de buna izin veriyorsam?

"Kimsin sen?"

"Boynuzlu Kanca'ya iyilik borcum var. O kadar."

Hımm. Hırsız *borçlandırmayı* seviyordu. Prencesle karşılıklı bakıştık. "Buradan çıkmak için en iyi şansımız o," diye mırıldandı.

"Tamam ama önce ben gideyim. Senin casusun falan olduğum için bu doğru gibi görünüyor."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Pekâlâ."

Bütün odağımla boynuzlu adama doğru ilerleyerek ona korkutucu bir bakış attım. En azından ben öyle sanıyordum ama o sadece nasırlı parmağıyla burnumu silip üzerime bulaşan kiri gösterdi. “Sen kirlisin.”

Kaşlarımı çattım. “Birine bunu söylemek hiç hoş değil. Cinsel anlamda olmadığı sürece,” diye onu ilkel bir şekilde bilgilendirdim.

Nasıl yaptığını söylemeden arkasını döndü ve geçitten geçip gitti. Nefes alarak geçidin önünde durdum, kendimi geçmeye hazırladım. Ya bizi güvenli bir yere götürecekti ya da bu berbat bir numaraydı.

Sonuç ne olursa olsun prenesten önce gitmek zorundaydım çünkü bilirsiniz, onun hayatını kurtarmam gerekiyordu.

Prense sahte, yapmacık bir gülümseme verdikten sonra içeri girdim.

BÖLÜM YİRMİ

Portallardan geçmekten neden nefret ettiğimi hemen hatırladım. Bana bir yukarı bir aşağı düşüyormuşum gibi hissettiriyorlardı ve midem yerçekimi için hangi yöne yerleşeceğini bilemiyordu.

Dört ayak üzerine düştüm, nefes nefese kaldığımda göğsümden nefesim çalınıyormuş gibiydi.

“Vay canına, az önce dizlerinin üzerine çöktün. Bugün şanslı günüm olmalı.”

Şanstan bahsedince gözlerim hafifçe yandı, sonra birdenbire yere düşen bir avuç dolusu bozuk para ayaklarının dibine geldi.

Başımı kaldırıp ayak bileklerimin üzerine oturdum ve etrafıma, yerden benimle alay eden tüm parlak paralara baktım. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdığımda tepemde dikilen turuncu tenli bir yüce perinin gözleriyle karşılaştım. Saçları kadife çiçeği gibi görünüyordu, gözleri de aynı parlak renkteydi. “Bana para mı atıyorsun?” dedi sesinde alaycı bir tınıyla.

“Şanslı kuruluşlar,” dedim beceriksizce, sonra ayağa kalkmak için hamle yaptım. Ben daha doğrulamadan Prenses Soora portaldan içeri girdi ve bana çarptı.

Neredeyse kalkmak üzereydim, bu yüzden bu çarpma beni turuncu adamın kasıklarına doğru yüzüstü düşürdü. Burnum onun portakal tanesiyle tanışırken beni dirseklerimden yakaladı.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım kasıklarına karşı.

Kıkırdadı ve kasıklarından hatırı sayılır bir mesafeye kadar çekilmeme yardım etti. Turuncu gözleri eğlenceyle parlıyordu. Ardından bakışları prensese kilitlendi ve ona doğru ilerleyerek hızla sarıldı.

“Soora!”

Prenses ve portakal dilimi kendi anlarını yaşarken ben de elbisemi düzelttim. Beş farklı oturma alanı, bir arp ve yerden tavana kadar uzanan, beyaz fayansları ışılatan pencereleri olan lüks bir oturma odasıydık.

Pencereye doğru ilerleyip dışarı baktığımda, toprak bir yolun etrafında dolanan şirin kulübelerle akan bir nehrin üzerine kurulmuş ahşap köprülerin muhteşem manzarasını gördüm. Arazi yemyeşil ve el değmemiş gibi görünse de uzakta ağaçlardan arındırılmış, geçici konutların nokta gibi görüldüğü bir alan seçebiliyordum.

Nerede olduğumuzu sormak için prensese döndüğümde, peri onun başının üstünü öperken gözünün kenarını silişini yakaladım. Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

“Demek kayıp âşık sensin!” dedim heyecanla onlara doğru koşarken.

İkisi de sarılmaktan vazgeçip bana bakmaya başladılar.

Onlara bakarken ellerimi göğsümün önünde birleştirdim. “İkinizin arasındaki aşkı tamamen hissedebiliyorum,” dedim iç çekerek.

Prenses Soora bana belli belirsiz bir bakış attı. Utanç mıydı? Onu rahatlatmak için hemen araya girdim. “Endişelen-

meyin, prenses. Ben bir aşk meleğiyim. Aşk *tamamen* benim işim. Kesinlikle utanılacak bir şey yok. Birlikte çok tatlı görünüyorsunuz. Bahse girerim, çok tatlı peri bebekleri yapabilirsiniz.” Bunu hayal ederken biraz cıyaktım. “Sizin morunuz ve onun turuncusuyla bebekleriniz gün batımı gibi görünür!”

Adam homurdanıyordu ama iyi yerleştirilmiş bir öksürükle bunu örtbas etmeye çalıştı. Prensес Soora hafifçe gülümse-di. “Emelle, seni kardeşim Zalit’le tanıştırayım.”

Gözlerim aralarında gidip geliyordu. “Ah.” Bu iş garipleşmişti.

Prensес Soora yüzümdeki ifadeden ne düşündüğümü anlamış olacaktı ki hızla başını salladı. “Sevgili değil,” diye açıkladı. “Sadece kardeş.”

“Oh. Tamam, iyi. Bu gerçekten utanılacak bir şey olurdu ve o zaman utanılacak *hiçbir* şey olmadığını söylediğim için yalancı durumuna düşerdim,” dedim ona ciddiyetle. “Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim.”

Zalit bir kahkaha attı. “Ancak sevgiyi hissedebiliyorsun, değil mi?”

Alaycı ses tonu karşısında gözlerimi kısıtım. “Ne tür bir sevgi olduğunu her zaman söyleyemem. Sadece orada olduğunu söyleyebilirim,” diye savundum.

Kız kardeşine dönmeden önce tekrar güldü. Artık akraba olduklarını bildiğimden, yüzlerinin şeklinde bazı benzerlikler görebiliyordum. “Tanrılara şükür özgürsün. Senin-”

Sözleri kesildi ve turuncu boğazı sallandı.

Prensес Soora onun koluna nazikçe dokundu. “Biliyorum. Sorun yok, Zalit.”

Yüzüne şiddetle koruyucu bir ifade geldi. “Artık evde olduğuna göre sana dokunamaz. O pisliği alaşağı edeceğiz.”

“O zaman yapacak çok işimiz var,” diye yanıtladı Soora. “İsyanın ne yaptığını öğrenmem gerekiyor. Belren nerede?”

“Belren kötü durumdaydı. Onu revire götürdüm, böylece bir şifacı onunla ilgilenebilir. Oldukça bitkin düşmüştü.”

“Teşekkür ederim. Eminim sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı vardır,” dedi Soora. “Emelle ve ben de biraz dinlenmeliyiz.”

Başını salladı. “Onunla ilgilenilmesini sağlayacağım.”

Prenses Soora yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. “Dört eşi var, kardeşim, o yüzden onunla *çok* ilgilenme.”

Peri sadece güldü ama içimi bir hüznün kapladı, aklım hemen Okot’a gitmişti. Bana bakış şekli, sanki benden *nefret ediyormuş* gibiydi. İçimden gelen hıçkırığı yuttum ve zihnimi temizlemek için başımı salladım.

Prenses Soora ne olduğunu anlamış gibi görünüyordu; bana doğru gelirken yüzünde pişmanlık dolu bir ifade belirdi. “Anladığım kadarıyla onu görmüşsün?” diye sordu sessizce.

Sefilce başımı salladım. Yapmak istediğim son şey onun ve kardeşinin önünde ağlamaktı, bu yüzden cevap vermeden önce kendimi toparlamak için bir an durdum. “Evet,” diye cevap verdim. “Nereden biliyorsun?”

“Bana hücreye kadar eşlik eden oydu.”

Şok içinde başımı salladım. “İkimizi de nasıl kandırmış olabilir? Anlamıyorum. Onun... sadakati çok gerçekçiydi.” Aşk demek istiyordum ama dersem gerçekten ağlayacaktım.

Prenses Soora bir parmağını gergin kaşlarının üzerinde gezdirdi. “Sadakatler değişebilir. Herkes kandırılabilir.”

Ayaklarıma baktım. O kandırılmış olabilirdi ama ben *kırılmışım*.

Prenses ellerini omuzlarıma koyup yanağımdan öptüğünde beni şaşırttı. “Beni kurtarmaya yardım ettiğin için teşekkür

ederim, Emelle. Bu diyar için fazla iyisin. Sandığından çok daha iyisin.”

Ona gülümsemeye çalıştım. “Ben senin casusunum. Arkamı kollarım,” diye söz verdim ona.

“Okot için üzgünüm.”

“Ben de,” dedim kalın bir sesle.

Ellerini indirdi, başıyla veda ederek odadan çıkıp gitti. Beklentiyle Zalit’e dönmeden önce titrek bir nefes aldım. “Peki tam olarak neredeyiz?”

“Bu ada bizim evimiz. Nesillerdir ailemize ait. Highvale’in yaklaşık otuz ada kuzeyinde, krallık adası.”

“Hımm.”

Kolunu kıvrıp bana uzattı. “Sana odana kadar eşlik etme izin verir misin? Eğer alışık değilsen malikâne biraz labirent gibi olabilir.”

“Bir labirent mi? Burası ne kadar büyük?” diye sordum, koluna girip onu takip etmeye başlarken.

Bana cevap vermedi çünkü gerçekten cevap vermek zorunda değildi. Odadan çıkar çıkmaz zemin katta açık bir salondaydık; burada yukarıda üç kat daha olduğunu görebiliyordum. Her kattaki koridorlar açıktı ve içlerinde asılı çiçekler bulunan, camdan yapılmış güzel kemerler görünüyordu. Baktığım her yerde Prenses Soora’nın aile arması olan menekşe süslemeleri vardı.

Kısık sesle ılık çaldım. “Vay canına. Burası çok güzelmiş.”

“Ailemizin evi yüzyıllardır burada. Adamızın geri kalanı ve halkımızla birlikte biz de bundan büyük gurur duyuyoruz.”

Etrafımdaki mor ve gri vurgulara bakarken etkilenmeden edemiyordum. “Bir malikâne,” diye homurdandım. “Neden olduğu gibi söylemiyorsun? Burası kocaman bir saray.”

Beni büyük açık salondan çıkarıp mermer merdivenlere götürürken yanımda eğleniyormuş gibi bir ses çıkarıyordu. Yukarıda cam avizeler asılıydı, hizmetkârlar etrafta koşuşturuyordu; muhtemelen kayıp prensesin hayata ve eve döndüğü dedikodusu çoktan yayılmıştı.

Zalit beni üçüncü kat koridorunun sonundaki bir kapıya bıraktı. Balkon sadece bel yüksekliğindeydi, bu yüzden dışarı baktığımda aşağıdaki tüm salonu görebiliyordum. “İşte burası. Bir şeye ihtiyacın olursa hizmetçiyi çağır, sana hizmet etmekten mutluluk duyacaktır.”

“Teşekkürler.”

Zalit başını hafifçe eğerek yanımdan ayrıldı, ben de kapıyı arkamdan kapatıp gözden kayboldum.

İçerisi de malikânenin geri kalanı gibi pahalı ve gösterişliydi. Cezayir menekşesi battaniyeleriyle güzel bir yatak beni çağırırsa da sirenin şarkısına cevap vermedim. Henüz değildi.

Bunun yerine dış balkona doğru yürüdüm, görünmez oldum ve kuzeye doğru uçtum.

Highvale’e geri dönüp rekor sürede kaleye girdim. Odaları zaten ezberlemiştim, bu yüzden onu bulmakta zorlanmadım.

Henüz erken olduğundan, odasına gittiğimde onu sırtüstü yatarken buldum. Bu şekilde uyurken yine benim Okot’um gibi görünüyordu. Benim sevgi dolu, nazik, taparcasına seven Okot’um. Daha önce hiç hissetmediğim bir özlem içimi dolduruyordu. Kalbim o kadar acıyordu ki, sanki ölümcül bir şeymiş gibi hissettiğime yemin edebilirdim.

Hâlâ görünmez kalarak yatağa doğru süründüm, sonra dikkatlice üzerine yerleştim. Doğru şekilde havada asılı kalmak ekstra konsantrasyon gerektiriyordu. Ancak omzunun kıvrımına yerleştiğimde uyuyan yüzüne baktım, eşit nefes alışverişle-

rini izledim ve yüzümü boynuna gömüp beni kendine çekmesini diledim.

Parmaklarımla yanağını okşuyormuş gibi yaptım, septum *piercing*'iyle sorunlu kaşının üzerinde hafifçe gezindim. Onu öpüp uzaklaştırmak, bana sevgilim dediğini duymak ve her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordum.

“Neden beni sevmiyorsun?” diye fısıldadım sefilce.

Cisimsiz hâlimle bile, yemin ederim, gözyaşlarımın sıcaklığının gözlerimi yaktığını hissedebiliyordum.

“Seni seviyorum, Okot,” dedim titrek bir nefesle.

Soyut dudaklarımı onunkilere yaklaştırıp nazikçe bir öpücük kondurdum. Gözlerimi kapattım, tüm sevgimle kalp kırıklığımı o tek öpücüğe döktüm. Belki hikâyelerdeki gibi uykusundan uyanır ve lanet bozulurdu. Beni yeniden seven Okot olurdu.

Ne yazık ki uyanmıyordu ve ortada bir lanet de yoktu. Sadece ben, kalbi kırık bir aşk meleği, yapabildiğim tek şekilde onunla kalmaya çalışıyordum.

Onunla ne kadar yattığımı bilmiyordum ama yan tarafına kıvrılıp uyumasını izlerken kırık bir kalbe sahip olmanın gerçekten ne kadar korkunç olduğunu fark ettim. İnsanların her zaman bu kadar mutsuz olmalarına şaşmamalıydı. Sevgi çabalarımı lanetledikleri için onları zerre kadar suçlamıyordum. Yalnız varlığım boyunca hissettiğim en kötü şeyin bu olduğuna emindim.

Okot kıpırdanmaya başladığında ve güneş ışığı daha parlak hâle geldiğinde geri dönmem gerektiğini anladım. Dudaklarına son bir öpücük kondurdum. Tam gitmek için doğrulduğumda elini kaldırıp başparmağını dudağının üzerinde gezdirdiğini gördüm.

Donakaldım ve içimden boğuk bir hıçkırık sesi çıktı. “Beni hâlâ hissedebiliyor musun?” Nefes aldım. “Numara yaparken bile, onca eşimin arasında nasıl oluyor da sen beni hissedebiliyorsun?”

Bu hiç adil değildi.

Kendimi eskisinden daha kötü hissederek yataktan fırladım, duvara doğru koştum, duvardan süzülüp dışarı çıktım. Prenses Soora’nın ailesinin adasına ve odama kadar uçtum. Görünür hâle gelip mor çarşafların üzerine yığıldığım anda gözyaşları bedenimi ele geçirdi ve onların içinde boğuldum.

Ancak boğazıma kadar batarak soluk soluğa kaldığımda gözyaşlarım sefil bir uykuya dalmama yetecek kadar azalmıştı.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Saatler sonra saçlarım yüzüme yapışmış ve ağzım beni irkiltecek kadar yüksek bir horlama sesi çıkaracak kadar açık bir şekilde uyandım. Sarsılarak doğruldum, ağzımın kenarını sildim. Pencereden dışarı baktığımda yine şafağın söktüğünü gördüm. Bütün bir günle geceyi uyuyarak geçirmiştım.

Kalkıp gerindim ve yatağın yanındaki çekme zincirini kullanarak bir hizmetçi çağırdım. Birkaç dakika içinde kapıma hafifçe vuran bir hizmetçi belirdi. Sarmaşıklerle kaplı kafasından kasımpatılar fışkırıyordu. Aklıma hemen arkadaşım Mossie geldi. “Günaydın,” diye reverans yaparak beni selamladı.

“Merhaba, ben Emelle,” diyerek onu içeri buyur ettim.

“Ben Primmy. Prenselerimizi kurtaran kişiye hizmet etmek çok güzel.”

Sesindeki ciddiyet karşısında yüzüm kızardı, kirli tırnaklarımla oynadım. “Pek bir şey yapmadım. İşin çoğunu Boy-nuzlu Kanca yaptı.” Durdum ve onu işaret ettim. “Ancak bunu söylediğimi ona söyleme. O adamın zaten yeterince büyük bir egosu var.”

Gülümsedi, sonra başını salladı. “Sırrınız benimle güvende.”

Derin bir nefes aldım. “Prenses Soora’nın ne yaptığından ya da benim ne yapmam gerektiğinden pek emin değilim...”

Primmy bana nazikçe gülümsedi. “Eğer yıkanmaya ve giyinmeye hazırsanız size bu konuda yardımcı olabilirim. Ardından herkes bir saat içinde aşağıda, yemek salonunda kahvaltı için toplanmış olacak.”

Karnım yüksek sesle guruldadığında kızın gözleri eğlenceli bir şekilde parladı. “Hadi sizi bir düzene sokalım, olur mu?”

“Evet, lütfen. Kahvaltı beni cennette hissettirecek.”

Son kelimeyi söyler söylemez odamda beyaz bir parıltı patladı ve Primmy ile ben önümüzde beliren melek karşısında aynı çığlıkları attık.

Parıltı tozu dağıldığında oflayıp puflayarak ayağımı yere vurdum. “Perde deliği de ne? Önce Lex, şimdi de önüme melekler mi çıkıyor?”

Raziel kollarını kavuşturup bana doğru baktı. “Sen.”

“Evet, ben. Burada ne yapıyorsun?”

Kaşları çatıldı. “Beni bir şekilde çağırdın. Bunu nasıl yaptın?”

Ellerimi öfkeyle kaldırdım. “Biliyorsam cehennemde yanayım!”

Evet. Bu kadar yeterdi.

Yerden siyah dumanlar yükseldi, sonra Jerkahn belirdi. Şaşkınlıkla etrafında dönerken üzerindeki tozdan kurtulmaya çalışıyordu. Raziel’le beni fark ettiğinde dişlerini gıcırdattı. “Yedi kat cehennem ateşi adına, burada ne işim var?”

“Görünüşe göre bizi çağırma yeteneğine sahip,” diye açıkladı Raziel.

Zavallı Primmy bayılacakmış gibi görünüyordu, ben de onu rahatlatmak için sırtını sıvazladım. En azından rahatlatıcı olduğunu umuyordum. Kızgın bir melek ve dumanlı bir iblis

aniden karşınızda belirdiğinde birini nasıl teselli edeceğinizden pek emin değildim. Her zaman böyle soluk yeşil miydi? Hımm. Acaba bayılıyor muydu? Bayılmayacağını umuyordum.

Melek ve iblis bana kaşlarını çatarak baktığında teslimiyet içinde ellerimi kaldırdım. “Bana bu kadar korkunç davranmayın. Sizi ben çağırmadım! Sadece *cennet* ve *cehennem* dedim. Bunun bir şey yapacağını bilmiyordum. Zaten *yardım* kelimesini söylerken de dikkatli olmak zorundayım-”

Evet. Tamam. Tam üstüne bastım.

Pembe duman ve bir puftan sonra Lex bana mutlulukla gülümsüyordu. “Merhaba, Madam Aşk Meleği Emelle.”

İşte o zaman Primmy yere düştü.

Lanet olsun. *Daha* da solmuştu.

Primmy'nin üzerine eğilip onu uyandırmaya çalışırken, “Bu iş iyice saçma olmaya başladı,” diye mırıldandım. Bu işe yaramayınca yataktan bir yastık alıp başının altına koydum.

“Bizi çağırma,” diye tersledi Raziel.

“Tamam, tamam. Dediğim gibi, bu bir kazaydı.”

“Dünya'nın dürüst ruhları için savaşmanın tam ortasındaydım,” diye somurttu.

Kolunu okşadım. “Eminim sen de çok iyi bir iş çıkarıyordun.”

İltifat karşısında kanatları parlayan ışıyla biraz titreşti. “Öyleydim. Kazanıyorduk,” diye övündü.

Jerkahf homurdandı. “Kendine bunu söylemeye devam et, sık güvercini.”

Raziel onu yere serecekmiş gibi ellerini yumruk yaptığında, hızla kanatlarımı sırtımdan çıkarıp onları ayırdım. “Pekâlâ, siz ikiniz. Bu kadar yeter. Sizi yanlışlıkla çağırdığım için özür dilerim.”

Raziel bakışlarını bana çevirdi. “Bunu bir daha yapma.”

“Bir anda oldu.”

“Bu nasıl *bir anda* olabilir?”

“Aslında bu senin hatan,” dedim ona ciddiyetle. “Belki de bu benim *CliffsNotes*’umda yer alırdı. Ancak siz bana vermediniz çünkü bir çift kılıklı sik olmakla çok meşguldünüz?”

“Haklı,” diye mırıldandı Jerkahn kanatlarımın arkasından.

“Gördün mü?” dedim muzaffer bir edayla. “Doğru bir noktaya değindim.”

“Beni. Çağırma.”

Raziel bir saniye sonra arkasında sadece beyaz parıltısını ve parlayan beyaz tüyünü bırakarak gitmişti. “Sanırım benden hoşlanmaya başladı.”

Yüzümü ona döndüğümde Jerkahn gülüyordu. “Bunu kendine söylemeye devam et. O pislige söyleme ama o haklı. Artık bizi kazara çağırmaya kalkma.”

Başımı salladım. “Bundan sonra seni sadece isteyerek çağıracağıma söz veriyorum.”

Bana bakıp iç geçirirken dudaklarının arasından duman sızıyordu. Kendine geldiğinde ikimiz de Primmy’ye baktık; gözlerini kocaman açmış, hâlâ odamda olan iblis ve aşk meleşine bakıyordu.

“Merak etme, gidiyor,” diye onu rahatlattım.

“Evet, evet. Sefaletin ve külün ateş çukurlarına geri dönüyorum.”

Kayboldu, arkasında sadece Lex kalmıştı.

“Meditasyon mu yapıyorsun?”

Bağdaş kurup oturduğu yerden gözlerini açtı. “Evet. Aşkı ve onun pek çok mucizesini gözümde canlandırdığımda, zor olsa bile aşkın neden bu kadar önemli olduğunu kendime daha iyi hatırlatabildiğimi fark ettim.”

Aşk Meleği'nin Suçları

Yüzümde bir gülümseme belirdi. “Engellenmişler sana sorun mu çıkarıyor?”

Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. “Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil, sizi temin ederim.”

“Ayy, ne kadar da sevimli ve aşırı başarılısın.”

“Teşekkür ederim,” dedi ciddi bir şekilde.

“Sev Cupidville’de neler yapıyor?”

Lex ayağa kalktı ve kalp şeklinde bir not defteri çıkardı. “Yaptığınız tüm değişikliklerin uygulanmasını sağlıyor, ben de ona yardımcı oluyorum. Size sorabilmek için not aldığım birkaç sorusu vardı.”

“Sor bakalım.”

“Birincisi, aşk meleği yöneticilerinin standart iki hafta yerine dört hafta tatil yapıp yapamayacaklarını bilmek istiyor.”

Gözlerimi devirdim. “Dört hafta izin yapabilir mi demek istiyor,” diye düzelttim. “Tabii ki.”

Bunu tüy kalemiyle yazdı. “Mükemmel. İkinci soru, bir sekreter tutmasına izin verilip verilmeyeceğini öğrenmek istiyor.”

Gözlerimi devirdim. “O sadece patron-sekreter fantezisini oynamak istiyor. Ona hayır de ve aletiyle düşünmeyi bırakmasını söyle.”

Kelimesi kelimesine yazmıştı. İçimden kıs kıs gülüyordum.

“Gerisini sormaktan kaçınacağım çünkü bunlar aslında onun pipisiyle ilgili.”

“Tabii ki öyle. Sana teklif etti mi?”

“Birkaç kez,” diye pragmatik bir şekilde yanıtladı. “Ama ona romantik bir ilişkiye girmek istemediğimi söyledim.”

“Gerçekten bunu mu demek istiyorsun? Bunu sadece Boynuzlu Kancık’ın yakandan düşmesi için söylediğini sanıyordum.”

“Ah, hayır. Ben oldukça ciddiyim. Ben daha çok başkaları arasında Aşk Eşleşmeleri yapmayı tercih ediyorum.”

“Hah.”

DeFTERini bir kenara bıraktı. “Pekâlâ, sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Madam Aşk Meleği Emelle?”

“Hayır. Teşekkürler, Lex.”

Gözden kaybolduğunda dikkatimi Primmy’ye geri çevirdim. “Bunun için üzgünüm. Kahvaltıdan sonraya kadar başka Perde Üstü çağırmamaya çalışacağım, söz veriyorum.”

Şok içinde bana bakıyordu.

“Primmy?”

Anladığını belirtmek için başını salladı. “Tamam. Banyo. Gidelim mi?”

Sırtımın solucan pisliğiyle kaplı olduğunu, saçlarımın keçeleşmiş bir fare yuvası olduğunu ve kıyafetimin kesinlikle mahvolduğunu düşünerek başımı salladım. “Temiz yatakta bu şekilde uyuduğum için özür dilerim. Çok yorulmuştum.”

“Özür dilemenize gerek yok, Madam,” diyerek beni kocaman gümüş bir küvetin beklediği banyoya götürdü. Biraz titriyordu ama genel olarak bakıldığında her şeyi gayet iyi idare ettiğini düşünüyordum.

Duvardaki bir kabloyu çektiğinde içeriye ılık su fişkırmaya başladı. Kıyafetlerimi çıkardıktan sonra içine girdim ve Primmy’nin saçlarımı yıkayıp taramasına izin verdim. Küvet içinde tur atılabilecek kadar büyüktü ama ben uzuvlarımın izin verdiği ölçüde yayılmakla yetindim.

İşim bittiğinde, saçlarımı süslü örgüler ve bukleler hâlinde ördü. Bana bir elbise giydirebilmesi için kanatlarımı arkama doğru çektim. Elbise neredeyse diğer her şey gibi lavanta rengiydi ama ipek kadar yumuşaktı. Yakası yüksekti, köprücük kemiğimin hemen üzerinden düz bir çizgi hâlinde uzanıyordu

fakat omuzlarımın üst kısmında menekşe rengi broşlarla toplanıyordu. Kumaş gevşek bir şekilde aşağıya doğru sarkıyor, sırtımı popomun tepesine kadar tamamen açıkta bırakıyordu. Beni gerçekte olduğumdan çok daha göz alıcı göstermişti.

Yemek odasına indiğimde en son gelen ben olmuştum. Masa çoktan bir yığın yemekle donatılmış; prenses, Zalit, Belren ve henüz tanışmadığım diğer üç yüce peri tabaklarına ve sohbetlerine dalmışlardı. Belren'in burada maskesini takmadığını, evindeymiş gibi görüldüğünü görünce şaşırdım.

Belren'in yanına oturduğumda, "Emelle, uyanık ve iyi olduğunu gördüğüme çok sevindim," dedi Prenses Soora beni selamlayarak.

"Teşekkürler, yorulmuşum. Nasıl hissediyorsunuz?"

"Mükemmel, artık evdeyim." Gülümsüyordu. "Seni babam Sal, kız kardeşlerim Rilla ve Reet ile tanıştırayım."

Kızlar gençti, belki de on yaşlarındaydılar. Soora ile aynı mor ten rengine sahiplerken, babaları Zalit ile aynı turuncu tene sahipti.

Kızlar kıkırdayıp birbirleriyle fısıldayarak konuşurken içlerinden biri, "Aşk meleği olduğun doğru mu?" diye ağzından kaçırdı.

Şaşırmış bir hâlde, hafifçe yüzünü buruşturan Soora'ya baktım. "Korkarım durumun açığa çıktı. Prens bir şekilde ne olduğunu öğrendi," diye açıkladı.

Adamın nereden öğrendiğini tahmin etmeme gerek yoktu, prensesin yüzündeki ifadeye bakılırsa o da tahmin ediyordu. Ona söyleyen Okot olmalıydı. Bu bilgi zaten kalbime saplanmış olan hançeri daha da derinleştirmişti.

Karşımdaki kız kardeşlerden biri, üzerinde yüzümün bulunduğu katlanmış bir "Aranıyor" sayfasını uzattı. Kaşlarımı çatarak baktım. "Bu resim kanatlarımı berbat gösteriyor."

Kızlar aynı anda nefeslerini tuttular. “Gerçekten kuş kanatların var mı?”

Sırt dekolteli elbisemin şansına gülümseyerek kanatlarımı açtığımda kızlar tekrar nefes nefese ayağa fırladılar. Bana doğru koşup heyecanla kıkırdayarak hayranlıkla onları okşamaya başladılar. “Daha önce hiç böyle kanatlar görmemiştim!”

“Kuş kanatlarından bile *daha* iyiler!”

“Kızlar, misafirimizi bu kadar süzdüğünüz yeter. Oturun ve yemeğinizi yiyin,” dedi babaları.

Onlara göz kırptım, onlar sandalyelerine doğru ilerlerken kanatlarımı arkamda katladım.

“Sanırım artık onları saklamanın bir anlamı yok,” dedim.

Prences Soora başını salladı. “Çok doğru. Aslında direnişte oldukça ün kazandın.”

Kaşlarım kalktı. “Gerçekten mi?”

Zalit cevap verdi. “Gerçekten de öyle. Aranıyor posterinin adadaki neredeyse her tuvalette sergilendiğinden oldukça eminim.”

Ona gözlerimi kırıştıtırarak baktım; bir an için kafam karıştı, ta ki farkına varana kadar. “Bu... gurur verici.”

Zalit ve Belren birlikte kıkırdamaya başladılar.

Tabağımı ballı ekmekler ve mor meyvelerle doldurmaya başlamıştım. Ancak içki sürahisine uzandığımda Belren bileğini döndürdü, sürahinin bardağıma doğru süzülmesini sağlayıp onu benim için doldurdu.

“Telekinezi yeteneğim olsaydı süper tembel olurum,” diye itiraf ettim, sürahinin geri inişini izlerken.

Ben karnımı tıka basa doyurmaya başlarken Belren beni eğlenerek izliyordu. Prences Soora’nın masasında olduğum

için yavaş yemeye çalışıyordum ama lanet olsun, o ekmekler çok lezzetliydi.

Etrafımda sohbet devam ediyordu. Tabağımı temizlediğimde Belren sonunda bana doğru eğildi. “Her zaman bu kadar hızlı mı yersin?”

Omuz silkerek boş tabağıma baktım. “Acıkmıştım.” Ağzımı peçeteye sildim, ona dönmeden önce gazlı portakallı içecekten büyük bir yudum aldım. “Özür dilerim, nasıl hissettiğini sormam gerekirdi. Seni son gördüğümde dilin ağzından dışarı sarkmış hâlde sızmıştın.”

“Öyle olmadığına eminim,” diye ısrar etti.

Omuz silktim. “Bilincin yerinde değildi. Benim sözüme karşılık seninki.”

Kupasından dumanı tüten bir yudum alırken gri gözlerini devirdi. “Önemsiz şeyler hakkında konuşmayı bitirdiysen, genfinlerin hakkında bilgi sahibiyim.”

Elimdeki fincanı neredeyse düşürüyordum, çaresizce koluna yapışmadan önce zar zor masaya koymayı başardım. “Neredeler?”

“Sakin ol, Perde dışısı. Ayrıca, onları bulmak için eş bağlarını kullanamıyor musun?”

“Denedim,” diye çıktım, ondan çok kendime kızarak. “Ne zaman denesem beni şeye geri çekmek istiyor...” Boğazım düğümlendi, Okot’un adını yüksek sesle söylemeyi reddediyordum. Belren yüzümdeki acı dolu ifadeyi fark etmemişti. Boğazımı temizleyip, “Denedim. Genfinlerimi takip edemiyorum,” diyerek sözümü bitirdim.

“Pekâlâ, sana nerede olduklarını söyleyeceğim ama bir şartla.”

“Cidden şu anda bir anlaşma yapmaya mı çalışıyorsun?” diye homurdandım.

Omuz silkti, rahatsız olmamıştı. “Ben bir hırsızım, sevgilim. Her zaman zirveye çıktığımdan emin olurum. Ne bekliyordun ki?”

“Peki,” dedim sıkılmış dişlerimin arasından. “Ne istiyorsun?”

“Nefis asistanın. Onunla vakit geçirmek isterim.”

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. “Lex’i sana pazarlamamı mı istiyorsun?”

“Bu kadar dramatik olma. Her zaman hayır diyebilir.” Dudakları neredeyse kulağıma değecek kadar yakınıma geldi. “Ancak, sanırım ikimiz de hayır diyemeyeceğini biliyoruz.”

Onu göğsünden ittim, o da gülüp arkasına yasladı. “Tamam. Ona soracağım ama istemiyorsa yapmak zorunda değil.”

Bana gümüş elini uzatırken ukala bir gülümseme takındı. “Anlaştık.”

El sıkışır sıkışmaz, “Söylentilere göre buradalar,” dedi Belren.

“Ne demek *buradalar*?” diye sordum kalbim hızla çarparken.

Bileğini hafifçe salladı ve bir sürahiyi kendine doğru uçurdu. Onu havadan alıp fincanını doldurdu, hiç acele etmiyordu. “Belren,” diye bağırdım.

Bir yudum aldı, gözleri parlıyordu. Piç kurusu bundan zevk alıyordu.

“Görünüşe göre kaynaklarım, bir grup genfinin haftalar önce, Prenses Soora’nın idam edildiği söylentisi yayılmaya başladıktan hemen sonra diğer isyancılarla bir araya geldiğini söylüyor.”

“İsyancılar burada, bu adada mı?”

“Tabii ki.”

“Nerede?”

Belren cevap vermek için ağzını açtı ama Prenses Soora ondan önce davranmıştı. “Pencereden geçici konutları gördün mü?” diye sordu. Başımı salladım. “Orası isyancıların üssü. Eğer buradalarsa, o konutlardadırlar.”

“İsyancı üssü bu kadar açıkta mı?” diye sordum şaşkınlıkla.

Prenses Soora'nın babası başını salladı. “Benim Soora'm büyüleme konusunda çok yeteneklidir. Ayrılmadan önce tüm adayı büyüledi. Sadece bizim tarafımızda olanlar burada gerçekte ne olduğunu görebilir.”

“Hah,” dedim etkilenmiş bir şekilde. “Güzel numara.” Ayağa fırladım. “Müsaade eder misiniz?”

Bana el salladı. “Tabii ki, git. Eşlerini bul.”

Yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamıyordum. “Teşekkürler!”

Yemek salonundan aceleyle çıktım, normal biri gibi yürümeye bile zahmet etmiyordum. Tamamen görünmez oldum ve olabildiğince hızlı bir şekilde isyancı üssüne doğru süzüldüm.

Genfin eşlerimin de benden nefret etmemesini umuyordum.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Tozlu, derme çatma bir meydana inmiştim. Her yerde gelişigüzel sıralanmış, hepsi de kullanışlı boyutlarda beyaz ahşap kulübeler vardı. Binalardan birinin arkasına geçip görünür oldum ve önüme çıkan herkeste tanıdık bir yüz aramaya başladım.

Her yerde çeşitli periler vardı. Yüce periler, su perileri, adını bile bilmediğim tonlarca peri... Tüylü kanatları ve hayvansı hareketleriyle birkaç genfin gördüğümde heyecanım arttı.

Kulübelerin yanı sıra, isyancıların birbirlerine girdiği, hem silahlarla hem de büyüyle savaş pratiği yaptığı büyük bir eğitim alanı vardı. Ayrıca bir ahır, bir revir ve ortadaki kükreyen şenlik ateşinin etrafında perilerin yemek yemesi için masalarla bankların kurulduğu bir tür açık hava yemekhanesi de bulunuyordu.

Bir daire çizerek döndüm, olabildiğince çok sayıda perinin yüzünü görmeye çalışıyordum. Ancak kalabalık aslında oldukça yoğundu ve herkesin yüzünü seçmek zordu. İsyancılardan pek çok bakış aldım, çoğu sergilediğim kırmızı kanatlarıma bakıyordu. *Aşk meleği* kelimesinin tekrar tekrar fısıldandığını duyuyordum. Görünüşe göre prenses haklıydı. Direnişçiler arasında biraz ünlüydim.

Kanatlarımı arkamda kabarttım, aval aval bakanlara tatlı

tatlı gülümsedim. Ardından isyancıların, özellikle de süper casus isyancılarının belalı görünmesi gerektiğini hatırladım; bu yüzden gülümsememi sert, kıcına tekmeyi basacağım bakışıyla değiştirdim. Yine de bunun doğru olduğunu düşünmüyordum çünkü çoğu bana kaşlarını çatmaya başlamıştı. Belki de giydiğim prenses elbisesi yüzündendi? Ah, neyse. Yüzümü öyle tutunca yanaklarım acıyordu zaten. İsyankâr ifadeyi bırakıp kanatlarımın hafifçe arkamda sürüklenmesine izin verdim çünkü lanet olsun, ağırlardı.

Yemek alanını çevreleyen ahşap çitin yanına giderek daha iyi bir görüş açısına sahip olabilmek için ilk basamağa tırmandım. Aynı anda hem etrafa bakmak hem de tutunmak için konsantre olmam gerekiyordu, çünkü kesinlikle yüzüstü toprağa düşüp kendimi utandırmak istemiyordum.

Kolumda bir el hissettiğimde eğitim alanını araştırmakla meşguldüm.

“Ne yapıyorsun?”

Aşağı baktığımda benekli derisi olan bir perinin bana baktığını gördüm. Kaşlarında bulunan çıkıntılar çok keskin görünüyordu.

“Şey, merhaba?”

“Orada ne yapıyorsun?” Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. “Bir askere benzemiyorsun.”

Bana yaklaşımaya karar veren tek isyancı perinin beni tanımamasından dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde zıplayıp ellerimi kalçalarımın altına koydum. “Her şeyden önce, ben *kesinlikle* bir asker olabilirim. Nasıl görüldüğümün bir önemi yok,” dedim ona küçümseyerek.

Şüpheli görünüyordu. “Yani *sen* bir asker misin?”

“Şey, hayır ama konu bu değil.”

Bir şakanın can alıcı noktasını arıyormuş gibi etrafına bakıyordu. Bulabildiğini sanmıyordum. “Kimsin sen?”

“Ben bir casusum,” diyerek savunmaya geçtim. “Yani, gerçekten iyi bir casus. Prensesi falan kurtardım. Artı, ben *aşk meleği*yim,” dedim bu gerçeğin önemini vurgulayarak.

Bana boş boş baktı. “Tamaaaaam... Eğer çiftleşme odasını arıyorsan, şu tarafta,” dedi omzunun üzerinden işaret ederek.

Gözlerimi kırıştırdım. “Bir... çiftleşme odası mı?”

“Evet. Bilirsin işte. Sikişmek.”

Burnumu kırıştırdım. “Bunun için neden bir odanız var? Neden sadece kabinlerinizi kullanmıyorsunuz?”

Ellerini öfkeyle havaya kaldırdı. “Çünkü yataklar çok küçük, belli ki.”

“Tanrım, tamam. Bilmiyordum.”

Kendime geldiğimde onunla birlikte çiftleşme odasına doğru yürümeye başlamıştım. “Dur bir dakika, çiftleşme odasına gitmeme gerek yok!”

“O zaman neden gideceğini söyledin?”

Ayağımı vurdum. “Ben söylemedim! Ben-”

Yolun aşağısından gelen gür bir ses neredeyse beni yerimden sıçratacak şekilde bağırdı.

“EMELLE!”

Kollarım ve kanatlarım çırpınırken neredeyse dikenli kaşlıya çarpıyordum. Çıkardığı acı dolu homurtuya bakılırsa, yanlışlıkla onun mutluluk çuvallarına vurduğumdan emindim.

Ancak ondan özür dilemedim çünkü adımı bağırın, şu anda yolun karşısından beni dikizlemekte olan ciddi anlamda sinirli görünümlü genfine gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakmakla meşguldüm.

Evert.

Bana sadece *Emelle* diyen Evert. Kaşıntılı değil.

Bu iyiye işaret değildi.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Evert toprak yolun diğer ucunda, sanki tüm isyancı kampının sahibiymiş gibi ortada duruyordu. Siyah saçları dağınıktı, seksi kirli sakalları çenesini çiziyordu. Deri pantolonu ve bol gömleğiyle isyancı kıyafetleri içinde çok iyi görünüyordu. Gülümseyecektim ama yüzündeki kızgın ifade beni ürkütmüştü.

Etrafımızdaki diğer isyancıların bile Evert'ten uzak durduklarını görüyordum. Gözler bir ona bir bana gidip geliyor, sanki kavga etmemizi ya da sevişmemizi bekliyorlardı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, dürüst olmak gerekirse hangisinin olacağından emin değildim.

Bir elini kaldırıp parmağını yavaşça bana doğru uzattı.

“Kahretsin,” diye mırıldandım.

Yavaşça ona doğru ilerlemeye başladım; midemde gergin kelebekler uçuşuyordu. Ben ona ulaşmadan topuklarının üzerinde döndü, kulübelerin olduğu sıraya doğru ilerledi. Ben de onu takip ediyordum. Yapıların arasından geçip ana patikadan çıktım. Hiç yavaşlamıyordu; kulübelerin arasında zikzaklar çizerken ona ayak uydurmaya çalışarak oflayıp pufluyordum. O ilerledikçe ortalık daha da sessizleşiyordu; etrafta başka tek bir peri bile görmeyene kadar yürüdük.

Sonunda durdu; arkasını dönüp kollarını kavuşturdu ve ayağını bileğinin üzerinden geçirerek kulübeye yaslandı. Ben yaklaştıkça mavi gözleri dikkatle beni izliyordu. Ellerimi gergin bir şekilde sıkıyordum ama önüne geçtiğimde hiçbir şey söylemedi.

Gözlerimi yavaşça onunkilere doğru kaldırdığımda oradaki öfkeyi gördüm. Bir an için Okot'un yüzündeki ifadeye geri dönmüştüm. Beni o kadar yoğun bir öfkeyle dağlamıştı ki, ruhum hâlâ onunla yanıyordu. Sadece anısı bile beni titretmeye yetiyordu.

Evert bana dokunmak için ellerini kaldırdığında hâlâ Okot'un yüzünü görüyordum. İçgüdüsel olarak geri çekildim. Evert donup kaldı ve her nasılsa yüzündeki öfke daha da ağırlaştı.

“Benden... korkuyor musun?”

Ona gözlerimi kırıştırdım, sonra her tarafımın titrediğini fark ettim. Yutkunup ellerimi elbisemin içine gömmeye çalıştım ama Evert onları yakaladı.

“S-sen kızgınsın,” diye fısıldadım, sesimin titrediğini duyunca da utandım.

Ellerimi tutmaya devam ederek yavaşça eğildi, böylece göz göze geldik. Aramızdaki gerilim çatırıyor, nefesim kesiliyordu. Başka tarafa bakmak istiyordum. Eşlerimden birinin daha benden nefret ettiğini görmek istemiyordum ama mavi gözleri beni rehin almıştı.

“Kızgın mı?” dedi sessizce, soğuk terler dökmeme neden oluyordu. Başını iki yana salladı. “Hayır. Kızgın değilim. Lanet derecede *öfkeliyim*.” Bir eliyle bileklerimde daireler çiziyordu, sonra diğer elini saçlarımı avuçlamak için kaldırdı. “Ama sana *asla* zarar vermem.”

Sonra dudakları benimkilere çarptı.

Tek bir nefeste, mide bulandırıcı gerginlik öfkeli bir açlığa dönüşmüştü. Eli belime doğru ilerlerken vücudundaki gerilimi hissediyordum. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Bu öpmek değildi. Bu olan şey, ona gerçek olduğumu kanıtlamak için umutsuz bir bağlantıydı. *Onun* olduğumu.

Ben onundum. Onun benim olduğu kadar. Hemen alt duşını ısırp ensesindeki izleri kaşıyarak bunu ona hatırlattım.

İnliyordu ve bu ses içimde şimşekler çakmasına sebep oluyor, beni ateşe veriyordu. Boğazımdan muhtaç bir ses çıkarken kalçalarımı onunkilere sürttüm; sert aletin derisine doğru gerildiğini hissediyordum. Ona o kadar çok ihtiyacım vardı ki canım acıyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan Evert beni kaldırdı, kulübenin duvarına yaslayarak elbisemi kalçalarımın yukarı doğru kıvrıldı. Sağ bacağımı kolunun üzerinden geçirdi, iç çamaşırımı çekip aldı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan aletini içime soktu.

Başım tahtaya çarparak geriye düştü. Kuyruğu belime dolanırken Evert'in ağzı boynumun yan tarafını öpmek ve emmek için aşağı indi. Açık alanda olmamız ya da herhangi birinin yanımdan geçip gidebilecek olması umurumda bile değildi. Evert her çekilip tekrar içime girdiğinde içimdeki ateş daha da derinlere yayılıyordu.

“Daha hızlı,” diye ısrar ettim. O daha da sertleşmeye devam ederken duyabildiğim tek şey vücudumun tahtaya vuruyordu.

“Bana bak,” diye emretti, ben de başımı eğip gözlerinin içine baktım. “Beni bir daha *asla* böyle bırakamazsın.”

Sertçe yutkundum. “Özür dilerim.”

“Özür dilemek yok.” Her girişinde konuşuyordu. “Sadece. Söz. Ver.”

İçimde çok derinlerde olan o lezzetli noktaya vurduğunda dudağımı ısırdım. “Seni bir daha terk etmeyeceğim,” diye nefes aldım.

İçimde duraksadı, soluk soluğa nefeslerimiz birbirine karıştı. Gözlerindeki parıltıyı fark ettiğimde kalbim kırıldı. Onu incitmiştim. Fena hâlde. Benden gitmememi istemişti ama ben her şeyin yolunda gideceğini, sadece birkaç gün kalacağını düşünerek yine de gitmiştim. Neredeyse bir aydır yoktum ve yüzündeki ifadeden bunun ona hiç beklemediğim şekilde zarar verdiğini görebiliyordum.

Elimi yanağına götürüp okşadım, çenesindeki kırıksıklıkları hissediyordum. “Ben buradayım. Evimdeyim,” dedim usulca.

“Sana çok kızgıyım, Kaşıntılı,” diye itiraf etti, boğazı düğümlenmişti.

“Biliyorum ama seni bir daha terk etmeyeceğim.”

“Bu konuda çok haklısın.”

Ağzımı tekrar arzuladı. Tekrar itmeye başladığında ona sahip olduğum her şeyi verdim. Boşalmaya çok ihtiyacım vardı; her yerim ağrıyordu ve titriyordum.

“Evert,” diye yalvardım.

Kadınlığıma doğru uzandı ama istediğim yere dokunmak yerine parmağını ıslaklığımın üzerinde gezdirdi, sonra parmağını ağzına soktu. “Mmmm,” dedi dudaklarının bir kıvrımıyla.

Kendime dokunmak için uzanmaya çalıştım ama o bileklerini kavrayıp başımın üzerinde tuttu. Bir protesto miyavlaması yapsam da itişleri daha hızlı ve daha sert hâle geldi, beni zevkten inletiyordu. Ancak daha bir şey yapamadan içime boşaldığını hissettim. İçimden çıkıp beni tekrar ayaklarımın üzerine bırakmadan önce son bir hamle daha yaptı.

Kendini düzeltmeye başlarken ona baktım. “Ee... bu da neydi böyle? Sen beni boşaltmadın!”

Evert kara kaşlarını kaldırdı. “Sadece iyi kızlar boşalır, Kaşıntılı. Bunu biliyorsun.”

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Pantolonunu bağlamayı bitirip bana bir mendil fırlatırken sırtıyordu. Mendili yakalayamadım ve ayaklarımın dibine düştü.

Arkasını dönmeye başladığında ayağımı yere vurdum. “Evert, hemen buraya gel ve beni boşalt!”

Tabii ki bu, bir grup isyancının yanımdan geçtiği ana denk gelmişti. Dört erkek kafası hemen bana doğru döndü, ben de cıyaklayarak Evert’in arkasına geçtim, böylece genfin kalkısıyla görüş alanımı kapatarak utançtan ölebilirdim. “Yürüme-ye devam edin, pislikler,” diye homurdandı Evert.

Onlar gidince, irkilmesine neden olacak kadar sert bir şekilde Evert’in kolunun alt tarafını çimdikledim. “Pislik,” diye tısladım ona.

Dönüp bana baktı. “Hımm. İhtiyacının kokusunu alabiliyorum,” dedi yakınımı eğilerek. Tüm vücudum kemiği almaya hazır, yalvaran bir köpek gibi yeniden canlandı. Lanet kemiği zaten almıştım. İhtiyacım olan şey fazladan okşanmaktı. “Beni hâlâ ne kadar çok istediğinin kokusunu alabiliyorum.”

Çenemi inatla kaldırdım. “İstemiyorum.” Kesinlikle istiyordum.

Evert’in gözleri neşeyle parlıyordu. Nefesini içine çekti ve sonra sıcak nefesini yüzüme doğru üfledi. Bu pembeydi. *Pembeydi!* Nefesi acayip tazeydi, yüzde yüz sakız pambesiydi.

Öfkeyle nefes alıp ondan kaçmaya çalıştım ama artık çok geçti. Şehvet şimşekleri doğrudan içime çakmış, beni anında daha da ıslatmıştı. Kendimi durduramadan içimden çılgınca

bir inilti çıktı ve gözlerim şok içinde açıldı. “Sende *Şehvet Nefesi* mi var?” diye çığlık attım.

Tekrar doğrularak krema yemiş kedi gibi sıırttı. Öyle de olmuştu zaten.

“Evet,” dedi Evert. “İntikam senin için gerçekten acı olacak, Kaşıntılı. Beni Şehvetten öldürdüğün onca zaman? Evet, o zamanların aynen bir geri dönüşü olacak.”

Harika. Şehvet Nefesi savaşı sadece bana karşılık veremediği zaman komikti. Ayrıca kutsal bal küpü, bu Şehvetin şakası *yoktu*. Şeftalili turtam fırına girmeye hazır gibiydi. Anlarsınız ya.

Kalın bir şekilde yutkundum ve üzerine atlamamaya çalıştım. “Bu... hiç hoş değil,” dedim ona boğuk bir sesle.

Evert bana baktı. “Şu anda ne hissediyorsun, Kaşıntılı? Beni ne kadar çaresizce istiyorsun? Evet, gittiğin her saniye ben de öyle hissediyordum.” Eğilip burnunu kulağımın altından geçirerek benimle alay etti.

Sıcak dilinin tenimle temas ettiğini hissettiğimde neredeyse orada orgazm oluyordum. Bu aptal cezayı unutmasını umarak ona doğru eğildim ama onu baştan çıkarmanın bir yolunu bulamadan, “Beni terk ettin. Yani, hayır. Bu sefer boşalamayacaksın,” dedi kulağıma hırlayarak.

Benden hızla uzaklaştı. Ona doğru eğilmeye çalışırken neredeyse yüzüstü yere kapaklanıyordum. Kendimi toparladım; rahatsız bir şekilde soluklanırken ihtiyacım öfkeyle kızaran yüzüme vuruyordu.

Ona yumruk atmaya çalıştım ama kıkırdayarak beni savuşturdu. “Hadi, gidelim.”

Öfkeyle yerden mendili kapıp elimden geldiğince kendimi temizlemeye başladım ama... evet, çok fazla su akıyordu. Bunun yanı sıra, tüm bu aksiyondan ve boşaltılmamaktan dolayı

hâlâ sıcak, muhtaçtım. Silmekten vazgeçerek iç çamaşırı kılıfı olarak kullanmak üzere bezi yuvarladım.

“Tam bir ahmaksın,” diye homurdandım yanına yaklaşıırken.

Tekrar kıkırdadı, geri dönerken kolunu omzuma attı. “Evet, ama bahse girerim beni tekrar terk etmeden önce iki kez düşüneceksin, değil mi?”

Beni orada tuttu. Yine de alt bölgemin yanmaya hazır olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

“Belki kibar olan bunu senin için halleder,” diye takıldı.

“Yapacağından eminim,” diye cevap verdim ters bir şekilde. “Ya da Ronak.”

Evert kaskatı kesildi ve kolunu indirdi. Durdum, dönüp ona baktım. “Ne oldu? Neyin var?”

“Hiçbir şey,” dedi çok hızlı bir şekilde.

“Evert,” dedim uyararak.

İç çekerek ellerini dağınık siyah saçlarında gezdirdi. “Gidip Sylred’i bulalım. Sonra konuşuruz.”

Al işte, kalp teklemesi. Bu kulağa hoş gelmiyordu.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Evert beni yiyecek bir şeyler almaya götürmekte ısrar ediyordu. Ben karnımı doyururken bir piknik masasına oturmuştuk. Kısa bir süre önce kahvaltı etmişim ve yemekler çok iyi değildi, yine de geri çevirecek biri değildim. Köfte çuvalı dedikleri yemek şeye benziyor olsa bile... boş verin. Dürüst olmak gerekirse onu yediğim için biraz utanmışım. Ayrıca, Evert sürekli çuval esprileri yapıyordu.

Tam Evert'e ben yokken ne yaptıklarını soracakken göz ucuyla pembe bir ışık gördüm.

Pembe saç, tıpkı benimki gibiydi. "Lex burada mı?" diye mırıldandım ayağa kalkarken kendi kendime. Ben uzaklaşmaya başlarken Evert arkamdan, "Hey," diye seslendi. Ona aldırış etmedim. Küfür ederek yanıma koştu. "Nereye gidiyorsun?"

"Pembe bir şey gördüm," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde, kalabalık yemek çemberinde ondan tekrar uzaklaşarak.

"Ne? Kahretsin, bekle!"

O pembe saçı tekrar bulmaya çalışırken perilerin etrafında dolandım. Onu gördüğümünden emindim. Az önce buradaydı! Dev kolların altına daldım, inatçı bedenlerin yanından dirsek

atarak geçtim ve *sonunda* pembe saçı tekrar görene kadar toprak patikada savaşıarak ilerledim.

Adam parmaklıklara yaslanmış, dövüş alanını izliyordu, pembe saçları ise başının tepesinde hafifçe dikilmişti.

Olduğum yerde kalakaldım. Bu bir aşk meleği değildi.

Ancak onu her yerde tanırdım.

“Sylred?”

Sesimi duyunca döndü ve yüzü şoktan donuklaştı. İkimiz de bir an birbirimize baktık, gözlerim yakışıklı yüzünün her santimini gezindi. Ancak gergindim. Çok, çok gergindim. Yüzü değişecek miydi? Okot gibi tiksintiyle nefrete dönüşecek miydi? Evert gibi bana kızacak mıydı?

Bir saniye orada durdu, ağzı açık şekilde donakaldı, sonra bana doğru koşmaya başladı.

İrkilerek bir adım geri çekildim ama Evert aniden arkama geçtiğinde sıkışıp kaldım. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde Sylred önümdeydi. Uzandı, beni belimden tutarak kaldırıp etrafında döndürdü, yüzüne inanılmaz bir sırıtma yayılırken nazik gözleri rahatlama ve sevinçle doluydu. Şaşkın bir çılgılık atarak ağzımı açtım, ama vücudumu kendisine doğru çarpıp beni bir öpücükle yutarken sesi ağzında yakaladı.

Cennet.

İşte böyle hissettiriyordu. Yüksek sesle söyleyeceğimden değildi. Bunu yapmayacaktım çünkü şansına Raziel ortaya çıkar, aramızdaki romantik havayı tamamen yok ederdi. Meleklerin libido üzerinde gerçek bir olumsuz etkisi olabilirdi.

Ancak aman Tanrım, Sylred buradaydı ve sanki hayatı boyunca bunu yapmayı beklemiş gibi bana sarılıyor, beni öpüyordu. Bu *harika* bir histi.

Etrafımızda uğultularla çılgınlık duyuyordum ama umurunda değildi. Kollarım sıkıca boynuna dolanmıştı, onun

bana sarıldığı kadar ben de ona sarılıyordum. Dillerimiz birlikte dans ediyor, kalçaları benimkilere sürtünerek ihtiyacımı daha da artırıyor. Evert beni ıslak ve istekli bırakmıştı, bu yüzden hiç vakit kaybetmeden kordan yanan bir cehenneme gidiyordum. Sylred uzaklaşmaya çalıştığında dudağını ısırıp onu kendime geri çektim. Ağzımın içinde inlerken ona tırmanmaya başlamıştım.

Evet. Tırmanmak.

Ayaklarını dizlerine dayamak, kollarını omuzlarına dolamak, ona bir dağ patikasıymışçasına tırmanmaya çalışmak gibi. Bu hiç seksi değildi.

Beceriksizce homurdanıyordu ama beni tutup beceriksiz hareketlerimi durdurmayı başararak onu zorladığım çaresiz yüz emme olayından uzaklaştı.

Biliyordum. Bu utanç vericiydi ama gerçekten azmıştım. Ayrıca, onu ayakta işeyen adamların pisuvarı özlediği gibi özlemiştim.

“Emelle,” diye nefes alarak alnını benimkine dayadı. Beni bırakmaya korkuyormuş gibi kalçalarındaki kavrayışı derime batıyordu. Buna seviniyordum çünkü beni bırakırsa kesinlikle kıcımın üstüne düşerdim.

“Buradayım,” dedim ona. Yüzümün gözyaşlarıyla ıslandığını fark ettim, o da bir elini kaldırıp gözyaşlarımı sildi.

“Seni hissedemedik. Seni bulamadık,” dedi Sylred, sesi korkunç derecede acılı geliyordu.

“Çok, çok özür dilerim.”

Elini o çok iyi bildiğim eski tanıdık ritmiyle sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirirken yanağımı göğsüne bastırdım.

“Onu nerede buldun?” diye sordu Sylred, arkamdan Evert’e bakarak.

“Yolda dikenli bir pislikle konuşuyordu. Kalabalığın arasından kanatlarını ve saçlarını fark ettim,” diye açıkladı. “Tıpkı seni fark ettiği gibi.”

Sylred'in yeni görünümünü incelemek için başımı kaldırdım. “Pembe aşk meleği saçların var,” diye mırıldandım, elimi kaldırıp saçlarında gezdirdim. Kaşları hâlâ sarıydı ama pembe saçları tam olarak benimkilerle uyumluydu. “Benim aşk melekliğim sana da bulaşmış. Çıldırдың mı?”

Saçlarımı parmaklarının arasına aldı ve hafifçe okşadı. “Şimdiye kadar bilmiyor muydun? Ben pembeye düşkünüm.” Tanrım, onu özlemiştim.

Tekrar göğsüne sokularak onu içime çektim. Sedir ağacı ve ter gibi kokuyordu.

Başımı kaldırdım. “Çikolata mı taşıyorsun?”

Kollarından birini indirerek cebine uzandı ve küçük bir kutu çıkardı. Kutuyu alıp kapağını açtığımda içinde dört küçük kalp şeklinde çikolatanın beklediğini gördüm.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Sen... sen hâlâ benim için cebinde çikolata mı taşıyorsun?”

Ağzıma bir tane attı ve beni öptü. “Her gün. Bize geri döneceğini biliyordum.”

Kalbimi eritmişti. Çikolatalar için ağlıyor muydum? Evet, evet ağlıyordum. Oysa mesele sadece çikolata değildi. Benden hiç vazgeçmemiş olmasıydı.

“Sen iyi bir eşsin, Syl.”

“Bunu hak ediyorsun.”

Hah. Bu adam. Her zaman doğru şeyleri söylerdi.

“Seni şimdi indirebilir miyim? Kanatlarınla biraz ağırlaşmışsın.”

Boş verin.

“Ah,” diye iç geçirdim. “Sanırım öyle. Ne zaman yorul-

sam beni taşımanızı özlemiştim. Prensesi kurtarma görevim sırasında *sonsuz*a kadar yürümek zorunda kaldım. Ayrıca Evert bana kızgındı, bu yüzden merhaba seksi yaptığımızda boşalmama izin vermedi. Dürüst olmak gerekirse sürtünme hoşuma gidiyor,” dedim ona açıkça, kalçalarımı biraz sallayarak. “Beni boşaltacak mısın?” diye sordum ciddi bir şekilde.

Sylred bir an için bana göz kırptı ve yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. “Hımm...”

İsyancı kafalar bana doğru döndü ve kumral saçlı bir peri elini kaldırdı. “Hey, sana bir orgazm yaşatacağım, tatlım!”

Yemek masasındaki arkadaşlarından birkaçı kıkırdadı.

“Senin o lanet kafanı koparırım,” dedi Evert, bir eli cebinde, sakın bir şekilde. Birilerini tehdit ederken çok soğukkanlı görünüyordu.

Evert’in yüzündeki ifadeyi gören periyle arkadaşları kahkahalarını çabucak yutup arkalarına döndü, tabaklarıyla gerçekten ilgileniyorlarmış gibi görünüyordular.

Evert alaycı bir ifadeyle bana baktı. “İsyancılarla dolu bir kampta orgazm talep etmez misin?”

İç çektim. “Peki.”

Evert beni tuttu ve Sylred’in üzerinden nazikçe kaldırarak tekrar ayaklarımın üzerine koydu.

“Bahsettiğin diğer şeye geri dönelim,” dedi Sylred. “Prensesin idam edildiğine inanılıyor,” dedi nazikçe.

Başımı salladım. “Hayır. Bu söylenti doğru değil. Onu tamamen kurtardım,” dedim topuklarımın üzerinde gururla sallanarak. “Şey, Boynuzlu Kanca yardım etti ama olsun.”

Sylred ne yapacağını şaşırılmış bir hâlde ağzını açıp kapattı. Evert sanki başkalarının beni duymuş olabileceğinden endişeleniyormuş gibi etrafına bakındı. “Bunu başka bir yerde konuşalım.”

“Tamam, tabii. Zaten Ronak’ı görmek istiyorum,” dedim yemek alanından çıkıp toprak yollara doğru yürümeye başlarken.

Evert ve Sylred birbirlerine baktılar. “Ne?” diye sordum.

“Az önce orada mıydın?” diye sordu Evert, Sylred’e.

Sylred ciddiyetle başını salladı. “Evet. Birkaç gün daha dönmemem gerekiyordu ama belki listeye tekrar girebiliriz? Koşulları göz önünde bulundurursak...” Bana bakarak sesi kesildi.

“Denemeye değer,” dedi Evert.

“Siz neyden bahsediyorsunuz?”

Beni de yanlarına çekerek yollarına devam ettiler. Her ikisi de beni aralarına sıkıştırdı, böylece patikada yürümeye devam ederken ortada eziliyordum. Bacaklarımız birbirine sürtünürken ikisi de uzanıp parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Sanki üçümüz de birbirimize dokunmaktan kendimizi alamıyorduk. Sadece birkaç günlüğüne gitmişim gibi hissediyordum ve onları çok özlemiştim. Benim bir aydır kayıp olmamın onlar için nasıl bir şey olduğunu ancak tahmin edebilirdim.

Birbirine birkaç metre mesafede kurulmuş bir grup kulübeye yaklaştığımızda isyancı kampının genfin kısmına baktığımı fark ettim. Her tarafta genfinler vardı; bazıları küçük bir dövüş ringinde, genfin hayvan hâllerindeyken dövüş antrenmanı yapıyordu.

“Ronak burada mı?” diye sordum, ringde olup olmadığını görmek için boynumu zorlayarak.

Onu görmüyordum ama iki genfin birbirinin etrafında dönüyordu. İki genfin gözcüsü de onlarla birlikte ringdeydi; hayvanlarının çok uzağa gitmediğinden emin oluyorlardı.

“Tam olarak değil,” dedi Sylred, beni bir kulübeye doğru çekerken. Evert diğer elime uzandı, ardından Sylred kapıyı çalmak için kollarını kaldırdı. Saniyeler sonra kapı açıldı.

Bizi küllü sarı saçlarıyla kuyruğu olan bir genfin dışısı karşıladı, kürklü kanatları arkasında katlanmıştı. Kabinin içinde iki genfin erkeği görebiliyordum; hepsi deri isyancı kıyafetleri giyyordu. Yaptıkları işe ara verip bize baktılar. Dışı güzeldi ve bir savaştının kaslarına sahipti.

Bakışları Evert’le Sylred arasında gidip gelirken kahverengi gözleri hafifçe açıldı. “Kovan Fircrown,” derken sesindeki hafif titremeyi fark etmiştim. Aşk meleği hislerim onda bir şeyler seziyordu. Aşk meleği güçlerimin bir kısmı aşkı ya da kalp kırıklığını hissetmemi sağlıyordu fakat bazen başka şeyler de hissedebiliyordum. Şu anda, bu dışının *benim* genfinlerimi özlediğini hissediyordum ve bu çok *güçlü* bir histi.

Sanki... devasa kokusu burun deliklerime giriyor, hapşırma ihtiyacıyla burnumun gıdıklanmasına neden oluyordu. Onun yoğun özlemi, içimde var olduğunu bile bilmediğim ezici bir panik ve sahiplenme duygusunu ortaya çıkarıyordu.

Eğer bir genfin kuyruğum olsaydı, şu anda herkesin önünde sahiplenme gösterisi yapmak için onu kesinlikle adamlarımın etrafına sarardım. Ancak yoktu, onun yerine mantıksız duygularım devreye girdi ve Sylred’le Evert’in ellerini yüzümün önünde kaldırıp yalamamı dehşet içinde izledim.

Evet. *Yalamak.*

Paylaşmak istemediği oyuncakları yalayan dört yaşındaki bir çocuk gibiydim.

Yüzlerindeki ortak ifadeye bakılırsa, işleri biraz garipleştirmiştim. Tüh.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Dördümüz bir süre öylece durduk ve hâlâ yüzümün önünde duran ellere baktık.

“Bitirdin mi?” diye sordu Evert, sesindeki mizah belli oluyordu. Ağzını kulağıma bastırmak için eğildi. “Bitmediyse onun yerine yalayabileceğin başka yerlerim var.”

Yüzüm utançtan yanarken o gamzelerini göstererek geri çekildi. Ellerini çabucak bıraktım ve kendi ellerimi kollarımın altına soktum. “Üzgünüm... Ben... Eee...”

Evet, yalama olayından iyi bir kaçışım yoktu. Ancak iddiamı ortaya koymuştum, bu yüzden yaptığım şey için tamamen üzgün olamazdım. En azından dişi genfin artık bu kadar yoğun bir özlem duymuyordu. Ne de olsa onlar *benim* genfinlerimdi. Gördünüz mü, şimdi de yalama olayını savunuyordum. Eşlerinizin olması garipti.

Dişi boğazını temizledi. “Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu, gözleri Evert’e dönmeden önce benim üzerimde gezindi.

“Merhaba, Viessa,” diye selamladı Evert.

Kaşlarım konsantrasyon içinde birbirine çarptı. Viessa... Viessa... Bu isim neden tanıdık geliyordu?

“Evert,” diye yanıtladı, gözlerini hızla başka yöne çevirerek.

Sonra aklıma geldi. Sürgün adasında çocuklarla birlikteyken Evert’in ondan bahsettiğini hatırladım. Kaçan kız hakkında konuşurken. Ronak onu reddetmeden ve onun yerine sosyete Delsheen ile çiftleşmenin daha iyi olacağına karar vermeden önce bağ kurmayı seçtiği dişi buydu.

Bunu fark ettiğimde kalbim boğazımda düğümlenirken istemeden bir adım geri çekildim. Evert de onunla aynı özlemi mi duyuyordu? Bir şey yakalayabilecek miyim diye merak ederek ona bir göz attım ama bana baktığını gördüm.

“Kaşıntılı, bu Viessa. Birlikte büyüdü.”

“Ayrıca neredeyse ona bağlanmıştın,” diye mırıldandım.

Dudaklarının kenarı seğirdi ve kuyruğunun belime dolandığını hissettim. “Viessa, bu eşimiz, Emelle.”

Dişinin gözleri, şu anda bana sımsıkı sarılmış olan kuyruğuna kaydı. Yüzünde bir acı parıltısı gördüm, sonra onu hemen örtbas etti. “Merhaba,” diye selamladı.

“Merhaba,” diye karşılık verdim. Aynı zamanda onları tekrar yalamak da istiyordum. Kendimi durdurdum çünkü ben bir yetişkindim.

Aramızda bir duraksama oldu ve bu, süpermarkette yanlışlıkla bir adamın altına boşalmasına neden olduğum zamandan daha garipti. Zavallı adam. Üçüncü koridorda bir temizlik anonsu yapmak zorunda kalmışlardı. Ona o kadar Şehvet Nefesi vermek istememiştim. Sadece elinde büyük bir salatalık tutarken ona bir kucak roketi fırlattırmanın komik olacağını düşünmüştüm. Bu anı kıkırdamama sebep oldu ama hemen öksürerek üstünü kapattım. Evert bana yan gözle bakıyordu.

Sylred boğazını temizledi. “Viessa, seni rahatsız ettiğimiz için özür dileriz ama bugün geçitten senin sürünün sorumlu olduğu söyleniyor.”

Kabinin içindeki iki genfin Viessa'nın arkasından yaklaştı, içlerinden biri elini omzuna koydu. Viessa başını kaldırıp adama gülümsedi ama bunun zoraki olduğunu söyleyebilirdim. Hepsinin kanatları vardı, yani birbirlerine bağlı olmalıydı ama bunun bir Aşk Eşleşmesi olmadığını hissediyordum.

“Bu doğru. Öyleyiz,” diye onayladı adam. “Size nasıl yardımcı olabiliriz?”

“Bugün o listeye girmemiz ve portaldan geçmemiz gerekiyor.”

Erkek kaşlarını çatı. “Sen daha yeni dönmedin mi?” diye sordu Sylred'e. “Ayrıca, liste bugün dolu. Beklemek ve gelecek hafta için listeye girmeye çalışmak zorundasın. Sınırlamak zorunda olduğumuzu biliyorsun. Aynı anda çok fazla kişi geçerse, prens için çalışan diğer yüce periler geçidi hissedecek ve onu takip edebilecekler.”

Evert yanımda gerildi. Ağzını açıp küfürlerle tehditler savuracağından emindim ama Sylred ona bir bakış attı. Evert'in çenesindeki tik zonklasa da neyse ki sessiz kaldı.

“Bakın, anlıyoruz,” dedi Sylred, ses tonu düşünceliydi. “Ancak eşimiz bize daha yeni döndü ve Ronak'a gitmemiz gerekiyor. Ona yardım edebilecek tek kişi o.”

Başımı ona doğru çevirdim. Kuyruğunun titrediği dikkatimden kaçmasa da bana bakmadı.

“Şimdi bir saniye bekle. Ronak'a neler oluyor?” diye sordum.

Beş genfinin hepsi de kendilerini ele veren seğirmeli, suçlu bir hareket yaptı. Kaçamak bir bakış, kıpırdanma, ayakları-

nı sürüme ya da kuyruklarının seğirmesi bana bir şeylerin çok yanlış gittiğini söylüyordu.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak Sylred'e baktım. Kendini tutamayıp bana baktı ve utangaç bir ifade takındı. "Neler oluyor?" diye sordum.

Bana cevap vermese de Evert'le bakıştıklarını görüyordum.

"Ronak'la ilgili bir sorun varsa bana söylemelisin," diye ısrar ettim, içimdeki paniğin yükseldiğini hissediyordum.

Viessa'nın nefesini tuttuğunu fark ettim ve bakışlarını ellerime kadar takip ettim. Panik içinde onları biraz fazla hevesle sıkmaya başlamıştım, bu yüzden tabii ki patron aşk meleği işareti yine parlamıştı.

Evert'le Sylred de gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Parmaklarımı yüzlerine doğru şıklattım. "Kalbin içinden geçen parlayan oku görmezden gelin. O benim patron işaretim ve parlamayı seviyor. Bu sadece bir şey. Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyleyin."

Üçümüz yoğun bir şekilde bakışıyorduk; bir şey söylemedikleri her geçen saniye daha da sinirleniyor ve endişeleniyorlardum.

Sonunda Viessa araya girdi. "Seni alacağız."

Erkeği tartışmaya başlamıştı ama kadın onun sözünü kesti. "Hayır, sorun değil. Onları da sığdırabiliriz. Bu önemli ve ben olsaydım gitmek isterdim."

Erkek pek mutlu görünmese de başıyla onayladı. "Peki."

Viessa iç geçirdi. "Artık yola çıksak iyi olur. Geçit yakında açılacak. Bizi zamanında yakaladığınız için şanslısınız."

Kampa doğru ilerliyorduk. Bu sefer adamların arasından yürümek yerine onlardan birkaç adım önde, Viessa'nın sürüsünün arkasından gidiyordum. Adamlarım benden bir şey sakladıkları için üzgündüm ve endişe içimi kemiriyordu.

Viessa bizi kampın ortasına kurulmuş sirk tarzı devasa bir çadıra kadar götürdü. Çevresinde isyancı muhafızlar duruyor, girişte bir sıra isyancı bekliyordu. Viessa ile yanındakiler kapıdaki muhafızlarla konuştular, sonra bir baş işaretiyle çocuklar ve ben doğruca içeri alındık. İçeride, boş bir alanda daha fazla muhafızla birlikte bekleyen sarı renkli bir dişi yüce peri vardı.

Kenarda beklerken kollarımı önümde kavuşturdum. “Bana neler olduğunu anlatmadığınıza inanamıyorum,” diye tısladım onlara.

Evert iç geçirdi ve elini siyah saçlarında gezdirdi. “Kaşınıtlı, bu biraz karışık.”

“Bana sorunun ne olduğunu söylemezsen *seni* bir saniye içinde zor durumda bırakacağım. O benim eşim. Bilmeyi hak ediyorum.”

“Bizimle gelip kendi gözlerinle görmenin en iyisi olduğunu düşünüyoruz,” dedi Sylred nazikçe.

Hayal kırıklığıyla bir nefes verdim ve onlara tekrar sırtımı döndüm, bunun yerine dikkatimi yüce peri dişisiyle konuşan Viessa’ya vermeyi tercih ettim. “Kaç tane portal açabilirsin?” diye sordu ona Viessa.

“Dört tane. Her birini üç dakikalığına açacağım. İstedğin kadar girip çıkabilirsin ama üç dakika dolduğunda kapatacağım,” diye cevap verdi sarı yüce peri.

Viessa başını salladı. “Pekâlâ.”

Muhafızlardan birine döndü, o da ona bir liste uzattı. O ve sürüsü bir süre sessizce konuşarak listeyi incelediler. Bir karara vardıklarında yüce periye genfin adası da dahil olmak üzere hangi dört adada portallar açacağını söyledi.

“Pekâlâ,” dedi kadın anlayışla. “Beş dakika içinde portalları açacağım. Adamlarınızı buraya getirin ve gitmeye hazır olun. Ben yeniden açana kadar bir saatleri var.”

Viessa başıyla onayladı, sonra garip bir sessizlik içinde bekleyen üçümüze doğru yürüdü. Viessa ve sürüsünün tüm perileri denetlemesiyle, herkesi büyük çadırın içine almaya başladılar ve onları ziyaret etmeleri gereken adaya göre ayırdılar.

Adalar açıklandığında ve sadece dört portalın açılacağı ilan edildiğinde bir sürü homurdanmayla şikâyet patlak verdi. “Bana bugün Dalry’ye bir portal açılacağı söylenmişti!” diye bir bağırıtı geldi son derece öfkeli bir periden “İki haftadır kayıtlıyım!”

“Özür dileriz,” dedi Viessa sakince, tüm hoşnutsuz perilere bakarak. “Ancak hepiniz biliyorsunuz ki ziyaret ettiğimiz adalar o güne kadar garantilenmiş olmuyor.”

Perilerden birkaçı küfredip şikâyet ediyordu ama Viessa’nın eşleriyle muhafızlar hepsini geri püskürttü. Viessa onlara, “Eğer bugün adanız seçilmediyse otomatik olarak gelecek haftanın listesine alınacaksınız,” diye garanti verdi.

Hoşnutsuz periler onlara zor anlar yaşatmaya devam ediyor, Viessa’nın her iki genfin eşinin de hırlamasına neden oluyorlardı. Çadıra girmesine izin verilen diğer periler hoşnutsuz perilere gergin bakışlar atmaya devam ediyordu. Ancak mutsuz perilerin en yüksek seslilerinden biri beni işaret edene kadar gergin hissetmeye başlamamıştım.

“Hey. Bu aşk meleği,” dedi başını bana doğru eğerek. Koyu renkli, kabuğa benzeyen derisinden özsu damlıyordu. Hepsi de aynı ağaca benzeyen vücutlara sahip birkaç arkadaşı yaklaştı.

Evert ve Sylred’in arkamdan yaklaştıklarını hissediyordum; her biri göğüsleriyle kanatlarıma bastırıyordu.

“Prens ondan nefret ediyor,” dedi içlerinden biri.

“Evet, o herife saldırdığını duydum,” dedi kabuklu çocuk,

dallı kollarını önünde kavuşturarak. “Bunu yaptın mı?”

Tüm periler başlarını çevirip bana doğru bakarken söyleyeceklerimi duymak için diğer tüm sesler kesilmişti. Çadırın içinde toplanan yüz kadar perinin ani ilgisi karşısında gergin bir şekilde ayaklarımı hafifçe sürüdüm. Tabii ki, ne zaman zor durumda kalsam saçmalamaya meyilli oluyordum.

“Ah, hayır. Yani, biraz. Birazcık. Ona birkaç okla saldırdım. Gerçi onlar benim pembe oklarımdı,” diye açıkladım, sırtımdaki Aşk Oklarıyla dolu sadağı göstererek. “Bence tamamen aşırı tepki gösterdi. Beni çıldırttı, anlıyor musun? O gerçekten açgözlü. Ayrıca hilekâr. Birden fazla romantik partnerin olacaksa, bir anlaşma olmalı, anlıyor musun? Bu iyi bir davranış olurdu.”

Kimse terbiye konusunda benimle aynı fikirde değildi, bu yüzden boğazımı temizleyip devam ettim. “Her neyse, o da bana saldırdı. Her şey o anda, orada bitebilirdi ama *hayır*. Devam etmek zorunda kaldı.” Kaldırdığım parmaklarımı saymaya başladım. “Prensesin kalbini kırdı, bana büyüyle vurdu, beni yakaladı ve dövdürdü, erkeklerimi tehdit etti, ah ve savaş. Tüm bunların ortaya çıkmasına neden olduğu için tam bir pislik,” dedim, örnek olarak tüm isyancıları göstererek.

“Bu arada isyancı kıyafetleriniz çok radikal görünüyor, yani bu sizin lehinize. Eğer oy kullanmam gerekseydi, sadece görünüşe bakarak tamamen sizin tarafınızı tutardım. Deri gerçekten de her cilt tonuna yakışıyor,” dedim başımı sallayarak.

Cırcır böcekleri.

Merakla etrafımdaki herkese baktım, ancak görünüşe göre hepsini susturmuştum. Arkamda yumuşak bir homurtu duyduğumda Evert'in bana gülmesine iki saniye kaldığını anladım. Ona dirsek atardım ama kanatlarım engel oluyordu.

Viessa boğazını temizledi. “*Tamam*. Hadi başlayalım, olur

mu? Her portal için uygun sıralarda durun lütfen. Bugün dört portaldan birinden *geçmeyecek* olan herkes lütfen çadırdan dışarı çıksın.”

Ağaç kabuğu çetesi kısık sesle homurdanıyordu, ancak ona daha fazla sorun çıkarmadan ayrılmak için döndüler.

Sylred sırtıttı. “Biri daha Emelle’lendi.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Ne?”

“Emelle’lenmek,” diye açıkladı Evert. “Ağzından çıkan cılgınca sözler yüzünden birinin sessizliğe gömülmesi.”

Kaşlarım çatıldı. “Ben saçma sapan şeyler söylemem.”

Evert başımı okşadı. “Kendine bunu söylemeye devam et.”

Biraz daha tartışmak için ağzımı açtım ama Viessa gelip sözümü kesti. “Önce sen geçebilirsin. Bir saat içinde aynı noktada olmayı unutma.”

Uzaklaşmadan önce Evert’e özlem dolu bir bakış daha attı ve istemeden de olsa tüylerim diken diken oldu.

“Sorun nedir?” diye sordu Sylred gerginliğimi fark ederek.

“Sana sonra anlatırım,” diye mırıldanarak yüce perinin sihrini yaptığı yere doğru yürüdüm. Gözlerimin önünde ellerini sallayıp ilk geçidi yarattığını gördüm. Havada dikey olarak asılı duran dönen bir girdap, odadaki en uzun boylu peri için bile oldukça büyüktü. Bu kadar büyük bir alana ihtiyaç duymalarına şaşmamalıydı.

Hemen, Viessa’nın arkadaşları bekleyenleri içeri sokmaya başlarken yüce peri ikinci portalı açmak için çadırın başka bir bölümüne doğru yürüdü. Dördüncü geçidi açmak için bize doğru gelene kadar birkaç düzine genfinle birlikte sabırla bekledik.

Geçit belirir belirmez bana başıyla işaret etti, ben de hemen

arkamdaki adamlarla birlikte ilerlemeye başladım. Diğer tarafa indiğimde Sylred hemen ayağa kalkmama yardım etti. Ona teşekkür edip elbisemin silkelemeden önce etrafıma bakındım.

Şehrin tam merkezindeydik, ilk döndüğümde genfin erkeğiyle tarihin ne olduğu hakkında konuştuğum yerden çok uzakta değildik. Cadde çalışan, alışveriş yapan, konuşan ve etrafta dolaşan genfinlerle doluydu. Bu adadaki tüm binalar gibi her şey parlak, düzleştirilmiş ahşaptan yapılmış ve aşağıdaki toprağın derinliklerine inen kubbeler şeklinde şekillendirilmişti.

Portal bizi küçük bir ara sokakta bıraktı ve Evert portaldan çıktıktan sonra Sylred beni ana yola çekti.

Bir an durup kalabalık kasabaya baktım; ırklarının aslında dişilerden yoksun olduğu hemen anlaşılıyordu. Caddede ilerlemeye başladığımızda tek bir dişi bile görmemiştim ama her yaştan genfin erkeği yanımdan geçerken dönüp bana bakıyordu. Evert siyah kuyruğunu sahiplenici bir şekilde belime dolamış, Sylred de parmaklarını benimkilerin arasından geçir-mişti.

“Nereye gidiyoruz?”

“Hemen ileride,” dedi Sylred, yumurta şeklindeki büyük ahşap binayı işaret ederek.

Kaşlarımı çattım. “Orası genfin büyüklerinin olduğu yer değil mi?”

“Evet,” dedi Sylred basitçe.

Midemde huzursuzluk çalkalansa da daha fazla genfin durup bize bakarken bile yürümeye devam ettim. Bu şekilde bakılmak tuhaf bir şeydi ve bu ilgiden hoşlandığımdan emin değildim. Sylred de biraz gergin görünüyordu; elini sürekli genfinlerin de baktığı pembe saçlarının üzerinde gezdiriyordu.

“Hapşuu!”

Evert'in ani, çok gürültülü hapsirmasıyla sıçradım. İkinci kez hapsirdiğinde ağzından büyük bir Şehvet pufu kaçtı ve içimden bir kıkırtı koptu.

Bir elini yüzünün önünde sallıyordu. "Lanet olası Seks Nefesi," diye homurdandı.

Bu beni daha çok güldürdü. "Aman Tanrım, Şehvet hapsir-
ryorsun!" diyerek kıkırdadım.

"Konuşana bak," diye karşılık verdi bana. "Bu boku her zaman sızdırıyorsun."

"Hey, döndüğümünden beri tek bir kez bile sızıntı yapmadım. Ayrıca kayıtlara geçsin diye söylüyorum, artık arızalı bile değilim çünkü artık tüm aşk meleklerinin patronuyum."

Adamların ikisi de yürümeyi bırakıp beni de durdurdular.

"Nesin?" diye sordu Evert şaşkınlıkla bana bakarak.

"Bir itiş kakış oldu," diye açıkladım. "Patronum beni puf-
lamaya çalıştı. Ben de cisimleştim ve önce onu pufladım."

"Bu bir seks terimi olmasa iyi olur."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, feshedilmek anlamında puf-
landı. Sanırım onu yok ettiğim için patronluk unvanı doğru-
dan bana geçti." ML işaretimin olduğu bileğimi kaldırdım ve
artık ona eşlik eden kalp ile okun yerini gösterdim.

"Yani sana olan bu mu?" diye sordu Sylred, bileğimi tutup
başparmağını beyaz dövme izinin üzerinde gezdirerek.

"Evet. Prensesi gözetlemek ve neler olup bittiğini öğren-
mek için ayrılır ayrılmaz Cupidville'e geri çekildim. Başım
belaya girdi çünkü bir şekilde Perde'ye girip çıktığımı bili-
yorlardı, ayrıca aşk meleği performansım biraz düşüktü."

Evert sırttı. "Sadece biraz mı?"

"Benimle dalga geçme. Bazen çok iyi bir aşk meleği ola-
biliyorum."

Başımı okşadı. "Eminim."

“Sana ne olduğu, neden bu kadar uzun süre ortadan kaybolduğun hakkında daha fazla şey duymak istiyorum ama şimdilik Ronak’ı görebilmen için içeri girelim,” dedi Sylred.

“Evet, zaten Ronak’a hikâyeyi baştan anlatmam gerekecekti.”

“İnan bana, konuşma havasında değil,” diye mırıldandı Evert.

Bunun ne anlama geldiğini soramadan Sylred beni devasa yumurta binasına doğru çekmeye başladı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

İçeride, ortada bir ateş çukuru ile etrafında birkaç kavisli masa vardı. Bu sıcak ışığın yanı sıra, tavanın ucunda bol miktarda doğal ışık alan dairesel bir tavan penceresi bulunuyordu. Biz içeri girerken birkaç erkek genfin masalarından başlarını kaldırmıştı ve içlerinden biri kalkıp bize doğru yürümeye başladı.

Onu, Ronak’a ayinimiz için çiftleşme kadehini getiren ihtiyar olarak hemen tanıdım. Genfin dışısı olmadığım için adamlarıma benimle çiftleşmemelerini tavsiye etmişti. İhtiyar bana yaklaşırken kanatlarına ve saçlarına daha fazla dikkat ediyordu.

“Bu kadar çabuk mu döndün?” diye sordu Sylred’e, o da başını salladı. Başını Sylred’in pembe saçlarına doğru eğerek, “Benzerliği görebiliyorum,” dedi ihtiyar.

Evert beni kendi tarafına doğru çekti. “Evet. Bu bizim eşimiz.”

“Bir aşk meleği,” dedi ihtiyar kuşkuyla.

Bana *aşk meleği* denmesinden daha çok hoşlanıyordum, ancak bunu duyurmak için doğru zaman gibi gelmemişi.

“Ronak’ı görmeye geldik.”

İhtiyar başını salladı. “Ben de öyle tahmin etmiştim.” Cüppesinin cebini karıştırdı ve bir anahtar çıkardı.

Sylred saygılı bir baş hareketiyle aldı. “Teşekkür ederim.”

“Oylama için üzgünüm,” dedi ihtiyar. “Her ne kadar hâlâ topluluğunuzun takdire şayan ihtiyarlar olacağına inansam da oylamada elenmenize şaşırmadım.”

Sylred ona sıkı bir gülümseme attı. “Biz de bunu bekliyorduk, İhtiyar.”

“Evet, öyle. Genfin olmayan bir eş ve uçucu bir alfa, yaşlı bir konseyin ihtiyaç duyduğu istikrar değildir.”

Evert'in kuyruğu belime dolanıyordu ama bunu hissedemeyecek kadar ihtiyarın sözlerinin yankısına odaklanmış durumdaydım.

“Uçucu mu?” diye sordum.

İhtiyar bana baktı ve sonra bir tür farkındalık yaşadı. “Ona söylemediniz mi?” dedi inanamayarak çocuklara.

“Teşekkür ederim, İhtiyar. Eğer sorun olmazsa şimdi içeri gireceğiz,” dedi Sylred gergin bir sesle.

Yaptığı gafın farkına varan ihtiyar başını salladı. “İyi şanslar. Umarım onu bu durumdan kurtarabilirsin.” Döndü ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Uzanıp Evert'in siyah kuyruğunu sertçe çimdikledim. Şaşırmış gibi bir ses çıkardı. “Bu ne içindi?” diye sordu sinirli bir şekilde, beni odanın arkasına doğru götürürlerken o noktayı ovuşturuyordu. Orada bir genfin muhafızı vardı; geçmemiz için kapıyı açmadan önce adamlarıma saygıyla başını eğdi.

“Ne halt etmeye buradayız? Ayrıca ihtiyar neden Ronak’a ‘uçucu’ dedi? Karanlıkta bırakılmaktan bıktım.”

Tabii ki bunu, kapı arkamızdan kapandığı ve *tam anlamıyla* karanlıkta kaldığımız zamanda demiştim. Sanki evren bana gülüyordu.

Gözlerimi hızla kırıştırarak odadaki ani ışık eksikliğine alışmaya çalışıyordum. İleriye doğru bir adım daha atmayı reddederek olduğum yerde durdum. Resmen çıldırmış durumdaydım. Bu bir çeşit hile miydi? Adamlarım Okot'un yaptığı gibi bana sırt mı döneceklerdi? Tüm bunlar beni burada tuzağa düşürmek için ayrıntılı bir plan mıydı?

Sylred'in yanıma geldiğini hissederek karanlıkta gölgelerinin değiştiğini gördüm. Birinin eli bana dokunmak için hareket ettiğinde onu tokatlayarak uzaklaştırdım. "Sakin ol," diye mırıldandı Sylred. "Kalbin neredeyse göğsünden çıkacakmış gibi atıyor."

Geri çekilmeye başlarken göğsümü kabartarak, "Neler oluyor böyle?" diye sordum.

Evert'in hırladığını duyduğumda paniğim arttı.

"Panikliyor," dedi Sylred.

"Paniklediğini biliyorum!" diye tersledi Evert. "Asıl soru, *neden* bizimleyken panik yapıyor?"

Sırtım kapıya çarptı, elim kapının kolunu bulmak için çabalıyordu ama olmadığını fark ettim. Tam kapıya vurmaya başlayacaktım ki Sylred bir fener yaktı ve bir alev belirdi.

"Özür dilerim, bizim gibi karanlıkta göremediğini unutmuşum. Burayı loş tutmak zorundayız," diye açıkladı feneri kaldırırken. "Bizimle güvendesin."

Sylred'le Evert merakla bana bakarken içimi bir utanç kapladı. "Biliyorum," dedim, soğukkanlı davranmaya çalışarak kollarımı kapıdan indirdim. "Ben sadece... karanlıktan korkuyorum."

Evert homurdandı, belli ki bana inanmıyordu.

"Neden burayı loş tutmak zorundasınız? Anlamıyorum," dedim, iç çekerek ahşap odaya bakmaya çalışırken.

Sylred cevap olarak elimi tuttu ve müstakil ahşap bir odaya gelene kadar beni ileri çekti. Hayır, dekoratif perdelerin arkasındaki güçlendirilmiş demir parmaklıkları gördüğümde burasının bir oda olmadığını fark ettim. Bir hücreydi.

Kabul ediyordum, şimdiye kadar gördüğüm en güzel hücreydi. Temiz ve genişti, içinde güzel bir yatakla tuvalet vardı. Yerde yumuşak görünümlü bir halı bile bulunuyordu. Yine de hücre hücreydi. Önünde durduğumda bana neden Ronak'tan bahsetmek istemediklerini anlamıştım.

İçerideki eşime bakarken ağzım bir karışık açık kaldı. Oda'nın köşesinde diz çökmüş, genfin hayvanı tamamen onu ele geçirmişti. Gördüğüm form Ronak değildi. O tamamen hayvanıydı. Kambur duruşu ile yırtıcı gözlerle bana bakışı hemen gerilmeme neden oldu. Uzayan köpek dişleri alt dudağını ısıyor, kontrolsüzce aşağı akan kanı çekiyordu. Gözleri tamamen altın rengindeydi ve hayvani bir niyetle parlıyordu. Pençeleri dışarıdaydı; daha önce hiç görmediğim kadar uzun, keskin uçları aşağıya doğru kıvrılıyordu. Kahverengi saçlarıyla sakalı onu son gördüğümünden daha uzundu; her ikisi de zaten vahşi olan yüzünün etrafında dağınık ve vahşiydi. Aslanı andıran tamamen çıplak kahverengi kuyruğu sinirli bir şekilde arkasında bir ileri bir geri seğiriyordu. Kanatları da sıkıca arkasına kıvrılmıştı.

Demir parmaklıklara doğru bir adım attığımda korkunç bir hırıltı çıkardı. Dudakları alaycı bir şekilde geriye çekildi, dişleri gölgeli ışıktaki parlıyordu.

Korku beni durdurduğunda yutkundum; Ronak'ın gözlerinin boğazımın hareketini nasıl takip ettiği dikkatimden kaçmamıştı. “Ona ne oldu?” diye nefes verdim.

“Bazen bir alfa, eşinin bağının yok olduğunu hissettiğinde vahşileşir,” diye açıkladı Sylred nazikçe, sesi yumuşak

bir mırıltılıydı. “Sen gittiğinde bağı neredeyse anında kaybolduğunu hissettik. Ancak geri gelmeyince düşündük ki...” Sylred sözünü kestiğinde acı içime işledi.

“Öldüğümü sandınız,” diye fısıldadım farkına vararak.

Sylred başını salladı ve Evert’in kuyruğunun tekrar belime dolandığını hissettim, sanki hayvanının burada olduğuma dair güvenceye ihtiyacı varmış gibiydi. “Sadece görünmez olduğunı umuyorduk ama emin olmamızın bir yolu yoktu. Dönmediğin her gün, seni hissedemediğimiz her gün... Ronak hayvanının içine daha da düştü. Çiftleşme vahşiliğinin ortaya çıkması nadirdir ama bir kez başladığında onu durduramazdık.”

“Yani onu kilitlediniz mi?” Bunu suçlayarak söylememiştim ama Sylred yine de yüzünü buruşturdu.

“Kendini kilitledi,” diye düzeltti Evert, bakışlarımı üzerine çekerek. “Kontrolünün elinden kaydığını hissediyordu. Senin kayboluşunun yedinci gününden sonra ihtiyaçlara geldi ve hapsedilmeyi istedi. Onu tutabilecek tek yer burası,” diye açıkladı. “Onun gücü, başka her şeyi paramparça ederdi. Parmaklıkların yanı sıra ahşap duvarlar ve zemin de demirle güçlendirilmiş. Hatta, onu içeride tutmak için yemeğine fazladan demir takviyesi yapmak zorundalar.”

“Onu kilitlemeseydin ne olurdu?” diye sordum.

Sylred, “Öldürmeye devam ederdi,” diye açıkladı. “Onu öldürmek zorunda kalırdık. Bunu yapmamamızın tek nedeni senin gerçekten... öldüğüne ikna olmamış olmamızdı,” dedi kelimeyi bulmakta zorlanarak. “Senin için diğer tüm yolları araştırıyorduk. Elimden geldiğince sık sık buraya geliyor, onu sakinleştirmek için Ses Yatıştırma gücümü kullanıyorum. Ancak bildiğin gibi, kovan bağlantımız nedeniyle bunun onun üzerinde pek bir etkisi olmuyor. Onu hiçbir şekilde olumsuz etkileyemiyorum. Sadece onu yatıştırmaya çalıştığımda bile

neredeysse hiçbir şey yapmıyor. Yine de çabalarım için birkaç tokat yemişliğim var.”

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. “Yani sana bile saldırdı mı?”

Sylred başını salladı. “Saldırdı. Birçok kez. Evert’e de öyle.”

Çaresizlik içinde başımı salladım. Ronak’ın hayvanı sürüsüne karşı inanılmaz derecede korumacıydı. Onlara saldıracak kadar ileri gitmiş olması rahatlatıcı değildi.

Yoğun suçluluk duygusu beni felç ederken bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissettim. “Şimdi buradayım, o zaman kendine gelir, değil mi?”

“Bilmiyoruz. Çiftleşerek vahşileşen alfaların akıllarının başlarına geldiği hiç görülmemiştir.”

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Sylred’le Evert bana sorun olmadığını söylemeye çalışmıyorlardı. Bana yalan vaatlerde de bulunmuyorlardı, bu yüzden memnundum. Ronak, içinde bulunduğu vahşi durumdan asla kurtulamayabilirdi ve bu tamamen benim hatamdı.

“Tamam,” dedim titrek bir nefes alarak. “Ne yapmalıyım?”

“Buradaki varlığın zaten var olan bağı sağlamlaştırmaya yardımcı olacaktır,” dedi Sylred bana. “Seni yakınlaştırırsak bunun onu etkileyebileceğini umuyorduk.” Üçümüz de Ronak’a baktık; hâlâ gölgelerin arasında kambur durmuş, bizi izliyordu. Bir kumaş yığınının üzerinde oturuyordu, ama daha yakından baktığımda bunun benim giysilerim olduğunu fark ettim.

Nefesim kesildiğinde Sylred bakışlarımın yönünü fark etti. “Onu sakinleştiriyor,” diye açıkladı bir parça hüznle.

Bu... bu beni içten içe biraz öldürüyordu. Güçlü ve istikrarlı Ronak’ım, giysilerimin üzerinde uyuyan akılsız bir hayvana dönüşmüştü. Onları terk ettiğimde her şeyi berbat etmişim.

“Pislik herif bana karşı daha agresif,” diye açıkladı Evert. “Burada dizginleri Sylred’e bırakacağım.”

Sylred dudaklarını büzdü ve alçak, rahatlatıcı bir melodiy-le ıslık çalmaya başladı. Bunu yapar yapmaz vahşi hayvan ya-vaşça ayağa kalktı. Dizleri bükülmüş, sırtı hafifçe kamburlaş-mış, dudakları hâlâ alaycı bir ifadeyle geriye çekilmişti. Avını köşeye sıkıştırmak isteyen bir aslan gibi odanın sol tarafına doğru ilerlemeye başladı.

Sylred ışığını keserek, “Belki de geri çekilmelisin,” diye mırıldandı.

Bir an, Alfa bize şiddetli bir küçümsemeyle baktı ve sonra şimşek hızıyla parmaklıklara yaklaşıp pençelerini Sylred’in göğsüne geçirdi. Sylred acı dolu bir homurtu çıkardı, Ronak’ın ikinci hamlesi ona temas edemeden parmaklıklardan uzağa sıçradı. Sylred’in derisinde açılan devasa kesikler karşısında ağızım açık kaldı. Gömleği yırtılmış, yaralardan serbestçe akan kanla lekelenmişti.

“Siktir!” diye küfretti Evert öne çıkarken. Bir elini Sylred’in yarasının üzerine koyduğunda gücü anında deriyi yerine dik-mişti.

Kan kokusu artık havada olgunlaşırken vahşi Alfa hırıla-maya ve parmaklıklara doğru gerinmeye başladı. Dişlerini gıc-cırdatarak Sylred’le Evert’e saldırmaya çalışırken pençelerini havaya savurdu.

Evert, Ronak’ın pençelerinden uzaklaşırken, “Bu işe yara-mıyor,” diye tersledi.

“Ne yapmalıyız?” diye sordum endişeyle, Evert’in Sylred’i iyileştirmeyi bitirmesini izliyordum.

Sesimi duyunca Alfa hızla başını döndürdü ve beni görüş alanına aldı. Sylred’le Evert’i unutarak önüme geçti. Çocuk-lar donup kalmıştı.

“Emelle,” dedi Sylred, ellerini yatıştırıcı bir hareketle uzatmıştı, sesi sessiz ve sahte bir sakinlikteydi. “Yavaşça par-maklıklardan uzaklaş.”

Bunu yapmak için ayağımı kaldırdım fakat Alfa hareketi görür görmez öyle şiddetli bir hırıltı çıkardı ki kanım dondu.

Evert kısık sesle küfredip beni yakalamak için hamle yaptı ama Ronak kükreyerek onu uyardığında Sylred onu durdurdu. Alfa bana baktı, altın rengi gözleri büyümüştü ve aramızdaki demir parmaklıkları bilinçli bir şekilde kavırıyordu. Demirin onu zayıflattığını söyleyebilirdim, ancak yine de parmakları iki demiri sıkıca kavradı, sonra *çekti*.

Alfa, haftalarca demirle çevrili tutsaklıktan dolayı baskılanmış olsa bile inanılmaz gücüyle hücresinin iki demirini ayırmış, beni tutup hücreesine çekmişti.

Duvara doğru savrulurken bir çığlık attım. Başımın arkası dişlerimi kırarak kadar sert bir şekilde tahtaya çarptı.

Adamlar bağırıp öne doğru koşmaya başladıklarında Alfa bir uyarı hırıltısı çıkardı, vücudu önümde saldırmaya hazır bir şekilde duruyordu.

“Durun!” diye bağırdım arkasından. Adamlar parmaklıkların hemen dışında durdular ve bana kuşkuyla baktılar. “Buraya girmeyin. Size saldırır.”

“*Sana* saldırdı,” diye tersledi Evert. “Seni öldürmeden önce onu indirmemiz gerekecek!”

Sanki söylenenleri bir şekilde hâlâ anlayabiliyormuş gibi alfa tekrar kükrediğinde bu ses ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Her tarafım titrese de bu korkuyu dile getirmeye cesaret edemiyordum çünkü çocuklar beni korumaya çalışacaktı, bu da Ronak’a zarar vermek anlamına gelecekti. Bunun olmasına izin veremezdim.

Kararsızca bir elimi uzattım ve Ronak’ın omzuna dokundum, onu rahatlatabileceğimi umuyordum. Tahmin edebileceğimden daha hızlı döndü, ön kolunu göğsüme geçirip dişlerini boğazıma dayayarak beni duvara yapıştırdı.

Boğazımı parçalamak üzere olduğunu bildiğim için irkil-dim ama sonra başka bir şey oldu. Gözleri simsiyah parlıyor-du.

“Ronak,” diye nefes aldım.

Göz açıp kapayıncaya kadar gözleri altın rengine döndü ama ben görmüştüm. Ronak hâlâ oralardaydı. Keskin dişleri-ni boynumda gezdirirken Alfa'nın sıcak nefesini tenimde his-settim, kuyruğu sahiplenici bir hareketle kolumu sardı.

Gözlerimi Ronak'ın omzunun üzerinden kaydırduğımda Evert'in elinde bir yay olduğunu, bir okun çoktan Ronak'ın sırtına doğrultulmuş olduğunu görünce midem bulandı.

“Yapma,” diye bağırdım. “Bana zarar vermeyecek.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Seni öldürmesine iki sa-niye kaldı!”

Evert'in sesini yükseltmesi üzerine Ronak tekrar hırlama-ya başladı ve omzunun üzerinden bakarak düşmanına dişleri-ni gösterdi.

“Evert, bana güvenmek zorundasın. Geri çekilin. İkiniz de.”

Evert'in mavi gözleri bana dikilmişti, yüz ifadesinde öfke ve korku savaşıyordu. “Seni öldürmesine izin *vermeyeceğim*. Bana, onu sana tercih ettirme çünkü ben seni seçeceğim. Her seferinde.”

Sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalıştım. “Senden se-çim yapmanı istemiyorum. Sana söylüyorum, Ronak hâlâ içerde ve hayvanı bana zarar vermeyecek. Ona bak, Evert. Gerçekten bak. Bana zarar vermeye çalışmıyor. Beni *tutmaya* çalışıyor.”

Sözlerim üzerine Evert'in yayı tutuş şeklinin değiştiğini gördüm. Ronak'ın önümde nasıl korumacı bir şekilde dur-duğuna, beni tuttuğuna ve hayvanının tehdit olarak gördüğü

şeyden beni korumaya hazır olduğuna bakarak sahneyi yeni gözlerle değerlendiriyordu.

Sylred'in bunca zamandır sakinleştirici müzikal gücünü kullanmaya çalıştığını fark etmemiştim bile. Durup, "Evert, onu dinle," dedi Sylred.

Evert dişlerini birbirine geçirdi. "Peki," diye homurdandı. "Ancak o lanet oku ona doğrultacağım. En ufak bir yanlış nefes alırsa onu indirip seni dışarı çıkaracağım."

Başımı salladığımda ikisi yavaşça geri çekildi, alfa göz ucuyla onları izliyordu. Tekrar hücrenin dışına çıktıklarında alfa kırmızı kanatlarını açarak görmemi engelledi. Ardından kolunu göğsümden indirdi ve kalçalarını benimkilere doğru itti.

"Ah," diye şaşkınlıkla bağırdım.

Tamamen çıplak olduğu gerçeği, sert ereksiyonu karnıma doğru itilirken kabaca ortaya çıkmıştı.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Belki bazı kişiler bu vahşi genfinle çiftleşme fikrinden korkabilirdi ama ben korkmuyordum. O hâlâ benim Ronak'ımdı. Parıldayan gözlerine bakıp vücudundaki gerginliği gördüğümde neye ihtiyacı olduğu tamamen açık hâle geliyordu.

Hayvanının beni *sahiplenmeye*, içten dışa beni tamamen hissetmeye ihtiyacı vardı; böylece burada olduğumu bilecekti. Tek yapmak istediğim onun hayvanını rahatlatmak, ona geri döndüğüme dair güven vermektir. Bunu sadece hayvani içgüdülere sahip vahşi bir genfin ile yapmanın da tek bir yolu vardı.

“Ronak,” dedim usulca.

Sesimi duyunca vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirerek kalçalarını bana doğru sürttü. Elimi hareket ettirdiğimde bir uyarı hırıltısı çıkarsa da yavaşça, çok yavaşça, elimin aşağı inmesine ve ereksiyonunun etrafında kıvrılmasına izin verdim.

Göğsünden bir gümbürtü koptuğunda ben daha gözümü kırpamadan ayaklarımdan çekilip yatağa fırlatılmışım. Pençelerinin elbisemin eteklerini parçaladığını hissetmeden önce yüzüstü yatağa düştüm. Beni kabaca kalçam yukarıda, başım aşağıda olacak şekilde hareket ettirirken eli kalçamı kazıyordu.

Havanın açıkta kalan alt tarafıma değdiğini hissediyordum. Omzumun üzerinden Alfa'ya baktım. Aleti şişmişti ve zevk suyu damlıyordu; o kadar sertti ki neredeyse acı verici görünüyordu. Altın rengi gözleri kabaca sergilediğim vücuduma dikilmiş durumdaydı. Vahşi görünüyordu, evet ama aynı zamanda dalgalanan kasları ve sakalıyla cehennem kadar ateşli duruyordu.

Kalçalarımı kavradı, acımasız bir hamleyle aletini sonuna kadar sokarak şaşkınlık, acı ve zevk karışımı bir çığlık atma neden oldu. Hemen beni acımasızca becermeye başlamıştı. Bu o kadar yoğun ve *canavarcaydı* ki benden bir inilti kaçtı.

“Emelle!”

Sylred'in endişeli bağıışıyla başımı çevirdim ama elimi uzattım. Dişlerimi sıkarken ve yüzüm her hamlede yatağa doğru itilirken, “Bir şey yok. İyiyim,” diye ona güven verdim.

Kısmen yüzümü buruşturuyordum çünkü beni vahşi, hayvani bir niyetle beceriyordu. Ayrıca evet, biraz acıtıyordu. Ancak onun vahşiliği, aynı zamanda içimde bu kontrol kaybının tadını çıkaran vahşi bir terk edilmişliği de ortaya çıkarmıştı. Her acı bu vahşi zevki besliyormuş gibiydi, bu da daha önce hissettiğim her şeyden çok farklıydı. O çok sertti; her hareketi keskin, şiddetliydi ve ben *daha fazlasını* istiyordum.

İçimde heyecan elektrik gibi dans ediyor, her cezalandırıcı vuruşta derimin altında çatırdıyordu. Beni ele geçirme şekli, birlikte bir şeyler yaptığımız zamanlardan bile çok farklıydı çünkü o zaman bile Ronak her zaman hayvanının varlığının hemen yanındaydı. Hayvanının beni zorlamasına izin veriyordu ama asla çok ileri götürmüyordu. Yine de bu, bu yoğunluk seviyesi tamamen başka bir şeydi. Yüzde yüz hayvaniydi. Ben de buna *bayılıyordum*.

Pençeleri belime sapsansa da derimi asla parçalamıyordu. Hırıltıları havayı doldururken ve teni benimkine çarparken sert temposunu sürdürmeye devam ediyordu. Kazara bir inilti daha çıkardığımda, adamlar bunu acı sandı. İkisi de hücredeki deliğe yaklaştı, Evert yayı hâlâ gergin tutuyordu. Ronak onların yaklaştığını görünce benden ayrılıp onlarla yüzleşti. Vahşi bir kükreme çıkardı; pençeleri saldırmak için uzamış, vücudu saldırıya hazır hâle gelmişti.

Adamlara saldırmaya hazır olduğunu görünce hızla sırtüstü dönüp kollarımı ona doladım. Kolları otomatik olarak belime dolandı, beni tutmak için kanatlarımın altına girdi.

Yavaşça ama kararlı bir şekilde ellerimi yanaklarına götürdüm ve yüzünü kendime çevirdim. “Her şey yolunda,” dedim ona usulca. “Beni senden uzaklaştırmaya çalışmayacaklar. Bana odaklan, Alfa,” dedim kararlılıkla, gözlerine bakarken bir kez bile gözümü kırpmadım. “Evet. Sadece sen ve ben varız.” İfadesindeki sertlik çok az da olsa yumuşamıştı.

Tüm dikkati üzerimdeyken bir elimi aramıza soktum ve yavaşça aletini alıp vajinamla aynı hizaya getirdim. “Ben tam buradayım. Bana sahip ol,” dedim boğuk bir sesle. İhtiyacı olan tek teşvik buydu. Bir hırıltıyla kalçalarını ittirip tekrar içime soktuğunda başım bir iniltiyle geriye düştü.

Beni, kollarımla kanatlarımın altından hiçbir ağırlığım yokmuş gibi tutuyordu. Kalçaları benimkilere karşı vahşice hareket etmeye başladı. Kısa süre sonra pozisyonumuzdan ve göğsümü hâlâ örten yırtık pırtık elbisemden memnun kalmadı ve pençeli elini kaldırıp elbisemin geri kalanını yırttı. Jilet gibi keskin pençeleri derimi sıyrıp geçse de bir kez bile beni kesmedi.

Elbiseyi fırlatıp attı, beni kaldırdı ve tekrar yatağa yatırdı. Ancak bu sefer bir hayvan gibi arkama geçmedi. Kollarının

üzerinde dengede durarak içime girdi, kıkımın altına uzanıp kalçalarımı yukarı kaldırdığında içimde tatlı bir noktaya çarpıyordu.

“Tanrım, evet,” diye mırıldandım.

Sanki dediğimi taklit ediyormuş gibi, alfa tekrar kükre-di ama bu sefer kendini saldı. Kalçalarının son bir sarsıntısıyla içime sıcak sperminin fırladığını hissettiğimde vücudu nihayet duruldu. İkimiz de nefes nefeseydik, terlerimiz tenlerimize karışıyordu ve ben boşalmamış olsam da canavarı evcilleştirerek kazandığım farklı bir tatmin duygusu vardı.

Bir süre sonra kaslı kolları beni yatağın üzerinde kaydır-dı, böylece duvar arkamda kaldı. O da önümdeydi; aleti ise hâlâ içimdeydi.

Ben bu pozisyonda, odadaki diğer erkeklerden uzakta ve güvendeyken, alfa kanatlarını açtı; sonra onları etrafımızda kıvırdı, böylece tüylü bir kozanın içine girdik. Şimdi kırmızı tüylü kanatlarının arasından süzülen loş ışıktaki, onun beni izleyişini izliyordum.

“Bu seni rahatlattı mı?” diye takıldım ona. Başını tamamen hayvani bir şekilde eğdi, sonra öne doğru eğilip yanağı-mı yaladı. Aynı anda hem kıkırdıyor hem de yüzümü buruş-turuyordum. Yanağımı silmek için omzumu kullandım. “En azından evde eğitilmiş olduğumu umuyorum.”

Dişlerini şakacı bir şekilde şaklatarak beni tekrar güldür-dü. Kalçalarımı oynatmaya çalıştığımda beni uyarmak için alçak bir hırıltı çıkardı.

“Ah. Anladım. Hâlâ içimde olmak istiyorsun. Tamam.”

Sanki gördüğü en büyüleyici şeymişim gibi ilgiyle beni iz-liyor, kuyruğu nazıkçe bacağıma okşuyordu. Mırlamaya baş-ladığında onu bir gülümsemeyle ödüllendirdim. “Mırlamakta

çok iyisin. Tüm o devasallığının altında kocaman bir kedi olduğunu biliyordum. Sadece biraz aşk meleği sevgisine ihtiyacın olduğu için huysuzdun, değil mi?”

O da karşılık olarak boynumu ısırды, köpek dişleri hassas tenime sürtünüyordu.

Bir elimi tüylerini okşamak için kaldırırken, “Biliyorsun,” dedim ona usulca. “Ronak sarılmayı pek sevmezdi, o yüzden bu çok hoş bir şey.” Parmaklarım kanadının üst kıvrımında dans ettiğinde titredi. “Ancak onunla gerçekten konuşmak istiyorum. Pisliğin teki olduğunu biliyorum ama beni biraz etkiledi, anlıyor musun? Dışarı çıkmasına izin verebilir misin? Belki bir dakikalığına içindeki vahşiliği bastırırsın?”

Tekrar içimde hareket etmeye başladığında aletin sertleştiğini hissedebiliyordum. “Şimdiden ikinci tur mu? Vay canına, çok... sağlamsın. Aferin sana.”

Mırıltısı iniltiye dönüştü, sesi Ronak’a çok benziyordu. Şansımı deneyerek başımı kaldırdım, ardından dudaklarımı onunkilere değdirdim. Donup kalmış, altın rengi gözleri kocaman açılmıştı; anlamamış gibi bana bakıyordu. Yılmadan, dudaklarım dudaklarıyla oynarken onu nazikçe kandırdım, dilimin dudaklarını ve köpek dişlerinin kenarını takip etmesi için dışarı çıkması izin verdim.

“Hadi, Ronak,” diye fısıldadım ağzına karşı. “Buraya gel ve işler daha da garipleşmeden beni öp.”

Onu öpücüklere boğuyordum. Öpüşmek hayvani olmayan bir şeydi; gözlerimi kapattığımda Ronak’ın içimde hareket ettiğini, kolları ve kanatlarıyla beni kucakladığını, onun da beni öptüğünü hayal edebiliyordum.

Bekle.

Gözlerimi açıp gözlerine baktım. *Siyah* gözlerine.

“Ronak!”

Heyecanla ıgık attım ve kollarımı boynuna dolayarak onu kendime doğru çekip sarıldım. Kolları beni sıkıca sarmıştı. “Küçük iblis,” diye boğazıma sarıldı.

Yakışıklı yüzüne bakmak için geri çekildiğimde yarı gülüyor, yarı hıçkırıyordum. O vahşi, hayvani bakışları gitmişti. Vahşi bir canavarın gergin ve sarsıntılı hareketleri yoktu. “Geri döndün,” diye fısıldadım rahatlayarak, gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissediyordum.

“Sen de öyle,” derken sesi kullanılmamaktan dolayı hırıltılıydı.

Çok şefkatli bir hareketle alnını benimkine dayadı ve başparmaklarını ıslak yanaklarımda gezdirdi. Pençeleriyle köpek dişleri çoktan gitmişti. “Canavarımı vahşiliğinden kurtardın. Beni imkânsız bir durumdan geri getirdin. Bunu nasıl başardın bilmiyorum.”

Ben de bilmiyordum ama bunu itiraf edecek değildim. Omuz silkerek dünyanın tüm güveniyle ona baktım. “Sen benimsin.”

Dudağının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “Evet, küçük iblis. Sen de benimsin.”

Bu sefer onu öptüğümde Ronak’ın ağzı benimkiyle birlikte hareket ediyordu. Hâlâ içimdeydi, kalçalarını tatlı bir ritimle hareket ettirdiğinde kısa sürede daha fazlası için nefes nefese kalmıştım. “Çok fazla orgazma ihtiyacım var,” dedim nefes nefese. “Evert bir orgazm yaşamama izin vermemiştir, senin hayvanın da vermedi,” dedim küçük bir dudak bükmeyle. “Yani en az üç taneye ihtiyacım var.”

“Ağgözlü küçük şey,” dediğini duydum Evert’in.

Onun sesini duyunca Ronak kaydı ve kanatlarını geriye katladı. Beni üstüne alan Ronak, ellerini kalçalarıma koyarak beni göğsünün üzerinde kendini beğenmiş bir şekilde tuttu.

Evert'le Sylred yatağın yanında durdukları yerden bize bakıyorlardı. Ronak'ın siyah gözlerini, çekilmiş dişlerini ve pençelerini gören Sylred rahat bir nefes aldı.

“Bunun için şükürler olsun.”

Evert başını salladı, sonunda kollarını iki yanına sarkıtarak bıraktı. Ronak yayla oka bakıp kaşlarını çattı. “Beni vurmadığın için hayal kırıklığına mı uğradın?”

Evert omuz silkti. “Biraz.”

Evert'in bacağına şakacı bir şaplak attım ama kuyruğu bileğimi sarıp orada hapsederek elimin pantolonunun altındaki sert ereksiyonuna doğru kaymasına neden oldu.

“Ciddi misin? Şu anda sertleştin mi?”

Evert aptalmışım gibi alaycı bir ifadeyle sırttı. “Çırlıçıplaksın, onun üstünde yatıyorsun, aleti hâlâ içinde ve zevk suyun bacaklarından aşağı akıyor. Tabii ki sertleştim.”

“Şey, hâlâ orgazm olamadım, yani...” Kalçalarımı hareket ettirmeye başladığımda Ronak inleyerek belimi kavradı.

“Sakin orgazm olmasına izin verme,” dedi Evert.

Doğrulup ellerimi Ronak'ın göğsüne dayadım, böylece ona ters ters bakabilirdim. “Ne? Neden?”

Omuz silkti. “Henüz dersini aldığından emin değilim.”

“Seni göt herif! Biri bana lanet olası bir orgazm yaşatmazsa o gevşek aletini düğümleyeceğim!”

Ronak yüzünü buruşturarak elleriyle aletin üzerindeki hareketimi durdurdu. “Benimki içindeyken penislere zarar vermekten bahsetmesen olmaz mı?”

“Sanırım.”

Tekrar hareket etmeme izin verir vermez kalçalarımı oynatmaya başladım çünkü iyi bir aletin boşa gitmesine izin vermeyecektim.

Omurgamla kalçalarımı yavaş bir dalga gibi hareket ettirerek ona sürtündüğümde ikimizden de bir inilti çıktı.

“Lanet olsun,” diye homurdandı Evert. “Hile yapıyorsun.”

“Hile yapmıyorum,” dedim ona nefes nefese, başım coşkuyla geriye eğildi. “Onun canavarını tamamen evcilleştirdim. Ayrıca, aleti içimde. Ronak şu anda ne istersem yapacak,” dedim ukalaca. “Değil mi, Ronak?”

Arzudan dişleri kenetlenmiş bir hâlde, tek yaptığı vurgulu bir şekilde başını sallamak oldu.

“Gördün mü?” dedim kendimden memnun bir şekilde.

Evert çenemi tuttu ve yüzümü ona çevirdi. “Sen yaramaz küçük bir şeysin.”

“Evet,” dedim ona. “Ama hoşuna gidiyor.” Elini kaptım, ardından emmek için parmağını ağzıma soktum. Parmağını aniden ağzımdan çıkardığımda homurdandı.

“İşte bu. Orgazm mı istiyor?” dedi ve Sylred’le bakıştılar. “Hadi ona bir orgazm yaşatalım.”

İçimden, “*Oley be!*” dedim ama yüzündeki ifade beni biraz duraksattı. Sadece biraz çünkü... şey, orgazmın gerçekten bir dezavantajını görmüyordum.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Evert'in bakışının ne anlama geldiğini sormadan arkama geçti, kanatlarımı tepeden kavrayarak omurgamın geriye doğru bükülmesini sağladı. Durup omzumun üzerinden ona baktım. Kanatlarımı kavradığı yer çok hassastı, bu da tüylerimi diken diken ediyordu, göğüs uçlarım da acıyla dimdik olmuştu.

“Kimse sana onu becermeyi bırakmanı söyledi mi?” diye sordu Evert bana. “Kalçalarını onun üstünde oynatmaya devam et.”

“Yapacağım ama sen söylediğin için değil,” dedim ona kesin bir ifadeyle. “Yapacağım çünkü harika hissettiriyor, yapmak istiyorum da.”

Kıkırdamasını duyduğumda kolumu geriye atıp kaslarına yumruk atma isteğimi zar zor bastırdım.

“Elbette, Kaşıntılı.”

“Burada kaşintımı kaşırmaktan mutluluk duyacak iki arkadaşım daha var,” diye alay ettim.

“Syl, bence yeterince cevap verdi,” dedi Evert beni görmezden gelerek. “Neden benim için o ağızla ilgilenmior-sun?”

Yani, kulağa iyi geliyordu. Bunu yüksek sesle itiraf etmeyecektim tabii. Bunun için onları uğraştırmayı seviyordum. “Hayır,” dedim kibarca. “Ronak’la meşgulüm.”

Harika aşk meleği baştan çıkarıcı hareketlerimi kullanarak Ronak’ın sert aletinde yukarı ve aşağı hareket etmeye başladım. Göğüslerimin ekstra harika görünmesi için hareketlerime biraz daha fazla zıplama eklediğimden emin oldum. İşe yaradığını biliyordum çünkü Ronak’ın içimde kalp gibi attığını hissediyordum, diğer adamlar da hızla pantolonlarını çıkarıyorlardı. Sylred ona bakmam için parmağını yüzüme koyduğunda alt dudağımı onun sevdiği şekilde büzdüm.

Yumuşak kahverengi gözleri açıktan parlıyordu, bu da önümde bir adak gibi tuttuğu kalın aletinden belli oluyordu. Ucundan bir damla zevk suyu sızdığını görünce bir *smoothie* emmeye hazırmışım gibi dudaklarımı yaladım. Bu hareket bir tetikleyiciymiş gibi, Sylred yüzümü aşağı çekti ve ağzımı aletin etrafına yönlendirdi.

Ağzım onunla doldu; dilim etrafında dönmekle meşgul olduğunda, Evert uzanıp meme uçlarımı sıkmaya başladı. “Böyle daha iyi, değil mi?” diye alay etti. “Küçük eşimiz sıklarımızı içine almadığı zaman hırçınlaşıyor.”

Edepsiz sözleri karşısında inlesem de ikimizin de iyi bir kavgadan hoşlandığını bildiğim için kanatlarımı açarak ellerini göğüslerimden uzaklaştırdım. İtildiğinde ondan öfkeli bir hırıltı yükseldi, sonra iki çift el beni takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde hareket ettirdiğinde aniden kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde buldum, Evert de kıcıma tokat atıyordu.

“Beni sına, yoksa yine orgazm olamazsın,” diye uyardı.

Öfkeyle ona baktım. Bilirsiniz... çıplakken, ellerimle dizlerimin üzerindeyken ve sızdıran bir musluktan daha ıslakken

ne kadar öfkeli görünebilirim o kadar öfkeliydim.

“O zaman kendim yaparım,” diye meydan okuyarak elimi zonklayan klitorisime götürdüm ve tam istediğim gibi okşamaya başladım.

Ancak ben daha işin içine girmeden Evert'in kuyruğu bileğine dolandı, elimi arkama sabitledi.

“İyi ki benim iki kolum, senin ise tek kuyruğun var,” diye karşılık verdim.

Diğer elimi hareketlendirdiğimde Ronak'ın kuyruğu da gelip aynı şeyi yaptı. Gözlerim önümdeki yatakta oturduğu yerde ona kayd. “Hain.”

“İyi bir küçük iblis ol ve cevap vermeyi kes,” diye emretti.

Bunun yerine, Sylred'in önünde dizlerimin üzerine oturup vücudumu yavaşça göğsüne doğru kaydırđım. “Beni orgazm edeceksin, değil mi? Bunu yapmamak büyük *kabalık* olur,” dedim göğsümü ona bastırırken. Evet, ağır oynuyordum.

Ağzı kulak mememi ısırarak için aşağı indi. “Yapacağım...” diye söz verdiğine sırtıtmama neden oldu. “Ancak Alfa'nı dinleyene kadar olmaz.”

Geri çekildim ve gözlerimi ona diktim. Hainler. Hainler her yerdeydi. Ancak şu anda o kadar azmış durumdaydım ki boşalmazsam alev alabilirdim. Ya da en azından tüm adayı aşk sıvılarımla doldurabilirdim.

Ayak bileklerimin üzerine oturarak iç geçirdim. “Peki ama şunu bil ki, aşk melekleri *mükemmel* bir hafızaya sahiptir, bu da dosyalanıyor,” dedim şakağıma vurarak.

Ronak kaşlarını çattı. “Anlaşıldı. Şimdi ellerinin ve dizlerinin üzerine geri dönüp o kanatlı sırtını kavislendir,” dedi, ardından kuyrukları beni serbest bıraktı.

Duraksadım, karşılık vermek için küstahça bir şey düşündüm ama Evert uzanıp meme ucumu tekrar sıktı. “Hey!”

“Alfa’yı duydun.”

İç çekerek saçımı omzuma attım ve söyleneni yaptım. Dışarıdan çok iyi görünüyordum, sinirli gibi duruyordum. Ancak Evert uzanıp kığımın kıvrımlarını okşarken sıırttı. “Bize öyle bakmaya çalışma. Sana patronluk taslandığında ne kadar ısladığının kokusunu alabiliyoruz.”

Ah. Üstün koku alma duyularıyla lanet olası genfinler.

“Bu odada üç alet var ve hiçbirini beni becermiyor. Bir aşk meleği burada orgazm olmak için ne yapmalı?”

“Hâlâ cevap veriyor,” dedi Evert düşünceli bir tavırla.

“Evet, öyle. Sanırım şu anda evcilleştirilmesi gereken kişi o,” dedi Ronak karanlık bir kıkırdamayla.

Gözlerimi kısıtım. “Vahşiyken seni daha çok seviyordum.”
Sadece güldü.

Sonra, her zaman bir şekilde birlikte çalışmayı başardıkları gibi, tüm hareketleri zahmetsiz ve koordineliydi. Ronak beni yukarı kaldırdı, böylece tekrar onun üstünde olduğumda başımı aletin üzerine itti. Dudaklarım otomatik olarak ayrıldığında mutlu bir şekilde onu yalamaya başladım. Arkamda, Evert kalçalarımı kavrayarak başının ucunu içime sokmaya başladı, dayanılmaz derecede yavaş ilerliyordu. Eminim hızlı olmasını tercih ettiğimi bildiği içindi ve sadece cezamı artırıyordu. Evet, bundan daha çok tahrik oluyordum.

Sonunda sonuna kadar girdiğinde tatmin olmuş bir mırıltı çıkardı. “Yağmurdan daha ıslak.”

“Tabii ki öyle,” dedi Ronak ukalaca. “Şuna bak, sanki peri şarabı dolu bir pipetmiş gibi sikimi höpürdetiyor.”

Sylred neşeyle, “Peri şarabını seviyor,” diye cıvıladı.

Haksız da değildi.

Onu susturmak için uzanıp testislerini avucumun içine aldım ve hafifçe sıktım. Boğuk bir ses çıkardı, sesi yarı tah-

rik olmuş yarı acı çekiyormuş gibi geliyordu. Evert gülerek kıcıma sert bir şaplak attı. Cıyaklayıp irkilsem de elini kanatlarımın arasına koyup başımı tekrar aşağı itti. Ronak'ın aleti boğazımın arkasına çarpıyordu, neredeyse gözlerim sulanacaktı ama mükemmel bir öğürmememe refleksim olduğu için devam ettim. Daha sonra Belren'e kesinlikle övünecektim.

Ronak ellerini pembe saçlarımın arasından geçirdi, mükemmel bir basınçla karıştırdı ve çekiştirdi. "Aynen böyle, küçük şeytan," diye mırıldandı.

"Üçüncü eşini görmezden gelme," diye azarladı Evert beni, ben de Sylred'in aletini hızla kavrayıp başparmağımla sperminin bir kısmını başına bulaştırdım. Sıcak, pürüzsüz aletini aşağı yukarı okşamaya başladığımda bir memnuniyet sesi çıkardı. Aynı ritimle Sylred'i de okşamaya başladım. Sperm kurduğunda ağzımı Ronak'tan çıkardım, ardından Sylred'e geçtiğimde ondan şaşkın bir inilti çıktı. Aralarında ileri geri hareket ettiğim için çenemde salya dizileri vardı, ama bu sadece onları daha da heyecanlandırıyormuş gibi görünüyordu.

Evert hâlâ arkamda çok yavaş hareket ediyordu ama kalçalarımı ona çarparak hızlanmaya çalıştığım her seferinde beni daha sıkı kavıyor, beni tekrar yavaşlatıyordu. *Hâlâ* hiçbirinin klitorisimle oynamadığını fark ettiğimde içimden sinirli bir hırıltı yükseldi.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Sanırım eşimiz sabırsızlanmaya başladı," dedi Sylred.

"Mmm," dedi Evert, benimle oynamaya başlamadan önce elini kıcımda gezdirerek. "İnimizde bize ne demişti? Bu kığın hazır olduğunu mu?" Vajinamdan gelen suları kullanarak arkamı sıvazladı ve bir parmağını içeri daldırdı. Şaşkınlıkla inledim.

Sylred gülmeye başladı ama ben tekrar testisleriyle oynayınca inledi. "Sanırım öyle dedi."

“Ne dilediğine dikkat et, küçük iblis,” dedi Ronak. Ardından, “Kanatlarını kaldır,” diye emretti.

Ben bunu yapar yapmaz altımdan çekildi. Evert’i pozisyon değiştirmeye zorlarken, “Kıçına ilk ben gireceğim,” dedi Ronak.

“Lanet olası pislik,” diye hırladı Evert.

Ronak sırtarak, “Aynen öyle,” diye karşılık verdi.

Hâlâ ellerimin ve dizlerimin üzerinde dururken, Evert kollarını benimkilerin altından geçirip beni göğsünün üzerine çekti, böylece onun üzerine uzandım. Hiç vakit kaybetmeden vajinamı tekrar ele geçirerek hiçbir uyarıda bulunmadan içime girdi.

Bu kadar yakın bir açıda ani bir istila yüzünden nefesim boğazımda düğümlendi. “*Siktir.*”

“Bunu sen istedin,” dedi Evert ağzıma karşı.

“Evet, içime gir,” diye talep ettim, şehvetten aklımı kaçırmış bir hâlde. Doldurulmaya ihtiyacım vardı. Üçü tarafından da arzulanmaya. Tekrar tekrar orgazm olmaya. Eğer ihtiyacım olanı alamazsam kontrolden çıkabilirdim ve buraya öyle bir Şehvet yayardım ki ben bile kadınlığımı dolduran ıslaklığım-la dağılıp parçalanabilirdim.

Hepsi güldü.

Ah. Sanırım bunu yüksek sesle söylemiştim.

“Ona istediğini versek iyi olur, yoksa elimizde vahşi bir aşk meleşti olabilir,” dedi Sylred.

“Ronak, onunla başa çıkabileceğinden emin misin?” diye sordu Evert, kalçalarını tatlı bir şekilde hareket ettirirken.

“Bilmiyorum, seninle başa çıkabilir miyim, küçük iblis?” Ronak arka girişime bastırmadan önce parmağını tekrar emdi. Bir parmağını içeri daldırıp etrafında döndürmeye başladığında çığlık attım. “Rahatla,” diyerek beni yatıştırdı.

“İşte,” dedi Sylred öne doğru gelerek. İlk kez zavallı, zonklayan klitorisim, elini oraya götürüp o noktayı ovmaya başladığında nihayet biraz ilgi görmüştü. Evert, Sylred'in elinin bana dokunmasına aldırmıyormuş gibi görünüyordu, parmakları kaygan aletine sürtündüğünde bile. “Bize zevk suyundan biraz daha ver,” diye kulağıma fısıldadı ve kirli fısıltısının saçlarımı okşamasına izin verdi.

Ronak yasak girişimle uğraşırken aynı anda hem Evert tarafından becerilmek hem de Sylred tarafından dokunulmak çok fazla gelmişti ve *sonunda* orgazm oldum, haykırıyordum. Vajinam Evert'in etrafında kasıldığında, Evert yeterince sert küfür ederek sallanan kalçalarımı durdurdu.

Görünüşe göre, Sylred'in istediği tam olarak buydu çünkü benden fişkıran suları Ronak'ın beni kayganlaştırmasına yardımcı olmak için kullanmıştı. Ronak beni doğru açıda tutabilmek için saçlarımı kavradı.

Yavaşça parmağını kaldırdı ve içime doğru itmeye başladı.

Aleti zevk suyumla kaplı olsa bile başı yavaşça içime girerken keskin bir acıyla nefes aldım. “Yapamam,” diye nefes nefese kaldım. “Çok büyüksün. Beni kesinlikle yırtacaksın. Çıkar şunu,” dedim ona panikleyerek. “Size dar olduğumu söyleyip duruyorum!”

“Şşşt,” diye gürledi Ronak. “Çok gerginsin.”

Evert altımda, vajinamın onun aletini mengene gibi kavrayışıyla inledi. “Onun gerginliğini seviyorum.”

“Çifte penetrasyon konusunda sadece şaka yapıyordum,” dedim onlara nefes nefese. “Bununla başa çıkamam. Yeterince aşk meleği değilim. Önce alıştırılmam gerek. Bir hafta boyunca titreşimli bir dildo gibi bir şey takmam gerekiyor. Ya da belki küçük toplardan. Hiç anal topunuz var mı?” diye umutsuzca sordum.

Onlara baktım ama onlar da bana bakıyordu. “Hiç kimse-
nin anal topu yok mu?” diye sordum öfkeyle.

“Üzgünüm, diğer pantolonumda kaldı,” dedi Evert kuru
bir sesle.

“Peki ince bir dildo?” diye ciddi ciddi sordum.

Üçü de gülmeye başladı. Pislikler. Kahkahalar içimi güm-
büretiyor, kendimi daha iyi hissettiriyordu.

Aklıma bir fikir geldiğinde canlandım. “Mırla,” dedim
Ronak’a.

“Bana emir vermeye mi çalışıyorsun?” diye sordu Ronak
meydan okurcasına.

“Aletini tamamen içime sokmak istiyorsan mırla, lanet ol-
sun!”

“Yapacağım ama sadece istediğim için,” dedi, önceki söz-
lerimi yüzüme vurarak.

Ronak’la Evert senkronize bir şekilde aynı anda mırlama-
ya başladılar ve aman Tanrım... *evet*.

Titreşimlerin aletlerinden içime doğru yayıldığını hisset-
tiğimde iç çektim. Evert eğildiğinde beni öpeceğini sandım
ama onun yerine yüzüme doğru bir Şehvet Nefesi üfledi.

“Tanrılarım!”

O anda, *tekrar* aletinin etrafına boşaldığımda o da karşılık
olarak kıkırdadı.

Orgazm ile mırıltıları beni tamamen rahatlatıyordu. Ronak
daha da içeri kayarken kıkımın açıldığını hissediyordum.
Sylred bize katılmak için yatağa çıktı, vücudu Evert’in başının
üzerinde duruyordu, aleti hazırды ve beni bekliyordu.

“Gelmiş geçmiş en kötü manzara,” diye mırıldandı Evert.

Başının üzerinde asılı duran Sylred’in testislerinden ke-
sinlikle uzağa bakarken yüzündeki ifadeye kıkırdadım, ancak
Sylred başımı tutup ağzımı tekrar aletinin üzerine çektiğinde
kıkırdamam kesildi.

Aynı anda eller beni istila etmeye başladı. Parmaklar klistorisimin üzerinde dans ediyordu, diğer parmaklar meme uçlarımı çekerken daha fazlası kalçalarımı kavıyor, saçlarımı karıştırıyordu.

Gözlerim kapalı, sırtım kemerli, mırıltılı titreşimler içimde akarken üç alet içimde daha da ileri itiliyordu. Dördümüz mükemmel bir şekilde senkronize hareket ederken Ronak sonuna kadar itti.

“Siktir, *evet*,” diye hırladı arkadan.

Dudaklarım Sylred'in üzerinden kaydı, hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar dolu hissederek doğruldum ve tıslarcasına nefes aldım.

“Aman Tanrım. İçimdesin,” dedim yüzümü buruşturarak. “Çok büyüksün. Biraz acıtıyor. Garip hissettiriyor. *Çok* garip hissettiriyor. Tanrım, kımıldama!”

Ronak ve Evert dondu. Bir süre öylece kaldık. Her ne kadar hareketsiz kalmanın onları öldürdüğünü söyleyebilsem de genfinlerim Ronak'ın cüssesine alışmam için bana zaman tanıyordu.

Kim bilir ne kadar zaman sonra tekrar nefes alabildiğimi hissettim. Biraz yer değiştirdim, artık iki aletin birden içime girmesine daha alışkındım. Ronak hâlâ biraz acıtıyordu ama acıyla ilgisi olmayan bir zonklama başlamıştı. Kalçalarımı hareket ettirmeye başladım, genfinlerim hareketsiz durmaya ve mırlamaya devam ediyordu, kontrolü elime almama izin vermişlerdi.

Daha cesur davranarak aşağı yukarı hareket etmeye başladım. Aşağı baktığımda erotik manzaraya hayran kaldım. “Ah, dostum. Bunu yapıyorum,” dedim, daha hızlı hareket etmeye başladığımda nefes nefese. “Şu anda kontrol tamamen bende, çocuklar.” Kendimi durduramadan neşeyle yumruğumu kaldırdım.

Evert kıkırdadı ve mırıltısı kesildi. “Evet, öyle, Kaşınıtılı. Peki şimdi eski düzenimize dönmeye hazır olduğunu düşünüyor musun, yoksa üç eşin olduğunu unuttun mu?”

Ah. Doğru.

Kıçıma başarılı bir şekilde girildiği için kendimi çok hevesli hissediyor, Sylred’i bir reklam filmindeki lanet bir vakum gibi emiyordum.

Adamlar tekrar hareket etmeye başladığında, Ronak ile Evert’in aletlerinin içimde aşağı yukarı okşandığını ve onları ayıran ince duvara doğru kaydığını hissedebiliyordum. Bu harika bir histi, Sylred’in aletinin etrafında ağzımdan yüksek bir ses çıktığında utanmıyordum bile.

Sylred parmaklarıyla saçlarımı çekiştirirken, “Bakın, eşimiz üçümüz de içindeyken ne kadar güzel,” diye homurdanıyordu.

Ronak’la Evert hızlanarak beni sert ve hızlı bir şekilde becermeye başladılar. Her hareket ettiklerinde ağzım Sylred’in aletinde daha da ileri gidiyordu, ta ki ben boğulacakmış gibi olup her hamlede yutkunana kadar.

“Siktir,” diye küfretti, aleti dilime karşı gerilmişti. “Dayanamayacağım.”

Kulaklarım onların homurtularıyla inlemelerinin yanı sıra kendi vahşi inlemelerimle doldu. Her şey o kadar erotik ve mükemmeldi ki her yere Şehvet sızdırmaya başlamıştım. Üçü de homurdandı, bir şekilde daha da sertleştiler.

“Lanet. Olası. Şehvet,” diye homurdandı Evert.

Bu konuda kendini beğenmiş hissetme yeteneğim bile yoktu çünkü bir el klitorisime tekrar bastırmaya, sıkıştırmaya başlamıştı. Sert ve hızlı bir şekilde boşaldım.

“Siktir!” diye homurdandı Evert.

“Aynen öyle,” dedi Ronak arkamdan, kıvrımlı omurgamı okşarken. “Onun sikinin etrafında kasılmaya devam et, küçük iblis.”

Öyle de yapıyordum. Yoğun orgazmım Evert'i kendi boşalmasına sıkıştırıyor, Sylred'i eskisinden daha büyük bir şevkle emmemi sağlıyordu. Ardından ikisi de beni sperm-leriyle doldurdu. Sylred'i büyük hevesle yalıyordum, ancak son damlasına kadar yuttuğumda Ronak beni göğüs göğüse gelecek şekilde kaldırdı. Elleri saçlarımda gezinirken ağzıma sahip çıkıyor, tadımın hâlâ Sylred gibi olduğunu umursamıyor, kükreyerek boşalırken aletini kıcımın derinliklerine itiyordu.

Dördümüz terli uzuvlar ve kanatlardan oluşan bir yığın hâlinde yere yığıldık. Bir noktada kanatlarım geri çıkmışlardı ama ne zaman olduğunu bilmiyordum. Dörtlü seksler sırasında sorumlu tutulamazdım.

BÖLÜM OTUZ

Evert kıcıma alaycı bir şaplak attı. “Yeterince orgazm oldun mu, Kaşıntılı?” diye dalga geçti.

“Şimdilik,” demeye çalıştım. Ancak gerçekten, üç farklı erkekten gelen spermier teninize yapışmışken ne kadar kibar olabilirdiniz ki? “Daha fazlasına ihtiyacım olduğunda sana haber veririm.”

Gülerek beni başımın üstünden öptü. “Çok açgözlüsün.”

“Ağrın var mı?” diye sordu Sylred tatlı bir şekilde.

“Evet ama hoşuma gidiyor,” diye dürüstçe cevap verdim.

Homurdandılar. “Öyle söyleme. Sadece seni tekrar becermek istememize neden olacaksın,” dedi Ronak.

“Üzgünüm.” Değildim.

“Gitmeliyiz,” dedi Ronak, ayağa kalkan ilk kişi olarak. “Bu hücrede olmaktan bıktım.”

O hareket ederken onu ve muhteşem bronzlaşmış kaslı kıcının esnemesini izleme fırsatını değerlendirdim.

Sonra diğeri iki genfin de kalktıklarında dirseğimi bükerek başımı elime dayadım ve manzarayı izledim. Evert’le Sylred pantolonlarını giydiklerinde bedenleri örtülürken, içimden kaçan hayal kırıklığına uğramış iç çekiş engel olamadım.

Aşk Meleği'nin Suçları

“Orada öylece yatıp bize mi bakacaksın, Kaşıntılı?”

“Şuradaki vahşi canavar elbisemi mahvetti,” diye cevap verdim. Ayağa kalktığımda acıyla hafifçe irkilsem de bozuntuya vermedim çünkü ben bir baş belasıydım.

Sylred, vahşi Ronak'ın üzerinde durduğu elbiseyi alıp bana uzattı. Elbiseyi başıma geçirdim, o da arkasını kanatlarımın bağlamama yardım etti. Buruşuk olmasının dışında, yıpranmıştı.

Bağcıklarını bağlamayı bitirirken, “Bir hafta boyunca burada mahsur kalmak istemiyorsak geçide geri dönmeliyiz,” dedi Sylred.

Tamamen giyinmiş olan Evert odadan çıktı ve Ronak için bir pantolonla geri döndü.

Kaşlarımı çattım. “Birinden pantolon mu çaldın?”

“Ben çalmadım. Onlar teklif etti.”

Homurdandım. “Elbette. Sen onlara ‘benimle uğraşmayın’ bakışını attıktan hemen sonra eminim anında teklif etmişlerdir.”

Sırıttı. “Beni çok iyi tanıyorsun.”

“Alfa'nın şuradaki küçük kıyafet yığnında iç çamaşırı varmı?” diye sordum.

Evert güldü. “Sen yokken koklaması için ona senin kullanılmış iç çamaşırlarından getirdiğimizi mi sanıyorsun?”

Beklentiyle ona göz kırptım. “Eee? Yaptınız mı?”

Yine güldüğünde Ronak gözlerini devirdi.

Dürüst olmak gerekirse, sorunun *o kadar da tuhaf* olduğunu düşünmemiştim. “Şey... benden çok fazla, eee... akıntı geliyor,” dedim, bacaklarımdan aşağı daha fazla döl damlarken.

“Bu hijyenik değil. İç çamaşırı giymem gerekiyor.”

“Üzgünüm, Kaşıntılı. Sanırım çıplak gitmen gerekecek.”

Hiç de üzgün görünmüyordu. Aslında, sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmiş görünüyordu.

“Al bakalım,” dedi Sylred, üzerimi biraz temizleyebilmem için yataktan battaniyeyi alarak. Onu yanağından öptüm. “Çok kibarsın.”

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp beni öptü. “Aletimi boğazına soktuğumda kibar davrandım mı?”

Kaşlarım onun müstehcen konuşması karşısında şaşkınlıkla havaya kalktı ve... evet. Yine azmıştım.

“Eee... Acaba yapabilir miyiz...”

Sylred bana güldü. “Doyumsuzsun.”

Omuz silktim. “Sizler denediğinizde seks konusunda gerçekten çok iyisiniz.”

Üçü de dönüp bana baktı. “*Denediğimizde mi?*” diye sordu Ronak kuşkuyla.

“Evet. Denediğiniz zaman. Diğer zamanlarda hep aynı olmuyor. *Her seferinde* harika olamazsınız,” dedim yüzümü asmadan.

“Sana gününü göstereceğim,” diye homurdandı Evert.

Üzerime atlamadan önce Ronak onu durdurmak için elini göğsüne koydu. “Bizi kışkırtıyor, aptal. Her zaman tatmin olduğunu çok iyi biliyor. Sadece onu tekrar becermeni istiyor ama eşimizin sabretmeyi öğrenmesi gerekiyor.”

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. “Tamamen sabırlıyım.”

“Değilsin.”

“Öyleyim.”

“Pekâlâ,” dedi Sylred aramıza girerek. “Emelle, daha fazla seks yapmamız için bizi kışkırtmak yok. Geçidi kaçıramayız ve yakında bizim için açılacak.”

“Peki,” diyerek pes ettim ve onları hücreden dışarı, kapıya doğru takip etmeye başladım. Gardiyan açık tuttuğu kapıda bizi bekliyordu. “Geri döndüğümüzde daha fazla seks istiyorum. Ayrıca en az beş orgazm daha. Ya da sadece kendimle seks yapacağım. Ben *her zaman* aynıyım.”

Muhafız şaşkınlıktan boğuk bir ses çıkardı. Az önce neyin peşinde olduğumuzun kokusunu aldığından şüphesiz burun deliklerinin açıldığını gördüm. Hayvani gözleri yarım saniyeliğine parlamıştı ama Ronak ona hırladığında adam hemen gözlerini benden kaçırdı. “Özür dilerim, Kovan Fircrown. Durumunuzdan... kurtulduğunuzu gördüğüme sevindim.”

Ronak’ın hırıltısı azaldı ve sertçe başını salladı. “Teşekkür ederim. Şimdi gidiyoruz.”

Dördümüz ana bölüme geri döndük.

Siyah beyaz yaldızlı tüylerime bakarak, “Tüylerin farklı,” dedi Ronak.

Daha iyi görebilmesi için kanatlarımı biraz açtım. “Evet. Komik bir hikâye. Artık bir iblis-melek-kum adam-muhtemelen diğer Perde varlıkları-patron aşk meleği karışımı olduğum ortaya çıktı.” Düşünceli bir şekilde dudaklarımı büzdüm. “Daha iyi bir unvan bulmalıyım.”

Ronak bana kuşkuyla baktı. “Sen... sen gerçekten bir iblis olduğunu mu söylüyorsun?”

Yüzünün sert düzlemlerine aptalca kendini beğenmiş ve eğlenen bir ifade yerleşti. “Tamam, öncelikle şu bakışı yüzünden sil. İkincisi... evet.” Saçmalamak için ağzını açtığında hemen sözünü kestim. “Lanet olası adanıza indiğimde bir iblis değildim! Bu daha sonra oldu.” Duraksadım. “En azından böyle olduğundan oldukça eminim. Yani, yüzde seksen eminim. Siyah tüyleri alana kadar olduğunu sanmıyorum, o da yıllar sonra oldu,” diye açıkladım.

Kendini beğenmiş bakışı yüzünden hiç gitmemişti. “Haklıydım,” diye belirtti.

“Elbette bu açıklamada duyduklarınızın hepsi bu kadar.”

Konuşmamız, az önceki ihtiyarın bizi fark edip yanımıza gelmesiyle kesildi. “Ronak, iyileşmişsin,” dedi, yüz ifadesi şaşkınlığını gizliyordu.

Ronak saygılı bir şekilde başını sallayarak, “Evet,” diye cevap verdi. “Eşim vahşi hayvanımı evcilleştirmeyi başardı.”

İhtiyar bana şaşkınlıkla ve hatta belki de isteksiz bir hayranlıkla baktı. “Pekâlâ,” dedi tüylü kanatları sırtında düzelerken. “Rahatladığımı söylemek hafif kalır. Seni kendine gelmiş gördüğüme sevindim.”

“Teşekkür ederim, biz gidiyoruz-”

Ronak cümlesini tamamlayamadı çünkü o anda üstümüzde bir yerde büyük bir patlama oldu. Hatırladığım son şey, devasa ahşap binanın çatırdayarak yarılmasıydı.

BÖLÜM OTUZ BİR

Daha önce gün ışığı olmayan yerde aniden gün ışığı belirdi ve tavan parçalandıkça büyük tahta kıymıkları düşmeye başladı. Tozla enkaz düşerken çığlıklar yükseldiğinde Ronak beni yere yatırıp vücudumu kendi vücuduyla kapladı.

Etrafımızda bağırışlarla çarpma sesleri duyuyordum. Ronak'ın kolları arasından yukarı baktığımda yıkılmış tavana tünemiş bir tür devasa hayvan gördüm.

Pullu ve siyahtı, en az iki sıra jilet gibi keskin dişleri ile irisleri ya da göz bebekleri olmayan iki büyük zümrüt renginde gözü vardı. Çığlık atmak için ağzını açtığında siyah, kötü kokulu bir şey etrafa yayılıyordu. Ağzından siyah kıvılcımlar fırlarken bunlar nereye düşerse düşsün yanıyor, havayı sülfür kokusuyla dolduruyordu.

“Phoukalar!” diye Ronak'ın bağırdığını duydum. “Emelle'i buradan çıkarmalısınız!”

Ayağa kalktım, hem Evert hem de Sylred ellerimden tutup beni bir zamanlar dimdik ve kusursuz duran yıkık duvara doğru çekmeye başladılar. Molozla tahta parçalarından oluşan bir yığın ile dışarıda koşup bağırان genfinleri görebiliyordum.

Neredeyse ayağımdaki enkaza takılacaktım ama Evert beni dik tutmayı başardı. Dışarı çıktığımızda gördüğüm yıkım karşısında dehşet içinde etrafıma baktım. O phouka hayvanları *her yerdelerdi*. En az iki düzine kadar olmalılardı.

Kasabanın altını üstüne getiriyorlar, garip kıvılcım nefesleriyle sağda solda bir şeyler yakıyorlardı. Bir yandan da daha fazlası sokakları arşınıyor, yollarına çıkan genfinleri ısıyor, onlara saldırıyordu. Genfinlerin tek avantajı kanatlarıydı ama yukarı baktığımda prensin yüce peri askerlerinden oluşan bir sürünün havada konuşlandığını, ellerinde yaylar olduğunu gördüm. Phoukalardan kaçmak için uçmaya çalışan herhangi biri düzinelerce okla vuruluyordu.

Ronak bizi eskiden bir tür kafe gibi görünen yıkık bir binaya çekti. Mobilyaları parçaladı, birini önümüze koydu ve diğerini üstüne yığıdı. Duvardaki delikten dışarıdaki yıkımla çılgınlığı izlerken altına çömelmemizi sağladı.

“Burada kalamayız!” diye bağırdı Sylred gürültünün arasında. “Emelle, görünmez ol ve isyan adasına geri dön.”

İtiraza başladığımda üçü de üzerime çullandı. “Derhâl, Emelle!” diye hırladı Ronak.

Tartışmaya yer bırakmadan, “Tamam, görünmez olacağım ama gitmiyorum,” dedim onlara kararlı bir şekilde.

Tek nefesle Perde’ye girdim... ve Ronak tamamen kendini kaybetti.

Patlayan bir bomba gibi tüm vücudu sarsıldı, ardından öfkeli vahşi hayvanı ortaya çıktı.

“Ah, siktir!” diye bağırdı Evert, Ronak’ın kendisine saldırmak için savurduğu pençesinden zar zor kaçmıştı.

Tekrar görünür hâle gelerek Ronak’ın sırtına atlayıp kollarımı boynuna doladım. “Ronak!” diye çığlık attım kulağına.

Tenim onunkine dokunur dokunmaz vücudunun yeniden sarsıldığını hissettim. Ronak öne doğru sendeleyerek dizlerinin üzerine düştü. Nefes nefese bana bakıyordu, gözleri tekrar siyaha dönmüştü.

“Sikeyim,” diye küfretti Evert.

Ronak’la ben ağır ağır nefes alıyorduk, birbirimize bakarken bir şeyin farkına varmıştık.

“Perde’ye giremem,” dedim. “Eğer girersem tekrar vahşileşir.”

Ronak hâlâ nefes nefese olmasına rağmen, “Fark etmez,” dedi dişlerini sıkarak. “Yap şunu. Senin için en güvenli yol bu.”

Sylred bir elini kirli yüzüne götürdüğünde alnında bir kesik gördüm, başına bir şey düşmüş olmalıydı. “O haklı, Emelle. Eğer işler kötüye giderse bunu yapmak zorundasın. Ronak vahşi hâliyle savaşılabılır; sen güvende olduğun sürece onu bu durumdan çıkarma şansın var. Ancak hepimiz senin iyi olduğunu bilmeliyiz.” Sylred çocuklara geri döndü. “Portal için buluşma yerine geri dönmeli ve buradan gitmeliyiz.”

Ronak başını salladığında titreyerek ayağa kalkarken kollarımı onun etrafından çektim. Saklamaya çalışsa da hayvandan kendisine dönüşmenin sarsıntısı ona zarar vermişti, ayrıca demir hücresi tarafından uzun süre zayıflatılmış olmanın etkilerini hâlâ hissettiğini biliyordum.

“Ben önden gideceğim,” dedi Ronak sert bir sesle. “Siz ikiniz onu kuşatın. Silahımız yok, bu yüzden yarı hayvan gibi davranmak zorundayız.” Bana baktı. “Koşmayı bırakmayacaksın. Eğer ayrılırsak geçide doğru gitmeye devam edersin. Eğer tehlike gelirse Perde’ye gireceksin.”

“Ama sen-”

Sözümü kesti. “Fark etmez. Sen görünmez ol. Prens seni istiyor. Senin arkadaşın olduğumuz için bizi cezalandırıyor.

Hiçbirimizi yakalayamadığı için çok kızgın. Seni ele geçirmesine izin *verme*.”

Tartışmak, onlarla kalmam için ısrar etmek istiyordum ama gözlerindeki sertlik asla yumuşamıyordu. Şu anda ihtiyacı olan şeyin planını kabul etmem gerektiğini biliyordum, böylece sürüsünün geri kalanını güvenli bir yere götürmeye odaklanabilirdi.

“Üçünüz geçide vardığınızda Emelle’i güvende tutun. Eğer isyan adası tehlikeye girerse başka bir yere gidin ve saklanın.”

Gitmek için hamle yaptığında kolunu yakaladım. “Bekle, sen ne olacaksın?”

Başını iki yana salladı. “İnsanlarımızı bırakamam. Onları korumaya çalışmalı, onlara yardım etmeliyim.”

“Sakın buna cüret etme,” diye tısladım. “Sensiz gitmiyorum.”

Ronak ilgisiz bir şekilde bana baktı, sonra omzumun üzerinden Evert’e göz attı. “Bu bir emirdir. Şimdi gidelim.”

Dönüp ilerlemeye başladığında arkasından bağırdım ama Evert beni kolumdan çekiştiriyordu, Sylred de eliyle ağzımı kapatmıştı.

Sokak berbat durumdaydı.

Genfinler yerde ölü gibi yatıyordu. Kaldırım taşları kararmış, buharlaşmıştı; caddenin yukarısındaki ve aşağısındaki kubbeli binalar çökmüştü. Moloz yığınlarıyla o garip siyah dumandan başka bir şey yoktu.

Etrafımızda çığlıklar, kavgalar ve ağlayanlar vardı. Üç ölü genfin cesedinin başında hıçkıra hıçkıra ağlayan küçük bir kız gördüğümde Sylred’in yanından geçerek onu kucağıma aldım. Çığlık atıp kaçmaya çalıştı ama onu bırakmayacaktım. Tartışmak üzereymiş gibi görünen Evert’e ters ters baktım.

“Hadi,” diye tersleyip beni tekrar öne doğru çekti.

Yıkık binaları avantajımıza kullanarak caddenin kenarından ayrılmadık. Tüm hayvanlar arkamızdaki ana binada yoğunlaşmış gibi görünse de önümüzde yüce peri askerleriyle savaşılan genfinler vardı ve onları parçalamakla tehdit eden daha fazla phouka da vardı.

Sylred küçük kızı benden alıp göğsüne bastırdı. Havadaki yoğun duman nefes almayı zorlaştırıyordu ama aynı zamanda bize normalde sahip olamayacağımız bir koruma da sağlıyordu. Kız çığlık atmaya ve hıçkırmaya devam ederken Sylred’in hemen mırıldanmaya başladığını, kızı yatıştırmak için havayı garip ses gücüyle doldurduğunu duydum.

Ancak bu da aleyhimize işliyordu çünkü üzerimize yağan garip duman ve kül yüzünden gözlerim yanmaya başlamıştı. Tek görebildiğim yanımdan geçen gölgelerdi. Bir köşeyi döndüğümüzde bir çift phouka bizi fark etti. İkisi de Ronak’ın üzerine atılınca içimden bir çığlık koptu.

Bu şeyler aygırlar kadar büyüktü; ancak sürünge vücutları, hırlayan ağızlarından ve tüten burun deliklerinden kıvılcımlar çıkan garip kertenkeleleri andırıyordu.

Ronak gömleksizdi, zayıflamıştı ve hayvanıyla hâlâ sallantılı bir ilişki içindeyken bile onları alt etmekte tereddüt etmiyordu. Güçle donanmış eşim iki hayvanın da önüne geçerek onları bizden uzak tutuyordu. Bir bacağına kaldırarak ilkinin göğsüne bir tekme attı; gücü hayvanın geriye uçmasını ve bir yığın hâlinde, sersemlemiş, eskisinden daha da sinirli bir şekilde yere düşmesini sağladı.

Ancak Ronak çoktan ikinci phoukaya geçmiş, onu çıplak elleriyle boynundan yakalayıp omurgasını kırmıştı.

Tüm bunları sadece saniyeler içinde yapmıştı. Gözleri altınla siyah arasında gidip geliyor, kaslı vücudu adrenalin ve

gerginlikle titriyordu. Etrafımızı saran daha fazla gölge gördüğümüzde, bu sefer yarım düzine yüce peri askerinin eşlik ettiği iki canavar daha vardı. Askerler bir bütün olarak hareket ediyordu, hareketleri o kadar mükemmel bir şekilde senkronize edilmişti ki tuhaf görünüyordu.

Ronak, on kat daha korkunç görünmesini sağlayarak kendini onların önüne attı. “Gidin!” diye bağırdı bize.

Sylred beni diğer yöne doğru çekmeye başladığında çocuk hâlâ kollarındaydı. “Bekle!” Umutsuzca ellerinden kurtulmaya çalışıyordum, tabii ki bırakmıyordu.

“O kadar çok kişi onu öldürecek!”

“Eğer sana bir şey olursa bu da onu öldürür!” diye bağırdı Sylred bana.

Geriye dönüp baktığımda Ronak’la Evert’in sürüyle savaştığını gördüm, ancak silahları yoktu ve sayıca çok azlardı. Onları şimdi terk edersem öleceklerini kesin olarak biliyordum.

Bunun olmasına izin vermeyecektim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Ronak'la Evert'i ölüme terk etmeyecektim. *Yapamazdım.*

“Kızı geçide götür!” dedim Sylred'e aceleyle.

Sonra görünmez oldum.

Sylred adımı haykırdı ama ben çoktan havalanmış, genfin-
lerimi kesmeye çalışan yüce perilere doğru uçuyordum.

Yaklaştığımda Ronak'ın vahşi hâline geri döndüğünü gördüm, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Hayvani içgüdülerinin olabildiğince vahşi olacağına güveniyordum. Belki onun hayvaniliği ve benim sinsi saldırılarımla kaçmayı başarırdık.

Bir dükkânın çatısına tünemiş yüce bir perinin arkasından uçtuğumda o da okunu Sylred'e doğrultmuştu. Sylred, kollarında çığlık atan kızla boğuştuğundan fark etmemişti. Perinin sırtında demir uçlu oklarla dolu bir sadak, kemerinde de bir hançer vardı. Cisimsiz elimi hançerin kabzasının üzerine koyarak görünür hâle geldim, kılıcı kaptım ve o daha Sylred'e ok atamadan kılıcı sırtına sapladım.

Peri çatıya yığıldı, ben de yayı kollarından çekip alırken sadağı omzuma ve kanadıma geçirdim. Ayaklarımı kubbeli çatıya dikerek bir ok yerleştirdim, sonra yüksekteki periye doğru ilerledim.

Altmış yılı aşkın bir süredir Dünya’da aşk meleğiydim. Yay kullanmakta çok iyiydim. Bu yüzden ok üstüne ok attığımda rüzgâr beni rahatsız etmezdi. Hareket eden gölgeler beni korkutmuyordu. Duman gözlerimi yakıyordu ama göz-yaşlarımı omzumla temizleyip ok fırlatmaya devam ediyordum.

Daha ne olduğunu anlamadan üç yüce periyi yere sermiştim. Onlar misilleme yapamadan gökyüzüne fırladım, kanatlarım beni başka bir çatıya götürdü, sonra diğer okçular bana nişan almaya başlayamadan tekrar yere indim.

Ronak aşağıda iki yüce peri ve bir phouka ile savaşıyordu, ancak Evert’i hiçbir yerde göremiyordum. Ronak hırlayan bir tehdit olsa da çıplak göğsünde birçok yerden kan damladığını görebiliyor, hayvaniliğinin bile onu uzun süre ayakta tutamayacağını biliyordum.

Üç oku aynı anda yerleştirip eşime kıvılcımlar saçmaya çalışan phoukaya doğru fırlattım. Oklar yaratığın boynuna isabet ettiğinde yaratık başını sallayarak öfkeli ve acı dolu bir çığlık attı.

Bu sefer kafasına nişan alarak üç tane daha attım ama o anda yüce bir peri askeri tepeme indi, dengemi şaşırttı ve yayı ellerimden uçurdu.

Vücudum yuvarlak çatıya yayılıp kenardan düşerken hızımı kesemedim ve yere düştüm. Tam ellerimi altıma almak üzereyken asker tekrar üzerime geldi, beni saçlarımdan tutup yukarı çekti. Acı içinde çığlık attım, tekrar görünmez olmayı hatırlamadan önce sadece bir saniyeliğine sersemlemiştim.

Benim ani yok oluşum yüzünden yüce peri yere yayılarak düştü. Ayağa kalktığı anda hareketlerinin garip bir şekilde robotik olduğunu fark ettim. Ona bakmak için bir an gözlerimi diktiğimde garip bir şekilde ifadesiz görüldüğünü de fark

ettim. Aşırı odaklanmış, duygularını bastırmış gibi değildi; neredeyse gerçek bile değilmiş gibiydi.

Ancak bununla oyalanamazdım, bu yüzden şaşkınlığını kendi avantajıma kullandım. Fiziksel bir hamle yapıp kemeriindeki hançeri kaptım, sırtına sapladım ve ayağa kalkmadan kanadını ona doğru sabitledim.

Tekrar uçup onun ulaşamayacağı bir yere gittiğimde Evert'in yıkık dükkânlardan birinin içinde üç yüce peri ile savaştığını gördüm. Sadece pençeleri ve kırık bir masa ayağıyla savaşıyordu. Yardıma ihtiyacı vardı. Tıpkı Ronak gibi, Evert'in de birkaç yerinden kanadığını görebiliyordum, hırlayıp her şeyiyle karşılık verse de yoruluyordu.

Dumanın içinden uçarak umutsuzca ararken, enkazın içinde vücutlarında ölümcül yaralar açılmış bir çift cansız yüce peri buldum. Kılıçlarını kapıp Evert'in yanına uçtum. Aniden yanında belirdiğimde irkildi, ben olduğumu görünce hırladı.

Ona bir kılıç uzattım, küçük olanı kendime saklamak niyetindeydim ama onu da alıp beni arkasına itti. "Siktir, burada ne işin var senin?"

"Seni bırakmayacağım!" dedim hemen.

Evert bana homurdandı ama sonra yeni bir güçle üç yüce periye saldırmaya başladı, iki elinde de birer kılıçla askerlere saldırıyordu. Ben başka bir okla yay aramaya fırsat bulamadan saniyeler içinde onları hakladı.

Sarsılarak bana doğru döndü, kılıçlarının bıçakları kan içindeydi. Yüzü öfkeyle benek benekti. "Defol git buradan!"

Belki daha önce onun süper korkunç suratı karşısında sinerdim ama artık onlarla başa çıkabilecek kadar genfin öfkesiyle uğraşmıştım. Ona ters ters baktım. "Hayır."

Bana hırladı ve beni sarsmak istermiş gibi omuzlarımdan kabaca tuttu. "İnatçı bir baş belasısın!"

“Ne yazık!”

Bana bir şey söylemek için ağzını açtı ama acı dolu çığlıklar havada çınlayarak onu kesti. Dışarıya koşmadan önce bir an için birbirimize baktık. Çığlıkların yerdeki yüce bir periden geldiğini, vahşi Ronak’ın ona saldırdığını gördüğümde tökezleyerek durdum. Perinin çığlıkları, Ronak ileri atılıp dişleriyle perinin boğazını acımasızca parçaladığında kesildi.

Kan ve irin tüküren Ronak bize doğru döndü; dişlerinden molozların üzerine kan damlıyordu.

“Ronak,” dedim ellerimi kaldırarak. “Biziz.”

Ancak beni duymuyordu, hâlâ orada olduğunu gösteren siyah gözleri de yoktu. Hayvanı öne doğru ilerledi, beni kucaklayıp göğsüne yaslayarak korumaya aldı.

Evert yaklaşmaya çalıştığında kükredi ve dişlerini gıcırattı.

“Sikeyim, Ronak!” diye tersledi Evert.

“Evert!”

Kafalarımız Sylred’in bağırdığı yöne doğru döndü.

“Portal!”

Sylred dönüp yolu işaret etti.

Ronak’ın beni takip etmesini sağlamam gerektiğini ve bunu yapabilecek tek kişinin ben olduğumu bildiğimden, onun elinden kurtulabilmek için yeterince uzun bir süre görünmez oldum. Burada kalıp tek başına savaşımasına izin vermeyecektim. Halkını savunmak isteyebilirdi ama eşi olarak onu savunmak benim görevimdi. Onun önünde yeniden belirdiğimde ulaşamayacağı bir yerde durmaya dikkat ediyordum.

“Hadi, Alfa,” diye onu ikna etmeye çalıştım. Beni yakalamak için hamle yapsa da geri sıçırıyordum. “Beni yakalaman gerekecek.”

Yanıt olarak hırladı ama tam da umduğum gibi beni takip etmeye başladı. Dönüp Sylred'e doğru koştum, Evert arkamızı kolluyordu.

Her adımda Ronak'ın bana yaklaştığını, ondan kaçtığım için bana duyduğu hoşnutsuzluğu hırıldayarak dile getirdiğini hissedebiliyordum.

“Buraya!” Sylred yolu işaret ettiğinde bir zamanlar bir tür bar olan yıkık binanın içine daldım. Geçit zaten oradaydı, diğer genfinler içinden geçiyordu. Bazıları yaralıları taşıyordu ama geçit dalgalanıyor, kenarlardan yanıp sönüyordu.

“Acele edin! Kapanmak üzere! Gidin!” dedi Sylred.

Ben gitmezsem o ve Evert'in gitmeyeceğini bildiğimden, ayrıca Ronak'ı geçirmem gerektiğinden, Ronak'ın pençeli elinin gömleğimin arkasını kavradığını hissettiğim anda diğerleriyle birlikte ileri atıldım.

İçinden geçerek düştük ve yere yığıldık.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Tüm vücudum kocaman bir çürük gibi hissettiriyordu ve bu inişin de pek yardımı dokunmamıştı. “Of.”

Ronak üstümdeydi, onu itmeye çalıştığımda hırladı.

İsyan adasındaki dev çadıra geri dönmüştük. Panik içindeki genfinlerin ve isyan askerlerinin yaralıları taşımaya çalışırken etrafta koşuşturduklarını görebiliyordum.

“Alfa, bırak beni!” diyerek çırpındım.

O da karşılık olarak enseme ısırdı.

“Ah!” Başımı çevirerek onu uzaklaştırmaya çalıştım. “Evert! Sylred!”

“Geldik,” dediğini duydum Sylred’in. “Kalkmana yardım ederdik ama vahşi eşin bize ölümcül bakışlar atıyor.”

Sinirle bir nefes çekerek Ronak’ın karnına dirsek attım. Şaşırmış gibi bir “oof” sesi çıkardı, ben de o anı kullanarak altından sıyrılıp ayağa kalktım.

Önümü kesmek için ayağa fırladığında uzanıp burnuna vurdum. “Kötü çocuk,” dedim ona sertçe.

Şaşırmış bir hâlde durup bana baktı. “Bu daha iyi,” dedim ona. “Şimdi topukla.”

Aşk Meleği'nin Suçları

Altın rengi gözleri şaşkınlıkla bana bakmaya devam etse de tekrar saldırmaya çalışmıyordu, bu yüzden bunu bir kazanç olarak gördüm.

Ona bakıp başını kaşıdım. “Aferin, oğlum.”

Kuyruğunu mutlu bir şekilde salladı.

Evert ve Sylred bana bakakalmışlardı.

Üç genfine de iyice baktım ve her bir kanayan yarayı, benekli çürüğü, yanık izini, derilerine bulaşmış külleri aklıma kazıdım.

“Siz iyi misiniz?” Onları daha iyi inceleyebilmek için yaklaştım.

Evert beni geçiştirerek yüzümü tuttu. “Lanet olsun, biz iyiyiz. *Sen* iyi misin?” Mavi gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. “Neden her yerin morarmış? Sana kim dokundu? Onların işini bitireceğim.”

“Çatıdan düştüm.”

“O zaman lanet çatının işini bitireceğim.”

Yüzündeki son derece ciddi ifadeye güldüm ve ona bir öpücük vermek için parmak uçlarımda ayağa kalktım. Küçük kız Sylred'in kollarında yeniden ağlamaya başlayınca arkamı dönüp nazikçe sırtını sıvazladım.

Üç yaşından fazla olamazdı, soluk sarı saçları ve ona uygun bir kuyruğu vardı. “Senin adın ne?” diye sordum.

Burnunu çekip Sylred'in koluna sildi. Sylred aldırmadı. “Tula.”

“Tula, bu çok güzel bir isim.” Gülümsedim.

“Babamlar yaralandı ve hareket etmeyi bıraktı,” dedi alt dudağı titreyerek.

Sylred'le birbirimize kasvetli bir bakış attık. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Onun küçük kalbinin kırıldığını hissediyordum; sanki bir pencere patlayarak açılmış da içeri

bütün rüzgâr ve bıçak gibi keskin bir soğuk dolmuş gibiydi. Saçlarını okşarken, “Biliyorum, tatlım,” dedim ona sessizce. “Hey, benimle gelip gerçek hayattaki bir prensesle tanışmak ister misin?”

Tula’nın gözleri büyüdü ve ağlamayı keserek, “Prenses mi?” diye sordu.

Başımı salladım. “Evet.”

“Tamam.”

Evert’e dönmek için hareket ettim ama Alfa’mı tam yanımda, o kadar yakınımda buldum ki doğrulmaya çalıştığımda sırtımla kolum onun göğsüne çarptı. “Ah. Gerçekten çok yakınsın.”

Mırlamaya başladı.

“Ah, Tanrı aşkına,” diye iç geçirdi Evert.

Viessa ve sürüsü sinsice yaklaştı. “Orada ne oldu öyle?” diye sordu Viessa.

“Prens’ten geniş çaplı bir saldırı. Yakında saldıracağını biliyorduk ama bu kadarını beklemiyorduk,” diye yanıtladı Sylred.

“Aşk meleği yüzünden!” diye seslendi biri.

Ses üzerine hepimiz arkamızı döndük ve geçidin olduğu yerde bir grup kanlı genfinin toplandığını gördük.

“Ben mi?” diye sordum.

“Evet, sen,” diye tükürdü genfin erkeği, beni phoukalara yem edecekmış gibi bakarak. “Onlarla eşleşmemiş olsaydın prens adımıza asla saldırmazdı,” diyerek suçlayıcı bir parmakla benimkileri işaret etti.

Etrafındaki genfinler aynı fikirde homurdanmaya başladığında, yanımda Ronak bir adım öne çıkıp hırslayarak vücudunu koruyucu bir şekilde önüme yerleştirdi.

“Evet! Prens onu istiyor! Bence onu ona verelim!” diye seslendi bir başka genfin.

“Neden denemiyorsun?” diye homurdandı Evert, sesi ölümcül derecede alçaktı.

“Hepimiz sakinleşelim,” dedi Sylred, her zamanki barışçı tavrıyla. “Adamız az önce saldırıya uğradı. Ne kadar kayıp olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Yeniden toparlanmalı, sonra da bir plan yapmalıyız.”

“Ne yapmamız gerektiğini biliyorum!” diye savundu genfin. “Aşk meleğini öldürmeliyiz.”

Midem ayaklarıma kadar inerken genfinin gözlerinde gördüğüm nefret karşısında istemsizce bir adım geri çekildim.

“Eşimi bir kez daha tehdit et,” dedi Evert. “Sana meydan okuyorum.”

Evert’in öfkesini, benim endişemi ve kızgın genfin grubunu fark eden Ronak önüme geçip bir uyarı hırıltısı daha çıkardı.

İşler çirkinleşmeden gitmeliydik. İsteyeceğim son şey bu genfinlerden herhangi birinin daha fazla savaşmak zorunda kalmasıydı.

Uzanıp Evert’in kolunu çekiştirdim. “Hadi buradan çıkalım. Prensesle konuşmaya gideceğiz.”

“Prenses öldü!” diye araya girdi diğer genfin. “Söylentiye göre seninle bir ilişkiye girmiş, seni prensten kurtarmaya çalışmış, bu yüzden kimliği ortaya çıkmış. Bana öyle geliyor ki bu savaşta bize zarar veren sensin.”

Arka taraftan, “Evet!” diye başka bir genfin sesi duyuldu. “Senin yüzünden evim saldırıya uğradı. Sürüm katledildi.”

“Özür dilerim,” dedim zayıfça, gözlerimden yaşlar süzülürken.

“Bence onu ve eşlerini de asın. Ona bağlanarak kendi halklarına ihanet ettiler.”

Yüzümdeki kan çekilirken adamlarımın üçü de gerilmişti, pençeleri saldırıya hazırlanmak için uzuyordu.

“Bu kadar yeter.”

Gruptaki herkes geçitten içeri giren tören alayına döndü. Özel muhafızlarının en önünde ve ortasında Prens Soora vardı.

Herkes onun kim olduğunu anladığında hepsi dizlerinin üzerine çöktü.

“Bu Prens Soora!”

“Bu prenses!”

“Bu imkânsız.”

“Bu gerçekten o!”

Prens Soora önümüzde durana kadar sesler bir ileri bir geri gidip geliyordu. Her zamanki ipek elbiseleri ve tacıyla değil, hepsinin giydiği savaşçı derileriyle isyancılara bakıyordu.

“Beni iyi dinleyin,” dedi herkese bakarak. “Aşk meleği Emelle ölümünden sorumlu değil çünkü böyle bir şey olmadı. Aslında, dünyanın geri kalanı pes etmişken ve öldüğümü düşünürken beni kurtaran oydu. Bugünkü korkunç saldırının suçlusu da o değil. Suçlu Prens Elphar. Emri veren oydu. Eğer şimdi suçu yanlış yere atarsanız o çoktan kazanmış olur çünkü bizi çoktan böldü. Onu yenmek için bir şansımız varsa oyunlarına kanmamalı, hata yapmamalıyız. Çok fazla oyunu olacak. Prens bizimle oynamaktan hoşlanıyor. Biz daha karşılık verme fırsatı bulamadan kazanmasına izin vermeyin.”

Yüzü sertti ama lavanta rengi gözleri nazik bir şekilde isyancılara bakıyordu. “Size söz veriyorum, bunu onun yanına bırakmayacağız. Liderlerinizle buluşun, ölülerinizi onurlu bir

şekilde gömün, sonra karşılık vermeye hazır olun. Yoksa siz düşündüğüm devrimciler değil misiniz?”

Toplanan genfinlerin hepsi koro hâlinde, “Evet,” dediler.

“Aşk meleği davamız için çok önemli. Ona saygılı davranırsanız bu, işi kazanmamıza yardımcı olabilir.” Prenses Soora bana döndü. “Gel.”

Sersemlemiş bir hâlde, o ve muhafızları dışarı çıkarken tek yapabildiğim onu takip etmektir. Yolda, Prenses Soora'nın muhafızlarının yaralıları için tıbbi malzeme indirdiği çok sayıda araba sıralanmıştı.

“Kaç yaralı olduğuna dair bir sayım var mı?”

“Geçit açıldı ve on beş dakika boyunca açık kaldı,” diye cevapladı prenses, bizi sokaktaki en büyük arabaya götürürken. “Çıkarabildiğimiz kadarını çıkardık ama yüce peri geçidi kapatmak zorunda kaldı. Çok fazla kişi çok hızlı bir şekilde geliyordu, o da dayanamadı. En kısa zamanda portal gücüne sahip başka bir yüce peri bulmaya çalışıyoruz, böylece takviye kuvvetlerin yanı sıra bir kurtarma ve geri alma ekibi de gönderebiliriz. Ancak bu yaygın bir güç değil. Zaten bizim tarafımızda çok fazla yüce peri yok. Prensin onlara bahsettiği üstünlüğün tadını çıkarıyorlar.” Ronak hariç hepimiz arabanın içine doluştuk, o atlara bakıp çenesini şaklatıyordu.

Islık çalarak bacağımı sıvazladım. “Hadi, Ro-Ro.”

Bana dönüp homurdansa da bir orman kedisinin tüm zarafeti ve üstünlüğüyle arabanın içine atladı. Bana doğru gelen Evert'i iten Ronak öne doğru ilerledi, sonra bacaklarımın arasına, kalçalarının üzerine oturdu. Başını tekrar okşadım, kuyruğu ileri geri sallanırken küçük bir mırıltı çıkardı.

Prenses Soora mor bir kaşını kaldırdı. “Şu an hayvan hâlinde ama merak etmeyin, kimseye saldırmaz. Sanmıyorum.”

Sanki bu tamamen kabul edilebilir bir şeymiş gibi başını salladı. Soora'nın bu yönünü seviyordum. Mükemmel bir şekilde dengeli ve şımartılmış bir prenses gibi görünebilirdi, ancak aslında çok fazla sarsılmayan bir baş belasıydı.

Tula hükümdara doğru baktı. "Ah, neredeyse unuttuyordum. Prenses Soora, bu Tula. Tula, Prenses Soora ile tanış."

Sarışın kız Sylred'in göğsünden dışarı baktı. "Sen gerçek bir prenses misin?" diye sordu Soora'ya şüpheyle.

Prenses gülümsedi. "Öyleyim. Tanışmamızda tacımı takmadığım için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Tula. "Mor saçlarını sevdim."

"Teşekkür ederim."

Tula ona gülümsedi, sonra bir kez daha Sylred'e yaslandı, malikâneye geri dönerken arabanın sallanmasıyla kısa sürede uykuya dalmıştı.

Yolun geri kalanında sessiz kaldık, hepimiz az önce olanları düşünüyorduk. Kalbim tüm genfinler için acıyordu ve bugün kaç tanesinin öldüğünü öğrenmekten korkuyordum. Evert kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine yaklaştırdı; Sylred ise diğer tarafıma oturmuş, parmaklarını benimkilerin arasından geçirmişti. Tüm bu dokunuşlar için minnettardım çünkü hepsinin burada olduğunu, kurtulduğumuzu bilmek beni rahatlatıyordu. Ancak aynı zamanda, küçük Tula'nın babası da dahil olmak üzere pek çoğunun kurtulamamış olması kalbimi kırıyordu.

Bu saldırıdan beni sorumlu tutarlarken o genfinlerin gözlerinde gördüğüm nefreti gözümün önünden geçirdiğimde içimi bir hüznün kapladı. Haklılar mıydı? Bu benim hatam mıydı?

Bunu yüksek sesle söylersem çocukların ne diyeceğini biliyordum, bu yüzden söylemiyordum. Ancak içten içe suç-

lamanın gerçekliği kemiklerime işlemiş, katılaşmıştı. O genfinler haklıydı. Prens, genfin adasına benim yüzümden saldırılmıştı. O usta bir oyuncuydu ve ilk hamlesini yapmıştı.

“O askerlerde tuhaf bir şey fark eden oldu mu?” diye sordum.

“Ne gibi?” diye sordu Sylred.

Tuhaf hareketlerini ve ifadesiz yüzlerini düşünüp duruyordum. “Bilmiyorum. Sadece... garip görünüyorlardı.”

Ne olduğunu anlayamıyordum ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu, başka kimse de bir açıklama yapmamıştı, böylece vagon yine sessizleşmişti. Prens hamlesini yapmıştı, hem de hızlı ve ölümcül bir hamleydi bu. Asıl soru, bundan sonra ne yapacaktı?

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Malikâneye döndüğümüzde Zalit ve Belren bizi karşılamak için dışarı çıkmışlardı. “Ne oldu?” diye sordu Zalit, hepimizin yüzündeki asık ifadeye bakarak.

Prences Soora, “Prens Elphar ilk saldırısını yaptı,” diye yanıtladı.

Zalit turuncu dudaklarını ince bir çizgi hâlinde bastırdı. “Komutanları toplayacağım.”

“Şu gizli ada,” diye ağzımdan kaçırdım. “İçinde ne olduğunu bulabildiniz mi?”

Zalit başını salladı. “Bariyerini aşmamızın hiçbir yolu yok. Soora’nın bariyerlerinden bile daha güçlü, bu da bir şey ifade ediyor çünkü o bu tür sihirle bariyer büyüsünde en yetenekli olanlardan biri. Yine de artık ordusunun en azından bir kısmını orada tuttuğunu biliyoruz. Aksi takdirde casuslarımız krallık adasındaki milis hareketlerini bize haber verirdi. O güçleri kullanmış olsalardı genfin adasına gizlice saldıramazlardı. Orada çok fazla gözümüz var.”

“Öyleyse bu gizli adada ne tür bir gücü olduğunu ve orada saklıyor olabileceği başka her şeyi bulmamız gerekiyor,” dedim düşünceli bir şekilde.

“Phoukalar,” dedi Sylred aniden. “O hayvanlar eğitilemez. Onları adama salmak için bazılarını yakalamış ve bugünkü saldırıya kadar saklamış olmalı.”

“Kim bilir orada başka neler var,” dedi Zalit ciddiyetle.

Bir nefes üfledim. “Tamam, sanırım bunu öğrenmenin zamanı geldi.”

Evert gözlerini kısıtı. “Sakin aklından bile geçirme.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Peki ne yapmamızı istiyorsun?”

Evert üç uzun adım atarak üzerime geldi, yüzünde müthiş bir çatıklık vardı. “İlk seferinde gittikten sonra dersini almadın mı? Yoksa seni tekrar cezalandırmamı mı istiyorsun?” dedi, sesi alçak ve tehlikeliydi. “Bu saçmalığı her yaptığında Alfa’mıza ne olduğunu hatırlatmama ihtiyacın var mı?”

Göğsünü ittim ama aslında sadece kendimi geriye doğru itmeyi başarmıştım. Aptal güçlü genfin.

Ayaklarını sabit tutarak yanımda duran Ronak’a sert bir bakış attı; Ronak’ın hayvan gözleri etrafımızdaki çok sayıda muhafızı izlerken sağa sola dalıyordu. Çok yaklaşan herkese dişlerini gösterirken kuyruğu tedirginlikle titriyordu.

“Bana söz vermiştin,” diye hatırlattı Evert. Bir anda tüm savunmacı tavrım içimden akıp gitti.

Doğru söylüyordu. Söz vermiştim. Onu bir daha terk etmeyeceğime söz vermiştim.

Bir nefes verdim. Elim onu itmek yerine gömleğini avuçladı. “Haklısın,” diye itiraf ettim.

Biraz daha tartışmak için ağzını açtı ama gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Bekle. Benimle tartışmayacak mısın?”

Başımı salladım. “Hayır ama yine de prensin adasında ne olduğunu bulmamız gerekiyor. Yani yardıma ihtiyacımız olacak.”

Lex belirdiğinde pembe dumanlar önümde canlanmıştı.

Ronak ona hırlasa da onu bir tasma gibi kuyruğundan tutarak saldırmasını engelledim. Hırıltısı bir tür iniltiye dönüşürken boğuk bir ses çıkardı.

“Ro-Ro, bu benim iyi arkadaşım Lex. Ona saldırmak yok, tamam mı?” dedim ona.

Elimde tuttuğum kuyruk sertleşti ve Evert bana sırttı. “Böyle yapmaya devam edersen korkusuz alfan pantolonuna boşalacak.”

Ah.

Kuyruğunu hızla bıraktım ama alfa onu belime dolayıp ereksiyonu sırtıma gelecek şekilde bana doğru bastırdı. Saçlarımı okşamaya başladığında onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum ama Evert’in kıs kıs güldüğünü duyabiliyordum.

Muhafızlar kılıçlarını Lex’e doğru kaldırarak prensesin etrafını korumaya aldılar, ama Belren bileklerini çevirdiğinde tüm kılıçların yeniden gökyüzüne çevrilmesini sağlamıştı. “O bir düşman değil,” diye tersledi Belren. “Kılıçlarınızı ona doğrultmayın.”

Lex, Belren’e baktığında dudaklarının kenarlarında utanç, küçük bir gülümseme gördüm. Vay, vay, vay. Belki de benim iş bitirici aşk meleği asistanım baştan çıkarılma fikrine ısınıyordu.

Muhafızlara, “Sorun yok,” dedi Prenses Soora. “Geri çekilin.”

Belren kontrolü bıraktı ve muhafızlar söylendiği gibi geri çekildiler.

“Merhaba,” dedi Lex, kibarca gülümsemeye devam ederek. Her gardiyanın bu tatlı gülümsemenin altında yumuşadığına emindim. Ya da göğüslerin. Harika göğüsler olabilirdi.

Aşk Meleği'nin Suçları

“Hey, Lex,” dedim. “Acaba bana bir görevde yardım edebilir misin?”

Belren fırtınalar estiriyordu. “Kesinlikle olmaz. Onu prensin adasına tek başına gönderemezsin.”

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Ah, adamım, onun için çok zordu. Ardından... gözlerim pantolonunun önüne kaydı. Evet. O da zor durumdaydı.

“Yaa, bence ondan hoşlanman çok şirin,” dedim ona.

Maskesindeki delikten dudağının alaycı bir ifadeyle geri çekildiğini gördüm. “Boynuzlu Kanca kimseden *hoşlanmaz*.”

“Hı hı, tabii,” dedim cevabını geçiştirerek. Koca bir yalancıydı çünkü bir mil ileriden onun aşkının kokusunu alabiliyordum. Yine de burada olgun olacak ve bunun peşini bırakacaktım. “Her neyse, haklı olduğun bir nokta var.” Düşünceli bir şekilde dudaklarıma dokundum. “Lex, asistanım olduğun için seni bu âleme çekebildiğimi biliyorum, peki ya diğer aşk melekleri?”

“Ah, evet.” Başını sallayıp ellerimi işaret etti. “Bu senin Baş Aşk Meleği güçlerinin bir parçası. Çağırarak istediğin aşk meleğinin numarasını ya da adını söylemen yeterli. Bu güçler aynı zamanda yeni işe alınanlardan aşk meleği yaratmanı da sağlıyor.”

Damgaya yeni bir saygıyla baktım. “Hah. Bildiğim iyi oldu. Teşekkürler, Lex.”

Parlamaya başlaması için elimi biraz salladığımda hemen radyoaktif bir sakız gibi ışıkları yandı.

Boğazımı temizleyip ellerimi birbirine sürttüm, aşk meleği gibi müthiş içgüdülerimi takip ederek Perde'nin içinden uzandım ve uzayla zamanın içinden bir aşk meleği kopardım.

Bir başka pembe duman pufu belirdi, sonra Sev tüm güzel ihtişamıyla ortaya çıktı... pantolonu ayak bileklerine kadar inik hâlde.

“Boktan bir saat! Beni kaçırmak için çok kötü bir zamanlaman var!” Bana dik dik bakarken aleti hâlâ dışarıdaydı, ben de kendimi tutamayıp baktım.

“Bu... pembe sim mi?”

Sev neden bahsettiğimi anlamamış gibi aletine baktı. “Ah. Bu mu? Benim lanet benim, değil mi? Aşk meleği şeylerinden biri olmalı.”

Gözlerimi kırpştırdım, başka bir tarafa bakamıyordum, ta ki Evert yanıma gelip bir eliyle gözlerimi kapatana kadar. “Pantolonunu yukarı çek,” diye Sev’e çıkıştı.

“Evet, kuyruğunu kıstır,” diye mırıldandı Sev, giysilerini çektiğini duyabiliyordum.

“Meninin... pembe sim gibi çıktığını mı söylüyorsun?” diye sordum çünkü emin olmam gerektiğini hissediyordum. Sev pantolonunu giymeyi bitirirken Evert’in elini gözlerimden uzaklaştırdım. Gerçi ellerinde hâlâ yaptığı işin izleri vardı. Hah. Erkek aşk meleği dölünün bu kadar güzel olacağını kim bilebilirdi?

“Evet, bunu söylüyorum,” diye onayladı Sev. “Kızı da görmeliydin,” dedi hınzır bir sırıtışla. “Bana o simle göğüslerini boyattı. Seni de boyamamı ister misin, patron?” diye sordu ve bana göz kırptı.

Evert, “Senin o lanet kafanı koparıp yaratıklara yedireceğim,” diye homurdandı.

“Sakin ol, sadece şaka yapıyor,” dedim sinirlenen eşime. “Sev zararsızdır.”

Evert başını salladı ve “lanet olası aşk melekleri” hakkında bir şeyler mırıldandı.

Aşk Meleği'nin Suçları

Ona gülümsedim. “Sahiplenici davrandığında çok seksi oluyorsun. Tepkini takdir ediyorum.”

Yüzündeki öfke hemen dağıldı ve bana gamzelerini gösterdi. “Öyle mi? Neden buraya gelip bana kendi tepkini vererek bunu ne kadar takdir ettiğini göstermiyorsun? Tercihen kulağıma adımı haykırmanla biten bir tepki.”

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. “Evet, bunu kesinlikle yapabiliriz. Daha sonra.”

Evert’in artık aşk meleğime karşı ölümcül düşünceler beslemediğini görünce Sev’e döndüm. Artık giyinmiş olan Sev bir an etrafına bakındı. Herkesin onun etrafında toplandığını görünce ellerini çırpıp ovuşturdu, çok memnun görünüyordu. “Bu bir seks partisi daveti mi? Tam zamanında!”

Evert’e doğru tüm küstahlığıyla yürüdü. “Kızgın olanla başlayacağım, sonra...” Sev, gözlerini prensese dikmeden önce hepimiz envanterdeymişiz gibi etrafına bakındı. “Sonra bu güzel mor çiçeğin tadına bakacağım. Nasılsın, tatlım?”

Muhafızlar kılıçlarını tekrar kaldırdı ama bu sefer Belren onları durdurmuyordu.

İç çektim. Evert yine kızgın görünüyordu, lanet olsun. “Sev, Evert’le *ya da* prensesle seks yapamazsın. Seni buraya resmî aşk meleği işi için çağırdım. Yani, bir nevi.”

İnleyip ellerini ceplerine soktu. “Lanet olsun, patron. Sen gittiğinden beri kıcımı yırtarak çalışıyorum. Hep iş, hiç oyun olamaz.”

“Aslında,” diye araya girdi Lex. “Terfi ettiğinden beri tam on iki cinsel ilişki yaşadın.” Sev’in ışıltılı avuçlarına bakarken başını öne eğdi. “Bu olay hariç.”

“Lanet olası bir klişe olma!” dedi ona. Bu her ne demekse artık.

Ona sert bir bakış attım. “Gerçekten mi, Sev? On iki mi?”

Omuz silkti. “Kaybettiğim zamanı telafi ediyorum, patron.”

Bunun için onu suçlayamazdım. Onlara planımı anlatmak için ağzımı açtım ama tişörtlerini fark edince durdum. Daha önce fark etmemiştim çünkü pembe parıltılı spermle onun açıkta duran penisi dikkatimi çekmişti. “Siz ikiniz ne giyiyorsunuz?”

Lex, önünde “Öp Beni, Ben Aşk Meleğiyim” yazan pembe tişörtüne baktı.

“Sev bazılarımıza yeni üniformalar vermeyi kendine görev edindi. Bu, en az cinsel tercihimizdi,” dedi bana dürüstçe.

Sev’e baktım ve üzerinde, “İşim yalamak ve nişan almak” yazan bir şey giydiğini gördüm.

“Yeni üniformalar deniyorum, değil mi?” dedi Sev gururla.

“Ne kadar da... yaratıcısın.”

“Sağ kıkına bahse girerim ki öyle.”

“Kıçımdan bahsetme,” diye tersledi Evert.

Uzanıp parmaklarımı Evert’in parmaklarının arasından geçirdim, bunu daha çok Sev’e saldırmasını engellemek için yapmıştım. “Presesten uzaklaşabilir misin, Sev? Muhafızları tedirgin ediyorsun,” dedim ona.

Kendisine doğrultulan kılıçları yeni fark etmiş gibi, arkasına bakıp bir elini pembe saçlarında gezdirdi. “Eğer kılıçlarınızı bana doğrultacaksanız en azından önce bana bir içki getirebilirsiniz.” Onlara göz kırptı ve kılıçlardan birine baştan çıkarıcı bir şekilde elini uzattı. Muhafızın yüzü kızarınca Sev’in sırtışı genişledi. “Evet, bu benim kıkımı tekmelemek istiyor, değil mi? Doğru söylüyorsun.”

Muhafız sadece yutkundu ve hızla başka tarafa baktı.

“Sev,” dedim, dikkatini tekrar bana çekerek. “Odaklan. Senin ve Lex’in benim için bir şey yapmanızı istiyorum, bu gerçekten çok önemli.”

Aşk Meleği'nin Suçları

İnledi. “Peki, tamam ama işim bittiğinde bu perilerle biraz zaman geçireceğim, anladın mı?”

Elimi salladım. “Tamam, tamam ama aşk meleği numaraları yok,” dedim onu işaret ederek. “Birileriyle olmak için sağda solda perilere Şehvet dağıtamazsın.”

Alaycı bir şekilde sırıttı. “Sanki ihtiyacım var da. Ben senden daha güzelim, tatlım.”

Haksız değildi.

“Pekâlâ, senin şu patronluk olayın için ne yapmamız gerekiyor?”

Prens, savaş ve gizli ada hakkındaki hikâyeyi hızlıca anlattım. Bitirdiğimde Sev ıslık çaldı. “Bu diyarla başını büyük bir belaya soktun, değil mi?”

“Evet. Bunu halledebilir misiniz?”

“Elbette yapabiliriz,” dedi kendinden emin bir şekilde. “İkimiz Kraliyet Bokkafası'nın neyin peşinde olduğunu öğreneceğiz, değil mi, aşk meleği altmış dokuz?” diye sordu Lex'e. “O zaman belki küçük bir ön kutlama yaparız, ne dersin?”

Belren bileğini çevirerek Sev'i bir çift muhafıza doğru savurduğunda muhafızlar onu güçlkle yakalamayı başardılar.

“Seninle ya da başka bir şekilde herhangi bir seks partisine katılmıyor,” dedi Belren sert bir şekilde.

Sev güldü. “Bu lanet olası periler tam bir bela, değil mi, patron? Burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum.”

“Sev. Uslu dur,” diye yalvardım.

Elini sallayarak beni geçiştirdi. “Tamam, tamam. Endişelenmene gerek yok, patron.”

“Lex?”

“Elbette, Madam Aşk Meleği Emelle. Bunu halledebiliriz.”

“Teşekkür ederim. Prenses Soora size bu adanın olduğuna inandığı yerin koordinatlarını verecek. Perde’ye gidin, biraz casusluk yapın ve hemen geri gelin. Sizi on iki saat içinde geri çağıracağım.”

“O zaman bize bir seks partisi düzenlersin?” diye ekledi Sev.

“Hayır.”

Sev kısık sesle küfretti ve bana mantıksız davranıyormuşum gibi baktı.

Lex’e döndüm. “Ona göz kulak olur musun?”

Sol gözü seğirdi ama yine de kibarca başını sallamayı başardı. “Elbette.”

“Tamam. İyi şanslar. Öğrenebildiğiniz kadar çok şey öğrenin.”

Her iki aşk meleği de pembe bir bulutun içinde kaybolduğunda kaşlarını çatmış bir Belren’le kalakaldım. “O iyi olacak,” diye onu temin ettim. “Tehlikede olacaklarını düşünseydim onları göndermezdim. Söz veriyorum.”

Cevap vermedi, sadece topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Evet. Çok fena hoşlanıyordu.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

“Dumandan dolayı yerde kalan şu pembe kalıntılara bak-
sanıza,” diye homurdanan bir ses duydum. “Temizlenmesi
gerekecek.”

Dönüp prensesin yanında duran kısa boylu tıknaz periye
baktım. “Duru!” diye haykırdım ve öne doğru koştum. Onu
heyecanla sıkarak kocaman sardım.

Ben onu bırakana kadar kıpırdamadan öylece durdu ama o
da bana sarılmak istiyordu. Bunu anlayabiliyordum.

“Seni özledim!”

Bana kaşlarını çattı ve üzerine biraz kir bulaştırdığım için
tertemiz üniforması silkelemeye başladı.

Cebinden bir temizlik bezi çıkarıp göreve çıkmış gibi leke
mücadelesine başladı.

“Hizmetlilerin devrimine önderlik ettin, değil mi?” diye
sinsice sordum. “Kral doğru düzgün hizmetçisi olmadığı için
çok kızgın.” Bunu nereden bildiğimden ya da köpük banyo-
sunu nasıl mutlu sonla bitirmeye çalıştığından bahsetmedim.

Bezi kaldırırken, “Tabii ki ettim,” dedi Duru.

Önlüğüne bakarak gözlerimi kırıştırdım. “Vay canına. O
lekenin ağzına etmişsin.”

Bana etkilenmemiş bir bakış attı.

Küçük Tula'nın, "Aşk meleği kötü bir söz söyledi," diye fısıldadığını duydum Sylred'e.

"Evet," diye onayladı Slyred küçük bir gülümsemeyle.

Duru kirli ve yapışkan genfin çocuğuna bir bakış attığında ne olduğunu anlamış gibiydi.

"Prensesin mutfağından taze pişmiş koca bir pastam var. Benimle gelip tadına bakarak prensese çayla ikram edecek kadar güzel olduğundan emin olabilir misin?" diye sordu Duru öne doğru yürüyerek.

Tula utangaçça başını sallamadan önce sadece bir an tereddüt etti. Sylred onu bıraktığında küçük genfin kızı Duru'nun elini tuttu. Malikânenin içine doğru yürüdüler, Duru araya girip bakır parlatırken limon kullanmanın önemini anlatıyordu.

Prenses Soora hepimize baktı. Adamlarım hâlâ birkaç yerden kanıyorlardı. Prensesin gözleri hâlâ hırlayan ve bana sürtünen Ronak'a kaydı. Onu her uzaklaştırmaya çalıştığımda boynumu ısıırıyordu, pislik herif.

"Eşin iyi olacak mı?" diye sordu Soora.

Elbisemi pençeleyerek çıkarmaya çalışırken ona baktım. Neyse ki şu anki hayvani durumunda korse bağları onun için fazla gelişmiş görünüyordu, bu yüzden boşuna bir sürü hareket yapıyor, homurdanma çıkarıyordu.

"Umarım," diye cevap verdim.

"Bundan kurtulamama ihtimali var," dedi Evert bana açıkça. "Onu bundan bir kez kurtardın ama Perde'ye girmeye devam edersen hayvan olarak kaldığı bir zaman olacak."

Kuyruğunu kovalamak için etrafında dönmeye başlayan alfamı izlediğimde suçluluk duygusu içimi kapladı. "Evet, bu iyi olmazdı," diye mırıldandım.

“İçeri girin. Dinlenin. Sizin için oda hazırlattım bile,” dedi Prenses Soora.

Hepimiz malikâneye girip yollarımızı ayırdık, ben de merdivenlerden odama çıktım. Hizmetçilerden biri Evert’e odasının koridorun sonunda olduğunu göstermeye çalıştığında ona bir homurtu çıkardı ve onun yerine benim odama girdi.

“Kusura bakmayın, eşlerimden ikisi pislik,” dedim.

Sylred’e ihtiyatla baktı. “Hayır, uslu olan o,” diye onu temin ettim.

Sylred nazik bir gülümsemeyle, “Eşimin odasında kalmaktan çok memnun olacağım,” diye cevap verdi.

“Peki ya...” Sola doğru keskin bir bakış attı, onun bakışlarını takip ettiğimizde pantolonunu indiren, aletini tutan ve halının her yerine işeyen Ronak’ı gördük.

Burnumun kenarını sıkarak başımı salladım. “Duru çok kızacak.”

Ronak’ın kalçalarını hafifçe oynatmasını izlerken gözlerimi kıstım. O... Evet. İdrarıyla haliya bir penis çiziyordu. Çişli penis resmi. Aslında biraz etkileyiciydi.

Hizmetçi endişeyle, “Onu dışarı çıkarayım mı, leydim?” diye sordu. Ronak o anda dönüp etkileyici aletini ona gösterdi.

“Ronak!” diyerek tersledim. “Bu hiç kibar değil!”

Sylred bir kahkaha attı ama Ronak aleti hâlâ dışarıdayken bana bakıyordu.

Hizmetçi bayılmaya ve kaçmaya eşit derecede hazır görünüyordu.

Bir alfanın aleti birine tam olarak bunu yapardı, sanırım.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Ronak'ı kolundan tutup odaya doğru çekmeye başladım. Hizmetçiye bir “pardon” dedim ve hepimiz içeri girer girmez odamın kapısını kapattım. Su şırıltılarını duyabiliyordum; banyoya girdiğimde Evert'i çoktan dev küvetin içinde buldum.

“Hadi, Kaşıntılı. Seni temizleyelim.”

Bunu iki kez söylemesine gerek yoktu. Kanatlarımı bedenimin içine çekip saçlarımı omuzlarımın üzerinden aldım. Sylred arkamdan gelerek hemen korsemi çözmeye başladı. İşi bittiğinde, banyo boyunca küvete doğru ilerledim. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, omurgamda küçük bir heyecan yaratıyordu.

Ronak suya tiksintiyle bakarken pencerenin dışında cıvıldaayan kuşlar dikkatini dağıttı. Onları izlerken altın rengi gözleri parlıyor, kuyruğu kedi gibi ilgiyle ileri geri sallanıyordu.

Küvetin üzerinde durup ayak parmaklarımı yavaşça suya daldırırken ekstra baştan çıkarıcı olmaya dikkat ediyordum. Ilık su sadece meme uçlarıma ulaşıyordu; ellerimi yanlarımda gezdirerek nefes nefese bir inilti daha çıkarırken suyun saçlarımı ıslatmasına izin verdim ve geri daldım.

“Seni çok iyi anlıyoruz, Kaşıntılı. Aletlerimizi istiyorsun. Bu alaycı şovunu bırakabilirsin.”

Başımı tekrar kaldırarak Evert’e umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptım. “Alay etmek mi? Neden bahsettiğini-
zi bilmiyorum,” dedim masumca.

Küvetin kenarındaki sabun kalıbını kaptım, köpürtmeye başladım. Omzumdan başlayıp sonra köprücük kemiğimin üzerinden geçtim ve göğüslerimde ekstra zaman harcadım. Evert’in gözleri her hareketimi takip ederken sabunu kıvrımlarımla meme uçlarımdan etrafına getirdim. Evet. Bu konuda çok iyiydim.

Sylred küvete girip yanına yerleşti, böylece ikisi de Evert’in deyiimiyle benim küçük şovumu mükemmel bir şekilde görebiliyorlardı.

Göğüslerimde mükemmel miktarda köpük olduğunda, sabun kalıbını aşağı kaydırarak işlere bir çentik atmaya karar verdim. Aşağıya iniyordum, aşağıya, aşağıya, daha aşağıya...

Sabunu bırakarak bacaklarımı açtım ve parmaklarımdan kıvrımlarımdan üzerinde kaymasına izin verdim. Adamlarım her an üzerime atlamaya hazırmiş gibi beni izlerken kendimi yaşayan en seksi varlık gibi hissediyordum.

Parmaklarım mememin üzerinde dans ettiğinde nefes nefese bir iniltiyle başımın geriye düşmesine izin verdim.

“Lanet olsun,” diye inledi Evert banyonun karşısından.

Devam ettim, tam istediğim gibi kendimi okşuyordum ama doruğa ulaşmadan su şıpırdadı, sonra Evert ile Sylred aniden iki yanımda belirip kontrolü ele aldılar.

Evert elimi kendime dokunduğum yerden alıp kasıklarına götürdü. Gözlerinin içine bakarak parmaklarımı yavaşça aletinin etrafına doladım, ardından onu aşağı yukarı okşamaya

başladım. Nefes nefese tısladı, elimi kendi eliyle kapatarak daha sert sıkmamı ve daha hızlı hareket etmemi sağladı.

“Patronluk taslıyorsun,” diye takıldım. Sylred’e döndüğümde, elinde kendi aletiyle uğraştığını ve ağırlaşmış gözlerle beni izlediğini gördüm. Uzanıp onu diğer elime aldığımda, bunu yapar yapmaz ağzımı yakalamak için öne doğru eğildi.

Diğer tarafımdaki Evert’in parmaklarını suya daldırdığını ve kalçamda gezdirdiğini hissediyordum.

Çaresizlik içinde bacaklarımı daha da açtığımda çenesinin yanağıma sürtündüğünü hissettim. “Şu hâline bak, bacaklarını benim için açıyorsun. Sana ne yapmamızı istiyorsun, Kaşıntılı? Söyle bana. Söylediğini duymak istiyorum.”

Tanrım, benimle edepsizce konuşmasına bayılıyordum.

“İstiyorum ki-” Aniden iki parmağını içime sokup beni gerdiğinde sözlerim bir iniltiyle kesildi.

Kolayca içeri kaydı, beni parmaklamaya başladığında ellerim aletlerinin etrafında sıkılaştı.

“Bundan hoşlanıyor,” diye nefes aldı Sylred boynumu ısırarak.

“Yeterince hoşuna gitmemiş olmalı çünkü hâlâ söyleneni yapmıyor,” diye yanıtladı Evert.

Başparmağını klitorisime bastırarak ben inleyen, kıvranan bir karmaşa olana kadar beni zorladı ve tam o mükemmel zirveye ulaştığımda elini çekti.

Kaşlarımı çatarak gözlerimi açtım. “Seni orospu çocuğu.”

“Bu hiç hoş değildi, değil mi, Syl?” Evert sırıttı.

Sylred kısık sesle mırıldandı. “Buraya gel, Emelle.”

Uzanıp beni belimden tuttu, sonra hiç uyarmadan beni aletinin üzerine oturttu.

“Siktir!”

İçime tamamen giren Sylred bacaklarımı birbirinden ayırdı, böylece ona tamamen sarılmıştım. “İşte, daha iyi oldu mu?” diye sordu bana.

“Evet!” dedim, ona karşı hareket etmeye başladığımda.

“Güzel. Şimdi Evert’e duymak istediklerini söyle, biz de seninle ilgilenelim,” dedi Sylred.

Hâlâ içimde hareket etmiyordu; parmakları bile ağrıyan göğüslerime ve şişmiş klitorisime gitmek yerine kalçalarımdaya duruyordu.

“Beni bu küvette becermenizi, boşalmamı sağlamanızı istiyorum,” dedim ona, ses tonumda umutsuz bir sızı vardı.

“Aferin kızıma,” diye mırıldandı ve sonunda içimde daha da derinlere inmek için kalçalarını yukarı kaldırdı.

Her hareketini seviyordum.

Evert arkamdan yaklaşıp saçlarımı tuttu, böylece sırtım ona doğru eğildi, göğüslerim de Sylred’in yüzüne doğru fırlıyordu. “Bu güzel göğüsleri bizim için çok güzel yıkadın, değil mi, Kaşıntılı?” diye sordu Evert kulağımı ısırırken.

“Evet.”

Elimi tutup tekrar aletin etrafına koydu. “Böyle muhteşem görünüyorsun,” dedi bana. “Sylred’in sikinin üzerinde zıplıyorsun, göğüslerin yüzünde, elin beni kavlıyor.” Onu daha sıkı sıkarak hızlıca okşamaya başladığımda küfretti.

“Aynen böyle,” dedi, bir elini klitorisime götürerek.

Onun dokunuşuyla Sylred’in üzerinde deli gibi zıplamaya başladım. Ben ne kadar hızlı gidersem Sylred o kadar sert nefes alıyordu. Ardından vajinam onun etrafında kasıldığında orgazm olurken haykırdım.

“Tanrılar,” diye homurdandı Sylred, vajinam onun etrafında sıkışırken bile beni daha sert beceriyor, kıcımı kavırıyordu. Bir hırıltıyla içime bir döl dalgası fıskırdı.

Kendi orgazmımla kendimden geçmiş bir hâlde Evert'in etrafındaki hakimiyetimi kaybettim ama o her şeyi kendi ellerine aldı (kelimenin tam anlamıyla). Sadece birkaç hareketten sonra sırtımda patladığını hissettim.

Üçümüz de nefes nefese kalmıştık, Evert'in yüzü sırtıma yaslanırken benim yüzüm Sylred'in göğsüne gömülmüştü. Su ilk girdiğim zamankinden oldukça soğuktu ama kendi tenim seksten ateşlendiği için şu anda mükemmel bir şekilde doymuş hissediyordum, bu yüzden beni en ufak bir şekilde rahatsız etmiyordu.

Garip bir sesle gözlerimi açtığımda, zavallı alfamın bana ulaşmak için çıldırıyormuş gibi küvetin etrafında mızızızlandığını, volta attığını gördüm. Ancak su onun düşmanıydı.

"Ayy," dedim doğrulup otururken. Evert'le Sylred'in arasından sıyrıldım, küvetin kenarına doğru ilerleyerek elimi uzatırken onların yerlerine geri dönmelerini sağladım. "Sorun yok."

Ronak yanıma geldi, elimi temkinli bir şekilde kokladı ve suya çok yaklaştığında tekrar mızızızlandı.

"Kedilerle su arasında ne var?"

"Artık pislik bizi kızdırdığında ne yapacağımızı biliyoruz. Onu bir küvete atalım," diye kıkırdadı Evert. Ronak dudaklarını geriye kıvrıp hırladı.

"Kibar olun," diye ikisini de azarladım.

Pencerenin altındaki zemine baktığımda biz... meşgulken Alfa'nın tüm kıyafetlerimizi sürükleyip köşeye yığdığını fark ettim. Oraya giderek yığının üstüne oturdu, bizi izlerken kuyruğunu ileri geri sallıyordu.

Küvetten çıktım ve kendimi yumuşak beyaz bir havluya sardım. Saçlarımı kuruttuktan sonra yatak odasına geçip yatağa yığıldım.

Ronak beni takip etti, ağzına sıkıştırdığı kıyafet yığınına da yanında getirmişti. Hatta adamların kirli ve kan lekeli kıyafetlerini de taşıyıp yatağın üzerine atmıştı. “Olamaz.” Başımı salladım. “Bunlar kirli, Ro-Ro.”

Onları atmaya çalıştığımda elimi ısırdı ve irkilip tekrar yere bırakmama neden oldu. “Hey!” diye kaşlarımı çattım.

Evert’le Sylred içeri girdiler, ikisi de bellerine havlu sarmışlardı. Manzara oldukça şahaneydi; daha yeni seks maceraları yaşamış olmama rağmen içimden geçen arzuya engel olamıyordum. Bu adamlar en iyi vücutlara sahipti. Onları sonsuza kadar seyredebilirdim. Evert’le Sylred iki yanımda yatağa girip yakınıma kaydılar.

Kirli kıyafetleri tekrar yere atmaya çalıştım ama alfa çok hızlıydı, elimi tekrar ısırdı. “Tamam!” Ronak kedi gibi cıvıl cıvıl bir zafer sesi çıkardı.

Evert’le Sylred iki yanımdayken alfa yatağın üstünde birkaç kez daire çizdikten sonra bacaklarımın arasında bir top gibi kıvrıldı, başını tam vajinamın üzerine koydu.

“Bu hiç rahat değil...” Yer değiştirmeye çalıştım ama o sadece leğen kemiğime kafa atıyordu. “Ah! Biraz terbiye öğrenmelisin.”

Sadece bana daha da sokuldu.

Evert’in elini Sylred’in yaralarından çektiğini gördüm; deri gözümün önünde tekrar birleşti.

Aynı şeyi Ronak’ın göğsündeki yara için de yapmak üzere hamle yaptı ama alfa ona dişlerini göstererek Evert’in geri çekilmesine neden oldu.

“Dinle, seni lanet olası pislik, sana yardım etmeye çalışıyorum,” diye tersledi Evert.

“Ro,” diye seslenerek dikkatini çektim. “Bırak Dikiş seni iyileştirsin, tamam mı?”

Kuyruğunu sinirli bir şekilde salladı ama bu kez Evert'in elinin tenine dokunmasına izin veriyordu. Ronak'ın yarası iyileşmeye başlar başlamaz Evert elini bıraktı ve yatağına geri yerleşti. "Bir şey değil," dedi alaycı bir şekilde.

Ronak teşekkür etmek için bacağına dışarı attı, Evert'in tam aletine isabet ettirdi.

Evert, "Orospu çocuğu," diye hırıldayarak kendini tuttu.

"Sanırım bir kazaydı," dedim ona.

Ronak yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle başını öne eğdiğinde Evert ona ters ters baktı.

Sylred esnedi. "Ne gün ama."

Eli belime dolandı ve beni sıkıca kendine çekti.

"Evet," diye katıldım. "Siz iyi misiniz? Gerçekten? Halkınızın adasına yapılan saldırı..."

"Senin hatan değildi," diye araya girdi Sylred.

"Ama bir bakıma öyleydi."

"Kaşıntılı," dedi Evert. "Diğer genfinleri görmezden gel."

"O haklı," dedi Sylred nazıkçe. "Bir saldırıdan kıl payı kurtuldular. Ölüm ve yıkım gördüler. Bir günah keçisi arıyorlardı."

"Evet ama bu saçmalığı senin üstlenmene izin vermeyeceğim," dedi Evert. "Şimdi biraz uyuyalım. Çok yorgunum."

Evert yorgun olduğunu söyler söylemez avuç içlerim karıncalandı. "Ellerin neden kirli?" diye sordu.

Durup ellerime baktım, gerçekten de kirliydi. Tozlu.

"Kum adam güçleri," diye mırıldandım.

"Bakayım." Sylred'le Evert bakmak için tozlanmış ellerimi tuttular.

Sylred bir parmağını avucuma sürterek tozun bir kısmını temizledi. Daha iyi görebilmek için eğilip parmaklarının ucunda tuttu. "Bu..." Sylred'in gözlerinin düşmeye başlama-

sını izledim; yastığa doğru geriye düştü, göz kapakları sıkıca kapandı ve bir ışık gibi söndü.

“Ee...Syl?”

Horluyordu. *Tamam o zaman.*

“Ne halt oluyor?” diye sordu Evert.

“Evet, komik bir şey... Perde'ye çok fazla girip çıktığım için bir tür iblis, melek ve kum adam güçlerim var.” Düşünceli bir şekilde dudaklarımı büzdüm. “Muhtemelen başka güçlerim de var. Küçük Perde şeyleri. Karmanın tam anlamıyla bir sürtük olduğunu biliyor muydun? Keşke o güçlerden bazılarına sahip olabilsem ve Prens Pislik'in canına okuyabilsem. Onun borçlu olduğu ciddi bir kötü karması var, biliyorsun.”

“Bu kum adam saçmalığı da ne demek oluyor?” Evert elimi yüzüne götürdü ve kokladı.

Sonra hemen yastıkların üzerine düşüp horlamaya başladı. İç çekerek başını okşadım.

Bacaklarımın arasındaki alfa da uyuyordu, kum adam ya da... kum kadın güçlerinin yardımı olmadan ama sanırım şu anki hâliyle kedi uykularında çok iyiydi.

Ellerimdeki... tozun geri kalanını battaniyeye silerek temizledim, sonra yastıkların üzerine yerleştim. Odayı genfinlerin horlama sesleri dolduruyordu. “Bilin diye söylüyorum, siz zaten hemen uykuya daldardınız çünkü seks konusunda çok iyiyim. Zaten bu yüzden çok yıprandınız. O yüzden. Sadece bunu belirtmek istedim.”

Sylred uykusunda mırıldandı ve arkasını döndü.

Yorganın üzerinden, elimi aşağı indirip parmaklarımı saçlarının arasından geçirdiğimde Alfa'nın göğsünden sakinleştirici bir mırıltı geldi. Uykuya dalmak yerine uzun süre öyle kaldım. Üç genfinimin arasında, zihnim bugün olan her şeyi gözden geçiriyordu. Genfinlerimle yeniden bir araya gelmek,

Ronak'ı vahşi hâlde bulmak, seks, prensin saldırısı... Zihnimin hepsini tekrarlamasına engel olamıyordum.

Bugün çok şey ters gitmişti. Yine de eşlerimle ben sağ salim çıkmıştık ve bunun için minnettardım. Ancak çoğu kurtulamamıştı. O küçük genfin kızının ailesi gibi. Ölen babalarının başında dikilirken gözyaşlarına boğulmuş yüzünü düşünmek... kalbimi acıtiyordu. Ayrıca o genfinler bugün haklıydı. Elbette saldırıyı Prens başlatmıştı ama genfinlere benim yüzümden saldırmayı seçmişti. Buna izin veremezdim. İzin vermeyecektim.

Çocuklar etrafımda uyurken düşüncelerle planlar zihnimde dönüp duruyordu. Genfinlerim beni bu şekilde güvende ve sevilmiş hissettiriyordu; fena hâlde âşık olduğumu bilmek için aşk meleği güçlerimi kullanmama gerek yoktu.

Bunun farkına varmak hem dünyadaki en doğal şeydi -onları başından beri seviyordum- hem de şimdiye kadarki en şaşırtıcı, en derin şeydi.

Eşlerimi çok seviyordum ve bu sevgiyle birlikte bir sorumluluk da geliyordu. Onları koruma sorumluluğu. Bu da prensin onlara ya da halklarına bir daha zarar vermesine izin vermemek demekti. Bu onunla savaşmak demekti. Bunu sonsuza dek bitirmek demekti.

Ben bir aşk meleğiydim/melektim/şeytandım/hanımfendi-ydim/şans meleğiydim/sürtük patrondum ve prensin canına okuyacaktım.

Aşkta ve savaşta her şey mübahtır, sürtükler.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda Evert'le Sylred'in çoktan gitmiş olduğunu gördüm. Ancak Ronak kapının yanında yerde oturuyor, sanki kapıyı koruyordu.

Kendine gelip bana baktığında hayal kırıklığına uğradım çünkü hâlâ hayvan gibi davranıyordu. Yataktan çıktım, kapıdaki kancadan kısa ipek bir bornoz alırken altın rengi gözleri beni izliyordu. Saçlarım taramadan yatağa girdiğim için dağılmış durumdaydı; Ronak'ın yanında yere otururken bazı parçaları ayırmaya çalıştım.

Parmaklarımı kuyruğunun üzerinde gezdirirken, "Hey, Alfa," dedim ona. Kuyruğu belime dolandı ve beni ona doğru çekti.

"Seni sürekli hayvana dönüştürdüğüm için özür dilerim. Ronak'ın buraya geri gelmesine izin vermenin bir yolu var mı?"

Alfa kafasını yana eğerek bana göz kırptı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandım.

Kapı açıldığında alfa hemen ayağa fırlayarak önüme geçti.

"Sakin ol, pislik herif," dediğini duydum Evert'in. "Biziz."

Ronak homurdandı, sonra tekrar yanıma oturdu.

Evert'le Sylred yanıma gelip bana bir tabakla içinde pembe gazlı içecek olan bir kadeh uzattılar.

“Yatakta kahvaltı etmek isteyeceğini düşündük.” Sylred yerdeki pozisyonuma baktı. “Ya da yerde.”

“Teşekkürler,” diyerek onlara gülümsedim.

Bana getirdikleri reçelli ve yumurtalı tostı mideye indirmeye başladım, tatlı içecek kadehinin de tamamını bitirdim. Ronak’a sosis parçalarını uzattığımda o da mutlulukla yuttu.

İşim bittiğinde tabağı bir kenara koydum ve Sylred’le Evert’e oturdıkları yerden baktım. “Bu kötü, değil mi?” diye sordum Ronak’ı işaret ederek. “Demek istediğim, muhtemelen şimdiye kadar geri dönmüş olmalıydı. Sence onunla tekrar seks yapmalı mıyım?”

Sylred omuz silkti. “Bilmiyorum ama dediğimiz gibi, bundan kurtulamama ihtimali var...”

Gözlerimi doldurmaya çalışan duygularla savaşıyordum. Alfama baktım. O tam buradaydı. Dokunabilecek, duyabilecek, görebilecek kadar yakındı ama yine de Ronak benden çok uzaktaydı.

Elimi yanağına koydum. “Ronak, beni duyabiliyor musun?”

Bir işaret umuduyla altın gözlerine baktım ama alfa elimi iterek tabağı yalamaya başladı.

Bilinçsizce kolumu kaşımaya başladım, dudağımı dişlerimin arasında sıktım.

“Kaşıntılı,” dedi Evert, dikkatimi ona çekerek. “Ronak kendini güvende tutmak için görünmez olmanı istedi. Sen de yapman gerekeni yaptın.”

“Ama ona baksana,” diye itiraz ettim. “Ben bunu yapmam. Artık görünmez olamam. Hayvana dönüşüp bir daha geri gelmeyeceğini bile bile. Çok geç kalmış olabilirim.”

Bir süre alfayı izledik. Çocuklar endişelerini benden saklamaya çalışsalar da bakıştıklarında bunu anlıyordum. Bu şekilde sıkışıp kalabileceğini düşünüyorlardı ve bir kez daha, bu benim hatamdı.

“Emelle,” dedi Sylred nazıkçe. “Sana kahvaltı getirmeye gittiğimizde prenses bizimle aşağıda konuştu. Bize Okot’tan bahsetti.”

“O pislği öldüreceğim,” diye bağırdı Evert.

Rengârenk gözlerim onlara dikildi. “Bilmiyor muydunuz?”

Sylred kollarını dizlerine dayadı ve öne doğru eğildi. “Hayır. Ronak çok çabuk vahşileşti. Okot’u aramaya hiç gidemedik.”

Kucağıma bakıp kumaştaki gevşek bir ipliği karıştırmaya başladım. Adamların beni izlediğini hissedebiliyordum ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Kaşıntılı. Bizimle konuşabilirsin.”

“Haklıydınız, tamam mı?” Kendimi tutamadım. “Bana ihanet etti. Düşündüğüm kişi değilmiş.”

Karşılıklı bakışmalarını yakaladığımda nedense bu beni mantıksız bir şekilde sinirlendirdi. Ayağa fırladım ve kapıyı arkamdan çarparak banyoya girdim. Kendime biraz çeki düzen verdim, saçımı düzelttim. Dışarı çıktığımda adamlar hâlâ bıraktığım yerde duruyorlardı. Dolaba yönelerek gördüğüm ilk elbiseyi çıkardım. Gri ve kalındı, çok süslü olmasa da yine de narindi. Başıma geçirdim, ancak tabii ki arkadaki bağları kendi başıma bağlayamıyordum. Bu denemediğim anlamına gelmiyordu. İnatla ellerimi arkaya kıvrıp tek başıma yapmaya çalıştım fakat neredeyse imkânsızdı.

“İşte, bana bırak.”

Sylred’in sesiyle sıçrasam da ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken bunu örtbas etmeye çalıştım. Sabit, sıcak parmaklarının bağları hafifçe çekiştirdiğini hissettim; parmakları çıplak tenimde geziniyordu. Biraz rahatladım. İş bittiğinde beni döndürüp göğsüne çekti. Başımı omzuna yaslayarak onu içime çektim.

“Çok aptalım,” diye itiraf ettim kalın bir sesle.

“Hayır, değilsin. Okot hepimizi kandırdı.”

“Evert kanmadı.”

“Evet, Evert bile kandı. En azından ilk başta. Bu senin suçun değil, Emelle. Okot’un ve seni ondan koruyamadığımız için bizim suçumuz.”

Ona baktım. “Bunu nasıl yapabildi? Nasıl numara yapmış olabilir?”

Sylred başını salladığında yüzünde sempatik bir ifade belirdi. “Bilmiyorum ama hâlâ biz varız.”

“Sylred, hazır mısın?” diye seslendi Evert. “Kulübeye geri dönmemiz gerek.”

Tekrar dışarı çıktık, elbisemin kollarını düzeltirken ona merakla baktım. “İsyan kulübesine mi dönüyorsunuz? Neden?”

Evert benimle göz teması kurmaktan kaçınarak kapıya doğru ilerlemeye başladı. Kapıyı açarken, “Sen eşimle kal, pislik,” dedi Alfa’ya.

“Bekle bir dakika,” diye araya girdim, o çıkamadan kapıya doğru adım attım. “Neden kulübeye gitmeniz gerekiyor? Neler oluyor?”

Evert bir elini siyah saçlarında gezdirdi, biraz rahatsız görünüyordu. “Yok bir şey, Kaşıntılı. Sadece halletmem gereken bir şey var.” Başımın üzerinden Sylred’e baktı. “Geliyor musun, gelmiyor musun?”

Sylred’e bakmak için arkamı döndüğümde onun kahkahanın eşliğinde olduğunu gördüm.

Kararımı vererek kapıdan dışarı adımımı attım ve umutla beklemeye başladım.

Evert bana gözlerini kırptırdı. “Ne yapıyorsun?”

“Ben de seninle geliyorum.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, gerçekten gelmek istemezsin. Zahmet etmene gerek yok. Burada kalmalısın. Dinlen. Alfani burada yalnız bırakmamalısın. Muhtemelen haliya sıçacaktır.”

Dudaklarımı büzüp ısıklık çaldım. “Ro-Ro! Buraya gel, oğlum!”

Alfa koridora fırladı ve yanıma yapıştı. Zafer kazanmış bir şekilde Evert’e döndüm.

Gittikçe daha da hoşnutsuz görünerek yardım için Sylred’e baktı ama Sylred sadece sessiz kahkahalarla sarsılıyordu. “Gerçekten, Kaşıntılı. Burada kalmanı tercih ederim. Ben sadece... ortalığı toplayacağım.”

Kaşlarımı çattım. “Toplamak mı?”

“Evet. Biliyorsun, malikâneye taşındığımız için. Kulübedeki eşyalarımızı temizlemeliyim ki başkası taşınabilsin. Toparlama. Paketleme. Sıkıcı şeyler. Gelmek istemezsin. Gerçekten.”

Kuyruğu arkasından seğirdiğinde gözlerimi kısıtım. “Gerçekten ne yaptığını bilmiyorum ama ortalığı *toplamadığını* çok iyi biliyorum. O yüzden ya bana gerçekten neler olduğunu anlat ya da çeneni kapa ve yolu göster.”

“Ama-”

“Hayır,” diye sözünü kestim.

Sylred en sevdiği programı izliyormuş gibi sırtıyordu. “Bunu görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Siktir git,” diye tersledi Evert.

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve Sylred ile beni peşinden yürümek üzere bırakarak uzaklaşmaya başladı. Ronak arkasından geliyor, bir şeyleri kokluyor, yanından geçtiğimiz muhafızlara hırıliyordu. “Malikânenin içine işemek yok,” dedim ona sertçe.

Bu, eşlerimden birine söylemek zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim birçok cümleden biriydi.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Evert bizi prensesin arabalarından birine bindirdikten sonra isyan kampına geri döndük. Adamlarıma Perde'deki ve Okot'la olan her şeyi anlattım. Evert'e Okot'un ellerini boynuma nasıl geçirdiğini anlattığımda yumruğunu arabanın kapisına vurdu, kapı neredeyse kırılıyordu.

“O lanet lamassuyu öldüreceğim,” diye hırladı.

Bunu söylediğini duymak kalbimi acıtıyordu ama Okot'u savunacak hâlim yoktu. Kaçmamış olsaydım beni boğarak öldüreceğinden de hiç şüphem yoktu. Ancak yine de acıyordu. Onu hâlâ seviyordum.

Sıkıntımı hisseden Sylred, konuşmayı başka bir yere taşıyarak güçlerim hakkında daha fazla konuştu. “Yani ruh emmenin iblis güçlerinden kaynaklandığını biliyoruz,” dedi Sylred.

“Ayrıca o Arachno şıllığını da yaktım,” diye ekledim, kendini beğenmiş bir şekilde.

“Bu bir melek gücü müydü?”

Başımı salladım. “Oldukça eminim. Ayrıca kum kadın güçlerimle sizi üç saniye gibi kısa bir sürede saf dışı bıraktım.”

Aşk Meleği'nin Suçları

“Peki başka ne var?” diye sordu Sylred, elini kalçama koyup üzerimde yavaş daireler çizerken. Elbisemin kumaşından bile onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Ronak yerdeki yerinden uzanıp Sylred'in elini bir uyarı hırıltısıyla uzaklaştırdı. Sylred gözlerini ona dikti ama elini tekrar kendi kucağına bıraktı.

Ronak başını dizlerime yaslayarak kendini beğenmiş bir şekilde mırıldandı.

“O bizim de eşimiz, seni lanet herif,” dedi Evert.

İkisi tartışmaya başlamadan önce araya girdim. “Soruna cevap vermek gerekirse, Syl, üç Büyük Perde var: melekler, iblisler ve aşk melekleri. Küçüklere gelince, hâlâ öğreniyorum ancak kum adam, karma, şans meleği ve hayaletlerden eminim. Yine de hayaletlerin benim elde edebileceğim güçleri yok. Sanmıyorum. Sadece bir sürü saçmalık mırıldanıyolar, dikkatleri de kolayca dağılıyor.”

Sylred'le Evert başımın üzerinden birbirlerine eğlenerek bakıyorlardı.

“Bunu görmüyor, değil mi?” diye sordu Sylred.

Evert sırtıttı. “Hayır.”

“Ne var?”

Evert eğildi ve beni başımın üstünden öptü. “Bir şey yok, Kaşıntılı. Kolunu kaşımayı bırak.”

Elime baktığımda hızla bıraktım. Bu hareket elimi parıltatmıştı.

“Bu senin aşk meleği patron güçlerini mi gösteriyor?” diye sordu Sylred, artık karanlıkta parlayan bir dövme gibi görünen ok ve kalbe başını sallayarak.

İçimi çekerek elimi kucağıma koydum. “Evet.”

“Bugünlerde çok fazla güçle hokkabazlık yapıyorsun,” dedi Evert sırtarak.

“Şu anda çok karmaşık bir hayatım var, Evert.”

Bana sırtıtp o yıkıcı gamzesini gösterdiğinde içim hemen ısındı. “Hey, hızlıca arabada seks yapabilir miyiz?” diye sordum.

Sylred diğer tarafımdan bir öksürük sesi çıkardı ama Evert sadece güldü. “Yapabiliriz,” dedi başını sallayarak, yüzünü benimkine yaklaştırdı ve saçlarımı omzumun üzerinden attı. Kulağımın hemen altındaki deriyi ısırırken sıcak nefesini boynumda hissediyordum.

“Arabada seks biraz... sıkışık olacak,” dedi ama bunu çok alçak, boğuk bir sesle söylemişti, üstelik kulağa son derece erotik bir şeymiş gibi geliyordu.

“Sorun değil. Seks yapılacakları listem var,” dedim nefes nefese, ona daha iyi erişebilmek için başımı yana eğdim. “Sevişilecek yerler listesi. Anladınız mı?”

Gülmediler. Anladıklarını sanmıyordum.

“Herkesin bir seks listesi olmalı,” dedim.

“Öyle mi?” diye sordu Evert merakla. Dudaklarının çene mi sıyırdığını hissediyordum. “Peki bu yapılacaklar listesinde ne var?”

“Ah, bilirsin işte. Arabada seks. Çatıda seks. Küvette seks yapmıştık zaten. Ben yemek yerken seks. Bu konuda çok heyecanlıyım,” dedim ona, tek parmağını göğsümden aşağıya, korsemin üst kısmına kadar kaydırmaya başladığında.

“Hımm. Peki, seni aletlerimizden daha iyi ne ile besleyebiliriz?” diye sordu.

Parmakları göğüs dekolteme kadar inerken boynumu kemirmeye devam ediyordu. Tanrım, konsantre olmak çok zordu. “Çikolata gibi ve kurabiye. Şuruplu bir şey. Hatta belki güzel bir fondü?”

Aşk Meleği'nin Suçları

Göğsümde kıkırdadığını hissettim ama kalçamda gezinmeye başlayan diğer eline odaklanmış durumdaydım. Biraz daha yaklaşırsa...

Araba durmak için yalpaladı.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken bana sırttan ukala görünümlü Evert'e baktım. "Sanırım listenin beklemesi gerekecek. Tabii isyancılar seni duyabiliyorken bunu hemen şimdi yapmak senin için sorun değilse?"

Koluna bir şaplak attım. "Bu kadar alaycı olma."

Omuz silkti ve arabanın kapısını açtı. Ronak dört ayak üzerine düşerek dışarı fırladı, Sylred'le ben de arkasından gittik.

Araba uzaklaşırken dördümüz toprak yol üzerindeki isyan kampının ortasında kaldık. Eğitim alanlarından biri arkamızdaydı. Herkes bizi görür görmez bize bakmak için duraksıyormuş gibi görünüyordu. Havada fısıltılar patlıyor, periler işaret ediyor, bazıları dostça bakarken diğerleri pek de dostça bakmıyordu.

"Aşk meleği."

"Bu aşk meleği ve eşleri."

"Tüm o genfin ölümlerine onun sebep olduğunu duydum."

"Prensin onlara onun yüzünden saldırdığını biliyorsun."

"Prensin casusu olduğunu duydum."

"Hayır, o bizim tarafımızda."

"Şahsen seksi."

"Kırmızı kanatları olması gerekmiyor muydu? Bahse girelim o bile değildir!"

Sylred'le ben sadece garip bir şekilde gülümsedik ve toplanan kalabalığa el salladık. Onlar beni parçalamaya başlamadan önce burada, toprak yolda büyük bir isyancı seks partisi başlatmak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyordum ama Evert başa baş bir yaklaşım sergiliyordu.

“Dinleyin, sizi pislikler. Eşim hakkında söyleyecek bir şeyiniz varsa gelin yüzüme söyleyin,” dedi Evert, sesi sabit ama yüksekti.

Sanki neler olup bittiğini anlayabiliyormuş gibi, Alfa’m Evert’le benim yanıma gelip cüssesini öne çıkardı ve kalabalığa hırladı. Ne demek istediğini anlatmak için kaslarını bile esnettiğinden emindim. Periler aniden onun güç sahibi olduğunu hatırlamışa benziyorlardı çünkü herkes bilinçsizce geri adım attı.

Bir adam hariç.

Daha önceki genfin. Gece uykusu onu hiç yumuşatmamış gibiydi çünkü daha önce olduğu kadar sinirli görünüyordu.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

Öfkeli genfin bana dik dik bakıyordu, eşlerimden hiç de korkmuş değildi. “Prensesi kandırmış olabilirsin ama beni kandıramazsın. İsyançılar daha önce prensten hep iki adım öndeydi. Şimdi hâlimize bak. Halkımın yüzlercesi öldü, biz de kafası kesilmiş tavuklar gibiyiz, bir sonraki saldırıda bizi nereden vuracağını bilmiyoruz,” dedi genfin. Yüzündeki ölümcül ifadeyle bana doğru işaret ediyordu. “Bunu sana ödeteceğim, aşk meleği.”

Ronak hırladığında yüzümdeki tüm kan çekildi. Evert ona küfürlerle tehditler savurmaya başladı ama kavga çıkmadan önce genfin arkasını dönüp uzaklaştı. Giderken perileri yolundan itiyor, kalabalığın geri kalanını bize bakmaları için geride bırakıyordu.

“Bu hiç de garip değil,” diye mırıldandım.

Yanımda Evert fokur fokur kaynıyordu; tüm vücudu gergin, elleri yumruk olmuş, geri çekilen genfine hançer gibi bakıyordu. “Onu öldüreceğim.”

“Yapma,” diye ısrar etti Sylred ama Evert onu itti.

“Hayır. Az önce eşimizi tehdit etti. Bu yanına kalmayacak!” diye bağırdı Evert.

Sylred teslim olmak için iki elini kaldırdı. “Hey, ben senin tarafındayım. Ancak açıktayız ve bu kalabalık bize saldırırsa sayıca az oluruz. Bunu gerçekten şu anda yapmak istiyor musun? Emelle buradayken?”

“Hımm. Çaresiz değilim. Yay kullanmakta harikayım. Bir dövüşte kesinlikle kazanabilirim,” diye ısrar ettim. Düşünceli bir şekilde başımı eğdim. “Muhtemelen. Belki de. En azından yüzde elli şansım var, eğer saldırganı gafil avlarsam tabii.”

Sanırım bu açıklamam onları savunma becerilerim konusunda rahatlatmamıştı çünkü Evert kısık sesle küfretti, Sylred de bana nazikçe gülümsedi. “Lanet Alfa’mıza ihtiyacımız var,” diye tersledi Evert.

Sanki tüm bunlar onun suçuymuş gibi, hırlayan genfine ters ters bakıyordu.

“Hadi,” dedi Sylred, kolumdan tutup bizi uzaklaştırırken.

Yolda ilerlerken tüm bakışları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum ama... evet, bu perilerin yarısının kafamı kesip duvarlarına asmak istediğinden oldukça eminim.

Bilginiz olsun, kafam bir sanat eseri olarak harika görünürdü. Sanat eseri olmak *istediğimden* değildi ama... gümüş astarlar falan, güzel olurdu.

Evert bir kulübenin önünde durana kadar kulübeler kümesinin içinden geçtik. Kapıda duraksadı, bir elini çenesindeki kara tüylerin üzerinde gezdirdi. “Tamam, eğer burada kalırsan ve-”

“Hayır.”

İleriye doğru yürüdüm, o beni durduramadan yanından geçip kulübenin kapısını açtım... ve olduğum yerde kaldım.

Gözlerimi kocaman açmış hâlde önümdeki manzaraya bakıyordum. Plik ve Plak, sıkışıp kaldığımda beni Perde’den

çıkaran ikiz periler, kulübenin ortasında bir masaya bağlanmışlardı. Popolarından yapışık oldukları için bir sandalye değildi. Ayrıca hâlâ çıplaklardı. Buruşuk penisleri yumurtadan çıkmaya çalışan yavru bir kuş gibi dışarı fırlamıştı.

Evert'e döndüm. "Onları benim için mi kaçırdın?"

Temkinli bir şekilde başını salladı.

Üstüne atladım.

Bunu beklemiyordu, bu yüzden ona sarıldığımı fark etmeden önce bir saniyeliğine benimle mücadele etti. Aslında ona saldırmadığımı anladığında beni itmeye çalışmayı bıraktı, bunun yerine beni göğsüne doğru daha sıkı çekti ve ayaklarımdan kaldırdı. Kollarımı boynuna dolayıp ona baktım. "Onları benim için kaçırdın," diye neredeyse cıyaktım.

Sırıttığında gamzelerine dokundum. "Kesinlikle yaptım," dedi gururla.

"Bu çok tatlıydı. Daha sonra senin aletini emeyeceğim," dedim ona.

Sylred hemen arkamızdan, "Ben yardım ettim," diye söze girdi.

Evert ona bir bakış attı. "Etmedin, seni pislik. Beni vazgeçirmeye çalışıp durdun, adam kaçırmamanın kötü bir şey olduğunu söyledin."

"Bu da çok sorumlu bir davranıştı," dedim Sylred'e. "Seçtiğin bir cinsel hizmeti alacaksın."

Sylred aynı anda hem kızarmıştı hem de gülümsüyordu. Pembe saçları kızardığında çok sevimli görünüyordu.

"Artık gitmelerine izin vermeliyiz," dedim.

Evert sadece biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Peki."

Evert'in kollarından inip yapışık ikizlere doğru yürüdüm. Onlar için bırakılmış kova, yiyecek ve su yığınlarını fark ettim. En azından özenli bir adam kaçırma gibi duruyordu.

Etraflarındaki bağları çözmeye başlamak için hamle yaptım ama Evert yanıma gelip ellerimi itti. “Ben yaparım. Aletlerine sürtünmemeni tercih ederim.”

“Sürtünmeyecektim,” diye itiraz ettim. “Aletlerine çok dikkat ediyordum.”

Bana yan gözle baktı. “Eşlerine ait olmayan aletlere dikkat etme.”

“Ah. Tamam.”

Ağızlarına tıkadıkları bezi çıkardığımda konuşmadan önce ikisi de çenelerini biraz oynattı. Tabii ki, kendilerine özgü şekilde kopuk kopuk konuşuyorlar, konuşurken aralarında kelime alışverişi yapıyorlardı.

“Ah. Perde dışısı. Senin aptal-eşine seni geri getiremeyeceğimizi-söyledik ama o dinlemedi. Seni-Perde’den çıkaramadığımızda-hiç mutlu olmadı. Ne yazık ki-orada değildin. Şimdi buradasın. Tam da-beklediğimiz gibi-geri döndün.”

Evert bağların geri kalanını üzerlerinden çıkardı ve ayağa kalkmalarına yardım etti. “Üzgünüm, Plik,” dedim soldaki ikize.

“Ben Plak,” diye düzeltti.

“Ah, doğru ya. Pardon. Plak ve Plik.”

Ayakta sabit durmaya çalışırlarken garip bir duraksama oldu, sonra başlarını beklenti içinde Evert’e doğru eğdiler. Kızgın görünmüyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, bir masaya bağlandıklarını ve kim bilir ne kadar zamandır bu isyan kulübesinde tutulduklarını düşünürsek neredeyse hoş görünüyorlardı.

Konusu açılmışken...

“Onları ne zamandır burada tutuyorsunuz?” diye sordum Evert’e.

Aşk Meleği'nin Suçları

Ellerini ceplerine soktu. “Uzun sürmedi.”

Kaşlarını kaldırdım. “Ne kadar sürdü?”

“Bilmiyorum. Sadece... birkaç gün.”

“Hafta,” diye neşeyle düzeltti Sylred.

Yüzümü hafifçe buruşturup Evert’le göz göze geldim ve başımı ikizlere doğru çevirdim. Bana öylece bakıyor, işareti mi tamamen kaçıyordu. “Ne halt ediyorsun sen?”

“Onlardan özür dile,” dedim alçak sesle.

“Siktir et onu. Sen kaybolduğunda, bağını hissedemediğimizde onlara gittim ama bu piçler seni geri getirmedi! Onları kaçırmam onların suçu. İş birliği yapmadılar.”

“Yapamazdık,” diye düzeltti Plik.

Evert ona ters ters baktı.

“Denedik ama senin-Perde’de olmadığını-hemen hissettik. Eşine-ulaşamayacağımızı bildirdik. O da bizi bayıltıp-buraya getirdi,” diye açıkladı Plik ve Plak, sanki her şey çok heyecanlıymış gibi.

“Tamam, şey... kaçırma olayı için özür dilerim,” dedim ciddiyetle. “Eşim adına özür dilerim. Yapabileceğimiz bir şey var mı?”

“Cinsel ilişki-istiyoruz,” dediler hiç duraksamadan.

Onlara gözlerimi kırptırdım. “Şey... ne?”

“Lanet olası eşime teklifte bulunmasanız iyi edersiniz,” diye homurdandı Evert, onları boğazlamaya hazırmış gibi görünüyordu.

Plik ve Plak dağınık saçlı kafalarının tepelerini, tam boynuzlarının arasını kaşıdılar. “Eşinle değil,” diye açıkladı Plak. “Ancak, aşk meleğinizin cinsel-coşkuya neden olabileceğini anlıyoruz. Kaçırılmamızın telafisi olarak-yulaflarımızı eke bilmemiz için-bir cinsel karşılaşma-talep ediyoruz. Uzun zaman oldu.”

İkizler beklentiyle bana bakıyorlardı. “Ah. Şey, elbette?”

Aynı anda başlarını salladılar. “Harika. Bize istekli bir katılımcı getirmen için burada bekleyeceğiz.”

“Ah. Ee... şimdi mi?”

Plik ve Plak tekrar başlarını salladılar. “Evet. Tabii-adam kaçırmadan dolayı kraliyete-resmî bir şikâyetle bulunarak-borcumuzu kapatmayı tercih-etmezseniz?”

Başımı kararlılıkla salladım. “Hayır. Hayır. Hayır. Kesinlikle bunu yapmanıza gerek yok. Seks o zaman. Gidip birini bulayım mı? Kaçırılma tazminatı için. Dediğiniz gibi. Hemen şimdi.”

“Mükemmel. Tam on dakika bekleyeceğiz.”

Tanrım. Baskı yoktu.

“Herhangi bir tercihiniz var mı?”

Başlarını salladılar. “Biz-seçici değiliz,” dediler, sonra ikisi de... hazırlanmaya başladılar. Hazırlanmaktan kastım, penislerini çekiştirmeye ve elleriyle göğüs kıllarını fırçalamaya başlamalarıydı.

“Tamam, ben gidip bu işle ilgilenebilecek birini bulayım...” Elimle ikizleri işaret ettim. “Bu işlerle.”

“Hazır olacağız.”

Onlara gülümsedim. “Harika.”

Arkamı dönüp Sylred’e *ne yapmam gerektiğini* soran bir yüz ifadesi takındım.

“Sana yardım edeceğim,” dedi hemen.

Evert’i gösterdim. “Sen de bana yardım ediyorsun. Hadi gel.”

Bu âlemde yapmam gereken şeyler gittikçe daha da çılgınlaşıyordu.

BÖLÜM KIRK

Dışarı çıktık. Hiç vakit kaybetmeden isyancıların arasında yürürken beni suratımdan bıçaklamak istiyormuş gibi görünmeyen herkese bakıyordum.

“Yapışık ikizlerle seks yapmak ister misiniz?” diye sordum, bir grup peri yanımdan geçerken.

Sadece baktılar. Tanrım, zor bir satış olacaktı. Yürümeye devam ettim. “Peki ya siz?” diye sordum bir çift su perisine. “Seks? İkizler? Bu âlemde bir fantezi olmalı, değil mi?”

“Plik ve Plak’ın bu fanteziye uymadığından eminim,” dedi Evert gülerek.

“Bu sizin hatanız, bayım, o yüzden şaka yapmayın. Bunu düzeltmek zorundayız, yoksa krala gidecekler. Kim bilir ne kadar zamandır burada, süper gizli isyan adasında tutuluyorlar. Ona gitmelerine izin veremeyiz. Onlara seks yaptırmalıyız, yoksa başımız büyük belaya girer.”

Evert alaycı bir sırıtişla sanki önemli bir şey değilmiş gibi kolunu omzuma attı. “Ah, hadi ama. Aslında bunu yapmak için buradan ayrılmalarına izin vermezdim ama onlara yardım etmeye çalışabiliriz. Ayrıca, bu sadece seks. Periler azgın pisliklerdir. Kolay bir satış olacak.”

“Evert. Kıllı taşakları var. Ayrıca domuz burunları ve yapışık popoları! Bu kolay bir satış olmayacak!” dedim biraz histerik bir şekilde.

Yol boyunca yürürken perilere teklifte bulunmaya devam ediyordum ama kimse yanaşmıyordu. Açık hava yemek alanına geldiğimizde Evert yanımdan ayrıldı ve dolu bir masaya doğru yürüdü. Önce bankın sonra da masanın üzerine çıktı; çizmelerinin yemek tabaklarının üzerine düşmesini ve orada oturan perilerin ona dik dik bakmasını umursamıyordu.

Ellerini ağzına götürüp, “Dinleyin, sizi asi piçler! Elli numaralı kabinde bir çift azgın yapışık ikizimiz var. Oraya ulaşan ilk çift peri kendi aşk meleği Şehvet Nefesini deneyimleyecek!” diye bağırdı kalabalığa bakarak. “İnanın bana, bu şey çok güçlü. Bir gayzerden daha sert boşalacaksınız. Tek yapmanız gereken bu tuhaf ikizlerle seks yapmak. Kimler var?”

Ben büyük bir şaşkınlık içindeyken hem erkek hem de dişi bir düzine peri masalarından kalkıp kulübeye doğru koşmaya başlamıştı.

“Hah.”

Evert masadan atladı ve bize doğru yürüdü, çok kibirli görünüyordu. Evet, seksiydi de. Süper seksiydi. Onu yumruklamak istiyordum. Aletine tırmandıktan sonra.

Elleri cebinde bana sırttı. “Eee?”

“Eee, ne?”

“Hadi, Kaşıntılı, bana borçlusun.”

Küçümseyici bir ifadeyle sırttım. “Değilim. Bunu kesinlikle yapabilirdim.”

Siyah bir kaşını kaldırdı. “Hı hı,” dedi, ikna olmamış bir şekilde.

“Yapabilirdim!” diye itiraz ettim. “Ben bir aşk meleğiyim. *Aşk meleği*. Ben Baş Aşk Meleği’yim. Belalı patron aşk me-

leği Seks olayında kesinlikle alıcı bulabilirdim. Ben sadece... kendi hatalarını düzeltme konusunda sana bir ders vermek için dizginleri eline almana izin veriyordum.”

“Elbette öyleydin.”

Kulübeye döndüğümüzde kapının dışında on dört peri sıraya girmiş bekliyordu.

Kalabalığa doğru ilerlemeden önce, “Sen ve Ronak burada kalın,” dedim Sylred’e.

“Pekâlâ,” diye anons ettim perilere. “Her birinizi içeri alacağım ve kimin... şey, katılmak istediğine siz karar vereceksiniz.”

Kapıyı açıp içeri girmelerine izin verdiğimde Plik ve Plak beklentiyle perilere bakıyorlardı. Dokuz peri hemen arkasını dönüp dışarı çıktı. Geri kalanlar oyuna dahil görünüyordu.

“Tamam... kim ister-” Ben cümlemi tamamlayamadan hepsi ellerini kaldırmıştı. “Ah. Tamam... Plik? Plak?”

“Birden fazla-cinsel partner-son derece-kabul edilebilir,” dediler birlikte.

“Tamam o zaman.”

“Şehvet malzemelerini ne zaman alacağız?” diye sordu iki ağızlı bir peri. Plik’in ona nasıl baktığını görmezden gelmeye çalıştım. Bu özel fiziksel aktivite başladığında çok ama çok uzakta olmak istiyordum.

“Hemen şimdi,” dedim onlara.

Plik ve Plak ile başlayarak derin bir nefes aldım, ardından pembe bir nefes üfleyerek Şehveti serbest bıraktım. Sadece birkaç nefeste tüm kabin şehvetle dolmuştu. Plik’le Plak’ın penisleri hemen dikkat çekmişti.

Evert bir eliyle gözlerini kapattı. Kıyafetlerin çıkarıldığını duyuyordum. “Gitme zamanı, Kaşıntılı.”

Beni kulübeden dışarı çıkardı ve dışarı çıktığımızda kapıyı arkamızdan çarptı. Duvarlardan inleme sesleri gelmeye başlamıştı. Vay canına. İnce duvarlar.

Bir çift perinin öne doğru koştuğunu gördüm. “Şehvet âlemini kaçırdık mı?”

Evert’le karşılıklı bakışıp omuz silktik. “İki kişiden zarar gelmez, sanırım,” dedim ve Evert onlar için kapıyı açık tutarken yüzlerine Şehveti üfledim.

Kapıyı tekrar kapatmadan önce arkalarından, “Keyfini çıkarın!” diye seslendi.

“Şimdi başka bir şey duymak zorunda kalmadan ve ömürlük travma yaşamadan önce buradan defolup gidelim.”

Yolun diğer tarafında duran Sylred ile Ronak’ın yanına geri döndük.

“Her şey ayarlandı mı?” diye sordu Sylred.

“Evet, sanırım iyiyiz.”

“Hey, sensin.” Sese döndüğümde tanıdık bir perinin bize doğru yürüdüğünü gördüm. Kaşlarındaki metal sivri uçlar, onun isyan kampına ilk geldiğimde adamlarımı ararken konuştuğum peri olduğunu ele veriyordu.

“Ah, hey.”

Bana baktı. “Kabininizde bir zina etkinliği düzenlediğiniz doğru mu?”

“Evet, sanırım.”

“Sen de katılıyor musun?” diye sordu hemen.

Evert hırlayarak bir adım öne çıktığında elimi göğsüne koyup hızla başımı salladım. “Hayır. Benim eşlerim var.”

“Ah,” dedi peri, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Peki seks partisi hangi kabinde?” diye sordu hevesle, ben de yolu gösterdim. Başka bir şey söylemeden çekip gitti.

“Vay canına. Burada seks partileri hakkındaki söylentiler çok çabuk yayılıyor,” dedim düşünceli bir ifadeyle.

“O adamı nereden tanıyorsun?” diye sordu Evert hemen.

“Ah, bana çiftleşme odasını gösteriyordu.”

Evert olduğu yerde durdu. “Neden sana çiftleşme odasını gösteriyordu ki?”

Elimi ona doğru salladım. “Öyle değil. Buraya seks yapmaya geldiğimi sandı. Sadece yardımcı oluyordu. Bana yolu göstermeyi teklif etti.”

Evert bana baktı. “Şunu doğru anlamama izin ver. Seni çiftleşme odasına *yardımcı* olmak için mi getiriyordu?” diye sordu kuşkuyla.

Başımı salladım. “Aynen öyle.”

Evert gözlerini kapatıp bir parmağını kaşlarının üzerinde gezdirdi. “Sylred.”

Pembe saçlı genfinim öne çıktı ve elimi tuttu. “Emelle, diğer perilerle çiftleşmen hakkında konuşmayalım, tamam mı?”

“Onunla çiftleşmeyecektim,” diye itiraz ettim.

“Biliyorum,” dedi elimi okşayarak. “Bu konuyu kapatalım, tamam mı? Evert’in kafası patlamadan önce.”

“Güzel. Yine de çiftleşme odasını görmek isterdim.”

“Hayatta olmaz,” diye tersledi Evert.

Malikâneye dönerken yol boyunca kısık sesle homurdandı. Erkekler... Bazen çok mantıksız oluyorlardı.

BÖLÜM KIRK BİR

Malikâneye döner dönmez Lex ve Sev'i geri çağırmakta geç kaldığımı fark ettim. Ben onları çağırmadan fiziksel âleme giremezlerdi, bu yüzden odamıza yerleşip prenses, Belren ve Zalit de yanımızda olur olmaz tam da bunu yaptım. "Lex? Sev?"

Pembe bir duman püskürdüğünde Sev ile Lex orada duruyorlardı.

"Bayağı uzun sürdü, değil mi?" dedi Sev.

"Özür dilerim. Seks yaptım, sonra uyuyakaldım ve sonra bir seks partisi başlatmak zorunda kaldım. Zaman takibini kaçırmışım," diye açıkladım.

Evert bana başını salladı ama Lex anlayışlıydı. Sev onsuz bir seks partisi başlattığım için yakınmaya başlamıştı. "Bir dahaki sefere seks partisi başlattığımda seni de dahil edeceğime söz veriyorum," dedim ona.

Sonunda başını salladı. "Doğru lanet olası, yapacaksın."

Oturmalarını işaret ettiğimde Sev yemek tepsisini kapıp içindeki her şeyi mideye indirmeye başladı.

"Ee? Ne buldun?" diye sordum.

Lex pembe not defterini çıkardı. “Ada gerçekten de çok sıkı korunuyor. Hava muhafızları ve yer muhafızları var. Tahminimce her birinden yaklaşık yüzer tane var.”

Prencesle bakiştık. Sadece iki yüz muhafızlarının olması bile inanılmaz derecede üzücüydü.

“Adada ne var?” diye sordu Prences Soora.

Lex not sayfalarını karıştırırken Sev yemeğini yemeye devam ediyordu. “Sayabildiğim kadarıyla... dokuz bin dokuz yüz on dokuz asker var.”

Odada bir şok yaşanırken ağzım kuruyarak ona gözlerimi kırpiştırdım. “Ne?”

Sayıyı tekrarlamaya başladığında Zalit sözünü kesti. “Bu adada on bine yakın askeri mi var?” diye sordu kuşkuyla.

Lex basitçe, “Evet,” diye yanıtladı.

“Üstelik onlar organize mi?” diye sordu Sylred.

Lex başını düşünceli bir şekilde eğdi. “Yani, tam üniformalı olmaları, planlanmış tatbikatları takip etmeleri ve yoğun senkronize eğitimden geçmeleri organize sayılır mı?” diye sordu.

Belren başını salladı. “Evet. Bu organize olmayı kapsıyor.”

Sev sandalyeye uzanırken, “Tuhaf, küçük hıyarlardı,” dedi ağzında bir lokma yemekle.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Omuz silkti ve meyvesinden bir ısırık daha aldı. “Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama onlar... kaçıyorlardı, anladın mı?”

Daha fazla açıklama için Lex’e baktığımda o da düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. “O haklı. Onlarda çok... disiplinli bir şey varmış gibi görünüyordu.”

Evert gözlerini devirdi. “Muhtemelen bir askeri *alay* oldukları içindir,” dedi kuru bir sesle.

“Belki,” dedi Lex.

“Hayır, daha fazla açıkla,” diye ısrar ettim.

Lex, Sev botlarını önündeki masanın üzerine koyduğu için ondan uzaklaşmak amacıyla koltuğunda kaydı. “Şey... içlerinde hiç sevgi yoktu.”

Kaşlarımı indirdim. “Ne?”

“Biliyorsun, aşk meleği olarak aşkı ve arzuyu hissedebiliriz. Kalp kırıklığı, çapkınlık, özlem... Ancak bunların hiçbiri yoktu. Çoğu odaklanmış görünüyordu, bazıları tedirgindi ama duyguları sınırlıydı. Bu benim aşk meleği güçlerimi tuhaf hissettirdi,” dedi Lex, açıklamaya çalışırken yan tarafa dalıp gitti. “Sanki çocuk gibiydiler. Ya da...”

“Ya da lanet olası robotlar,” diye ekledi Sev, çiğneyerek konuşurken ağzından bir elma parçası fırladı.

Prences Soora hafifçe öne eğildi. “Hepsi böyle mi görünüyordu?”

Sev’le Lex başlarını salladılar.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum.

Soora başını salladı. “Emin değilim...”

Grubumuz düşünceli bir sessizliğe bürünmüştü; tek ses, Ronak’ın ayaklarımın dibinde sırtüstü uzanırken uykusunda hafifçe mırıldanması ve Sev’in çiğneme sesiydi.

“Bu askerler, ne tür perilerdi?” diye sordu Zalit.

“Ah, her türlü.”

Zalit’in turuncu kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Her türlü mü?”

Başını salladı. “Hı hı. Peri diyarı hakkındaki kısa okumalarımın yüce perileri, küçük perileri, bazı genfinleri, hizmetli perileri, pixieleri, ah ve büyük miktarda alven perisini tanıdım.”

Prences Soora başını salladı. “Durun bir dakika, bu olamaz. Bu perilerin hepsi isyan davasına son derece sadık. Özellikle

alvenler. Direnişi başlatanlar onlardı. Prensın geçmişte yüce periler dışında hiç yoldaşı olmadı. Diğer peri türleri, onlara kötü davrandığı için prensten nefret ediyor. Neden şimdi onu takip etsinler ki? Bu hiç mantıklı değil.”

“Peki bu kadar yüksek sayılara nasıl birdenbire ulaştı?” diye sordu Belren.

“Kaç askerimiz var?” diye sordum.

Prenses Soora'nın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “Zalit?”

Zalit ellerini birbirine kenetledi, öne doğru eğilerek kollarını kalçalarının üzerinde dengeledi. “Komutanlarımızdan aldığım son sayıma göre, genfin saldırısından sonra yaklaşık iki bin kişiyiz.”

Gözlerim açılırken arkadaşlarımla bakıştık. “Bu kadar mı?”

Zalit başını salladı. “Halkın desteğini aldık ama prens çok güçlü. Tüm periler ona karşı harekete geçmeye istekli değil.”

“İkiye karşı on iyi bir oran değil.”

“Başka bir şey daha vardı...” dedi Lex dikkatlice.

Tüm gözler tekrar ona döndüğünde bu ilgi karşısında hafifçe kızardı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Sandalyesinde kaydı, eteğinin bir tarafı hafifçe yukarı kalktığında Belren daha da dikkat kesildi. “Şey, ekinler vardı.”

“Ekinler mi?”

Lex başını salladı.

“Neyin mahsulü?”

“Onlar... çay yapraklarına falan benziyordu?” dedi belirsizlikle.

“Tamam...”

Anlamını kavrayamayınca Soora'ya baktım ama o da en az benim kadar kaybolmuş görünüyordu. “Pekâlâ. Bu ekinlerin nesi seni endişelendiriyor?” diye sordu nazikçe. Gördünüz mü? Prenses çok asildi.

“Onlardan çok vardı,” dedi Lex hemen.

Sev, sonunda yemek tepsisini yere bırakırken içinden homurdandı. “Ona anlatmaya çalıştım, değil mi? O mahsul saçmalığının bir önemi yok. Muhtemelen askerler dükkânı kurmadan önce oradaydı.”

Ancak Lex başını salladı. “Sanmıyorum. Bu ekinlerin bakımı düzenli olarak askerler tarafından yapılıyor. Eskilerin yanı sıra yeniler de yetişiyor. Eğer adayı üs olarak kullanmak için ele geçirmiş olsalardı ekinleri umursamazlardı. Kamplarını onların üzerine kurarlardı ama durum böyle değil. Ekinlerin her zaman korunduğundan emin oluyorlar.”

Şey, bu... garipti.

“Bir şey daha,” diye devam etti Lex. “Orada kralı gördüm.”

Prenses Soora daha dik oturdu. “O ne yapıyordu?”

“Ekinlerin arasında yürüyordu.”

“Sadece aralarından mı geçiyordu?”

Lex başını salladı. “Anladığım kadarıyla.”

Şaşırmış bir hâlde elimi karışmış saçlarımda gezdirdim. Tüm bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ne olursa olsun sayıca çok azdık. On bin eğitilmiş asker mi? Evet, bu *gerçekten* kötüydü.

BÖLÜM KIRK İKİ

Lex’le Sev bilgi bombasını attıktan sonra küçük toplantımız hızla dağılmıştı. Onları Cupidville’e geri göndermiştim. Prenses ve ekibi saklanmış, strateji geliştiriyorlardı. Adamlarımla yalnızdım; hepimiz sessizce oturuyorduk, düşüncelere dalmıştık.

Alfa’m kuyruğu ayak bileklerime dolanmış hâlde halının üzerine yayılmıştı. Ben şezlongda uzanarak Sylred’in omzuna yaslanmışken Evert diğer tarafımda, kolunu başımın arkasına sıkıştırmıştı.

Kapı çalındığında Ronak hemen ayağa fırladı ve kapıya doğru yürüdü. Elini uzatıp kapı koluna tekrar tekrar vurmaya başladı.

Evert homurdanarak onu itti. “Alfamız lanet olası bir kapı kolu tarafından alt edildi.”

Ronak ona tısladı.

Evert kapıyı açtığı anda başımı kaldırdım ve kafasında hazır ol pozisyonunda duran bir düzine ayçiçeğiyle tanıdık bir yer-yüzü perisini gördüm.

“Mossie!”

Onu selamlamak için kapıya doğru koştum. Arkadaşım tüm yeşil sarmaşık ihtişamıyla karşımdaydı, parlak yeşil gözleri anında bana kilitlendi ve kafa derisinden çıkan ayçiçekleri bana doğru döndü.

“Emelle,” dedi Mossie, resmen ışıldıyordu. Çay fincanlarıyla dolu gümüş tepsiyi Evert’in kollarına itip beni kucakladı. Evert ona gözlerini devirerek tepsiyi masanın üzerine bıraktı.

Geri çekildiğimizde kollarımı tuttu ve iyi olup olmadığımı kontrol etmek istercesine bana bir kez daha baktı. “Kızım. Pembenin doğru görünmediğini biliyordum,” dedi Mossie, daha önce boyanmış hâlimden bahsederek. “Böyle çok daha iyi görünüyorsun.”

“Teşekkürler. Çiçeklerin güzel budanmış görünüyor.”

Mossie bir elini sırtından aşağı süzülen sarmaşıkların üzerinde gezdirerek ayçiçeklerini okşadı. “Teşekkür ederim. Az önce onlarla ilgilendim. Ayrıca kafa derime biraz yeni malç ekledim,” dedi gururla.

“Her ne yapıyorsan işe yarıyor,” diye onu temin ettim. “Blix’le işler nasıl gitti?” Kuledeki tüm mahkûmları kaçırdığımızda onunla karşılaşmamdan bahsetmedim çünkü bu biraz garip kaçabilirdi.

Kibirli bir tavırla elini salladı. “Ah, şu *su perisi*,” dedi küçümseyerek. “İşimiz bitti. Ben yoluma devam ettim.”

“Ah. Şanslı peri kim?”

Omuz silkip odanın içine doğru ilerledi. “Adı Dune. Ku-rak bir toprak perisi,” dedi Mossie, sanki bundan çok etkilenmem gerekiyormuş gibi.

“Ah. Harika.”

Başını salladıktan sonra şezlonga oturdu, ben de ona katıldım. “Hı hı. Kafasından kaktüsler çıkarıyor. Çok zarif biri.”

“Hah. Bu kulağa... keskin geliyor.”

“Aynen öyle, ama o işleri özel yapmak istemiyor,” dedi hafifçe dudak bükerek. “Her neyse, sen bir hizmetkâr gibi davrandın! Bir de soylu! Ancak başından beri bir aşk meleğiymişsin. Bana nasıl söylemedin?”

“Özür dilerim. Çok gizli bir şeydi.”

“Özrün kabul edildi. Affedildin. Şimdi,” diyerek konuşmayı geçiştirdi, hâlâ ellerimi tutuyordu. “İşimize bakalım. Kaç perinin bana âşık olmasını sağlayabilirsin?”

“Ah, ne?”

“Kaç tane?” diye sordu, yeşil gözleri beklenti içindeydi.

“Ah, şey, aslında bir sınır yok. Ben sadece-”

“Güzel!” diyerek alkışlayabilmek için ellerimi bıraktı. Elbisesinin korsesine uzandı ve yeşil göğüslerinin arasından bir kâğıt parçası çıkarıp bana uzattı. Açtığımda kucağıma biraz toprak döküldü. Aynı zamanda gül gibi kokuyordu.

“Nedir bu?” diye sordum.

“Bu benim peri listem. Belli bir sırası yok. İçlerinden herhangi birini önce bana âşık edebilirsin. Dune *çok* kıskanacak. Bu ona benimle özel olmak istememeyi öğretecek.”

Uzun isim listesine bakınca yüzümü buruşturdum. “Mos-sie...”

Ancak onun dikkati zaten başka yerdeydi. Genfinlerimde. “Demek bunlar senin eşlerin, ha? Çok ateşliler.” Gözleri odanın köşesindeki çiçeği koklayan Ronak’a takıldı. “O çıplak.”

“Evet... şu anda hiçbir kıyafeti üzerinde tutmuyor. Onları parçalıyor.”

“Hımm. Üzerine işlemek üzere mi?” diye sordu, onun hâlâ saksıdaki bitkiyi nasıl dikkatle kokladığına bakarak.

Sinirli bir şekilde gülerek elimi saçlarımda gezdirdim. “Ne? Hayır. Tabii ki hayır.”

Mossie sırtını döner dönmez dikkatini çekmek için ellerimi cılgınca Ronak’a doğru salladım. Tembelce bana baktı. “Yapma. İşeme. İşeme,” dedim sertçe.

Altın gözlerini bana kilitledi. Ardından aletini aldı ve... her yerine işedi.

Burnumu sıktım. İnanılır gibi değildi.

Getirdiği çayı servis etmeye başlarken, “Aşk meleği hakkındaki söylentileri duyar duymaz sen olduğunu anladım,” dedi Mossie. “Bazı hizmetlilerin iltica etmekten bahsettiğini duydum, bu yüzden onlarla birlikte gitmem gerektiğini biliyordum. Neyse ki içlerinden biri peşlerine takılmama izin verdi; yoksa hâlâ sarayda sıkışıp kalmış olacaktım. Burada prensesle çalışmayı o pis yaşlı kralla çalışmaya tercih ederim. Prenselerin gerçekten kafasının kesilmemesine çok sevindim. Çok güzel bir kafası var.”

Arkamdaki çiş birikintisini görmezden gelerek tekrar şezlonga oturduğumda o da bana çay servisi yaptı. “Güzel bir kafası var,” diye katıldım. “Senin de burada olmana sevindim.”

“İşte çayın. Hizmetçilerden biri getirmem için ısrar etti. Sanırım isyan kampında zor zamanlar geçirdiniz?”

“Öyle de denebilir...”

Mossie bana ve çocuklara çay bardaklarını uzattıktan sonra doğruldu. “Aşağıya dönsem iyi olacak. Bana ihtiyacınız olursa arayın. Aşk listeme başlamaya hazır olduğunda bana haber ver!” Mutlu bir el sallayışla dönüp odadan çıktığında beni bir elimde aşk listesi, diğerinde çay fincanıyla bıraktı.

Evert’le Sylred kapıya bakıp gözlerini kırptıktan sonra bana döndüler. “Arkadaşın mı?” diye sordu Evert.

“Evet, Mossie. Beni hapishane kulesinin girişine soktuk-tan sonra ona bir su perisi ayarlamaya çalıştım. Onun kışını seviyordu. Yani su perisinin poposunu. Sanırım yürümemiş. Ayrıca sarhoş olmuştuk. İkimiz de peri şarabını severiz. *Çok* şarap içtik.”

Evert sırtırken, Sylred'in Ronak'ın pisliğini havlularla temizlemeye başlamasını izledim.

Çaydan bir yudum aldığımda tadı dilimde patladı. “Mmm,” diye mırıldandım takdirle. Ardından fincanın tamamını mi-deye indirdim, dilimin yarısını yakmasını umursamamıştım bile. Bazı şeyler buna değerci.

Dilimi elimle yelpaze gibi soğutmaya çalışırken Evert kara kaşlarını çatı. “Güzel mi?”

Elimi bırakıp fincanı yere koydum. “Lezzetli. Uykum var.”

“Hadi seni yatağa götürelim o zaman.”

Gözlerindeki bakışı görünce başımı salladım. “Hayır. Gerçekten uykum var. Seksi zamana yer yok.”

Güldü. “Elbette.”

Kollarımı kavuşturdum. “Ben ciddiym. Kedicik bu gece için sustu. Ton balıklı turtam çoktan *Tupperware*'e kondu. Bu eğlence kapısı iş için kapandı, Evert.”

Bana ukala bir bakış attı. “Sanki bana karşı koyabilirmiş-sin gibi.”

Alaycı bir şekilde sırttım. “Sana tamamen karşı koyabili-rim. Şu anda sana nasıl direndiğime bir bak. Sana karşı koyu-yorum ve bunun için çaba sarf etmiyorum bile.”

Ne demek istediğimi anlatmak için elbisemi çıkarıp yüzü-ne fırlatarak bana uzanan kollarının arasından sıyrıldım. Ace-leyle banyoya gittim ve kendimi içeri kapattım. Evert kapının diğer tarafından küfrederken kıkırdamamı bastırıp iç çamaşı-rımı giydim. Kanatlarımı sırtıma doğru çektikten sonra beyaz

bir gece elbisesi giydim. Tekrar edepli olduğumda, Evert'in sadece belinde sarkan bol bir pantolona kadar soyunduğunu gördüğümde bile bu direnme şeyinin tamamen hakkını vererek dışarı çıktım.

“Güzel gecelik,” dedi sırtarak, mavi gözleri açıkta kalan tenimdeydi.

“Teşekkürler,” dedim, karnından alt bölgesine doğru uzanan nefis çizgilere bakmamaya çalışarak. Bu çabamda başarısız olmuşum.

“Direniş nasıl gidiyor?”

Sesindeki alaycılığı duydum ve gözlerimi tekrar yukarı kaldırmaya zorladım. “Ne?”

Yüzüne ölümcül bir gülümseme yayıldığında gamzelerini gösteriyordu. *Âlemler benim zavallı, küçük, azgın ruhuma merhamet etsin.*

Yavaşça bana doğru yaklaşmaya başladı. Hem de seksi bir sinsilikle. “Dedim ki, bana direnmeyi bıraktın mı?”

“Evet. Hayır. Yani...” Telaşla başımı sallayıp kendime gelmeye çalıştım. “Üzerine bir gömlek giyer misin? V şeklin dik katimi dağıtıyor.”

Güldü. “Neyim?”

Rahatsız edici kasları gösterdim. “V şeklin. Karın kaslarından yaramaz yerlerine kadar uzanan o şekil. Çok lezzetli ve sen onu öylece etrafa gösterdiğinde konsantre olamıyorum.”

Mavi gözlerine sıcaklık dolarken parmağını bana doğru uzattı. “Buraya gel.”

Başımı sallayarak yatağın diğer tarafına doğru koştum. “Hayır, hayır. Hayır. Uyuyorum.” Aceleyle yorganın altına girip neredeyse çeneme kadar çektim.

Sylred, Ronak'ın çişini temizlemek için kullandığı kirli bezi attığı yerden döndüğünde yatak için soyunmaya başladı.

Ronak zaten çıplaktı, yani şimdi üç kaslı ve cidden ateşli genfin bana doğru yaklaşıyordu. Neden seksi reddetmişim ki? Şimdi hatırlayamıyordum bile.

Evert yatağın bir tarafına, Sylred diğer tarafına kaydı ve Ronak bir kez daha bacaklarımın dibine, başı leğen kemiğimin tam üstüne gelecek şekilde uzandı.

Evert yanıma uzanırken bir elini kalçama koyduğunda geceliğimin ipeksi kumaşından bile avucundan gelen sıcaklığı hissedebiliyordum. Sylred'in bacakları benimkilere dolandı ve Ronak mırıldanmaya başladığında titreşim tam merkezime ulaşıyordu.

Zaten kırılmakta olduğumu biliyormuş gibi, Evert elini yan tarafımda gezdirmeye başladı. Oturur pozisyona geçtim, yüzüm kızarmıştı. “Tamam! Anladım! Anladım! Direnme konusunda berbatım! Benimle seks yapın.”

Gülmeye başladı. *Gülüyordu!* Ne pislikti ama.

“Komik olan ne?” diye sordum kollarımı önümde kavuşturarak.

Ellerini başının arkasına koyup arkasına yaslandı. “Beş dakika bile dayanamadın.”

“Ne kaçırdım?” diye sordu Sylred aramıza bakarak. “Çiş temizlerken hep bir şeyler kaçıırım.”

“Kaşıntılı bize doyamıyor,” diye açıkladı Evert sırtarak.

“Çıplak gövdelerinizi bana gösteriyorsunuz!” dedim öfkeyle.

Evert'in gamzeleri tam anlamıyla ortaya çıkarken Sylred'in gözleri ise gülümsemesiyle kırışmıştı. “Çıplak gövdelerimiz mi?” diye alay etti.

“Evet!” Çay yüzünden kendimi gergin hissediyorum ve şu anda midemde oturmuş, etrafa saçılıyordu. “Bana gülüyorsunuz.”

“Kimse gülmüyor,” dedi Sylred.

Gülümseyen yüzlerini gösterim. “Kahkahalar orada. Tam orada. Titreyen dudaklarınızın ardında onları görebiliyorum.”

“Titreyen dudaklar deme,” dedi Evert.

“İstedigim kadar titreyen dudaklar diyecegim, çok teŖekkr ederim. Seks yapmadan duramayacağımı mı sanıyorsun? Kesinlikle durabilirim. Bu sefer ciddiylim. Ben uyuyacağım. Daha ilk kavgamızı ettik ve sizinle ya da çıplak gvdelerinizle uğraşamam.”

Yastıkların zerine yığıldım, kıkırdamalarını duymazdan gelerek yastığı yüzüme kapattım. Kendimi azgın ve huysuz hissederek uykuya daldım.

Lanet olası genfinler.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

Yüzüme vuran gün ışııyla gözlerimi kırpttırarak açtım ve inledim. Kendimi tam bir bok gibi hissederek doğrulduğumda karnımı tuttum ve bir miktar acı hissettim.

Bütün gece dönüp durmuştum, karnımdan ağırlar yayılıyor-du. Stresten miydi, yoksa hastalanıyor muydum bilmiyordum, aşk meleğinin hastalanabileceğini bile bilmiyordum. Ancak bu sabah daha iyi hissetmek yerine daha kötü hissediyordum.

Çocukların hepsi yataktan çıkmıştı, bu yüzden büyük şiltede yalnızdım ama banyoda birinin su akıttığını duyabiliyordum. Birinin Ronak'ı dışarı çıkarmak için gittiğini umdum. Sylred onu tuvaleti kullanması için eğitmeye çalışmıştı. Pençelenmiş bir kol ve her yerine işenmiş botlarla sonuçlandığını söyleyebilirdim. Şimdi çocuklar sırayla onu dışarı çıkarıyordu.

Bir bardak suya ihtiyaç duyarak doğruldum, yorganı üzerimden attım ve dehşet içinde donup kaldım.

“Aman Tanrım!” diye çığlık attım.

Gözümü bile kırpmıyordum. Halüsinasyon görüyormuşum ve geçecekmiş gibi kucağıma bakmaya devam ettim. Kan. Çok fazla kan vardı. Belki bu sabah biri gizlice girip beni bıçaklamıştır diye kendimi kontrol ettim ama yara falan bulamamış-

tım. Vücudumu başka bir acı sardığında inleyerek kıvrıldım.

Onu uyuracak kadar ses çıkarmış olmalıydım çünkü Sylred aniden banyodan fırladı, etrafına bakınıp tehdidi aradı, sonra bir anda yanımda belirdi.

“Ne oldu? Sorun ne?” diye sordu, sesi endişeyle gergindi.

“Zehirlendim!” Gözlerim panikten çılgına dönmüş bir hâlde ağlıyordum. “O çay. Sanırım çaydı, Syl. Belki de biri Mossie’yi kandırıp bu konuyu açtırmıştır. Bahse girerim o çok sinirli genfin adamdır. ‘*Bunu sana ödeteceğim,*’ demişti, hatırladın mı? Beni öldüreceğini söyleyerek bizi uyarmıştı!” Başka bir acı dalgası üzerime çökerken tekrar inledim. “Tanrım, acıyor. Kan kaybediyorum. İç yaralarım var. Zehir iç organlarımı soyuyor. Ölüyorum, Syl!”

Panik içindeki gevezeliğim, dehşete kapılmış hıçkırıklarımla kesildi.

Sylred donup kalmıştı, muhtemelen kan kaybından ölmemi izlemenin şokunu yaşıyordu. Ona baktım, yüzüm ıslanmıştı. Yüzünde garip bir ifade belirdi, sonra boğazını temizledi. “Emelle? Tatlım? Sanırım sadece regl görüyorsun.”

“Şu anda iki heceden fazla kelime söyleme, Sylred,” diye çıktım. “Ben *ölüyorum!* Şifacıya falan koşuyor olmalıydın. Bu zehir iç organlarımdan kanamasına neden oluyor! Bak!” Geceliğimdeki ve battaniyemdeki çok bariz kan lekelerini göstererek çılgınlık attım.

“Emelle,” dedi nazikçe. “Ölmüyorsun, söz veriyorum. Sadece ilk regl dönemini yaşıyorsun. Kanaman ve krampların olacak. İyi olacaksın.”

Başımı kararlılıkla salladım. Bunu ciddiye almıyordu. Ben kan kaybından yere yığıldıktan sonra kendini *çok* suçlu hissedecekti. “Hayır. Bağırsaklarıma saplanan görünmez bıçaklar var. Bunu hissedebiliyorum. Kesinlikle ölüyorum. Şu kana bak, Syl! Bu normal değil!”

Alt dudağını ısırды, sanki gülmemek için kendini zor tutuyordu. Neredeyse kafasına vuracaktım. Sanki öfkemi sezmiş gibi cebini karıştırdı. “Al.”

Canlandım. “Bütün kutu mu?” diye sordum, çikolatalara temkinli bir şekilde bakarak.

Asla tüm kutuyu almama izin vermezdi. Beni her zaman tek tek beslerdi, aksi takdirde obur bir akbabaya dönüşeceğimi ve hepsini saniyeler içinde yiyip bitireceğimi söylerdi. Haksız da değildi.

“Evet. Bütün kutu,” dedi, sesi fazlasıyla dostça çıkıyordu. “Her şeyi daha iyi yapacak.”

Burnumu çektim. “Ölene kadar demek istiyorsun.”

Bu sefer gülümsemesinin araya girmesine izin verdi. “Hâlâ ölmüyorsun. Sadece regl dönemindesin.”

Ona şüpheyile baktım. “Bu doğru olamaz. Eminim kadınlar bununla uğraşmıyordur? Demek istediğim, ara sıra tampon kullanan kadınlar gördüm, ayrıca Dünya’da çalışırken regl dönemleriyle ilgili milyonlarca şikâyet duydum ama bu... bu biraz aşırı görünüyor. Sanırım bir sorun var. Zehirlenmediğime emin misin? Yani gerçekten, *gerçekten* emin misin?”

“Eminim,” dedi, kahverengi gözleri eğlenceyle parlıyordu. “O çaydan ben de bir fincan içtim ve iyiyim.”

“Belki de sadece benim bardağım zehirliydi,” diye belirttim.

“Hayır.”

“Şu anda gerçek anlamda ölüm döşeğinde olduğum için beni sakinleştirmeye çalışmıyorsun, değil mi?” diye sordum ona şüpheyile bakarak.

“Hayır.”

Çikolata kutusunu açıp ağzıma tıkıştırmaya başladım. “Bu berbat bir şey. Yani, kadınlar her zaman regl dönemlerinin berbat olduğunu söylerdi ama ben sadece dramatik oldukla-

rını düşünürdüm. Ancak hayır. Bu gerçekten en kötüsü. Sanki limonmuşum da sıkılıyormuşum gibi hissediyorum ama limonata yerine regl kanı akıyor!”

Sylred biraz yüzünü buruştursa da onun dışında akıllıca sessiz kalıyordu.

“Eğer yanıyorsan, gerçekten zehirlendiysem ve kan kaybından ölüyorsam kendini çok kötü hissedeceksin,” dedim ona.

Güldü. “Yanılmıyorum.”

“Nereden biliyorsun? Bunun doğal olması mümkün değil.”

Burnuna dokunduğunda yüzüm kızardı. “Aman Tanrım, vajinamdan akan kan kokumu *alabiliyor* musun?”

Kıkırdarak ensesini ovuşturdu. “Utanılacak bir şey değil.”

“Beni koklama,” diye emrettim ona.

“Elimde değil.”

Ona ters ters baktım. Pişman olmuş gibi görünerek yavaşça elini kaldırdı ve burnunu tıkama hareketi yaptı.

Başımı salladım. “Daha iyi.”

İçime bir kramp daha saplandığında bir iniltiyle yatağa yığıldım. “Dişiler ölmeden nasıl bu kadar kan kaybedebiliyor? Bizler lanet olası savaşçılarız, Syl.”

Cevap vermeyince başımı yastıktan kaldırıp ona baktım. Çabucak başını salladı. “Ah. Evet. Savaşçılar.”

Memnuniyetle başımı sallayarak geri çekildim ve bir çikolata daha yedim. Garip bir şekilde, yardımı dokunuyordu. “Bunları getirmeye devam et, genfin,” dedim ona.

“Ben hallederim,” dedi Sylred. “Seninle ilgileneceğim.”

Öyle de yaptı çünkü benim tatlı genfinim her zaman benimle ilgilenirdi. Alıngan, öfkeli, hormonlu bir canavar olduğumda bile.

BÖLÜM KIRK DÖRT

Sylred yatakları temizlemesi için hizmetkârlardan birini çağırmaya gitti, geri döndüğünde de banyo yapmama yardım etti. Kanı yıkadıktan ve sıcak suyun kramplı karnımı rahatlatmasına izin verdikten sonra Mossie gelip karnımı bir mumya gibi sardı. İç çamaşırımın içine o kadar çok kat bez tıktırmıştım ki, sıvıyı Hoover Barajı'ndan daha iyi tuttuğuna emindim.

Günün geri kalanında Sylred karnımı doyurdu, ayaklarımı ovdu ve ben yokken neler yaptıklarına dair hikâyeler anlattı. Huysuzluğuma rağmen kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Evert akşama kadar yoktu ama döndüğünde kokuyu alıp durumumu anlamıştı. Ronak'ı da yanına alarak dikkatlice bana doğru ilerledi.

Onu bir şahin gibi izliyordum. “Hımm. İşte burada. Eşim,” dedim sahte bir neşeyle. “Bütün gün dışarıda gezip tozan. Ben buradayken. Kan sızdırırken.” Bakışlarım yüzümü ele geçirdiğinde adımları durdu. “Peri âleminde henüz tampon olmadığımı biliyor muydun? Burada öyle bir şey yok, Evert. Bu da vajinamın mumyalandığı anlamına geliyor. *Mumyalandığı*,” dedim tekrar, demek istediğimi iyice anlatmak için. “Sen de gitmiştin. Muhtemelen eğleniyordun. Konuşuyordun. Kasık-

larında hoş bir esintiyle dolaşıyordun. Birilerine gülümsüyor, kadınlara gamzelerini yalamayı ve tüylerinin kanlı olmayan kalçalarına sürtünmesini hayal ettiriyordun.”

Tanrım, ben bile bir sürtük gibi davrandığımı biliyordum. Sanki tüm tatlılığımla mantığım tüm kanımla birlikte akıp gitmiş gibiydi, ama bunu durduramıyordum.

Evert bana vahşi bir dişi aslana yaklaşıyormuş gibi yaklaştı. “Selam, Kaşıntılı.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Selam? Ben burada oturmuş rahmimi bedenimden çıkarmaya çalışıyorum, sen de gelip bana *selam* mı veriyorsun?”

Evert, Sylred ile bakişti ama ikisi de benimle nasıl başa çıkacaklarından emin değilmiş gibi görünüyordu. Evert çenesindeki siyah tüyleri kaşıdı. “Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben sadece sana gülümsüyorum,” dedi Evert sonunda. “Yani gamzelerimi yalama fantezisi kurabilecek tek kişi sensin. Nasıl olduğumu bilirsin, diğer herkese siktir olup gitmelerini söylerim. Ayrıca, gamze yalamanın sadece *sana* özgü bir şey olduğunu düşünüyorum. Bana sorarsan biraz tuhaf. Ateşli ama tuhaf.”

Ona gözlerimi kırıştırdım, yumruk atmak isteyip istemediğimi anlamaya çalışıyordum. Sanırım istemiyordum ama gerçekten kim bilebilirdi ki? Regl dönemindeyken, her zaman birini yumruklamak isterdiniz.

Nefesini dışarı üfledi. “Yani... Odadaki kanlı fil, regl olmuşsun. Sanırım bu sorunun cevabı bu.”

“Ne sorusu?”

Sylred devraldı. “Şey, üreyip üreyemeyeceğini merak ediyorduk. Bu iyiye işaret aslında.”

Gözlerimi ona diktiğimde bakışlarımın şiddetinden yanakları pembeleşti. “Ah, anlıyorum. Demek hepiniz benim

hakkımda konuşuyordunuz. Arkamdan. Sır saklıyordunuz. Önemli üreme tartışmalarına beni dahil etmiyordunuz.” Gözlerim yaşardığında Sylred’in yüzünde panik dolu bir ifade belirdi. “Hemen çocuk istediğinizi bile bilmiyordum. Ya regl olmasaydım? Ya üreyemezsem? Benimle yeterince konuşmuyorsunuz!” Çirkince ağlamaya başladım. Yine durduramıyordum.

Yıpranmıştım, acı içindeydim, şimdi de çıldırmış bir hâlde duygularım karmakarışık bir hâl almıştı ve gözyaşlarım Niagara Şelalesi gibi fişkırıyordu.

Ağlamaklı bir eşle nasıl başa çıkacağını bilemeyen Evert, orada öylece durup sırtımı sıvazladı. Sanki terfi şansını kaybetmiş bir iş arkadaşımıymışım gibi, “İşte böyle, dostum,” deyip duruyordu.

Sylred duygusal yönüyle daha fazla temas hâlindeydi; yataкта yanıma kayıp kollarını bana doladı. “Tatlım, senden bir şey saklamıyoruz. Biz de tam çocuk sahibi olma ihtimalimizi tartışıyorduk. Genfinlerin gebe kalması zaten zor ve bunu kendi ırkımız dışında yapma şansımız...”

“Biliyorum!” Hıçkırdım. “Size söylemiştim, çocuklar! Emin değilseniz çiftleşme törenimizi yapmamamızı söylemiştim. Sizi çocuksuz bir hayata mahkûm etmek istemedim. Ancak *artık* çok geç çünkü biz eşiz, sizi çok seviyorum! Her zaman âşık olmak istemiştim ve şimdi oldum ama kanamam var ve sen üremekten bahsediyorsun ve ben çok *açım!*”

Tamamen psikopat durumuna geçmiştim. Hormonlarım çok fazla zıplayan spor toplarından daha fazla zıplıyordu. Dürüst olmak gerekirse Dünya sporları hakkında pek bir şey bilmiyordum. Birkaç maça gitmeye çalışmıştım ama soyunma odalarını geçememişim. Bu da benim için sorun değildi

Çünkü oradaki topların çok daha etkileyici olduğundan emin-
dim.

Sylred yavaşça ellerimi yüzümden çekti. “Nefes al. Haydi.
Bir, iki, üç...”

Talimatlarını izleyerek çılgınca, hıçkırıklarla dolu nefes
alışverişlerimi sakinleştirdim ve nefes alıp vermeye başladım.
Beni birkaç kez ynlendirdikten sonra bana gülümsedi, ardın-
dan başparmağının ucuyla yüzümdeki gözyaşlarını sildi. “İşte
böyle. Bu daha iyi,” dedi gözümün kenarını öperek. “şimdi
biraz geri ekilelim.”

Arkamdan hırıltılı bir homurtu geldi. “Evet, bizi sevdiğini
söylediği kısma gelmek istiyorum.”

Sesi duyunca kafamı kaldırdım ve ağzım şok içinde açıldı.
“Ronak!”

Yatağın ayak ucunda çıplak eşim duruyor, siyah gözleri
bana bakıyordu.

Kendimi ona doğru fırlattığımda beni yakaladı, kolları ve
kanatlarıyla beni tamamen sardı. Yüzümü göğsüne bastırarak
kendimi onun sıcaklığına bıraktığımda muazzam bir rahatla-
ma yaşadım. “Sen, yine sensin,” dedim tenine doğru.

Beni kendinden uzaklaştırırken çenemi kavrayarak ona
bakmamı sağladı. “Geri döndüm,” diye onayladı. “Hayvanım
gerçekten de tutuşundan vazgeçmek istemedi. Umudumu ne-
redeyse yitirmiştim ama sonra sen ağlamaya başladın, bu da
hiç hoşuna gitmedi. Sonunda yeniden ortaya çıkmama izin
verdi.”

“Bir daha Perde’ye girmeyeceğim,” diye söz verdim. “Sen
hayvana dönüşmeden bunu nasıl yapacağımı bulana kadar ol-
maz. Bu sefer geri dnmeyeceksin diye çok endişelendim.”

“Buradayım,” diyerek n eğildi, ardından alt dudağımı
ısırdı. Ağzımı araladığımda dilini içeri daldırıp dilimi yala-

dı ve içimden bir inilti çıkmasına neden oldu. “Tanrım, seni özledim, küçük iblis. Perde arkasından izlemek, dışarı çıkıp seninle birlikte olamamak tam bir işkenceydi.”

“Artık buradasın.”

“Öyleyim.” Başını salladı. “Az önce bizi sevdiğini söylediğinde buradaydım. Bu doğru muydu, yoksa sadece saçmaladığın şeyi mi yapıyordun?” diye sordu, gözleri beni incelerken yoğunlaşıyordu.

“Ben saçmalamam.”

“Kesinlikle saçmalıyorsun,” diye söze karıştı Evert. “Ama soruya geri dönelim.”

Ronak adamları görebilmemiz için kanatlarını indirdi ama kollarını bana dolamaya devam ediyordu. Üçü de dikkatle beni izlerken yataktaki yerimde kıpırdandım. Yorganı parmaklarımın arasına sıkıştırıp göz temasından kaçınıyordum. Öylece ağzımdan kaçırdığıma inanamıyordum. Ne kadar da saçmalayan bir aptaldım.

“Kaşıntılı. Konuş bizimle.”

İçimi çektim ve gözlerimi kaldırıp onlara baktım. “İyi! Evet, sizi seviyorum. Hepinize deliler gibi âşığım. Ezelden beri tek istediğim âşık olmaktı, şimdi oldum ve bu...”

“Ne?” Sylred nazikçe beni dürttü.

Onun gözlerine baktım. “Hayal ettiğimden çok daha iyi ama aynı zamanda korkutucu da.”

Ronak, “Bana bak,” diye emrettiğinde otoriter sesi midemi titretti. “Asla korkmana gerek yok. Bizimleyken olmaz. Biz senin eşiniz.”

“Kesinlikle,” diye katıldı Evert. “Seni hayatın kendisinden daha çok seviyoruz.”

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu ve ağzım bu açıklamanın şiddeti karşısında şaşkınlıkla açıldı.

Onay için diğerklerine baktığımda onlar da bana sabit bir şekilde bakıyorlardı. Ronak başını sallıyor, Sylred ise gülüm-süyordu.

“Siz... beni seviyor musunuz?”

Evert homurdandı. “Evet, seni çok seviyoruz. Sylred’in saçları pembeye döndü. Ronak’ın aşk meleği kanatları var. Her hapşırdığımda içimden Şehvet sızıyor. Eğer bu sana olan bağlılığımızı göstermiyorsa ne gösterir bilmiyorum.”

Burnumu koluma silerken bunun o olduğunu biliyordum. Tam buradaki his. Tüm aşk meleği varlığım boyunca peşin-de olduğum şey buydu. Ben onları seviyordum, onlar da beni seviyordu.

Ayrıca ne vardı biliyor musunuz? Bu *gerçekten de* tüm âlemlerdeki en iyi şeydi.

BÖLÜM KIRK BEŞ

Presens ve danışmanları, isyancı kuvvetlerin komutanları da dahil, günlerce tartışmışlardı. Bir sonraki hamlemiz hakkında o kadar uzun süre tartışmışlardı ki, regl dönemim gelip gitmişti.

Mossie de gelip gidiyordu. Hem de çok. Çoğunlukla aşk listesine yeni isimler eklemek için. Peekabu adında bir seelie peri eklemişti, inanamıyordum.

Resmî yemek salonunda oturmuş, on iki çeşit olması gereken akşam yemeğimizi yiyorduk. Sylred karşımda otururken ben, Evert’le Ronak’ın arasına sıkışmıştım ve üçünün de kuyrukları bir yerime dolanmış durumdaydı. Mümkünse, onlara olan aşkımı duygusal olarak ilan ettiğimden beri daha da sokulmuşlardı. Sylred kuyruğunu ayak bileğime, Ronak belime, Evert ise yemek yiyebilmek için omuz silkmeme rağmen kuyruğunu koluma dolamaya devam ediyordu. Bu onu durdurmamıştı.

Tekrar yaptığında iç çektim. “Evert, bunu yapmaya devam edersen yemeği dökmeme neden olacaksın.” Kuyruğu, içindekileri elbisemin üzerine dökmeme neden olmadan önce kadehimi yere bıraktım. “Başka bir yerimi anakonda yapamaz mısın?”

Bana hınzırca sırtarak ağız kulağıma değecek kadar yaklaştı. “Kaşıntılı, seni bu masanın üzerine yatıracağım ve anakondamı sana tam burada vereceğim.”

Gözlerimi devirdim. “Prensesin yemek masasında bundan pek hoşlanmayacağına eminim.”

Evert omuz silkip arkasına yaslandı, kolunu sandalyemin arkasına koydu. Çatalıma uzandığım anda kuyruğu tekrar koluma dolandı ve çatalı tabağa doğru düşürmemeye neden oldu.

“Pes ediyorum,” dedim oflayarak.

“Güzel. Hadi odamıza geri dönelim, sen de bana anakondamı nerede istediğini anlatırsın.”

Onu cesaretlendirmemeye çalışıyordum, gerçekten ama bazen kahkaha içimden kaçıyordu.

Prenses Soora’nın masanın başından, “Aramıza dönmene çok sevindim, Ronak,” dediğini duydum.

Ronak lokmasını çiğnemeyi bitirdi ve başını salladı. “Teşekkür ederim, prenses.”

“Bana senin ve sürünün isyan gücümüzün bir kısmının eğitilmesinde çok etkili olduğunuz söylendi. Size minnettarız.”

Ronak başını salladı. “Ödenmesi gereken tek borç Kral Beluar’la Prens Elphar’ın kendisidir. Krallığa ölüm ve zulüm getirenler onlar, bunun hesabını verecekler,” dedi sertçe. Adasına yapılan saldırının ona ağır geldiğini biliyordum.

Prenses cevap vermek için ağızını açtı ama buna fırsat bulamadı.

Büyük bir ses havayı çatlatırken tüm yer şiddetle sallanmaya başladı. Prenses ayağa kalkmaya çalıştı ama bir yerden bir patlama sesi daha gelince koltuğuna geri tökezlediğini, elleriyle başını tuttuğunu gördüm.

Oda hâlâ sallanıyordu. Ronak beni yemek masasının altına çekerken o ve diğer çocuklar herkesin aynı şeyi yapması için bağırırmaya başlamışlardı. Kollarımla başımı örterek masanın altındaki Prenses Soora'nın küçük kız kardeşlerine baktım, yüzleri panik içindeydi. "Neler oluyor?"

Tam sarsıntı durduğunda bir gümbürtü daha duyuldu ve yer yeniden sarsıldı. Prensesin bacaklarının sallandığını gördüm, sonra dizleri bükülerek yere kapandı.

Yerin sallanmasına ve sarsılmasına rağmen kırılan tabaklarla yere dökülen yiyecekleri ıskalayarak ona doğru süründüm. Birileri bağırıyordu. Eğer sarsıntı durmazsa bu malikânenin üzerimize yıkılacağından oldukça emindim.

Prensesin yüzü şok edici bir şekilde solgundu, her zaman ki mor teninden eser yoktu. Burnundan ve kulağından kan akmaya başladığında endişeyle onu izledim.

"Ne oldu? Neyiniz var?" diye sordum.

Bir patlama daha olduğunda irkilerek başını tuttu. "Bariyer... kırılıyor," diye haykırdı.

"Ne?"

Ancak cevap verememişti çünkü bir sonraki kalp atışında bayılmıştı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Prensesi benden uzaklaştırmak için kardeşi Zalit'in onu kollarına aldığını gördüm. Turuncu gözlerini bana çevirdi. "Burası çökmeden önce buradan çıkmalısınız!"

Başımı salladım. Zalit, kız kardeşleriyle babasına kanatlarını çıkarıp uçmaya hazırlanmaları için bağırdı. Adımın haykırılmasıyla geri çekilip masanın altına sığınan hizmetkârların yanından geçtim. Büyük bir patlama sesi daha duyulduğunda yere düştüm, tavandan kopan parçaların üstümdeki masaya çarptığını duyunca irkildim.

Sylred önce bana yaklaştı, elini koluma atıp beni kendisine doğru çekti.

“Ronak tavanı tutuyor,” dedi, onu duyabilmem için kulağıma bağırarak. “Buradan hemen çıkmamız gerek!”

Anlayışla başımı sallarken Evert’in diğerlerine de aynı-sını yapmalarını söylediğini duyabiliyordum. Tüm perilerin kanatlarını çıkarıp masanın altından uzaklaşmalarını izliyordum. “Peki ya sen? Senin kanatların yok!”

“Ronak bizi götürecek kadar güçlü. Merak etme. Hemen arkanda olacağız,” diye beni temin etti Sylred.

“Haydi, Perde dişisi,” dediğini duydum Belren’in, gümüş kanatları çoktan ortaya çıkmıştı. “Burası daha fazlasını kaldıramaz.”

Başımı salladım ve masanın altından sürünerek çıktım. Ayağa kalkar kalkmaz havaya sıçrayıp kanatlarımı açtım.

Ronak benden otuz metre kadar yukarıdaydı, gerçekten de tavanı hepimizin üzerine düşmekten koruyordu. Kasları devasa taş tavanın ağırlığıyla gerilmiş, kanatları onu yukarıda tutmak için şiddetle çırpınıyordu.

Soora’nın ailesinden son kalanların ve hizmetçilerin kırık camlardan çıkıp beşimizi geride bırakmalarını izledim.

“Haydi!” dedi Belren kolumdan çekiştirerek.

Arkasından pencereye doğru uçtum. Güvenli bir şekilde dışarı çıktığımda Ronak’ın devasa tavan parçasını bıraktığını gördüm. O bunu yapar yapmaz tavanın geri kalanıyla duvarlar parçalanmaya, çökmeye başladı. Kalbim boğazımda, Ronak’ın aşağı süzülüşünü izledim. Evert’le Sylred kollarını başlarının üzerine kaldırmış bekliyorlardı.

Ronak iki eliyle onları yakaladı, sonra ivmesini kullanarak üçünü de yukarı uçurup parçalanan tavandan dışarı çıkardı. Ardından tüm malikâne çöktü.

BÖLÜM KIRK ALTI

Genfinlerimle buluşmak için Belren'i malikânenin etrafında takip ettim, ardından beşimiz de Zalit'in baygın Soora'yı taşıdığı bahçeye indik. Yer hâlâ sallanıyordu ve malikâne arkamızda bir moloz yığını hâlindeydi.

Hepimizin yüzü yukarıya dönüktü, tüm adanın üzerindeki bariyere yapılan saldırıyı izliyorduk. *Her yerde* kraliyet askerleri vardı. Gökyüzünün mavisini bile göremiyordum çünkü havada süzülen asker bedenleri prensesin diktiği başarısız bariyerin diğer tarafından bizi çevreliyordu. Kulaklarından ve her iki burun deliğinden akan kana bakılırsa savaşı kaybediyordu.

“Bariyer düşmek üzere!” diye bağırdım.

Bir zamanlar görünmez olan bariyerin şimdi çatırdayıp kıvılcımlar saçmasını, zayıfladıkça mor çatlakların aşağıya doğru inmesini izliyorduk.

“Ona göz kulak ol,” dedi Zalit, prensesi Belren’e uzatarak. “Gidip kuvvetlerimizi organize etmeliyim.”

“Gitme!” diye yalvardı küçük kız kardeşi, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

Zalit onu alnından öperken kulağına alçak sesle bir şeyler söyleyip gökyüzüne fırladı. Babaları onları teselli etmeye çalışıyordu, ancak kızlar teselli edilemez durumda ve dehşet içindeydi.

Bir başka güç saldırısı bariyere çarparak hepimizin yere düşmesine neden oldu.

“Ne yapacağız?” diye sordum. “Bir geçit açmayı deneyebilir miyiz?”

Belren başını salladı. “Geçit o kadar çok kişiyi aynı anda alamaz, ayrıca prens bunu bekliyor olacak. Kendi perilerini portalımıza kilitlenmeye ve içine sızmaya hazır tutacaktır. Bu sadece bize daha hızlı ulaşmalarını sağlar.”

Soora’nın ailesine bakarak, “Saklanmaları gerekiyor,” dedi Ronak.

Soora’nın babası başını salladı. “Bir yer var.”

“Güzel. Çok geç olmadan gidelim.”

Belren, Soora’yı babasına teslim etti ve dördü birlikte olabildiğince hızlı bir şekilde uçarak bahçede kayboldular. Gözden kaybolduktan sonra bile kızların ağladığını duyuyordum. Tek umudum, bariyer aşılmadan önce saklandıkları yere ulaşmış olmalarıydı.

Üzerimizdeki askerler bariyere saldırırken ürkütücü bir şekilde senkronize oluyorlardı. Güç patlamaları bariyere doğru itildiğinde kalbim dakikada bir mil hızla çarpıyordu. Bir kâsenin içindeki balıklar gibiydik, kapana kısılmıştık ve bizi oltaya getirmelerini bekliyorduk.

Bir sonraki saldırı geldiğinde bariyerin son parçası da tıslayıp patladı, ardından kulakları sağır eden bir çatırtı havayı doldurdu. Dehşet içinde bariyerin son parçasının da düşmesini izledim; parçaları elektriklenmiş bir ayna gibi paramparça oldu ve bizi tamamen açıkta bıraktı.

“Silaha ihtiyacımız var,” dedi Ronak.

Hiç vakit kaybetmeden Ronak adamları tekrar yakaladı, prensin binlerce askeri inişe geçerken biz de asi kampına doğru uçmaya başladık.

Yer tuhaf bir şekilde gölgeli görünüyordu, güneş tamamen engellenmiş durumdaydı. Ronak'ı asi kampındaki silah odasına kadar takip ederken daha önce hiç uçmadığım kadar hızlı uçuyordum.

Oraya ulaştığımızda prensin milisleri yolu yarılamıştı. Tek bir ses bile çıkarmıyorlardı. Ne savaş çılgınlıkları ne cesaretlendiren bağırışlar ne de gözdağı veren alaylar vardı. Silahlarını kaldırmış bize doğru uçarken ürkütücü bir sessizlik içindelerdi ve bu sessizlik dişlerimi sıkmana neden oluyordu.

İsyancılar telaşlı bir faaliyet içindeydi. Komutanlar bağırarak emirler yağıdırıyor, birlikler organize edilmeye çalışılıyor, silah odası yağmalanıyordu. Bariyerin kırılmasıyla oluşan depremler nedeniyle bazı binalar çökmüş durumdaydı.

Ronak silah odasına daldı, diğerleri de aynısını yaparken kendine kılıçlar takmaya başladı. O giyinir giyinmez, daha rahat hareket edebilmem için yan taraftaki eteğimden bir yırtık açtığını hissettim. Ardından Evert başıma kalın deri bir gömlek geçirdi, üzerine de zincir zırhı taktı. Ronak omzuma bir yayla ok dolu iki sadak takarak beni şaşırttı. Yayı titreyen ellerime bastırdı ve gözlerimin içine bakarken sıkıca tuttu.

“Nişan al ve ateş et. Tereddüt yok.”

Boğazım düğümlenirken başımı salladım. “Tereddüt yok.”

“Aynı emirler geçerli. Yakalanmayacaksın, öldürülmeyeceksin. Sana doğru gelen bir kılıç görürsen Perde'ye girersin. Anlaşıldı mı?”

“Ama sen-”

“Yabani olsam ve bir daha geri dönmesem de umurumda değil,” diye sözümü kesti, siyah gözleri çok yoğundu. “Bir alfa olarak ilk önceliğim eşim ve sürümdür, her zaman da öyle kalacak. Perde’ye git, hayatta kal. Bu bir emirdir.”

Keşke elimi sakalında ve çatık kaşlarında gezdirerek güçlü kollarının beni dünyadan korumasına izin verebilseydim, ancak yapamazdım. Dünya bizim olmamıza izin vermiyordu, işin bu noktaya geleceğini zaten biliyordum. Prensi sonsuza dek alt edeceğime ya da bunu denerken öleceğime dair kendime söz vermiştim. Yani yapacağım şey buydu. Ayrıca evet, savaş eğitimi olmayan bir aşk meleği idim ama çaresiz değildim, saklanmayacaktım. Artık saklanmayacaktım.

“Yapmam gerekeni yapacağım,” dedim şifreli bir şekilde.

Ronak bir kez başını salladı. Belren’le adamlarım tam hazırlanmayı bitirirken sanki hepsi aynı anda yapmış gibi on bin çift ayağın adaya indiğini duyduk. Ardından çatışma başladı. Bağırışmalar duyuluyor, metal metale çarpıyor, güç güce karşı çarpışıyordu.

“Birlikte kalın!” diye emretti Ronak bize.

Evert beni kuşatırken vahşi görünüyordu, Sylred kılıcını kararlılıkla kavradı ve ellerimin ne kadar titrediğini onlara göstermemeye çalışarak yayıma bir ok yerleştirdim.

Silah odasından hızla çıktığımızda dışarıdaki kargaşayı gördük. Bizim askerimize karşı on bin asker olduğu artık çok açıktı. Asilerimiz var güçleriyle savaşa da prensin ordusu kadar organize değillerdi ve Prens Elphar’ın askerlerinin sayısı da çok fazlaydı.

Evert, Ronak ve Belren hemen perileri kesmeye başlarken Sylred beni bir zamanlar kulübe olan bir moloz yığına yönlendirdi. Çatı hâlâ tek parçaydı. Sylred sırtımı korurken ben de oraya tırmanmaya çalıştım. Tepeye tüneyip adamlarımı

korumaya ve okları yerleştirebildiğim kadar hızlı fırlatmaya başladım. Tek bir askerin bile ilerlemesine izin vermiyordum. Cesetler Ronak'la Evert'in etrafına yığılmaya başlamıştı, oklar canlı iğne yastıkları gibi vücutlarından dışarı çıkıyordu. Bunu düşünmüyordum. Düşünemezdim. Eğer gerçekten can aldığım gerçeğini düşünüp endişelenmeye başlarsam devam edebilir miydim bilmiyordum. Devam etmek *zorundaydım* çünkü aksi takdirde bizi öldüreceklerdi. Bu yüzden zihnimdaki o kısmı kapattım ve kendimi ateş etmeye devam etmeye zorladım.

İki gözüm de açık şekilde nişan alıyor, okları mükemmel bir isabetle fırlatıyordum. Kollarım yanmaya başlamıştı, parmaklarım telden kesiliyordu ama durmuyor ya da yavaşlamıyordum. Sayıca bu kadar azken hataya yer yoktu. Sylred'in arkamda savaştığını, beni koruduğunu duyuyor ve devam ediyordum. Ancak savaşın beyhudeliğini görebiliyordum. Görüyordum ama yine de görmezden gelmeye çalışıyordum.

Daha fazla perinin Ronak, Evert ve Belren'e doğru ilerlediğini fark edince bir ok daha atmak için geri uzandım, ancak iki sadağımın da tükendiğini, sadece tek bir okumun kaldığını fark ettim.

“Kahretsin! Cephane bitti, Syl!”

Omzumun üzerinden baktığımda üç peri ile savaştığını ve mücadele ettiğini gördüm. Görebildiğim her yönde yere saçılmış ceset yığınları vardı, isyancı gücümüzün neredeyse yok edildiğini şimdiden söyleyebilirdim. İsyancılar birbiri ardına öldürülürken tek duyabildiğim, göğsüm adrenalin ve korkuyla inip kalkarken çarpan kalbimdi. Kan zemini kaplamıştı, havada o kadar çok kalp kırıklığı vardı ki doğru düzgün nefes alamıyordum.

Gökyüzünden daha fazla asker düşerek bize yaklaştı. Buz gibi soğuk bir farkındalıkla, çok fazla olduklarını fark ettim.

Kaybedecektik.

Sylred'in acı içinde haykırdığını duyduğumda eş bağlılığım içimde titreşti. Etrafımda dönerek, bana doğru yürüyen askerleri görmezden geldim ve elimdeki oku kavradım, Sylred'e zarar vermeye cüret eden herkese saldırmak için kullanmaya hazırdım. Dizlerinin üzerine çökmüş, kılıcı gitmiş, boğazına bir bıçak dayanmış hâlini dehşetle izliyordum.

Gözlerim kızarmıştı.

Ona doğru hamle yapmaya başladığım anda gür bir ses beni durdurdu.

“Dur!”

Sanki bir işaretmiş gibi, prensin askerleri savaşmayı bıraktı. Çılgınca etrafıma bakındığımda çevremdeki diğer isyancıların alt edildiğini gördüm. Ronak taş gibi derisi olan bir tür dev peri tarafından tutuluyordu, gücü devin elinden kurtulmaya bile yetmiyordu. Sylred boğazında bir bıçakla dizlerinin üzerindeydi; Evert, Belren ve diğer tüm isyancılar da aynı pozisyondaydı.

“Bekle.”

Sese doğru döndüğümde göğsüm kabarıyor, hâlâ kanlı elimdeki oka tutunmaya çalışıyordum.

Toz ve duman bulutlarının arasından bana doğru yürüyen Prens Elphar'dı.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Prens Elphar'ın mavi teni lekesiz, kıyafetleri tertemiz, yakışıklı yüzü memnundu. Yanında sağ kolu Chaucel, diğer yanında da muhafız Gammon vardı. Yakalandığımda dövülme ikisi eşlik etmişti. Gözlerim otomatik olarak Gammon'un koluna, elinin olması gereken yere kaydı. Ancak Okot'un kestiği yerde sadece bir kütük vardı. Bu manzara karşısında içimi hastalıklı bir memnuniyet kapladı.

Sanki zihnim onu canlandırmış gibi, Okot aniden orada belirdi ve içimdeki tüm o memnuniyet bir anda yok oldu.

Dördü benden bir metre uzakta duruyordu; gözleri beni ve sadece beni izliyordu. Prensın elinde bir iskambil kâğıdı vardı; sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi, sanki yüzlerce cesedin ortasında durmuyormuş, neredeyse onların üzerinde yürümüyormuş gibi, zarif parmaklarının arasındaki kâğıtla oynuyordu.

Askerleri bekliyordu; isyancıları geri çekerken bile yüzleri ifadesiz, vücutları rahattı. Tıpkı onları genfin adasında gördüğümde olduğu gibi ne kadar tuhaf göründüklerine şaşırdım. Aşk meleği hislerimi kullandığımda Lex'in beyanını doğru-

ladım. Askerlerin hiçbirinden bir şey hissetmiyordum. Aşk yoktu, özlem yoktu, sevdikleri için endişelenmek yoktu, kalp kırıklığı yoktu, arzu yoktu... hiçbir şey yoktu.

“İşte orada,” dedi Prens Elphar ve gözlerim tekrar ona odaklandı. “Meşhur *aşk meleği*.” Son kelimeyi bir küfürmüş gibi tükürerek söylemişti.

Ronak’ın kaçmak için tekrar mücadele ettiğini duyduğumda bile gözümü kırpmaya ya da ondan uzağa bakmaya cesaret edemiyordum.

“Yapman gereken bir seçim var,” dedi prens.

“Öyle mi? Neymiş?” diye sordum, ellerim yayımı almak için kaşınırken. Eğer onu alabilirsem...

“Zavallı asileriniz yenildi. Savaş sona erdi.” Ellerini kaldırıp zaferiyle övünerek arkasını döndü, onun bakışlarını takip ettiğimde kılıç ucunda tutulan diğer isyancıları gördüm, hayatlarının sona ermesine bir nefes kalmıştı. “Pes etmek istemediğini görebiliyorum,” dedi Prens Elphar, bir kez daha bana dönerek. “Bu mücadeleye hayranım, gerçekten. İşte sana seçim şansı.” Bir yırtıcı adım daha yaklaştı. “Elinde tuttuğun o oku yerleştirmeye çalışabilirsin. Chaucel’in kalkanını kaldırmasından daha hızlı bir şekilde beni vurmaya çalışabilirsin. Bu bir kumar olur ama ne kumar! Kazandığını bir düşünsene,” diye haykırdı, bu düşünce karşısında sersemlemiş görünüyordu. “Ancak uyarayım, eğer ıskalarsan emir veririm ve bu adadaki diğer tüm isyancıları öldürürüm. Genfin eşlerin de dahil. Hepsi ölecek. Senin yüzünden.”

Sertçe yutkundum, yüzümdeki kanın çekildiğini hissetsem de korktuğumu belli etmemeye çalışıyordum. “Peki ya diğer seçenek?” diye sordum, sesimin düzgün çıkmasından memnun olarak.

“İkinci seçenek çok daha az eğlenceli,” diye açıkladı. “Basitçe teslim olursun. Seni alırız ve isyancıların geri kalanının yaşamasına izin veririz. Seçim senin.”

“Hayır!”

Gözlerim deve karşı direnmeye çalışan Ronak’a kaydı. Evert’le Sylred de kendilerini esir alanlarla savaşmaya çalışıyorlardı ama nafileydi. Çoktan demir zincirlere sarılmışlardı.

“Sakın buna cüret etme,” diye homurdandı Ronak, gözleri bana kilitlenmişti.

Prese geri döndüm ama Okot’un gözlerine takılı kaldım. Tıpkı prensin diğer askerleri gibi, orada da hiçbir şey yoktu. Hiçbir ifade yoktu. Boşluğu beni ürpertmişti.

“Ne yapıyorsun sen? Ben senin kardeşimim!” Bir perinin bağırdığını duyduğumda bir askerin pençesinde çırpınan bir isyancıyla göz göze geldim. Benzer görünüşlerinden akraba oldukları anlaşılıyordu. “Tüm hayatın boyunca prese karşı savaştın! Nasıl olur da onun tarafını tutarsın?”

Asker ona bakmıyordu bile. Hiçbir tepki vermiyordu. Sadece bıçağı kardeşinin boğazında tutmaya devam ediyordu.

Gözlerim onların yanından geçip başka bir genfine gitti. Adasına yapılan saldırı için beni suçlayan, beni tehdit eden genfin. Bana sertçe bakıyordu ve gözlerindeki meydan okumayı görebiliyordum, sanki hayatlarını kurtarmak için prese teslim olmamamı bekliyormuş gibiydi.

“Evet? Ne olacak? Küçük ok numaranı deneyebilmen için herkesin işini bitirme emrini vereyim mi? Denemek için bu kadar bencil mi olacaksın? Yoksa sahip olduğun azıcık akli kullanıp benimle gelecek misin?”

Elimdeki ok birdenbire dünyadaki tüm ağırlıklardan daha ağır gelmişti, seçimin ağır yükü altında eziliyordum. Oku

prensın suratına fırlatmak çok tatmin edici olurdu ama yapamazdım. Bu kazanamayacağım bir oyundu, ikimiz de bunu biliyorduk.

Yüz ifademdeki yenilgiyi gören prensin gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

Adamlarıma dönüp bakmadım. Bakamazdım. Adımı haykırmaya başladıklarında bile. Chaucel bir portal açtığında bile. Prens ileri uzanıp kolumu tuttuğunda bile.

Okun düşmesine izin verdim ve geçide girdim.

BÖLÜM KIRK SEKİZ

Prensin gizli adasına indik.

Bunu Lex'in ekinlerle ilgili açıklamalarından biliyordum. Ekinleri hemen sol tarafta gördüm ve o haklıydı, belli ki çok iyi bakılmışlardı. Ayrıca görebildiğim kadarıyla adada hâlâ birkaç yüz asker vardı, bu da ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu gösteriyordu. Kuvvetlerimizi tamamen yok etmek için tüm askerlerini göndermesine bile gerek kalmamıştı.

Prensin askerleri düzen içinde durmuş, mükemmel bir şekilde sıralanmış, doğruca önlerine bakıyorlardı. Ortaya çıktığımızda tek bir kafa bile bize doğru dönmemişti, tek bir perinin bile kıpırdadığını görmüyordum ya da onlardan gelen bir ses duymuyordum. Hatta aynı anda nefes alıyormuş gibi görünüyorlardı. Onları izlerken kaşlarım çatıldı.

Çok ama çok yanlış bir şeyler vardı.

Gözüme bir hareket çarptı, döndüğümde Kral Beluar'ın ekinlerden geri döndüğünü döndüm. İki yanında iki peri ona yardım ediyor, ağırlığı onlara dayanıyordu. Daha aşağıda, bir şeyler içmek için bekleyen bir sıra asker vardı. Önce su olduğunu düşündüm ve askerlerin teker teker gelip bir kepçe dolusu sıvı içmelerini izledim. Ancak bir el arabası dolusu yap-

rakla dumanı tüten suyun getirilip yeniden doldurulmak üzere devasa fiçıya boşaltıldığını gördüğümde, bunun su değil çay olduğunu anladım. Ekinlerden gelen aynı çay yapraklarıydı.

“Devam et, lamassu,” dediğini duyduğumda Okot’un Gammon tarafından uzaklaştırıldığını gördüm.

Gammon ona dokunduğunda Okot homurdandı; bu, onun yüzünde bugün gördüğüm ilk ifadeydi. Okot Gammon’un suratına bir yumruk indirdiğinde muhafız geriye uçtu. Chaucel, Okot tekrar saldıramadan önce aralarına bir bariyer dikti. Okot öfkeyle ona ulaşmak isteyerek yumruğunu bariyere vurdu.

“Yeter,” dedi prens. “Lamassu, geri çekil.”

Okot’un vücudu hemen sarsıldı, yumrukları iki yanına düştü. Öfkesi yüzünden akıp bir kez daha donuklaştı.

Okot’a, elinde tuttuğu Beluar Kılıcı’na, boş yüzlü askerlere, krala, ekinlere, çaya baktığımda her şey yerli yerine oturdu. Elimle ağzımı kapatırken gözlerim şok içinde açıldı. “Aman Tanrım.”

Kral ve prensin ne yaptığını biliyordum. Uyuşturan farkındalıkla birlikte kafam tek bir düşünceye odaklanana kadar döndü. *Okot.*

Farkındalığımı dile getiremeden, hâlâ açık olan portal aniden yanıp sönmeye başladı. Bildiğim bir sonraki şey, adamlarımla Belren’in içeri götürüldüğüydü. Hepsi demir zincirlerle bağlıydı ve Ronak’ın bedeni bir atın sırtında kıpırdamadan duruyordu.

“Ronak!” Onlara ulaşmaya çalıştım ama kendi muhafızlarım beni sıkı sıkı tutuyordu.

“O iyi!” diye seslendi Sylred bana. “Sadece bayıldı.”

Sylred’in yüzü şiş ve kanlıydı, Evert’in de benzer yaraları vardı. “Kaşıntılı. Kaybol,” diye emretti Evert ama prens sadece gülüyordu.

“Sen ortadan kaybolursan onlar ölürler. Onları neden yanımızda getirdiğimi sanıyorsun?” Prens Elphar buz mavisi gözlerini bana dikti. “Sana uygun bir teşvik vermek için buradalar.”

“Onlara zarar verme,” dedim, sesim uyarı ile yalvarma arasında bir yerdeydi.

“Bu tamamen sana bağlı.”

Tanrılarım, ondan nefret ediyordum.

“Elphar!”

Herkes dönüp portaldan hışımla çıkan prensese baktı. Burunun altında hâlâ kan lekeleri vardı ve elbisesine damlamıştı.

Prens ona doğru yürürken, “Ah. Karım,” dedi sırtarak.

Ona doğru yürüyüp yanağına bir öpücük kondururken kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Prens geri çekildi ve bir köpeği okşuyormuş gibi prensesin başını okşadı. “Çok iyi iş çıkardın, karıcığım. Oyunculuk becerilerin olağanüstü.” Dudağının üstündeki kurumuş kana dokundu. “Bariyer için çok üzgünüm. Yapılması gerekiyordu, biliyorsun.”

Soora mor ellerini yumruk şeklinde kıvırdı. “Benim evim olan adaya saldırdınız. Bu konuda anlaşmamıştık. Ailemi tehlikeye attın! Gerekecekçe öldürmeyeceğini söylemiştin!”

Prens Elphar sadece omuz silkti, kadının öfkesi onu hiç etkilemiyordu. “Tahtada yapmak istediğim hamle buydu. İyi bir sürprizi sevdiğimi biliyorsun. Diğer oyuncularını diken üstünde tutmak iyidir.”

Prens başını salladığında yüzünde öfkeli gözyaşları belirdi.

Belren inanamayarak başını salladı ve ikisinin arasına baktı. “Hayır... bu... Bu mümkün değil. Sen... Soora?”

Prens ona baktı, yüzü hemen suçluluk duygusuyla dolmuştu. “Benicia onlarda,” diye yanıtladı, sanki bu ihanetini telafi edecekmiş gibi.

Belren'in yüzü sertleşti. "Ne zamandır bize ihanet ediyorsun?"

"Belren-"

Belren'in tüm vücudu öfkeyle gerilmişti. "Ne. Zamandır?" diyerek sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı.

"Dört hafta. Beni yakaladığı gece bana bir seçenek sundu. Ona isyanın planlarını anlatacaktım, yoksa Benicia'yı öldürecekti," diye itiraf etti, lavanta rengi yanağından tek bir damla gözyaşı süzülürken onu izliyordum.

"Hepimizi kandırdın," dedi Belren, sesi yaşadığı şoku yalanlıyordu. "Ölüm fermanımızı imzaladın."

"Yapmak zorundaydım!" diye karşı çıktı Soora, ilk kez ona bakarak. "Onu öldürmesine izin veremezdim."

Avuç içlerimi gözlerime bastırdım. Böyle bir şey olamazdı.

"Kız kardeşim böyle bir seçim yaptığın için senden *nefret* ederdi," diye karşılık verdi Belren. "O bu isyan için yaşadı, kanını akıttı ve nefes aldı; sadece perileri kullanan, bizimle oyun taşları gibi oynayan, sıkıldığında bizi fırlatıp atan bu canavarla savaşmak için."

"Ölmesine izin vermemi mi tercih ederdin?" diye meydan okudu Soora. "Kendi kız kardeşinin?"

"Onurlu davranmanı tercih ederdim!" diye bağırdı ona, muhafızlara karşı direnerek. "Bana söylemeni tercih ederdim. Yardım edebilirdim, Soora. Sana hep yardım ettim, o lanet prensle evlenebilmek için kız kardeşimi terk ettiğinde bile."

Soora irkildi. "Bunu isyana yardım etmek için yaptım."

"Kendine böyle söyledin ama bence sen statü istemiştin. Onu terk ettiğinde kalbini kırdın. Kaçıp gitmesine şaşmamalı."

Prens Elphar sıırıttı. "Evet ve onu yakaladım. O zamandan beri yanımda. Çok eğlenceli bir arkadaş."

Belren öfkeden âdeta yanıyordu. “Eğer ona zarar verdiysen seni öldürürüm.”

Prensin sırtışı hiç değişmedi. “Denemeni görmek isterim.”

Ciddi olduğuna emindim. O kadar psikopattı.

Prens Elphar yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle Belren’i izliyordu. “Büyük Boynuzlu Kanca,” dedi alaycı bir ses tonuyla. “Krallıktaki *her şeyi* bulup alabilen kişi.” Havlar gibi bir kahkaha attı. “Senin hakkında böyle demiyorlar mı? Herkes bugünlerde her şeye inanıyor. Kendi kız kardeşini bile bulamadın. Bu egonu gerçekten yaralamış olmalı.”

Belren öfkeyle ellerini hareket ettirdi, ama kullanmaya çalıştığı telekinezi güçleri demir zincirlerin altında işe yaramıyordu.

Prens Elphar parmağını Soora’nın yanağında gezdirdi. “Görüyorum ki hapsedilmen aşk meleğini cezbetmekte başarılı olmuş. Görünüşe göre sandığımdan daha faydalıymışsın.”

Tanrım, keşke onu kurtardığım için bu kadar övünmeseydim.

Prens ellerini çırpı, bu ses beni ürkütüyordu. “Sanırım çay vakti geldi,” dedi coşkuyla. Evet. O gerçekten bir psikopattı.

Ölü gözlü bir hizmetçi bir çay tepsisi getirdi ve prensin önünde durdu.

Prens, “Benicia’yı dışarı çıkaralım, olur mu?” dedi neşeyle.

Gammon başını sallayıp uzaklaştı, ancak birkaç saniye sonra daha önce hiç görmediğim ama tanıdık gelen bir dişi peri ile geri döndü. Gümüş tonlarında bir teni, sırtında narin kanatları vardı. Pixie kesim tarzında kısa beyaz saçlarla iri gri gözlere sahipti. Sanki bunlar yeterince benzerlik değilmiş gibi, saç çizgisinden çıkan ve kulaklarının arkasında geriye kıvrılan iki boynuz vardı.

“Benicia!” Belren ileri atılmaya çalışsa da arkasındaki asker onu zincirlerinden tutuyordu.

Dişi süzülerek prensin yanındaki boşluğa yerleşti. Belren kaç kez adını söylerse söylesin Belren’e doğru bakmıyordu.

“Bunu ona yapmayacağını söylemiştin,” dedi Soora sessizce, lavanta rengi gözleri Benicia’ya kilitlenmiş hâldeydi.

Prens Elphar omuz silkti. “Mantıksız davranıyordu.”

Belren tekrar, “Benicia,” dedi ama kız kardeşi hâlâ ona bakmıyordu.

Prens, dışının kısa saçlarıyla oynadı. “O sana cevap vermiyor. O sadece bana cevap verir.”

“Ona ne yaptın?”

Prens onu görmezden gelerek hizmetçiye döndü. Kadının güzel yüzüne dikkatle baktı ve çenesinden tutarak onu kendisine bakmaya zorladı. Kadın başını çevirip boş gözlerle ona baktı. “Mmm. Henüz seni tattığımı sanmıyorum,” dedi prens, ona bir kez daha şehvet dolu bir bakış atarak. Kadın hiç tepki vermiyordu. Prens bir parmağını kadının elbisesinin üst kısmına soktu, aşağı çekerek göğüs dekoltesine bakıp bir şeyler hissetmeye çalıştığında öfke ağzını kaplamıştı.

“Dur!”

Prens Elphar bana baktığında buz gibi gözleri parlıyordu. “Ne dedin sen?” Bunu bir soru olarak dile getirmişti ama tehdidi duyabiliyordum.

“Onu rahat bırak.”

Gözlerini benden ayırmadan uzandı, iki eliyle kadının elbisesini kavradı ve yırttı. Kumaş bir yığın hâlinde yere düştüğünde hizmetçi tamamen açıkta kalmıştı.

Prens hâlâ beni izleyerek göğüslerini okşamaya başladı. Bu manzara beni öfkeyle titretiyordu.

“Kes şunu!” diye çığlık attım.

Aşk Meleği'nin Suçları

Zalimce sırtıttı. “Emirleri sen vermiyorsun, aşk meleği. Ben veriyorum.” Hizmetçinin hâlâ ifadesiz duran yüzüne doğru eğildi, onu şehvetle yaladıktan sonra doğrudan kulağına konuştu. “Aşk meleğinin çaya ihtiyacı var. Ona servis yap.”

“Hayır!” dedim hemen. “İçmeyeceğim.”

Prensın gözleri parladı. “Aşk meleği. Kaba olma.”

Onu görmezden gelerek ne bulduğumu açıklamak için diğerlerine baktım. “Burada yetiştirdikleri mahsuller çay yaprakları. Kral gücünü kullanarak kendi iradesini ekinlere aşıyor, sonra da prens perileri bunu içmeye zorluyor. Bu yüzden herkes robot gibi görünüyor. Kendileri değil. Zihinleri kontrol ediliyor.”

Şok olmuş yüzler bana baktığında anlamalarını sağlamak için çaresizce gözleriyle buluştum. “Kimse içmesin,” diye uyardım onları.

Prens iç çekti. “Bir oyuncunun oyunu mahvetmeye çalışması kadar nefret ettiğim başka bir şey yoktur.”

“Bütün bir diyarı kontrol edemezsin.”

Arkamızdaki askerleri işaret etti. “Yapabilirim ve yapacağım.”

“Ancak kral hasta. Onu gördüm. Daha fazla dayanamaz.”

Prens kızmak yerine başını sallayarak onayladı. “Sen de bu yüzden buradasın.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne?”

Bana aptalmışım gibi iç geçirdi. “Haklısın. Babam sonuna gelmek üzere. Onun hayatı, yapmaya hazır olduğum bir fedakârlıktı ama burada sen devreye giriyorsun. Sen bir aşk meleğisin, değil mi? Yani tüm tebaamın beni sevmesini sağlayacaksın. Her birini, yoksa hepsini öldürürüm,” dedi basitçe, sanki yağmur yağabileceğinden bahsediyormuş gibi.

Tamamen şaşkın bir şekilde ona baktım. Onu doğru duymuş olmam mümkün değildi. Başka bir şey söylemeyince başımı salladım. “İşler öyle yürümüyor. Kimsenin seni sevmesini *sağlayamam*. Önceden bir eğilim olmalı.”

“O zaman onların düzgün bir şekilde *eğilmelerini* sağlamak için çalışmaya başlasan iyi olur çünkü babam kuruyup öldüğünde, halkım bana her konuda saygıyla boyun eğmeye hazır olmalı, yoksa hepsini temizlerim.”

Ne yapacağımı şaşırmış bir hâlde başımı salladım. Ne nar-sist bir sosyopattı. Böyle bir şey olamazdı. Egosu, tüm âlem-deki herkesin kendisini sevmesini sağlamamı bekleyecek ka-dar büyük olamazdı herhâlde? Ancak yüzündeki ifadeden son derece ciddi olduğunu ve başımın belada olduğunu görebili-yordum.

“Sana yardım edeceğim, aşk meleği. Bu kadar çok düşün-mesen iyi olur. Bu senin yeteneklerinden biri değil,” diye alay etti. “Ama merak etme. Senin deyimimle zihin kontrol çayına katılan tek kişi sen olacaksın. Arkadaşlarının izlemesini tercih ederim.”

Arkama baktı; ben tepki veremediğim arkamdaki askerin bana doğru adım atarak kollarımı sırtımdaki kanatlara sıkıca kenetlediklerini hissettim. Muhafız çenemi tutarken hizmetçi öne doğru adım atıp bardağı dudaklarıma dayadı. Olacakları engellemek için başımı sağa sola sallasam da asker cezalandı-rıcı kavrayışını sürdürerek başımı sabit tuttu, ben acı dolu bir çığlık atarak ağzımı açana kadar sıkıttı. Ben çırpınmaya devam ederken Evert’le Sylred’in bağırıp kavga ettiklerini duyuyor-dum ama faydası yoktu. Hizmetkâr bardağı dudaklarıma da-yadı ve zihnimi kontrol eden sıvıyı boğazımdan aşağı boşalttı.

BÖLÜM KIRK DOKUZ

Sıvı boğazımdan aşağı süzülürken boğulmama rağmen içime dolduğunda öksürdüm.

Herkes beni izliyordu, tamamen dehşete düşmüş bir hâlelerdi. Kötü adamlar hariç.

Gözlerimi kocaman açıp çayın üzerimde etkisini göstermesini bekledim.

Bekledim, bekledim, bekledim.

Ancak hiçbir şey olmadı.

Ah, benim üzerimde işe yaramıyordu! Prense parmağımı gösterip müthiş aşk meleği kalkanımla ya da bazı büyüleri bana karşı işe yaramaz kılan her neyse onunla övünmek istiyordum ama bunun aptalca bir hareket olacağını fark ettim. Bunun yerine, yüz hatlarımı hızla düzelttim ve bedenimi rahatlamaya zorladım. Tüm askerlerinin takındığı o boş ifadeyi takındım.

“Aşk meleği kafasında bir düşünce olmadığında daha iyi görünüyor, değil mi, canım?” diye sordu Prens Elphar karısına.

Soora perişan görünüyordu ama onun için zerre kadar üzülmiyordum. Bana, Belren'e, Duru'ya, Okot'a, isyana... herkese ihanet etmişti.

“Her emrime uyacaksın,” dedi Prens Elphar bana. “Sadakatin artık bana ait.”

Demir zincirlerine ve onu tutan muhafızlara rağmen prensi, “Seni öldüreceğim,” diye tehdit etti Evert.

Prens onu görmezden gelip hesaplı bir şekilde bana baktı, ben de hemen başımı salladım. Hay aksi. Zihin kontrollü biri başını sallar mıydı? Bilmiyordum.

Sanırım cevabımdan tatmin olmuştu çünkü devam ediyordu. “Yapacağın ilk şey, aşk meleği güçlerini buradaki askerlerim üzerinde kullanmak olacak. Her birinin beni sevmesini ve bana saygı duymasını istiyorum. Bunu yaptıktan sonra adalar-daki her bir periye geçebilirsiniz.”

Tanrım, bu adam çocukken yeterince kucaklanmamış mıydı acaba?

Prens adamlarına seslenmek için döndü. “Hepsini bir hücreye götürün. Baygın olan hariç. Kadın çalışırken onun-la birlikte kilitli kalabilir. Bir kılıcı her zaman onun üzerinde tutun.”

Sylred, Evert ve Belren sürüklenerek götürülürken diş-lerimi sıksam da yüzümdeki boş ifadeyi koruyordum. Evert içlerinden birinin kaval kemiğine tekme atmayı başardı ama adam neredeyse hiç irkilmemişti. İki asker Ronak'ı almak için harekete geçtiğinde, tekrar baygın numarası yapmadan önce tek gözünü açıp bana baktığını gördüm. İçimde umut dalgalandı.

Elphar Gammon'la konuşuyordu. “Perileri sıraya dizme-ye başlayın. Çay yönetiminin etkisi yakında geçecek olanları getirin.”

Gammon başını salladı ve emrini yerine getirmek için yürüdü. Prens Okot'a baktı. "Lamassu, eşine yeni odasını göster. Unutma, o senin düşmanın. Sen bana sadıksın. Eğer genfin bir şey yapmaya kalkışırsa onu hakla."

Okot başıyla onayladı, masadan kalkıp bana doğru geldi.

Dişlerimi sıktım. Prense siktir olup gitmesini söylememek için kendimi zor tutuyordum. Eşimi benden almıştı. Okot'u kızgın, içi boş bir peri kabuğuna dönüştürmüştü. Bunun için ondan nefret ediyordum ve bedelini ödeyeceğinden emin olacaktım.

Okot bana doğru yürüdü, sonra koluma girerek beni götürmeye başladı. Ronak'la boş bir binaya atıldık. Deri ve ter kokuyordu. Ronak duvardaki bir kancaya zincirlenirken odanın ortasında ayakta durarak elimden gelen en iyi manken taklidini yaptım. Orada durmak, kafamdan hiçbir düşünce geçmiyormuş gibi görünmek şaşırtıcı derecede kolaydı.

Okot kapıya yöneldi, yüzünü dışarı döndüğünde gözlerim bir kez daha gözlerini açan Ronak'a kaydı. Başka kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra ona göz kırptım. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, tekrar baygın numarası yapmadan önce yerini gururlu bir ifadeye bıraktı. Artık zihnimin kontrol edilmediğini bildiğine ve onun da neler olup bittiğinin farkında olduğunu bildiğime göre, zihnimde oluşturmakta olduğum planın hızla gelişmesine izin verdim. Düşük bir ihtimaldi, dış kaynaklara bağlıydı ama işe yararsa bu işten canlı çıkabilirdik. Belki. Muhtemelen. Siktir, gerçekten öyle umuyordum.

Askerlerin Okot'un önündeki kapı girişinde sıraya girmesini izledim. Diğerlerinin boş bakışları ve mekanik hareketlerinin aksine, bu askerler açıkça sıkıntılıydı. Bazıları garip bir şekilde sarsılıyordu, bazıları da kendilerini kontrol eden

sesi susturmaya çalışıyormuş gibi saçlarını ya da kulaklarını çekiştiriyor veya kafalarına vuruyordu. Diğerleri bağılıyor ya da şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyordu ama çoğu kızgın, tedirgin görünüyordu; tıpkı Okot'u odasında volta atarken bulduğumda olduğu gibi. Çayın etkisinin üzerlerinden gittiği çok açıktı.

Okot meşgulken Lex'i çağırdım. Hemen ortaya çıktığında daha merhaba bile diyemeden yayını ve okunu sırtından söküp almıştım bile. "Bunlara ihtiyacım var," diye fısıldayarak hızla kendi bedenime taktım.

"Tamam."

Kısık sesle, "Çabuk, Perde'ye geri dön. Burası güvenli değil," diyerek onu uzaklaştırdım.

Lex başını salladı. Gözden kaybolduğunda, tedirgin askerler sıraya dizilir dizilmez prens yanlarından geçip içeri girdi ve bana katıldı.

Arkasındaki iki muhafız, tahta benzer bir sandalye taşıyıp oturması için odaya yerleştirdikten sonra Ronak'ın başında nöbet tutmak üzere yerlerini aldılar. Prens bir hışımla oturdu, parmaklarını sabırsızca vurmaya başladığında tam bir pislik gibi görünüyordu. Buz gibi gözlerini bana dikmişti. "Kendi iyiliğin için, aşk meleği, umarım bu çabanda başarılı olursun. Yoksa işler çok ama çok kanlı bir hâl almak üzere."

Yutkundum.

Okot ilk dişi periyi öne çıkarırken dönüp izledim. Bir tür taş peri olmalıydı çünkü kafa derisinden jeotlarla mücevherler çıkıyordu.

Etrafına çılgınca bakıyordu, açıkça sıkıntılıydı. Okot onu prensin önünde durdurduğunda onun arkasındaki yerimi aldım.

“Neler oluyor? Neredeyim ben?”

Prens ona kayıtsızca baktı. Yayıma bir Aşk Oku yerleştirdim. Onu vurmak istemiyordum ama vurmazsam prensin Ronak'ı hemen şimdi, burada öldüreceğinden hiç şüphem yoktu. Kılıcın ona doğrultulmuş olması bunu açıkça ortaya koyuyordu.

Ateş perisi Ferno'nun onu vurduğumda nasıl tepki verdiğini hatırlayarak vücudunun ölümcül olmayan bir kısmına nişan aldım ve uçuşmasına izin verdim. Koluna isabet ettiğinde çarpmanın etkisiyle irkildim.

Bir acıyla sarsıldı ama ileri atılıp yüzünün prene dönük kalmasını sağladım. Kanıyla birlikte Aşk Oku'ndan pembe bir duman sızdı. Keşke Perde'ye girip bunu düzgün bir şekilde yapabilseydim de ok onu gerçekten yaralamasaydı ama prens buna asla izin vermezdi, ayrıca Ronak'ın vahşileşip bir daha geri dönmemesi riskini göze alamazdım. Son iki seferde şansım yaver gitmişti. Tekrar şansımı denemek istemiyordum.

Dişi kolunu tutarken biraz tökezledi, Aşk Oku hâlâ içindeydi. Yanında duruyordum, ne yapacağımdan emin değildim. Oku çıkarmalı mıydım? Geviş getirmesine izin mi vermeliydim? Ferno'nun sevgi dolu hayranlığı neredeyse anında devreye giriyormuş gibiydi.

Ona dokunduğumda kolunu benden uzaklaştırdı. Her zamankinden daha şaşkın görünerek uyuşuk bir şekilde oka bakıyordu.

“Ee?” dedi prens dikkatle izleyerek. “İşe yaradı mı?”

Kahretsin. Nasıl tepki vermeliydim? Bir şey söylemeli miydim? Yere mi kapanmalıyım? Zihin kontrolü altındaki kişilerin nasıl davranması gerektiğini bilmiyordum. Keşke bu tür şeyler için bir el kitabı olsaydı. Boğulan bir balık gibi ağızım açık bir şekilde başımı sallamakla yetindim.

Dişi ile yüzleşmek için döndüğümde elini kafasındaki jetotların üzerinde gezdirerek bazı yarıkları kaşıyordu. Elimden gelen en mekanik sesle, “Ee... Prensi seviyor musun?” diye sordum aptalca.

Başını bana doğru eğdi. “Ben... kolum... acıyor.”

Haklısın. Belki de tek heceli, tek kelimelik cevaplar vermeliydim? Prense dönüp baktığımda boynumu oynatmadan başımı sertçe sağa sola çevirdim. Omuzlarım neredeyse kulaklarıma kadar geliyordu. Neden bilmiyordum. Zihin kontrolünderken yapılması gereken bir şey gibi duruyordu.

Keşke periler bir şekilde sahte aşk yaşayabilselerdi ama o cümle kurmayı bile beceremiyordu, bu yüzden şüphelenmemesi için zaten tahmin ettiği şeyi doğrulamak zorunda kaldım. “İşe. Yaramıyor. Prens.”

İşte. Bu cevap gerçek bir zihin kuklası gibi görünüyordu. Belki prens bunun hiçbir şekilde işe yaramayacak aptalca bir plan olduğunu anlardı.

Prens, “Bir tane daha gönderin,” diye bağırdı.

Lanet olsun.

Dişi peri sürüklenerek götürülürken ok hâlâ koluna saplıydı, sonra başka bir peri öne çıkarıldı. Bu seferki geniş omuzlu bir erkekti, kafasının her iki yanında birer yüz vardı. Yumruğunu arkadaki yüze vurmaya devam ediyor, şaşkın zihninden her ne geçiyorsa onunla telaşlanıyordu. Yoksa zihinleri çoğul muydu? İki tane mi vardı? Kafatası biraz büyüktü.

Orada dikilmeye devam ettiğimde prens sabırsızca, “Yap şunu,” diye emretti.

Hay aksi. Baş düşmanım etraftayken dikkatimi dağıtmamaya çalışmalıyım. Bir ok daha attım ve periyi kolunun arkasındaki aynı noktadan vurdum. İrkilmemişti bile. Hiçbir

tepki vermemişti. Sanki onu vurduğumun farkında bile değildi.

Prens onaylamak için bana baktığında boynumu oynatmadan başımı salladım. Kuşkusuz, bu garipti. Tüm gövde mi sağa sola çeviriyordum.

Prens bana, muhatap olma talihsizliğine uğradığı en büyük aptalmışım gibi bakıyordu.

“Bir tane daha,” dedi prens.

Aşk Oklarını dört kez daha attığımda hepsi aynı sonucu vermişti. Sevgi yoktu. *Hoşlanmanın* kırıntısı bile yoktu. Sadece... hiçbir şey yoktu. Hatta birkaç kez Şehvet üfleme yi bile denemiştım. Eğer onunla birlikte olmak isterlerse bu bana biraz zaman kazandırabilirdi ama hayır. O da işe yaramıyordu.

Şimdiye kadar, tüm zavallıların vurulmaya devam ettiği ahşap zeminde bir kan birikintisi oluşmuştu.

Altıncı kişi sürüklenerek götürüldüğünde prens, “Tamamen işe yaramaz mısın?” diye sordu.

Yavaşça ayağa kalktığında kazara, otomatik olarak ondan bir adım geri çekildim. Hiçbir şey söylemedi.

Bana doğru yaklaşırken mantıksız öfkesinin yanı sıra derisinin altında kaynayan büyüünü de hissedebiliyordum. Güçlü ve dengesizdi. Bu iyi bir kombinasyon değildi. Ben olsam menüden sipariş etmezdim.

Göz ucuyla Ronak'ın başını kaldırdığını, prensin her hareketini izlediğini, bana zarar verirse harekete geçmek için beklediğini gördüm. Ronak'ın müdahale etmesine izin vermezdim. Onu anında öldürürlerdi.

Prens yüzüme baktığında etrafında şimşek gibi çakan büyüyle beni korkutuyordu. “Bana *tek bir* faydan var, aşk meleği,” dedi, bir sayısının neye benzediğini bilmiyorsa m diye parmağını kaldırarak. Tam bir dangalak tı. “Beni bir prensin

sevilmesi gerektiği gibi sevmelerini sağla, yoksa kalbini söküp lamassu eşine yediririm. Eğer beni sevmez, bana saygı duymazlarsa o zaman her birini öldürürüm ve kanı senin ellerine bulaşır.”

Yüzümü nötr tutmaya çalışarak hissettiğim dehşete gözlerimi kırıştırdım. “Özür dilerim, prens.”

Tam da korkunç ham büyüyle yüzümü eritmek üzere olduğunu düşündüğüm anda dışarıdan büyük bir patlama sesi geldi ve prensin dikkati dağıldı. Topuklarının üzerinde dönüp Okot ile diğer askerleri kenara iterek kapıya yöneldi. Bir kargaşa gürültüsü duyduğumda peşinden gittim.

Gördüğüm şey kalbimin neredeyse boğazımdan fırlamasına neden olacaktı. Genfinler.

Yüzlerce genfin vardı ve daha fazlası gelmeye devam ediyordu.

BÖLÜM ELLİ

Bir şekilde, genfinler Chaucel'in açık bıraktığı geçide sızmışlardı. Bunlar sadece eğitilmiş isyancılar da değildi. Bunlar kadın ve erkek, genç ve yaşlı, savaşçı ve esnaf olan sıradan genfinlerdi. Genfin yaşlılarının bile savaş çılgınlıkları atarak uçup geldiğini görüyordum. Hiçbiri geri çekilmiyordu. Kendi adalarına yapılan saldırının intikamını almak için Prens Elphar'ın güçlerine saldırıyorlardı.

Sürpriz unsurunu kendi avantajlarına kullanarak gökyüzünden saldırıyorlardı. Kılıçlar, yaylar, mızraklar, büyü... Yerdeki şaşkın ve boş askerleri acımasızca kesiyorlardı.

Prens bağırarak emirler yağdırmaya başladığında askerlerinin düzene girmesini sağladı. Ancak doğrudan emirlerini duyamayan askerlerin çoğu, genfinler onlara saldırırken öylece boş boş duruyorlardı.

Bir yanımda, *"Evet! Şu alet emici prens askerlerini yakalayın!"* derken diğer yanımda, *"Hayır, zihinleri kontrol ediliyor, bu onların suçu değil!"* diyordu.

Ronak bir anda arkamda bitivermiş, başında nöbet tutan iki muhafızı çoktan yere sermişti. Adalarına saldıran prensten intikam almak için savaşan halkını izlerken gururu kabarıyordu.

“Yardıma gitmem gerek,” dedi Ronak.

Onun sesini duyan Okot döndü. Ronak’ın ayağa kalktığını fark edince hemen saldırıya geçti. Ronak prangaları duvardan sökmeyi başarsa da hâlâ bileklerine bağlılardı, bu yüzden dezavantajlı durumdaydı. Demir teması yüzünden gücünün azaldığını söyleyebilirdim. Ayrıca kafasına her kim vurduysa, sıkı tıraş edilmiş saçlarının arasından kolayca görülebilen kanla kaplanmış kötü bir yara bırakmıştı.

Okot bir kolunu ona doğru savurduğunda, Ronak zincirlerini kullanarak kolunu onun koluna dolayıp büktü. Takip edebildiğim tek şey buydu çünkü ondan sonra atılan yumruklar, dirsekler, dizler, eller ve kafa darbelerinden oluşan bir karmaşa vardı. Kafa mı? Her neyse. Önemli olan, birbirleriyle kıyasıya dövüşüyor olmalarıydı.

“Dur!”

İki eşimin kapışmasını izlerken kalbim ikiye ayrılıyordu. Ronak’ın pençeleri dışarıdaydı, Okot bir boğa gibi ona saldırıyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

“Ronak, ona zarar verme!” diye bağırdım, sonra Ronak odanın öbür ucuna ve duvara fırlatılırken irkildim. “Ama kendine de zarar verme!” diyerek azarladım onu.

Bir başka darbeden kaçmadan önce küfretti, ardından Okot’un devasa bacaklarına tekme atarak düşmesini sağladı.

“Zihin kontrolünü kırmalıyız.”

“Evet, tabii ki ama nasıl yapacağımı bilmiyorum! Aşk Okları çalışmıyor!”

Ronak yumruğunu Okot’un karnına indirdi, Okot’tan bir nefes kaçarken yüzünü buruşturarak karnını tuttu.

“Bir şeyler bulsan iyi olur! Ondan kaçmaya devam etmem!”

Aşk Meleği'nin Suçları

Ronak söz konusu boğa adamın üzerinde uçmak için kanatlarını kullandığında bu durum Okot'u daha da çileden çıkarmıştı.

Bir şeyler bul. Tamam.

Kararlılık kemiklerime yerleşti. Sanki biri aniden kafamın içine bir fincan dolusu madde döküyor, ben doyana kadar durmuyordu.

Okot'la tek başıma yüzleşmeye kararlı bir şekilde ilerledim. Ronak'a, "Ben hallederim," dedim kendimden emin bir şekilde.

Okot'un kafası bana doğru döndü. Öldürücü bakışlarını üzerime dikti, sonra saldırdı.

Ah, kahretsin.

"Halledemem!" diye cıyakladım.

Ronak sinirli bir öfkeyle aşağı uçtu, güçlü kolunu bana dolayarak beni yukarı çekti. Okot zamanında duramamıştı, bu yüzden duvara çarpıp duvarda bir delik açtı. Ronak'la peşinden uçtuk.

Dışarıda bir savaş karmaşası yaşanıyordu, o kadar gürültülüydü ki neredeyse kulaklarımı kapatmak istiyordum. Savaş çılgınlıkları, acı dolu haykırışlar, her yöne savrulan büyüler ve havada çarpışan kılıç sesleri vardı.

Ronak beni bırakıp Okot'un dikkatini tekrar dağıttı. Yumrukları karşılamaya, lamassudan kaçmaya devam ediyordu ama yorulmaya başlamıştı. Okot'u sonsuza kadar savuşturamayacağını biliyordum.

Lamassu eşimle boğuşan Ronak'a, "Bir plana ihtiyacımız var!" diye bağırdım bir kez daha. "O bir makine gibi! Uyur-gezer de olabilir!"

Bunu duyduğumda kendi sözlerim bir ilham şimşeği gibi içime işledi ve beni hafifçe sarstı. "Aman Tanrım, işte bu!"

Ronak cevap vermedi çünkü bilirsiniz, üç yüz kiloluk lamassu ile savaşmakla çok meşguldü.

“Merak etme! Hallededeceğim!” diye bağırdım Ronak’a.

“Daha önce de böyle demiştin!”

Tanrım, hiçbir şeyin peşini bırakmıyordu.

“Evet ama bu sefer gerçekten!”

“Ne yapacaksan yap!”

“Benimle bu tonda konuşma, Birinci Olmayan!”

Yüzüne büyük bir darbe aldı ve geriye doğru uçtu. *Ah*. Az önce ona karma mı yapmıştım?

Ayağa kalkarak darbenin yarattığı kafa karışıklığını gidermek için başını salladı. “Yapacağını söylediğin şeyi yapabilir misin?” diye sordu bıkkınlıkla.

Tamam. İşe koyulsam iyi olacaktı.

Havaya zıplayıp Okot’a doğru uçtum. Tam üzerine geldiğimde sırtına düşerek kollarımı etrafına sardım. İrkildi, kendini toparlayana kadar geriye doğru yalpaladı, sonra zavallı adam bana ulaşmaya çalışarak dönmeye ve çırpınmaya başladı.

Dirseklerimi kaldıraç olarak boynuna dayayıp ellerimi birleştirdim ve ovuşturdum. “Lütfen işe yarasın.”

Avuçlarımda toz biriktiğinde hiç vakit kaybetmedim. Ellerimi Okot’un yüzüne doğru ittim. Temas edip tozu içine çektiği anda gözleri başının arkasına yuvarlandı, dizleri büküldü.

Tozu dumana katarak yere yığıldı. Göğsüm aceleci nefeslerle kabarıırken onun üstünde kaldım. Uyanıp uyanmayacağını görmek için bekledim ama horlaması bir gösterge ise sert bir şekilde bayılmıştı.

Ronak yanıma geldiğinde istemeden onu da bayıltmamak için ellerimi hızla elbisemin kıvrımlarına gömdüm.

Aşk Meleği'nin Suçları

Yine de bir an bile rahatlayamadım çünkü etrafımızdaki savaş daha da şiddetlenmişti, genfinler ise artık üstünlük sağlayamıyordu.

Genfinler uçtukları gökyüzünden vuruluyor, yerde kesiliyor, yakılıyor, boğuluyor ve farklı büyü biçimleriyle vuruluyordu. Ortalık kan gölüne dönmüştü.

İnsanlarının ölümünü izlemenin Ronak'ı içten içe öldürdüğünü yüzünden anlayabiliyordum. Savaşa doğru uçmadan önce saklanmam için beni yıkık binanın içine ittiğinde onu durdurmamıştım bile. O böyle biriydi. O her zaman savaşırdı.

Peki ben? Bu sefer kaybetmeyeceğimizden emin olacaktım.

BÖLÜM ELLİ BİR

Binaya girer girmez işe koyuldum. “Lex.”

Ortaya çıktığında yeni yayıyla okunu vermeye çalışsa da başımı salladım. Planımı hızlıca anlattım, o da duyar duymaz başını salladı. “Bu işe yarayabilir, Madam Aşk Meleği. İyi düşünmüşsünüz.”

“Hadi bakalım.” Bunun işe yaramasını dileyerek nefesimi üfledim.

“Raziel? Jerkafh?” diye seslendim. Hiçbir şey olmuyordu. “Ah. Doğru.” Boğazımı temizledim. “*Cennet aşkına*, ikiniz de hangi *cehennemdeyseniz* buraya gelebilir misiniz?”

Memnuniyetle, beyaz ve siyah duman pufları belirdi, sonra meleklerle iblis tüm kızgın ihtişamlarıyla oradaldı.

Raziel sinirli bir dürüstlikle parlıyordu. Etrafında döndü, ardından öfkeli bakışlarıyla beni kıştırdı. “Sana daha önce de söyledim aşk meleği, bizi *çağırma!*”

Gözleri beyaz parlamaya başlamıştı. Vay canına. Bir melek için gerçekten öfke sorunu varmış gibi görünüyordu. Onun daha melek gibi olacağını düşünmüştüm.

“Bekle!” dedim, ellerimi önümde havaya kaldırarak. “Artık bana doğru tehditkâr bir şekilde yürümek yok. Bu kabalık,” dedim ona sertçe. Gerçekten de durmuştu, yani bu da bir şeydi.

Jerkahf elbisesini silkelediğinde yere kül ve kömür parçaları düştü. “Bizi neden buraya çağırdın, aşk meleği?” diye sordu.

“Yardıma ihtiyacım var,” diye itiraf ettim, dışarıda çatışmanın olduğu yeri işaret ederek.

Raziel zar zor bir bakış attı ama Jerkahf dışarı bakmak için duvardaki deliğe yaklaştı. “Ah, iyi bir katliama bayılıyım,” dedi neşeyle.

Ona ters ters baktım. “Bu katliamı durdurmak için yardımınıza ihtiyacım var.”

İblis başını salladı. “Melekler ve iblisler yaşayanların savaşlarına karışmazlar.”

“Doğru. Yaşayanlar Yaşam Yasaları’nı çiğnemedikçe,” dedim bir çırpıda. Bana bakıyorlardı. “Bum.” Büyüklüğü iyice vurgulamak için mikrofonu düşürüyormuş gibi yaptım.

Raziel’in güzelce yontulmuş kaşları kırıştı. “Yaşam Yasaları’nı çiğnemek mi?”

Başımı salladım. “Evet. Prens Harming şu anda galip gelen asker sürüsünü yaratmak için zihin kontrol büyüü yaptı.”

Raziel dışarı baktı, sonra omuz silkerken bana döndü. Omuz silkerken melek kanatları çok güzel görünüyordu. “Ne olmuş yani?”

Tanrılarım, çok güzeldi ama çok yavaştı. “Yani, onların özgür iradelerini ellerinden aldı. Bir numaralı yasayı çiğnedi.” Lex söz konusu kanun kitabını uzattığında onu zaferle havaya kaldırdım. “Ayrıca Perde Kanun Kitabı’na göre, siz meleklerle iblisler bu olduğunda müdahale etmekle yükümlüsünüz. İşte böyle.”

Raziel'le Jerkahf bana baktılar. Raziel'in yüzündeki duyguların uçuşmasını izledim. Önce şaşkınlık, sonra öfke, sonra da bundan bir çıkış yolu düşünmeye çalıştığından şüphelendiğim kadar işbirlikçi bir bakış vardı. Ona kural kitabını fırlattım. Gerçekten fırlattım.

Kitap ağır olduğu için ancak karnına kadar fırlatabilmiştim. Kitap karnını sıyırdı ve çarparak yere düştü. Gözleri kaptan tekrar yüzüme kaydı. "Bana kitap fırlatma."

"Özür dilerim. Kendimi biraz kaptırdım," diye itiraf ettim. "Ama yardım edecek misin?"

Raziel bu büyük bir rahatsızlıkmış gibi iç geçirdi. "Peki."

Jerkahf çok daha keyifli görünüyordu. Ellerini birbirine sürterek avuçlarında ateş topları belirmesini sağladı. "Siktir, evet. Biraz öldürmek iyi gelebilir. Ölümsüz ruhlara işkence etmek birkaç bin yıl sonra oldukça eskiyor. Yıllardır iyi bir cinayet işlememiştim."

Hoşnutsuzlukla burnumu kırıştırdım. "Evet... şey. Senin için ne kadar sıkıcı."

Nostaljik bir şekilde başını salladı. "Evet."

"Yine de onları öldüremezsin," dedim ona. Yemin ederim, sanki ona şeytani kedisinin kaçtığını söylemişim gibi yüzü düşmüştü.

"Neden olmasın?" diye sordu huysuzca.

"Onlar zihin kontrollü, Jerkahf," dedim bıkkınlıkla. "Öldürmek yok. Etkisiz hâle getirilmeleri gerekiyor. Ben de bazılarını uyutmaya çalışacağım. Sadece gidip birbirlerini öldürmelerini engelle! Acele et!"

Jerkahf bir an somurttu, Raziel de başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. Melek iç çekti. Uzun, dramatik, acı dolu bir sestti. Ardından parmaklarını şıklattığında bir düzine melek daha belirdi. Hepsi peştamallıydı, parlaktı,

en iyi sanatçıların elinden çıkmış heykellerden bile daha güzellerdi. Aynı zamanda ölümcül ve vahşi görünüyorlardı.

“Şey... dışarıda binlerce asker var,” diye yardımsever bir şekilde işaret ettim. “On iki melekten daha fazlasına ihtiyacınız olacağından eminim.”

Raziel bana belli belirsiz bir hoşnutsuzlukla baktı. “On iki melek bu cılız peri askerlerinin yüz binlercesini yenebilir.”

Vay canına. Çok mu ukalaydı?

Raziel bana sırtını döndü, hiç vakit kaybetmeden bir düzine parlak meleklerine komuta etti, onlar da savaşın içine doğru uçmaya başladılar.

Jerkahf dumanı tüten bir parmağını yüzüme doğrulttu. “Onlara *çok* sert vurmam gerekiyor,” dedi kızgınlıkla.

“Tamam, tamam. Sadece git!”

Ellerini birbirine vurduğunda cehennem alevleri onun etrafında bir daire çizerek yükseldi. Cıyaklayıp geri sıçradım ve Lex'i de yanıma çektim. Oda iblislerle doldu, sülfür kokusu o kadar güçlüydü ki burnumu tıkamak zorunda kaldım.

Lex burnunu kırıştırdı. “Bu korkunç bir koku.”

“Biliyorum. Bu konuda çok hassaslar, o yüzden bir şey söyleme.”

Jerkahf bana bir bakış atarak duyduğunu belli etti ama sonra iblislerini de savaşa katılmaları için dışarı çıkardı. “Unutmayın! Öldürmek yok!” diye seslendim arkalarından. Birden fazla homurdanma sesi duydum.

“Hadi gel!” dedim Lex'i arkamdan çeğiştirerek.

Dışarıda koşarken, meleklerle iblislerin prensin güçlerini kısa sürede alt ettiğini görünce kalbim umutla çarptı. Perde varlıklarından çok fazla olmayabilirdi ama acayip güçlülerdi. Sanırım cehennem ve cennetin güçlerini elinizde tuttuğunuzda öyle olmanız normaldi.

İblisler büyük asker gruplarını alevli ateş çemberleriyle çevreledi, ardından hızlıca hepsini kafalarından vurdu. Sırıtarak. Biraz gereksiz ve... şeytani miydi? Yine de iblislerden gerçekten ne bekleyebilirdiniz ki? Melekler de perileri sağlı sollu indirmekte hiç vakit kaybetmiyordu. Melekler aniden ortaya çıkıyor, farklı noktalara ışınlanıyor, perileri gafil avlıyordu. Bazıları beyaz alevler içinde titreşen kutsal ateş kılıçları kullanıyordu. Raziel'in yüzlerce peri askerini cennetin beyaz ışığıyla patlatarak onları bir anda geçici olarak kör etmesini izliyordum.

Hah. Etkileyiciydi.

Bunu ona söyleyeceğimden değildi. Kendini beğenmişin tekiydi.

Şimdi onları iş başında görürken aslında onları ne kadar dürtmemem gerektiğinin farkına varıyordum. Çok korkutuculardı.

Gözlerim etrafta gezindi ama bu kadar açıkta kalmamak için hareket etmemiz gerektiğini biliyordum. "Lex, genfinlerimi bulmam gerek."

"Beni Perde'ye geri gönderin," dedi metanetle. "Onları arayıp size geri döneceğim."

Başımı sallayarak onu Perde'ye geri ittim, sonra Okot'un yanına koştum. Hâlâ uyuyordu ama gözleri kapaklarının arkasında hızla hareket ediyordu.

Avuçlarımı yanaklarına bastırdım. "Okot, lütfen kendine gel," diye yalvardım. "Zihin kontrolüyle savaş. Lütfen. Geri dönmene ihtiyacım var."

Kıpırdamıyordu ve bu kalbimi biraz kırıyordu. Şiddetli bir savaş sürüyor, her şey doruğa ulaşıyordu. Güçlü, nazik dev boğa erkeğimin uyanıp tekrar eşim olması gerçekten işime yarayabilirdi.

Tıpkı görünmez olduğumda yaptığım gibi, yanına sürüne-
rek vücudunun kıvrımlarına uzandım. Başımı boynuna göm-
düğümde hâlâ uykuda olmasına rağmen başını çevirdi.

Savaş etrafımızda şiddetleniyordu. Dumanlar, haykırışlar,
güç patlamaları, kılıç sesleri... Hepsi kulaklarımda çınlayan,
bedenimi korkudan titreten bir çatışma kakofonisiydi.

“Sana ihtiyacım var,” diye itiraf ettim ona sıkıca sarılarak.

Onu içime çektiğimde baharatlı kokusuyla gözlerim ka-
pandı. Onu tekrar koklamak bile korkumu hafifletiyordu.
Bunu tam olarak açıklayamıyordum ama beni bir şekilde ona
bağlıyor, anlamadığım bir şekilde beni topraklıyordu. Onu
kokladığımda tek hissettiğim evde olduğumdu.

“Lütfen, Okot,” dedim tekrar, boynumu burnuna bastırır-
ken sıcak nefesini hissediyordum. “Lütfen.”

Sonra, göğsünün bir sonraki yükselişinde solunumu değişti.

Uygunun yavaş, sabit nefesi yerine kocaman bir nefes
aldığını hissetmiş ve duymuştum. Nefesi kesildi, göğsünde
duymaktan ziyade hissettiğim alçak bir ses çıkardı.

Ben tepki veremediği elleri aniden başıma ve sırtıma doğru
uzanıp beni olduğum yerde sabitledi. Yuvarlandığında aniden
altında kaldım; vücudu üzerimde duruyordu, yüzü boynumun
kıvrımına gömülmüştü.

Burnu kulağımın hemen altından tenime değerken aldığı
uzun, yavaş nefes tüm vücudunun titremesine neden oluyordu.

Sonra herhangi bir dilde söylenmiş en iyi kelimeyi duy-
dum.

“Sevgilim.”

BÖLÜM ELLİ İKİ

Bu tek kelime sistemimi sarstı. Kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyordu. *Sevgilim, sevgilim, sevgilim.*

Bunu bir daha duymayacağımı sanmıştım.

Birden hareketlendim. Pembe saçlarımı kenara iterek başımı çevirdim, Okot'un bana baktığını gördüğümde gözlerimi kırıştırdım. Gözleri artık simsiyah ve nefret dolu değildi. Artık parlak kırmızı kenarların bir kez daha hayatla titreştiğini görebiliyordum, bu da gözlerimin dolmasına neden oldu.

“Okot!”

Kollarımı ona dolayıp onu kendime doğru çektim, kalbim aynı anda hem kırılıyor hem de patlıyormuş gibiydi. Hissedilebilecek her türlü duyguyu hissediyordum. Dudakları benimkilere değdi; yumuşaktı ama bana olan arzusunda kararlıydı. Elini boynuma dolayıp başparmağını köprücük kemiğimde gezdirdiğinde neredeyse kendimden geçiyordum. *İşte*, diye düşündüm kendi kendime. *Eşim geri döndü.*

Sanırım ağladığımı ikimiz de aynı anda fark etmiştik çünkü geri çekilerek yüzümü kocaman avuçlarının arasında tuttu. “Ben... seni... rüyamda görüyordum,” dedi yavaşça, yü-

zümün her santimini incelerken siyah kaşları şaşkınlıkla hafifçe çatıldı. “Ancak rüya ulaşamayacak bir yerdeydi, uyanmaya çalışmak ise daha da uzakta hissettirdi.”

“Kral ve prens seni zihin kontrol çayı ile zehirledi,” diye hızlıca açıkladığımda ifadesi karardı.

“Ben... hatırlıyorum. Parça parça. Seni... incittim mi?”

Ağzım açıldı ama sonra hemen kapandı. “Şey...”

Elleri bana dokunmaktan hemen vazgeçti ve ayağa kalktı. Peşinden koştum fakat ona ulaştığımda bir adım geri attı. “Seni incittim.”

Yüzündeki ifadeyle bunu söyleme şekli kalbime bir hançer sapladı. “Okot, hayır. Yapma bunu. Yapma. Bu senin hatan değildi.”

Kırmızı, kalp gibi atan gözleri boynuma indi. Sanki beni boğarken ellerinin boynuma dolandığını tekrar görebiliyordu. “Sana elimi sürdüm. Canını yaktım. Seni ağlattım.”

Başımı kararlılıkla sallayarak tekrar ona doğru ilerlemeye çalıştım ama ilerlediğim her adımda o bir adım geri atıyordu. “Sen değildin. Kontrol ediliyordun.”

“Genfinlerin beni öldürmeliydi. Eş bağımıza utanç getirdim. Kovanınızda olmayı hak etmiyorum.”

Bunu görebiliyordum. Yüzündeki acı dolu ifadeyi görebiliyordum. Gitmek istediğini görebiliyordum. Bana layık olmadığına tamamen inanıyordu. Kendinden o kadar iğreniyordu ki bana zar zor bakabiliyordu.

Şimdi, belki bu farklı bir zamanda olsaydı, belki etrafımızda şiddetli bir savaş olmasaydı ya da belki vücudumda bazı olağanüstü özellikler dolaşıyor olmasaydı farklı tepki verirdim. Ancak şu anda? Acayip sinirlenmiştim. Hatta biraz duman bile çıkarmaya başlamıştım.

Öne doğru yürüyüp parmağımı göğsüne bastırdım. “Şimdi beni dinle, seni koca kafalı boğa. Sürümü terk *etmiyorsun*. Sen benim eşimsin. Beni azcık boğdun. Ne olmuş yani? Bazıları böyle şeylerden hoşlanır,” dedim. “Ben *iyiyim*. Burada kalacak, beni koklayacak, zamanın sonuna kadar bana sevgilim diyeceksin, yoksa yemin ederim, Okot, kıcına bu alevi sokacağım ve mantıklı görene kadar seni ateş çemberine hapsedeceğim.”

Parmağımın battığı yerden kıyafetleri biraz yanmaya başladı. Yüzünü hafifçe buruşturduğunu fark ettiğimde elimi hızla bıraktım. “Özür dilerim. İblis güçlerinin çılgın bir etkisi var. Şimdi, büyük kız iç çamaşırını giy ve yumurtalıklarını yukarı kaldır. Biz eşiz, kazanmamız gereken bir savaş var.”

Bana gözlerini kırpıştırarak bir elini muhteşem parlak kırmızı *mohawk*’ında gezdirdi. “Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Bunun anlamı: beni hemen öp çünkü seni çok özledim.”

Bana bakıyordu. Aramızda sadece birkaç santim vardı ama sanki çok daha fazlaymış gibi geliyordu. Ne yapacağını görmek için nefesimi tuttum. Eğer beni şu anda reddederse bu beni biraz öldürebilirdi. Gitmesine izin vermemek konusunda söylediklerimde ciddi olsam da kendini affetmeyi ve kalmayı seçmesini çok istiyordum. Prens her şeyi mahvetmeden önce her şeyin eski hâline dönmesini istiyordum.

Yüzündeki tereddütü görebiliyordum. Okot iri ve kaba görünebilirdi, ancak aslında inanılmaz derecede nazik, sadık, onurlu biriydi. Bu yüzden bana el kaldırmasının onun için aşağılık bir şey olduğunu biliyordum. Benimle kalmayı hak edip etmediği konusunda kendisiyle savaştığını görüyordum. Yumrukları iki yanında sıkılıydı, sanki bana dokunmak istiyordu ama kendini reddediyordu.

Büyük bir patlama sesi duyulduğunda ona doğru düştüm. Beni kolayca yakalayıp ayaklarımın üzerinde sabit tuttu, birlikte bir genfin birliğine dönüşen devasa güç patlamasına baktık.

Belimi koruyucu bir şekilde tutuyordu. “Seni buradan çıkarmalıyım.”

Başımı salladım. “Gidemeyiz.”

O itiraz edemeden Lex'i çağırdım. Ortaya çıktığında biraz bitkin görünüyordu. “Size doğru geliyorlar,” dedi nefes nefese. “Belren zincirleri kendi başına çıkarabildi, sonra diğerlerini kaçırdı.”

Bir patlama sesi daha duyulduğunda, bir grup genfinle prensin askerleri gökyüzünden düşerken neredeyse tepemize iniyorlardı. Okot, Lex'le beni tam zamanında yoldan çektiğinde ölü bir genfin ayaklarımın dibine düştü.

Ancak tam askerler onlardan daha fazlasını öldürmek üzereyken Jerkahf aşağı indi ve prensin askerlerini devasa bir ateş duvarıyla kesti. İçlerinden biri su büyüsiyle söndürmeye çalışsa da ateşten bir tıslama bile çıkmamıştı. Sanırım cehennem ateşi güçlü bir şeydi.

Peri askerleri kısa sürede geri çekildi, sonra Jerkahf onları teker teker yere serdi. Tüm vücudu tütüyor, kıvılcımlar saçıyordu; gözleri ise yeraltı dünyasının ateşiyle parlıyordu. Korkunç görünüyordu.

Sonuncusu sert ve kirli zeminde baygın yatarken kaşlarımı kaldırıp ona baktım. “Biraz fazla değil mi sence de?”

Tekrar gökyüzüne doğru havalanmadan önce omuz silkeerek, “Sana onlara sert vuracağımı söylemiştim,” dedi Jerkahf özür dilemeden.

Bulduğum noktadan savaşın bitmek üzere olduğunu görebiliyordum. Meleklerle iblisler son zihin kontrollü asker-

leri topluyordu, genfinler ölümlerini sayıyordu, ben de Prens Elphar'ın iki melek tarafından zapt edilmesini izliyordum. Bu manzara beni zaferle gülümsetti.

Ronak, Evert, Sylred ve Belren yanıma geldiklerinde rahat bir nefes aldım.

Yine de daha çok erkendi.

Prens aniden devasa bir ham, vahşi güç topu patlatmıştı. O kadar güçlüydü ki, bir sonik patlama ile birlikte gelip yanındaki melekleri havaya uçurmuş, yirmi fit yarıçapındaki diğer herkesin geri uymasına neden olmuştu.

“Aşk meleği!”

Prensin öfkeli sesi uzakları yarıp geçmiş, ensemdeki tüyleri diken diken etmişti. Sesi normal çıkmıyordu. Ses tonundaki ve buz gibi gözlerindeki öfke o kadar güçlüydü ki, bedeni bu öfkeyle parlıyordu. Dünya onun öfkesiyle sarsılıyor, onun gözleri ise sadece beni görüyordu.

Patlama beni ve Lex'i tökezleyerek yere düşürdüğünde Lex'in elleri kollarımı kavradı. Ayağa kalkmak için mücadele ederken kollarımız, kanatlarımız, saçlarımız birbirine karışıyordu. Lex sonunda ayağa kalkmayı başardı, ben de yüzüm toprak zemine çarparken bacaklarımı açtım. Lex üstünü silkeledi; kanatları çıkmış, saçları atkuyruğundan ayrılmıştı. Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatmak üzere hamle yaptığı anda arkasında prensi gördüm. Gözlerini kısarak Lex'in pembe saçlarına ve kırmızı kanatlarına odaklandı. Güç avucunda toplandı, sonra fırlattı.

Zaman yavaşladı.

Gücün Lex'e doğru savrulduğunu gördüğümde sırtı hâlâ prene dönüktü. Ayağa kalkmaya, onu uzaklaştırmak için uzanmaya çalıştım ama ona zamanında ulaşamayacağımı bili-

yordum. Onu Perde'ye geri göndermek için ağzımı açtığımda tek söyleyebildiğim onun adı oldu ve sonra vuruldu.

Ham güç, kör edici bir ışıkla ve o kadar yoğun bir ısıyla vurmuştu ki, bir an için hepimizi canlı canlı yakıyor olması gerektiğinden emindim. Bedeninin benimkinin üzerine düştüğünü hissettiğimde kulaklarımdaki çınlama başımı döndürdü.

Dehşetle doğrulana kadar onu ittim ama onu gördüğümde kalbim durdu.

Lex yaşıyordu.

Doğrulup arkasına baktı. Onun dehşet dolu bakışlarını takip ederek yerde yatan yüzükoyun bedeni gördüm.

“Aman Tanrım. Belren.”

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Eşlerim anında yanıma gelip beni ve Lex'i ayağa kaldırdılar, ancak gözlerim Boynuzlu Kanca'ya kilitlenmişti.

“O... o benim önüme atladı.”

Lex'in titrek sesini duyunca döndüm. Tepeden tırnağa tırtıyordu, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı.

Elini tutmak için hamle yaptım ama o ileri atılarak Belren'in yanına düştü. Her ne gördüyse yüzünü elleriyle kapatıp ağlamaya başladı.

Gözlerim yukarı doğru hareket ederek prenze kilitlendi. Yanlış aşk meleğine nişan alıp tamamen yanlış kişiyi vurduğumu anladığımda gözleri benimkilerle buluşmak için hareketlendi.

Sanki âlemde başka kimse yokmuş gibi birbirimize baktığımız bir andı. Sadece o ve ben. Nefret eden ve seven. Prens ve aşk meleği. İkimiz de bunun o an olduğunu biliyorduk. Bu sefer ikimizden biri yürüyüp gitmeyecekti.

Birbirimize doğru hareket ettik.

Büyüyü ellerinde topladı.

Aşk Meleği'nin Suçları

Bir Aşk Oku çıkararak göz açıp kapayıncaya kadar yayıma yerleştirdim. Eğer biraz şans gücüne ihtiyacım varsa şimdi tam zamanıydı. Tam bunu düşünürken gözlerim güçle karıncalandı.

Hadi, şans meleği, beni yüzüstü bırakma.

İkimiz de nişan aldık.

Sonra serbest bıraktık.

Zaman yavaştı ama yine de hızlıydı. Gücünün bana doğru savruluşunu izlesem de odak noktam kendi silahımdı. Gözlerim karıncalanmaya devam ediyordu, ta ki beni ele geçiren yanmadan dolayı onları zar zor açık tutana kadar. Yine de bakışlarımı okuma kilitledim, sonra okun doğrudan kalbine saplandığını gördüm.

Etini delip geçmesini izlerken sadece bir kalp atışı kadar tatmin olmuşum. Tam güçle çarptığında siyah duman ve kan patladı.

Sonra büyüü tüm gücüyle *bana* çarptı ve geriye doğru kaymaya başladım.

Sonra, her şey karardı.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

OKOT

Eşimin yüzünde kararlı bir ifadeyle prence doğru ilerleyişini izliyordum. Pembe saçları çılgınca uçuşuyordu, kırmızı kanatları da arkasında görkemli bir şekilde açılmıştı. Şu anda, olduğu gibi tatlı, eğlenceli bir dişi gibi görünmüyordu. Hayır, şu anda intikam almaya hazır biri gibi görünüyordu.

Arkasına uzanıp bir okla yayını aldı, ilerlemeye devam ederken bir adım bile duraksamadan onları hizaladı. Güzel bir tanrıça gibi görünüyordu; bir aşk ve intikam meleği. O kadar uhrevi görünüyordu ki kalbimi sızlatıyordu.

Ancak prensin ham, saldırgan büyüsunü elinde topladığını gördüğümde panik, hayranlığın yerini aldı. Birinin üzerine tek parmağıyla büyü yapıp hayatını emdiğini görmüştüm. O kadar büyüyle ona vurmak... onu öldürecekti.

Gözümü kırpmadan hareket ettiğimde genfinlerin de hareket ettiğini fark ettim. Hepimiz ileri atıldık, onu hayatımız pahasına korumaya hazırдық. Onun için ölmeye hazırдық.

Ancak çok uzaktaydık ve o çok hızlıydı.

Aşk Meleği'nin Suçları

Oku bıraktığı anda, prens gücünü ona fırlattı. Gücün ona çarpışını dehşet içinde izledim. Oku aynı anda prensi delip geçti ve her ikisinin de vücudu geriye doğru uçarak sert top-
rak zemine yığıldı.

Kalbim o kadar büyük bir korkuyla çarpıyordu ki nefes alamıyordum.

Sevgilim hareket etmiyordu.

Göz ucuyla muhafız Gammon'u gördüğümde neredeyse ona varmıştım. Genfinlerin arkasından yaklaşıyor, onları habersiz yakalamayı hedefliyordu.

Eşimi çoktan hayal kırıklığına uğratmıştım. Prensesin görevinde yakalanmama ve zihin kontrolü manipölasyonlarına açık olmama izin vermiştim. Hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorundaydım. Gözlerimi her kırıştırdığımda gergin iplerle çekilen bir kukla olduğum zamanlara dair yeni bir hatıra geliyordu. Eşimin nefesini keserken ellerimin boğazına dolanışının anısı... aklımdan çıkmıyordu.

Bir daha onun ya da kovanımızdaki başka birinin incinmesine izin vermeyecektim. Peki ya bu muhafız Gammon? Eşime bir kez el kaldırmıştı zaten. Bunun bedelini şu anda sahip olduğu koluyla ödediğinden emin olmuştum. Kolunu kestiğim gece beni hiç görmemişti ama ben olduğumu biliyordu. Bundan emindim. Eğer bir daha eşime elini sürerse sadece elini kesmekle kalmayacağımı söylemiştim. Hayatını alacağımı söylemiştim.

Piç kurusu, prensin kontrolü altındayken hayatımı cehenneme çevirdiğinden emin olmuştu. O bir korkaktı, bu da sarışın genfini sırtından vurmak için kılıcını kaldırdığında daha da netleşmişti. Kırmızıyı gördüm ve boğamı serbest bıraktım.

Lamassu formum derimin altında dalgalanıyordu. Bir anda hayvanıma dönüştüm, sonra neredeyse iki tonluk katı

bir kütleye, devasa boynuzlara ve devasa bir kanat açıklığına sahip oldum.

Gammon göz ucuyla bir hareket yakalayınca başını çevirdi ama çok hızlıydım. Yüzü soldu, ben ona doğru hücum etmeden önce kılıcını bana doğru savuracak zamanı bile olmadı.

Boğa boynuzlarım onu tam ortasından yakaladı, tatmin edici bir güçle ona saplandı. Başımı geriye atıp vücudunu u urdum. Ardından yere yığılmış hâline doğru ko tum, g  s nden ve karnından kan sızarken nefesimi yüzüne doğru üfledim. Boğam ona doğru nefes alıyor, kükrüyor, dişlerini gıcırdatıyordu.

Gammon i  organlarına dolan kanla boğuluyor, ıslak ve guruldayan bir ses çıkarıyordu. Boynuzlarımdan damlayan kan, yüzüne damlacıklar hâlinde d   yordu. Son bir  atırtılı nefes verdiğinde boğam memnuniyetle homurdandı.

“Biri  u lanet lamassuyu buraya getirsin!”

Başımı çevirdiğimde    genfinin eğiminin üzerinde durduğunu gördüm. O hâlâ hareket etmiyordu. Utanç ve korku içimde dalgalanırken bir anda normal formuma geri döndüm. Prensın bedeni de kıpırdamıyordu; kalbine m kemmeli an alınmış bir ok saplanmı tı, altında da kan birikintisi vardı.

Ona doğru ko up diğerleriyle birlikte onun yanında diz   kt m. Gözlerim ya larla dolduğunda alnımı onunkine yasladım.

“Sevgilim,” diye boğuldum.

Ancak beni duyamıyordu.

Genfinler hırılıyor, hayvanları inliyor, elleri ona dokunuyordu, sanki onu uyandırabilirmi iz gibi ama hiçbir şey i e yaramıyordu. Elimi kalbinin olduğu noktaya koyduğumda attığını hissetmiyordum.

Aşk Meleği'nin Suçları

Onu hep hissetmiştim. O Perde'deyken bile, çiftleşme bağımız sağlamlaşmadan önce bile onu hissediyordum. Onun varlığı her zaman içime işlemişti. Bunu anlamıyordum, belki de asla anlayamayacaktım ama onun benim için yaratıldığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

O beni geri getirmeyi başarmıştı, ben de genfinleriyle birlikte onun için aynısını yapacaktım. Bize ihtiyacı olduğu bir an varsa o da şu andı. Eşlerinin onu demirleyip eve geri çekmesine ihtiyacı vardı. Biz de bunu yapacaktık. Ne kadar uzun sürerse sürsün.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Ölümden sonraki dünyaya ilk geldiğim zamanı hatırlıyorum.

Süzülmüştüm. Uzun bir süre. Tıpkı şu an yaptığım gibi.

Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey için bekliyordum. Bir sürü hiç *olmak*. O hiçliğin içinde ne kadar beklediğimi bilmeme imkân yoktu çünkü sonra birdenbire *bir şey* olmuştu.

Beni çeken bir şey.

Şu ana kadar bunu unutmuştum. Şimdi yine hiçliğin içinde sıkışıp kaldığım için hatırlıyordum çünkü aynı çekim yine buradaydı.

Etrafım dört katı gölgeyle çevrilene kadar eterin içine çekildim. Bedenleri ya da yüzleri göremiyordum, sadece etrafımda beliren şekiller vardı. Ancak bu gölgelerin içinde yüzen iplikler vardı ve bu ipliklerin bana ulaşmaya çalıştığının farkındaydım.

İplikler rüzgârda savrulup uçuşuyordu, tüm bunlar olurken beni çağırdıklarını hissediyordum. Kendi gölgeli formuma baktığımda benzer bir düğümlenmiş ipliğin geriye uzanmak için zorlandığını gördüm. Kararmış ve solmuş görünse de oradaydı.

Aşk Meleği'nin Suçları

Eğer ipliğim onlara dokunabilirse her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Nasıl ya da neden bilmiyordum ama sahip olduğum tek emin düşünce buydu.

Onlara ulaşmak büyük çaba gerektiriyordu. Sahip olduğum tüm gücü ve iradeyi harcadım. Onlar da bana ulaştılar, beyazın tonlarında hayatla titreştiler. Ben yaklaştıkça kendi ipliğim de yeniden parlamaya başladı.

İpler birbirine değdiği anda hiçlikten çekildim.

BÖLÜM ELLİ ALTI

Gözlerim kırpışarak açıldığında üzerimde dört gölgeli figür gördüm. Bir şey mi parlıyordu? Tekrar gözlerimi kırpıştırıp gözlerimin alışmasına izin verdim ve görüşüm dört eşimin bana baktığını görecektik kadar açıldı.

Hepsinin ağzından ortak bir iç çekiş çıktı, sonra Evert yüzümü tutup sertçe baktı. “Bunu bir daha sakın yapma.”

Sesi kızgın gelse de gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

Oturmak için hareketlendiğimde Sylred ile Okot bana yardım ettiler. Etrafıma bakındığımda tanımadığım bir odada olduğumu gördüm. Yatak genişti, beyaz ve altın süslemelerle bezenmişti. Taş zemin cilalıydı ama boyalı duvarlar eskilikten biraz kararmıştı. Sağımdaki açık pencereden şafak vakti kuşların ötüşünü duyabiliyordum.

Gözlerimdeki soruyu gördüğünde, “Benim evimdesin,” dedi Okot. “Üç gündür buradasın.”

“Bağlar,” dedim, boğazım kullanılmadığı için kaşınıyordu. “Beni size geri çektiler. Bunu hissettim.”

Sylred başını salladı. “Plik ve Plak’ın ne dediğini hatırlıyormusun? Hayatın bizimkine bağlı. Biz olmadan ölmezsin.”

Yavaşça başımı salladım, olanları yakalamaya çalışıyordum. Zihnim anılarla dolup taşıyordu. Savaşı hatırlamaya başladığımda gözlerim Ronak'a kaydı.

“Belren?”

Çocuklar birbirlerine baktılar, sonra Ronak yavaşça başını salladı. “Çarpışmada öldü.”

“Hayır.” Elim şok içinde ağzımı kapattı. Lex'in önüne atlayıp prensin patlamasını aldığına inanamıyordum.

“Üzgünüm.”

“Nerede o?” diye sordum.

Sylred, Lex'i sorduğumu bildiğinden, “Burada,” diye cevap verdi. “Gidip onu getireyim.”

Odadan kaybolduğunda bir sonraki sorumun cevabından korksam da sormak zorundaydım.

“Prens. Ben...”

“Yaptın,” dedi Evert gururla. “O pislği Aşk Oku ile tam kalbinden vurarak öldürdün. Bana sorarsan, şiirsel adalet.”

“Genfinler onun bedenini yaktı ve kömürleşmiş cesedini adanın kenarına attı. Peri ırkına karşı yaptıkları için bir utanç töreni,” diye ekledi Ronak.

Elimi saçlarımda gezdirdim, üç gün boyunca oradan oraya savrulup sonra da bir yatağa sıkışmış olmama rağmen parmaklarım hiçbir düğüme takılmamıştı. Ben yokken tatlı Okot'umun benimle ilgilendiğini hissettim.

“Prens sonunda öldü. Peki ya kral?”

“O da öldü. Onu ekinlerin içinde buldular. Çok fazla büyü kullanarak kendini tüketmiş.”

Öldükleri için mutluydum ama gerçek bir rahatlama hissetmiyordum. Onun yerine, sadece yorgun hissediyordum.

“Peki ya prenses?”

Ronak başını öfkeyle sallayarak, “O gitti,” diye cevap verdi. “Onu arayan gözcüler var ama hiçbir yerde bulunamıyor. Hizmetliler onunla birlikte gitti, Benicia’yı da yanında götürdüğünden neredeyse eminiz.” Ronak elini sakalının üzerinde gezdirdi. “O piç Chaucel’den de haber alınamıyor.”

Bir yanım bize ihanet ettiği için prensese kızgın olsa da bir yanım ona sempati duyuyordu çünkü o dişi periyi ne kadar çok sevdiğini hissetmiştim. Kim bilir onun yerinde ben olsaydım ne yapardım? Eğer arkadaşlarım prensin elinde olsaydı ben de isyana ihanet edebilirdim. Sevdikleriniz için pek çok şey yapardınız. Kötü şeyler bile. İyi kişiler kötü seçimler yapabilirdi, tıpkı kötü kişilerin iyi seçimler yapabileceği gibi. Bireyler söz konusu olduğunda kesinlik yoktu.

“Krallığı kim yönetiyor?” diye sordum.

“Şey, taç giymiş başka vâris yoktu. Birkaç yüce peri soy-lusu tahtı ele geçirmeye çalıştı, ancak isyan onları düşürdü. Yakında bir oylama yapılacaktır.”

Bu iyi bir şeydi. Bir sonraki hükümdarların daha az psiko-pat olmalarını umuyordum.

“Askerlerin geri kalanı için zihin kontrolünün etkisi henüz geçmedi mi?”

“Geçecek. Her geçen gün daha fazlası sisin içinden çıkıyor. Sis tamamen dağılana kadar onları izleyen birileri olacaktır.”

“Bir sürü peri öldü.”

Bu bir soru değildi çünkü sormama gerek yoktu. Çok fazla ölüm olduğunu biliyordum. Bir sürü gereksiz ölüm. Prens bu kadar muhtaç bir sosyopat olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı.

Sylred yanında Lex’le döndüğünde çocuklar beni yalnız bırakarak nazikçe çekip gittiler. Şimdiye kadar gördüğüm en mütevazı peri kıyafetini giymişti. Elbisesinin yakası boğazına

kadar uzanıyor, alt kısmı belinden dışarı doğru genişleyip ayak bileklerinde bazı fırfırlarla bitiyordu. Saçları her zaman-ki gibi zarif ve düzdü, mükemmel bir atkuyruğu şeklinde sallanıyordu. Her zamanki gibi mükemmeldi, aşk meleği hâlinin tüm unsurlarına sahipti.

Gözleri hariç.

Gözlerinin etrafındaki şişkinlik bana gözyaşlarını anlatıyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkaları gördüğümde uyumadığını anladım. İrislerine doğru uzanan kan çanağı çizgilerini fark ettim, sanki renklerini sızdırmaya çalışıyorlarmış gibiydi.

Benim için takındığı cesur yüz ifadesi kalbimi kırıyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktım ve onu kucakladım. Bir an hareketsiz kaldığında ona ilk kez dokunulup dokunulmadığını merak ettim.

“Lex?” Onu zorlamak istemesem de benimle konuşmasını ve ne hissettiğini anlayabilmeyi diliyordum.

Bakışlarını yere indirmeden önce gözlerimle zar zor buluştu. “Önüme atladı,” dedi, sesi şaşkınlık doluydu. “Bunu neden yaptığını bilmiyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Beni çok şaşırttı,” diye itiraf ettim. “Sadece kendini düşünen süper gizemli bir hırsız gibi görünmeye çalışıyordu ama aslında öyle değildi.”

“O öldü,” dedi açıkça. “Benim için. Anlamıyorum.”

Ona küçük bir gülümseme verdim. “Bazen birilerinin yaptıkları şeyleri neden yaptıklarını anlayamayız. Ancak o bunu yaptı, bu yüzden onun kararını onurlandırmak için yapabileceğim tek şey fedakârlığı için ona minnettar olmak.” Uzanıp elini tuttum ve sıktım. “Ayrıca minnettarım, Lex. İyi olmana çok sevindim.”

Gülümsedikten sonra elimi onunkinden ayırarak geri çekildi. “Eğer biraz daha zaman istiyorsan...”

Başını hızlıca salladı. “Hayır. Lütfen. Beni Perde’ye geri gönderin. Yapacak çok işim var. Aşk Eşleşmelerinde gerideyim, Ok fazlam var, Flört Dokunuşu açısından bahsetmiyorum bile. Ayrıca Ayın Aşk Meleği hedeflerimi de ciddi şekilde ihmal ediyorum, Sev’in kendi hâlinde daha ne kadar bırakılması gerektiğinden emin olmadığımından bahsetmiyorum bile...”

Şu anda tamamen işine odaklanmış durumdaydı, profesyonel kibir maskesini takmıştı. Daha fazla zaman ayırması için ısrar etmek istiyordum ama buna ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. Meşgul olmaya ihtiyacı vardı, ben de başımı salladım.

“Tamam. Bu gece gitmek istiyor musun, yoksa-”

“Şimdi,” diye hızla sözümü kesti. Aceleci davrandığını fark edince bir nefes aldı ve boğazını temizlemeden önce elbisesini düzeltti. “Şimdi, lütfen, Madam Aşk Meleği.”

Başımı sallayarak onu Perde’ye geri ittim, sonra doğru şeyi yaptığımı umarak bana eşlik edecek pembe dumanla baş başa kaldım.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Prens yenildiğinden bu yana bir hafta geçmişti ve genfin adasına geri dönmüştük, onarımlar üzerinde çalışıyorduk. Aslında eşlerim onarımlar üzerinde çalışıyorlardı. Ben sokakta oturmuş, sırtımı binaya dayamış, dördünün de kasabayı yeniden inşa ederken çekiçle vurmalarını, testereyle kesmelerini, kaldırmalarını, malzemeleri yerleştirmelerini izliyordum. Üstelik üstsüzlerdi. Dördü de.

Tenlerinde ter parılıyordu; peri şarabımı pipetle yudumlayıp onları izlerken hiç utanmıyordum.

“Nasıl bu kadar çok kası var?” diye sordu Mossie yanımda.

Çalışırlarken gözlerimi eşlerimden ayırmadan, “Hangisinin?” diye sordum.

Düşünceli bir şekilde başını eğdi, şişemden bir yudum alıp geri uzattı. “Hepsinin etkileyici kasları var ama şuradaki büyük *mohawk* adamla Bay Güçlü’nün kaslarının üzerinde kasları var.”

Takdirle iç çekerek pipetten uzun bir nefes daha aldım. “Evet.”

Ben cezalıyken o şu anda ara vermiş durumdaydı. Sırf bir çatıyı çökerttim diye hepsi çılgına dönmüştü ve burada zarar görmeyeceğim bir yerde oturmamı, işleri bitene kadar beklememi söylemişlerdi.

Mossie, diğer birçok peri ile birlikte, prensin saldırısından kalan enkazı temizlemeye yardım etmek için buraya gelmeye gönüllü olmuştu. Yavaş bir işti, ancak tüm farklı peri ırklarının birlikte çalışmasıyla genfin adası tekrar bir araya getirilecekti. Ölenlerin hepsi onurlandırılmış, gömülmüştü. Periler zaman alacak olsa da yollarına devam etmeye çalışıyorlardı.

Mossie bir kadeh daha içtikten sonra ayağa kalktı. “Pekâlâ, ben temizliğe giderken sen eşlerine bakmaya devam et.”

“Yardım edeyim,” dedim ayağa fırlayarak.

Bir canavarı savuşturuyormuş gibi beni durdurmak için ellerini uzattı. “Hayır! Hayır. Sen burada kal.”

“Hadi ama. Sadece bir kovayı devirdim!” diye itiraz ettim.

Sarmaşıkları omuzlarına atmadan önce başındaki çiçek yapraklarını okşadı. “Evet ama ‘devirmek’ hafif kalır. Aslında kovaya takılıp yere sabunlu su döktün, sonra o zavallı peri seni yakalamaya çalıştığında ayağın kaydı ve garip kum adam tozundan bir avuçla yüzüne vurdun. Sonra o düşüp bayıldığında ve seks rüyaları hakkında mırıldandığında onu yakalamaya çalıştın, ardından kendini bir genfin ihtiyarının kasıklarında buldun. Sonra da senin deyimimle ateş dokunuşuyla yanlışlıkla cübbesini ateşe verdin.”

Ona ters ters baktım. “Evet, oradaydım. Özete ihtiyacım yok.”

Kıkırdadı. “Ziyafette görüşürüz. Unutmadan, aşk listeme eklemen için sana iki yeni isim vereceğim.”

Küçük bir gülümsemeyi bastırarak ona başımı salladım. Bu hızla giderse yüzlerce farklı periden oluşan bir haremi ola-

caktı. “Senin kurak toprak perinle işler iyi gitmiyor mu?” diye sordum.

“Onu neredeyse kıskandırdığımdan oldukça eminim,” dedi kesin bir ifadeyle.

“Ah. Güzel.”

Başını sallayıp bana el salladı. “Sonra görüşürüz!”

Eşlerimin manzarasının tadını çıkarmak için tekrar yalnız bırakıldım. Evert duvar için bir tahta parçası almak üzere eğildiğinde başım da onun hareketiyle yan yattı ve bana kıcığının nefis bir görüntüsünü verdi.

Şarabımdan bir yudum daha alırken kendi kendime, “Cidden eş piyangosu vurdu,” diye mırıldandım.

“Aynen öyle.”

Bu ses karşısında şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda genfin dişisi Viessa'nın yanıma yerleştiğini gördüm. Bir süre garip bir sessizlik içinde oturduk. Gergin bir şekilde yanında kıpırdanıp şarabımdan bir yudum daha aldım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. İkimiz de çocukların çalışmasını izlemeye devam ediyorduk, bu da cehennem gibi rahatsız ediciydi. Ronak'ın o kocaman taş parçasını kaldırırken pazılarının nasıl esnediğini mi izliyordu? Evert'in poposunu mu, yoksa Sylred'in bronz tenini mi takdir ediyordu? Ona ne halt ettiğini sormalı mıydım bilmiyordum.

Yolun karşısındaki dükkânı yeniden inşa eden dört adamımın yanı sıra, sokakta çalışan eşlerini fark ettim. Toprağa açılan çukurları dolduruyor, üstüne parke taşı döşüyorlardı.

Bir süre daha süren gergin sessizliğin ardından Viessa şaraba doğru elini uzattı. “Alabilir miyim?”

“Ee, tabii.”

Şişeyi uzattığımda uzun, *çok uzun* bir yudum aldı.

Kaşlarımı kaldırdım ama o geri verirken bir şey söylemedim.

Ona yan gözle baktım. Güzel ve güçlü görünüyordu, erkeklerin neden onu eşleri yapmayı düşündüklerini anlayabiliyordum. Bu hiç hoşuma gitmiyordu. Ondan hâlâ hissettiğim özlem kokusu da hoşuma gitmiyordu.

“Senden bir iyilik isteyeceğim,” diyerek beni şaşırttı.

Dönüp ona baktım. “Tamam,” dedim belli belirsiz.

Gözlerimle ilk kez buluştuğunda oradaki kalp acısını gördüm. “İsterdim ki... yani, bana Aşk Oklarından birini verme onurunu bahşetmeyi düşünürsen çok memnun olurum.”

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. “Ne?”

Başını eşlerine doğru eğerken yüzünde bir utanç ifadesi belirdi. “Onlar iyi genfinler. Güçlüler. Şefkatliler. Sadıklar. Onlara sahip olduğum için şanslıyım.”

Bunu gerçekçi bir tonda söylüyordu ama içinde acı da vardı. Tekrar yüzüme döndüğünde gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

“Ama onları sevmiyorum. Denedim. Yapamıyorum,” dedi acınası bir omuz silkmeye. “Onlar daha iyisini hak ediyor. Onları sevmeyi o kadar çok istiyorum ki,” derken şiddetiyle beni şaşırttı. “Ama...”

Gözleri tekrar genfinlerime kaydığında anlamıştım.

“Ama yine de eşlerimi seviyorsun,” diye tahmin ettim.

Başını salladı. “Artık onları sevmek istemiyorum. Ayrıca kadın kadınayken, şunu bil ki asla aranıza girmeye çalışmam. Onların seni ne kadar sevdiğini, senin de onları ne kadar sevdiğini görebiliyorum. Ben de bunu istiyorum. Kendi kovanımda da böyle bir sevgi istiyorum. Bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum. Benden nefret bile edebilirsin ama lüt-

fen,” dedi, sesi yalvarıyormuş gibiydi. “Eğer kalbinde bana yardım edecek gücü bulabilirsen...”

“Sana yardım edeceğim,” dedim kararlı bir şekilde, başımı sallayarak. “Ancak orada zaten bir düşkünlüğün olmalı. Onları sevmeyi *istemelisin*,” diye uyardım onu.

Kesin bir ifadeyle başını salladı. “Evet. Hayatım üzerine yemin ederim. Lütfen,” dedi elimi tutarak. “Lütfen onları hak ettikleri şekilde sevmeme yardım et.”

Tereddüt bile etmedim. “Tabii ki.”

Yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi. “Teşekkür ederim.”

“Gözlerini kapat.”

Hemen dediğimi yaptı ve göz kapakları titreyerek kapandı.

Sırtımdaki Aşk Oku’nu kaldırıp onun elini tuttum. Okun sivri ucunu kullanarak parmak ucunu deldim.

“Şimdi onlara git,” dedim sessizce.

Hâlâ gözleri kapalıyken ayağa kalkmasına yardım ettim ve onu sürüsüne doğru yönlendirdim. Eşleri onu görür görmez üçü de gülümseyerek onu selamlamak için harekete geçti. Saniyeler içinde onların varlığıyla sarmalandığında kulağına fısıldadım. “Gözlerini aç.”

Öyle yaptığında uzaklaştım ve giderken sırtına Flört Dokunuşları bıraktım.

Yolun diğer tarafında bekleyip izledim.

Her biri onun bir parçasına dokunurken onlara bakıyordu. Genfin kuyruğu kalkıp eşlerinin kuyruklarına dolanmaya başladığında olduğunu hissettim.

Yeni doğmuştu, kırılğandı ama oradaydı.

Gözlerime baktı ve gülümsedi, dördü uzaklaşmadan önce teşekkür etti. Yüzümdeki gülümseme günün geri kalanında hiç kaybolmadı çünkü sanırım tüm aşk meleği hayatımın en önemli Aşk Eşleşmesi’ni yapmış olabilirdim.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

Gecenin ilerleyen saatlerinde ziyafette yemek yerken Sylred, “Keyfin yerinde,” diye belirtti.

Herkes kasaba meydanında toplanmış, arkamızdaki devasa binanın üzerine yeni bir çatı kurulmuştu. Üzerinde kızartmaların döndüğü bir şenlik ateşi vardı ve herkes sessiz bir neşe içinde konuşuyor, eğleniyordu.

“Neden keyfim yerinde olmasın ki?” diye sordum, yumuşak etten bir ısırık daha alırken. “Dört eşim de burada, prens artık bizi korkutamıyor ve yemek yiyorum. Ayrıca, diğer genfinler artık beni öldürmekle tehdit etmiyor.”

Bu doğrudu. Şu *gerçekten* deli olan genfin bile. Onu daha önce görmüştüm, bana başıyla isteksizce selam vermişti. Aslında dayanışmanın coşkulu bir yumruk tokuşturması gibiydi. Artık tamamen iyiydik. Sanırım çılgın prensi öldüren aşk meleşli olmanın avantajları vardı.

Çimlerin üzerinde Ronak’ın bacaklarının arasında oturuyordum, Evert solumda, Okot da sağımdaydı. Sylred tam önümde oturuyordu, bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Dördü de bana küçük bir şekildé dokunuyordu, Ronak hariç; onun çok da *küçük olmayan* ereksiyonu sırtımı kazıyordu.

Okot bana karşı daha dikkatli, daha sakın, daha ölçülüydü. Bana saldırdığı için hâlâ suçluluk duyduğunu biliyordum ve bunu aşması zaman alacaktı.

Son yemeğimi bitirirken tanıdık bir ateş perisi hızla ilerliyordu. Tüten kafa derisi havaya doğru kıvrılıyor, parmak uçlarından ateş kıvılcımları fişkırıyordu. Yaklaştığında gerildim ve doğruldum. Başımı sallayıp onu uzaklaştırmaya çalışsam da kukla gelmeye devam ediyordu.

Vücudumun kaskatı kesildiğini hisseden Ronak, öne doğru eğilip beni aşırı sahiplenici bir tutuşla kendine doğru çekti. Eşlerimin dördü de önümde duran ateş perisine baktılar.

“Sen de kimsin?” diye tersledi Evert.

“Ferno,” diye cevap verdi, alev alev yanan gözlerini bana kilitleyerek.

Yüzünde sersem bir ifade vardı, elinde de bir buket... “Bu kunduz kuyruğu kaktüsü mü?” diye sordum.

Gururla başını sallayıp elini uzattı. Ona gözlerimi kırptırarak bakışlarımı onları tutan eline indirdim. Dikenler avuçlarına batıyor, birkaç yerini kanatıyordu ama o fark etmiyordu bile.

“Dikenler bana okunun beni nasıl tatlı tatlı deldiğini hatırlatıyor,” dedi iç çekerek. “Pembe çiçek de saçlarını ve yoğun bir sevişme seansından sonra göğsümün üzerinde nasıl görüneceğini hatırlatıyor.”

İnleyerek başımı ellerimin arasına gömdüm.

“Ne. Halt. Oluyor,” diye homurdandı Evert.

“Tamam, tamam. Açıklayabilirim,” dedim çocuklara bakarak.

“Çabuk yapsan iyi olur, Kaşıntılı.”

“Çok aptalca, gerçekten. Kesinlikle güleceksiniz,” dedim

gergin bir şekilde. “Yanlışlıkla onu Aşk Oku’yla vurdum ve bana âşık olmasını sağladım.”

Gülmüyorlardı. Zor bir kalabalıktı.

Ronak iç çekti. “Etkisi geçecek mi?”

“Şey...belki?”

“Siktir,” diye küfretti Evert. “Şu anda başın çok büyük belada.”

“Bu bir kazaydı! Bana saldırmaya çalışıyordu. Elimdeki tek şey Aşk Oku’ydu.”

Dördü de Ferno’nun bana zarar vermeye çalıştığını öğrenince hırladı. Ferno hâlâ kaktüsü tutuyor, bana sevgiyle sırtmaya devam ediyordu.

İç çektim. “Bakalım onu başka biriyle eşleştirebilecek miyim?”

“Bunu bir an önce yapsan iyi olur,” dedi Sylred nazikçe. “Diğer eşlerin o zavallıyı öldürmeden önce.”

“Yapacağım,” diye söz verdim.

“Defol git, Alev Siki,” diye homurdandı Evert. “Eşimiz seninle daha sonra ilgilenecek.”

Ferno sadece göz kırptırıyordu.

“Devam et,” dedim ona. “Elindeki yaralara dikkat et ve artık kaktüsleri toplama. Ben... eee... seni sonra bulurum,” dedim, bunun onu ne kadar mutlu ettiğine yüzümü buruşturarak.

O uzaklaştığında, eşlerime mahcup bir gülümseme sundum. “Bu Aşk Okları gerçekten de çok güçlü, biliyor musunuz?”

Evert parmağıyla yüzümü işaret etti. “Artık Aşk Oklarını perilere saptamak ve kazara onları kendine âşık etmek yok.”

Ona bu sözü vermeden önce tereddüt etmem gerekmeceğini düşünebilirdiniz ama... bu lanet diyarda asla bilemezsiniz.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Bir kez daha yalnız kaldığımda, gecenin karanlık örtüsü altında çıtırdayan şenlik ateşini izleyip diğer perilerin havada yükselen seslerinin tadını çıkararak arkadaşlarıma yaslandım.

Esnediğimde Sylred gülümsedi ve artık boş olan tabağı alıp bir kenara koydu. “Sanırım eşimizi yatağa götürmeliyiz.”

Anında canlandım. “Yatak-yatak gibi mi demek istiyorsun, yoksa dördünüz sonunda penislerinizle tekrar oynamama izin verecek misiniz?”

Ronak iç çekerken boynumda bir nefes hissettim. “Penislerimizle oynamak deme. Kulağa garip geliyor.”

“Bana garip gelen ne biliyor musunuz? Nasıl oluyor da her gece bana onları vermeden üzerimde uyuyakalıyorsunuz!”

Evert bana alaycı bir şekilde baktı. “Çünkü bizi toz bokunla *uyutmaya* devam ediyorsun.”

“Bunu bilerek yapmıyorum ve mesele de bu değil,” diye savundum.

“O zaman mesele ne?” diye meydan okudu.

“Mesele şu ki, benim pembe kanom derelerde yeterince yüzmüyor.”

Üç genfinim de inledi. Okot sadece şaşkın görünüyordu.

“Ne diyor?” diye sordu.

Evert gözlerini devirdi. “Lanet olası lamassu.”

Gülümsedim ve Ronak’a karşı kıvranıp karşılığında şehvetli bir ses aldım.

“Kes şunu,” diye azarladı.

Masumca gülümsedim. “Neyi keseyim, Birinci Olmayan?”

İç çekti. “Bu lakap beni sonsuza dek takip edecek, değil mi?”

“Evet.”

Tekrar sertleşen ereksiyonuna doğru kaydığımda Ronak’ın elleri belimi kavradı ve beni yerimde tutmaya çalıştı. “Eğer bunu yapmaya devam edersen eteklerini kaldırır, seni tam burada, şimdi aletimin üzerine oturturum.”

Gözlerim heyecanla açıldı. “Ah, teşhircilik! Bu benim seks listemde!”

Evert yanımda kıkırdadı. “Bu seks listesinin bir kopyasını gerçekten almamız gerekiyor.”

“Katılıyorum,” diye araya girdi Sylred. Kuyruğu bacağımın üzerinde gittikçe daha fazla ilerledi. Elbisemin etekleri tarafından gizlenmiş olsa da herkesin görebileceğini hissediyordum.

Kimse bizimle ilgilenmiyordu. Hepsi eğleniyor, konuşuyor, yiyor, içiyordu. Biz kendi sessiz köşemizde, ateşten ve kalabalıktan daha gerideydik.

Sylred’in kuyruğu iç çamaşırlarıma değdiğinde keskin bir şekilde nefes aldım. Elbette, o zaman kıcımlı Ronak’a karşı tekrar kıvırdım, umutsuzca sürtünüp istediğim şeyi arıyordum.

Ronak’ın parmakları kalçalarımın saplandı. “Bunu bir kez daha yaparsan...”

Ona bakmak için boynumu çevirdim. Sonra da onun yerine Sylred’in kucağına atladım.

Ronak az önce bulunduğum noktaya gözlerini kırptırdı, sonra Sylred’in üzerine oturduğum yere baktı. “Az önce ne oldu?”

“Bu oluyor,” dedim ve kollarımı Sylred’in boynuna dolayarak zaten sert olan ereksiyonuna sürtünmeye başladım.

“Ne halt oluyor? Eğer başka bir penis için gemiye atlayacaksan gel ve o tatlı vajinayı bana sürt, Kaşıntılı. Senin için kaşıntını gideririm,” dedi Evert.

Ancak gözlerimi tatlı, kahverengi gözlü genfinime dikerek başımı salladım. “Bu gece seninle ilgileneceğim, Syl çünkü sen her zaman benimle ilgileniyorsun.”

Üstünde yavaşça sallanmaya başladığımda boğazının titrediğini gördüm ve bir elimi aşağıya doğru indirdim. Kucığına geldiğimde parmaklarımı cebine daldırarak her zaman orada sakladığı küçük kutuyu çıkardım.

Kahverengi gözleri aşağıya kaydı ama ben açıp ağzıma bir parça çikolata atarken hiçbir şey söylemedi. Ellerimle aşağı uzanıp pantolonunu çözdüm, sonra onu serbest bıraktım.

Ronak’la Evert’in iki yanımda hareket ettiklerini hissedebiliyordum ama gözlerimi ona kilitlemiştim. Ardından yavaşça aşağı kaydım.

Çikolata ılık ve erimiş bir hâldeyken dilimi onun aletinin başına götürdüm, sonra iyice açıp emdim, o da inlemeye başladı.

“Lanet olsun. Aletini resmen kendi çikolatası yapıyor. Etkilenmeli miyim, yoksa kıskanmalı mıyım bilemiyorum,” dedi Evert.

“Kıskan. Kesinlikle kıskan,” dedi Sylred, sesi bir iniltiyle gerilmişti.

Gülümsedim. Yani, ağzım şu anda çikolata kaplı aletle dolu olmasaydı gülümserdim. Bu arada, çok lezzetliydi. Kesinlikle tavsiye ederdim.

Ağzımı çikolatalı aletinde aşağı yukarı hareket ettiriyor, her saniyesinin tadını çıkarıyordum.

Onu alabildiğim kadar içime alıyor, aletinin boğazımın arkasına çarpmasına izin veriyordum, aynı zamanda testislerini okşamak için aşağı uzandım. Çıkardığı şaşkın zevk sesi ve aletinin daha da sertleşiyormuş gibi görünmesi, sekste altın bir etiket kazanmışım gibi hissettiriyordu.

“Tanrım, Emelle. Ağzın *mükemmel*.”

Öne doğru uzandı ama başımı ona doğru tutmak yerine beni yukarı kaldırdı. Eteğimi yukarı kıvrarak iç çamaşırlarımı kenara çekti, ardından beni aletinin üzerine oturttu.

“Aman Tanrım, bunu yapıyoruz,” dedim heyecanla, onun lezzetli aletinin üzerinde aşağı yukarı zıplamaya başlarken. “Tüm bu periler etraftayken dışarıda yapıyoruz!”

Sylred gülümsedi, beni istediği şekilde hareket ettirirken kalçalarımı kavırıyordu. “Teşhircilikten hoşlanıyorsun, değil mi?”

Daha fazla güç almak için ellerimi omuzlarına koydum. İçime girip beni tam o mükemmel noktamdan vurduğunda başım bir iniltiyle geriye düştü. “Hı hı. Şimdiye kadar gerçekten harika gidiyor.”

Evert’in, “Siktir,” diye küfrettiğini duydum. “Ona bakın.”

Haklıydı, şu anda etkileyiciydim. Sylred’in üzerinde o kadar hızlı zıplıyordum ki, göğüslerim onun yüzüne çarpıyor ve elbisemden dışarı fırlamakla tehdit ediyordu. Çocuklar da fark etmiş olmalıydı çünkü elleri aniden üzerimdeydi. Ancak biri bakacak olursa diye hiçbir kumaş gerçekten aşağı çekmiyordu. Kimsenin beni görmesini istemiyorlardı. Şu anda Sylred’le halka açık bir şenlik ateşinin ortasında sevişirken bile özelimi koruyorlardı. Çok tatlıydı.

Ronak öne eğilip sakalını boynumun hassas bölgelerine sürttü. “Eğer biri seni şu anda onunla sevişirken görürse seni eve götürmek ve sana bir ders vermek zorunda kalırım,” diye homurdandı.

Cehennem ateşi üzerindeki kömürler kadar ateşliydi. “Siktir. Evet, bana ders ver. Bir sürü ders. Dünyadaki tüm dersleri,” diye nefes nefese kaldım.

Çocuklar kıkırdadı.

Omzumun üzerinden Okot’a baktığımda onun hâlâ koruyucu bir şekilde üzerimizde durduğunu gördüm, her zamanki nazik devim. Keşke o da katılsaydı ama biliyordum ki o hâlâ kendi sorunlarıyla uğraşıyordu. Ona zaman tanırken, yapmayacağım şey ona alan tanımaktı.

“Okot,” dediğimde lamassum hemen yüzünü bana döndü. Zıplamayı bırakıp hareketlerimi yavaş, erotik bir öğütmeye dönüştürdüm. Okot’un gözleri, Sylred’in kalçalarının benimkilere doğru hareket edişini ve ellerin elbisemin içinden sert meme uçlarımı okşayışını gördükçe kapanıyordu.

“Öp beni,” dedim ona, sesim istekle boğuklaşmıştı. Ancak o tereddüt ediyordu. “Lütfen. Sana ihtiyacım var,” diye itiraf ettim. Sadece fiziksel olarak da değildi. Gözlerindeki bakıştan ne demek istediğimi tam olarak anladığını söyleyebilirdim.

Lamassu eşim bir anda önümde, Sylred’in arkasında diz çöktü. Neredeyse saygılı bir şekilde boynumu şefkatle tuttu, sonra beni içine çekti.

Öpücük nazik ve taparcasınaydı. Dilini emdim, ona daha da yaklaşmak için Sylred’in göğsüne yaslandım. Ben Sylred’in kucağındayken, Ronak’la Evert göğüslerimi ve klitorisimi okşarken, Okot’un dili benimkiyle dans ederken her şey o kadar mükemmeldi ki yıldızları görmeme neden olan göz kamaştırıcı bir orgazmla boşaldım.

Sylred beni zevkli bir unutuşa doğru takip ettiğinde yüzümü Sylred’in omzuna dayayarak uzun bir süre aşağı inmedim. Tekrar hareket edebildiğimde eğilip gülümsedim. “Nasıldı?”

Sylred saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Mükemmel.”

“Söyleyeceğim,” dedi Evert. “Şanslı piç.”

“Bunu hak ediyor,” dedim hâlâ Sylred’e bakarak. “Her zaman benimle ilgileniyor.”

Sylred burnuma bir öpücük kondurdu. “Sonsuza dek seninle ilgileneceğim.”

“Biliyorum, genfin. İşte bu yüzden gelecekte çok daha fazla çık-alletin tadını çıkaracağım.”

“Çoktan isim koymuş,” dedi Evert kuru bir sesle.

Ayağa kalkıp beni kollarının arasına almadan önce, “Tabii ki,” dedi Ronak. “Hadi eve gidelim, küçük iblis.”

Kollarımı boynuna dolayarak başımı salladım.

“Elbette. Dağınık görünüyorum ve işler gerçekten garip bir şekilde ıslanmak üzere,” diye cevap verdim, alt yarımı göstererek.

“Dağınık görünmüyorsun,” dedi Evert, inimize doğru yol almaya başladığımızda Ronak’ın yanından. “Her zaman, her şekilde iyi görünüyorsun. Çıplak, giyinik, döllerimiz damlar-ken... Göz kamaştırıcısın.”

“Bu gerçekten kirli ve güzeldi.”

Onaylarcasına başını salladı ve Okot’a dirsek attı. “Duydun mu? *Kirli ve güzel* olduğumu söyledi,” diye kışkırttı Evert. “Bir sonrakinde kesinlikle aletimi yalatacağım.”

Bir araya geldiğimizden beri daha sessiz olduğu için Okot’un onu görmezden geleceğini düşündüm ama sonra omuz silkerek, “İstedğin kadar övün, genfin ama unutma, onunla ilk ben çiftleştim. Ayrıca... en büyük alet bende,” dedi ve ani şakacılığıyla beni şaşırttı.

Evert şaşkın bir kahkaha attı, sonra Okot’a bakıp sırtını sıvazladı. “Lanet olası lamassu.”

Umut içime doluyordu. Evet. Sanırım eşlerim iyi olacaktı.

BÖLÜM ALTMİŞ

İnimize döndüğümüzde küvette temizlenip yatağa girdim ve Evert’le Ronak üzerime atladılar. Gülerek, yatakta aralarına diz çökebilmem için onları arkaya yatırdım. Onları sırtüstü yatırıp aletlerini serbest bıraktım, sonra okşamaya başladım... fakat avuçlarımı kum tozunun kapladığını fark ettim.

“Kahretsin!”

Artık çok geçti. Gözleri kapandı, başları yana düştü, hâlâ sert olan aletleri gökyüzünü işaret ederken derin bir uykuya daldılar.

Evert’in diğer tarafından Sylred güldü. “Gerçekten mi? Yine mi?”

Hareketlerinden dolayı ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı anlatırcasına başımı ellerime doğru salladım. “Sadece okşamaya çalışıyordum. Bu aptal toz tam bir engelleyici.”

Sylred arkasına yaslandı, gülümsemesi hâlâ dudaklarında oynasırken gözlerinin etrafında kırıksıklıklar oluşturuyordu. “Belki de yatarken eldiven giymeye başlamalısın.”

“İhtiyacım yok... Aslında bu iyi bir fikir.”

“Hı hı.”

Dirseğini bükerek kolunu başının altına soktu ve gözlerini kapattı.

“Öylece uyuyacak mısın?” diye sordum, hâlâ Ereksiyon Bir ve Ereksiyon İki’nin yanında diz çökmüş hâlde. “Peki ya onlar?”

“Aletleri eninde sonunda inecek.”

İç çekerek zavallı, kullanılmayan ereksiyonlara baktım. Bu uyku tozu meselesini gerçekten halletmeliydim. Uzanıp çarşafı yukarı çekerek garip bir şekilde üzerlerini örttüm. Çarşaf yukarı kalktı ve bir spor ağı gibi aralarına gerildi.

“Ne büyük kayıp,” diye mırıldandım kendi kendime. “Söz veriyorum, daha iyi olmaya çalışacağım,” dedim baygın gençlere ve ereksiyonlarına. Penislere söz vermek kulağa tuhaf geliyordu ama bunu onlara dördüncü kez yaptığım için hak etmişlerdi.

Beni gafil avlayan Sylred aniden doğruldu ve çenemden tutarak beni öne doğru çekti. Dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu.

“Sen mükemmelsin.”

Gülümseyip iltifatı elimle savuşturdum ama o beni kendisine bakmaya zorlamak için elini kullandı. “Ciddiyim, Emelle,” dediğinde dilinden dökülen ismimin sesi nefesimin kesilmesine neden oldu. “Ronak’la Evert’in kelimelerle arası iyi değildir ama bilmen gerektiğini düşündüm. Sen bizim her şeyimizsin. Lamassun da öyle.”

Sertçe yutkundum, oluşan mutluluk gözyaşlarının düşmesine izin vermiyordum. “Siz dördünüz benim her şeyimsiniz,” diye fısıldadım. Başparmağını alt dudağıma sürttüğünde kalbim çarpıyordu.

Son bir tatlı öpücükle beni bıraktı ve bir kolunu gözlerinin üzerine atarak tekrar uzandı. Kısa bir süre sonra uykuya dal-

mıştı. Hâlâ onun sözlerinin yankısını duyarken nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyordum.

Okot'un hâlâ içeri gelmediğini fark edince Sylred'i uyardırmamaya dikkat ederek yataktan çıktım ve ilerledim. Lamassumu bahçede, bankta oturmuş yıldızları izlerken buldum. Tıpkı öyle olacağını bildiğim gibi.

Yanına oturdum, tenim serin gece havası yüzünden üşüyordu. Otomatik olarak kolunu kaldırıp beni yanına yatırdı, ben ona yaklaştıkça o da beni sıcaklığıyla sarıyordu.

Bu hafta her gece yaptığımız gibi bir süre sessizce gökyüzünü izledik. Ancak bu sefer Okot gerçekten konuşmaya başladı.

“Varlığından bile haberim yokken seni hissettim.”

İrkilerek ona bakmak için yüzümü çevirdim. Yüzünün sert hatları ay ışığında yumuşuyor, burnundaki *piercing* gümüş renginde parlıyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Lamassuların eşlerine karşı çok güçlü bir bağları vardır, muhtemelen tüm periler arasında en güçlü eş bağlarıdır. Bu yüzden eşlerimizle tanışmadan önce bile onları hissetmemiz alışılmadık bir durum değildir.”

Sesinin alçak tınısını dinlemek, kelimelerinin içine kıvrılıp sonsuza dek orada yaşamak istememe neden oluyordu.

“Ancak aranızdaki bağı her zaman hissettim, bu çok güçlüydü. Lamassu için bile normal olandan daha güçlüydü,” diye açıkladı bana bakarak.

“Nasıl bir histi?” diye sordum, sesim fısıltıya dönüşmüştü.

Elini göğsüne götürerek iki parmağıyla ona vurdu. “Kalp atışı gibi.” Parmaklarını kalbiyle aynı tempoda tenine vuruyordu. Başka tarafa bakamıyordum ve her kelimesine kilitlenmiş durumdaydım.

“Sonra sana gönderildim. Kapıyı açtığın an, her zaman kendi kalbimle birlikte atan bir bağı kalp atışı aniden koptu. Kokunu aldım, etrafındaki hava evim gibiydi. Bağı tıkırtısı duruldu, sonra kalbinin atışıyla eşleşti. Bu bağı daha fazla bir şey olduğunu biliyordum. Türümün şimdiye kadar deneyimlediğinden çok daha derin bir şey.”

Beni kollarına alarak kucağına çekti, kalbini kulağıma bastırarak şekilde beni kendisine yasladı. Nemli gözlerimi kapatıp kalbinin yumuşak sesini dinledim, bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı ninniydi.

“Seninle tanıştığım o ilk andan itibaren sana sevgilim dediğimde bunu içtenlikle söyledim. Sen benim için var olan en sevgili şeysin, bana ulaşmak için âlemleri ve Perdeleri aştığın için sürekli huşu içindeyim.”

Onun saygılı sözleri karşısında başımı kaldırdım ve alnımı onunkine yasladım. Belimi kavrarken elleri hafifçe titriyordu. Bana duyduğu aşk o kadar güçlüydü ki, kendi bedenimin de bu aşkın gücüyle titremesine neden oluyordu.

“Senin için bin diyar aşar, bin Perde’den daha geçerim, Okot.”

Her kelimesinde ciddiye dim.

“Beni hiç affedebilecek misin?”

Arkama yaslanıp gözlerinin içine baktım ve yavaşça başımı salladım. Yüz ifadesi utançla değişirken sabit duruyordum. “Hayır çünkü affedilecek bir şey yok. Peki ya sen ve ben? Artık bunu geride bırakacağız, lamassu. Artık geri durmak yok. Artık kendinden nefret etmek yok. Artık utanmak yok. Bu. Sen. Değildin. Sen değildin,” dedim sıkıca, ellerim gömleğini kavırıyordu.

“Kalbim senin, sevgilim. Her zaman öyleydi.”

Aşk Meleği'nin Suçları

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. “Güzel çünkü sen başından beri benimkini taşıyordun.”

Beni şefkatle öperken kalp atışlarımız bir arada atıyordu. “Hadi yatağa gidelim.”

Beni içeri taşıdı, birlikte dev yatağa tırmandığımızda ortaya yerleştim. Bunu yapar yapmaz dört eşim de uykularında bile beni aradılar ve uzuvları etrafımda dolandı.

Burada, onlarla ve onların dokunuşlarıyla çevriliyken, bunun o olduğunu fark ettim. Bu benim beşimizden oluşan mükemmel aşkımdı ve değeri paha biçilemezdi.

Onları yaşadığım sürece, hatta ondan sonra da tüm kalbim, bedenim ve ruhumla sevecektim.

Aşk mı? Gerçekten de sahip olabileceğiniz en güzel şeydi. Güvenin bana. Ben bir aşk meleğiydim.

SON

SON SÖZ

BELREN

Hiçbir şey yoktu.

Etrafta ne ıııklı ne gölgeli ne serin ne de sıcak olan kirli bir beyazlık vardı. Toprak, su ya da hava yoktu. Bedenim yoktu. Dokunma duyum yoktu. Ne öncesini ne de sonrasını hatırlıyordum.

Ancak hiçbir şeyin içinde bir şey vardı.

Hatırladığım tek bir şey vardı.

O.

Kırmızı kanatlı, ciddi yüzlü, pembe saçları sıkıca arkaya toplanmış.

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu hiçliğin içinde onu hatırlıyordum.

Bu garip varoluşun içinde ne kadar sıkışıp kaldığımı bilmiyordum. Belki saniyeler. Belki onlarca yıl. Belki de hiç burada değildim ve bunların hepsi bir rüyaydı. Ardından aniden hiçlik değışti, sonra bir çekim hissettim.

Bu hiçlikten çekilip çıkarılıyordum ve bildiğim bir sonraki şey, varlığa göz kırptığımdı.

Şaşkın ve titreyerek yere baktım, *bakabildiğimi* fark ettim, ardından bir beden gördüm. *Benim* bedenimi. Gümüş ellerimi yüzümün önüne kaldırdım, sonra dikkatlice yanaklarıma dokundum. Ancak hiçbir şey hissetmiyordum.

Parmaklarım içimden geçtiğinde onları tekrar incelemek için geri çektim ve biraz şeffafları fark ettim.

“Ne...”

Sesim boğuk ve gür çıkıyordu, ayrıca hiç tanıdık gelmiyordu.

Ben kimdim?

Neredeydim ben?

“Sıradaki!”

Başımı kaldırıp önümdeki manzaraya gözlerimi kırıştırdım. Büyük bir odadaydım, etrafımda bir sürü yarı saydam beden vardı.

Tüm şekiller, boyutlar, renkler, cinsiyetler... Herhangi birini tanıyıp tanımadığımdan emin olamıyordum çünkü kendimi bile tanımıyordum.

“Sıradaki!” diye seslenen ses yine sinirli bir tondaydı.

Tekrar önüme baktığımda aslında sırada beklediğimi fark ettim. Oturduğu masasından bana ters ters bakan kanatlı kadına bakılırsa sıranın bende olduğunu ve onun vaktini boşa harcadığımı söyleyebilirdim.

İleriye doğru adım attığımda bu yarı saydam bedenin aslında adım atmadığını keşfettim. Biraz uğraşmam gerekmişti ama onun önünde durana kadar ileri süzülmeyi başardım.

“İşlem görmek için buradasınız.”

Yüzüm kızardı. “Ne? Bu da ne demek oluyor?”

Masasının üzerinde duran broşürleri işaret etti. Bir tanesinin üzerinde bir melek şü slogan vardı: “Hayatta iyi miydiniz? Şimdi harika olabilirsiniz!”

Gözlerim bir sonraki broşüre kaydığında siyah kanatlı bir iblis resmi ile “Cızır cızır sıcak mı seviyorsunuz? İyi vakit geçirmek için aşağıya gelin!” yazısını gördüm ve biraz daha yaklaştığımda altında “*Bazı işkenceler geçerli olabilir” yazan küçük yazıyı okudum.

Raven Kennedy

Kaşlarımı çattım ve tekrar dişiye baktım. “Nedir bu?”

İç çekerek, bunun kendisinden çok fazla kez açıklanmasının istendiğini belirten bir bakış attı. Arkamdaki sıranın uzunluğuna bakılırsa sanırım öyle de olacaktı.

“Ölümden sonraki hayata hoş geldin,” dedi kadın. “Yeni işini seçme zamanı.”

Üçüncü Kitabın Sonu